

Hoa đến rồi, mời thanh toán!

Tô Ngọc Hà dịch
(Tiểu thuyết)

HỌA ĐẾN RỒI, MỜI THANH TOÁN

Tác giả: Ngô Đồng Tư Ngữ

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 512

Ngày xuất bản: 03-2017

Giá bìa: 103.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: Dân Trí

Nguồn sách: Ngân Hà

Dịch giả: Tô Ngọc Hà

Chụp sách: Khánh Vân

Type

Phương Đỗ

Việt Hà

Karlie Tran

Lan Nguyễn

Tuyền

Beta

Linh Luong

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

GIỚI THIỆU

Tình yêu của thiên tài IQ 180 với cô phát thanh viên truyền hình EQ âm 20 sẽ từ từ nở hoa giữa cuộc hành trình phá án đầy hấp dẫn qua những bản nhạc thần bí...

Nhà vật lý học miệng độc – Cận Hoài Lý – vì cố chấp đã quyết tâm mua một cái nồi áp suất qua kênh mua sắm trên ti vi, kết quả lại được tặng kèm thêm một cô vợ hay lệch nhịp.

Nguyễn Lập Đông kêu gào khẩu hiệu của họ: Đưa họa tới nhà, thanh toán tại chỗ, chất lượng đảm bảo, diệt trừ tận gốc. Khi Cận Hoài Lý tháo rời phần điốt bán dẫn ra, bèn liếc xéo Nguyễn Lập Đông: “Anh giống sát thủ lắm hả”.

Nguyễn Lập Đông lắc đầu: “Anh là kẻ đầu sỏ”.

TRÍCH LƯỢC

“Việc đàn ông ngoại tình là không thể chấp nhận được. Chị gái và anh rể tôi ly hôn cũng là vì anh ta ngoại tình. Bây giờ tôi cực kỳ thiếu cảm giác an toàn cần thiết với đàn ông. Nếu tương lai người đàn ông của tôi cũng ngoại tình, tôi không biết trong lúc kích động tôi sẽ làm ra chuyện gì.”

“Tôi sẽ không để cô có cơ hội kích động đâu.” Cận Hoài Lý chân thành nói.

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU

KHÚC DẠO ĐẦU TIÊN: TẦNG LẦU NỔI TIẾNG VỚI NHỮNG VỤ ÁN MẠNG
CHƯƠNG NHẠC THỨ HAI: NỐT NHẠC BI THƯƠNG TRÊN BẬC THỀM THỨ

MƯỜI BỐN

BẢN GIAO HƯỞNG SỐ BA: KHÚC NHẠC TỬ THẦN

KHÚC BIẾN TẤU THỨ TƯ: LỜI NÓI DỐI GIẾT NGƯỜI SAU VỤ MẮT TÍCH

HỢP PHÁP

ÂM CHUYỂN THỨ NĂM: TIẾNG VỌNG NỬA ĐÊM TRONG CĂN NHÀ

TRỐNG

KHÚC NHẠC HẠ MÀN: BÀI CA VUI VẺ TIỀN NGƯỜI ĐÃ KHUẤT - I'M

GUIDE

NGOẠI TRUYỆN

MỞ ĐẦU

Lý Trung Bình cầm chiếc đèn pin, miệng ngâm nga một khúc hát, chậm rãi đi trên hành lang.

Ánh sáng của chiếc đèn pin đã hơi yếu, tia sáng mù mờ đung đưa giữa nền nhà và bờ tường. Hành lang sâu hun hút, trống trải không một bóng người, chỉ còn độc tiếng bước chân và điệu nhạc khe khẽ bật ra khỏi cổ họng mãi không dứt ấy, để lại sau lưng một loạt những âm vọng ghê rợn. Nhưng Lý Trung Bình không hề sợ hãi, đây không phải là lần đầu tiên cậu tăng ca, tình cảnh này cậu cũng đã quen từ lâu rồi.

Dù sau đây cũng chỉ là tầng 13, không phải tầng 23, không cần căng thẳng.

Nghĩ như vậy, cậu đẩy cửa bước vào căn phòng vệ sinh trong góc.

Đóng cánh cửa lại, Lý Trung Bình ngồi trên bồn cầu, nghĩ tới chuyện tươi đẹp. Cậu xòe ngón tay ra tính nhẩm sau khi hạng mục kết thúc, công ty sẽ phát cho mình bao nhiêu tiền thưởng. Cậu chuẩn bị mua hai bộ quần áo đẹp, còn hẹn Tiểu Lý ở bộ phận nhân sự đi ăn một bữa. Nếu tiến triển thuận lợi, cậu muốn cuối năm nay được kết hôn cùng Tiểu Lý. Nhà cửa tạm thời chưa nghĩ đến, giá nhà ở Thuật Phong vẫn còn quá đắt đỏ.

Chắc Tiểu Lý sẽ không chê cậu chưa có nhà đâu nhỉ, dù sao thì cậu cũng thuộc loại “cổ phiếu có tiềm năng”.

Đang miên man trong những suy nghĩ màu hồng thì Lý Trung Bình bỗng nhiên giơ tay lên ôm chặt lấy ngực. Cơn đau nhói như bị kim chích đâm thẳng vào tim. Cậu há hốc miệng, “A... A” muốn kêu cứu, nhưng cổ họng như bị ai bóp nghẹt, không có chút sức lực nào. Chẳng bao lâu sau, cậu ngã từ trên bồn cầu xuống.

Cậu muốn mở cánh cửa ra.

Bên ngoài có bồn rửa mặt, biết đâu uống một ngụm nước lạnh rồi sẽ ổn.

Nhưng cánh cửa bình thường rất dễ mở bỗng dưng như bị ai chặn lại, cậu cố sống chết đẩy ra vẫn không được.

Cơn đau càng lúc càng dữ dội. Lý Trung Bình một tay túm chặt ngực, tay kia đang cố đập cửa cũng yếu dần, yếu dần.

Cuối cùng, cậu mềm người, ngã rạp xuống đất, đồng tử từ từ mở rộng.

Trước khi tim ngừng đập hoàn toàn, một tiếng rên rỉ yếu ớt bật ra khỏi cổ họng cậu: “Giết người... Hai mươi tám”.

KHÚC DẠO ĐẦU TIÊN: TẦNG LẦU NỔI TIẾNG VỚI NHỮNG VỤ ÁN MẠNG

Khi ra khỏi cửa hàng hoa, ngoài trời đang mưa, Nguyễn Lập Đông nhìn đồng hồ đeo tay, một lần nữa than thở về nhân viên dự báo thời tiết của đài truyền hình: “Tiêu Dật Thụ dự báo thời tiết bằng giáo trình Lịch sử đấy à, trời đẹp đâu?”.

Mặc dù còn cách giờ làm một lúc lâu, nhưng Nguyễn Lập Đông vẫn ôm bó hoa, chầm chậm bước vào màn mưa bụi giăng kín.

Cửa hàng hoa cách cơ quan không xa, thế mà khi tới nơi, quần áo trên người Nguyễn Lập Đông vẫn ướt quá nửa. Cô day day chớp mũi, chờ đợi cơn hắt xì, bỗng nhìn thấy Tiêu Dật Thụ từ trong thang máy bước ra.

Cô đang chuẩn bị chào hỏi Tiêu Dật Thụ. Ai ngờ đối phương vừa nhìn thấy bóng cô đã lập tức kích động nhào tới như ma quỷ, ép thẳng cô vào góc tường.

“Cậu làm gì vậy?”

“Lập Đông, mình nghe ngóng được rồi. Chương trình của các cậu gần đây rating^[1] không tốt. Buổi chiều anh Vu vừa bị Giám đốc sạc cho một trận, chắc lát nữa anh ấy sẽ tới tìm cậu đấy.”

[1] Rating là số liệu tỉ lệ người xem trung bình tại một thời điểm chiếu. Rating cũng là một tỉ lệ dùng để đánh giá độ nổi tiếng của một chương trình truyền hình hoặc một bộ phim.

“Tìm đi, vừa hay mình cũng đang muốn tìm anh ta.”

Lời nói của Tiêu Dật Thụ không khiến Nguyễn Lập Đông sợ hãi. Cô xua tay đuổi bạn đi không chút quan tâm.

Đúng là anh Vu giận thật. Theo lý mà nói, anh ta phải được xếp vào kênh truyền hình rất “hot” mới đúng, thế mà cuối cùng lại bị Giám đốc đẩy đi phụ trách chương trình mua sắm qua truyền hình - một chuyên mục còn không được coi là “gân gà”^[2]. Tuần này, đài đã thống kê thành tích của các bộ phận, với tư cách là chuyên mục xếp chót, Mua sắm qua truyền hình đã bị bêu danh.

[2] Gân gà: Phần ăn thì vô vị, vứt thì tiếc, ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì.

Anh Vu không cho rằng vấn đề phát sinh từ phía mình, anh ta dồn mọi trách nhiệm lên người dẫn chương trình - Nguyễn Lập Đông. Anh ta cảm thấy trong quá trình quảng bá cho sản phẩm, cô chưa đủ nhiệt tình và hào hứng.

Sau nửa giờ đồng hồ chịu ăn mắng trong phòng Giám đốc, khi ra ngoài, cơn tức đã dâng đầy trong lồng ngực anh Vu. Anh ta giậm chân bình bịch, đi về phía phòng ghi hình.

“Mùi gì vậy?”

Nguyễn Lập Đông nghe thấy tiếng hỏi bèn quay người lại, trong tay còn cầm một bình hoa. Cô cười tít mắt nhìn lãnh đạo của mình, “Chủ nhiệm, để tăng thêm không khí cho chương trình, tôi đã mua một bó bách hợp, định lát nữa sẽ bày lên”.

Khi nhìn rõ hoa bách hợp trong tay cô, biểu cảm của anh Vu lập tức thay đổi trong phút chốc. Đầu tiên là một tiếng hắt xì dữ dội, ngay sau đó kéo theo một loạt tiếng hắt xì gấp gáp hơn.

“Tôi... ắt xì... dị ứng... ắt xì... phấn hoa... Cô không biết hả!!!”

“Dĩ nhiên là tôi biết chứ, nếu không mua làm gì, bó hoa này đắt lắm đấy.”

Anh Vu hoảng hốt bỏ chạy đúng như mong muốn của cô, Nguyễn Lập Đông hài lòng huýt sáo một tiếng.

“Làm việc, làm việc thôi.” Cô vỗ tay.

Mặc kệ ánh mắt kỳ quái của các đồng nghiệp khác, Nguyễn Lập Đông bắt đầu bài giới thiệu sản phẩm trong tay mà mình đã chuẩn bị từ trước, hoàn toàn khác với bản giới thiệu mà nhà đài đã sắp xếp cho cô.

“Loại nồi cơm điện này có hiệu suất hoạt động cao, có thể nấu chín trong khoảng thời gian nhanh gấp ba lần các thương hiệu cùng loại nhưng lượng dinh dưỡng lại tăng gấp đôi. Trên hướng dẫn sử dụng có viết như vậy, liệu đây có phải là sự thật hay không? Tôi thì không tin đâu. Nếu bạn muốn kiểm chứng thì hoan nghênh tới làm ‘chuột bạch’, mua một chiếc về dùng thử...”

Cô bô lô ba la nói một tràng, làm như hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm sừng sốt của đám đồng nghiệp vậy. Rốt cuộc cũng tới lúc kết thúc, khi ấy, lần đầu tiên cô được thấy vẻ mặt gần như khó miêu tả của quay phim Tiểu Lưu.

“Sao vậy? Trông tôi giống ma lắm à? Vì sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Chị Đông, bài giới thiệu của chị chắc chắn không qua nổi chỗ của chủ nhiệm.”

“Tôi cũng đã nghĩ sẽ không qua được chỗ anh ta. Tôi chuẩn bị xin nghỉ việc rồi, sau này không trở lại ‘thánh địa xui xẻo’ này nữa”, vỗ vai người đồng nghiệp trẻ, Nguyễn Lập Đông bước ra khỏi phòng ghi hình.

Cô đã chịu quá đủ cái Đài truyền hình chỗ nào cũng chèn ép tính toán, vốn không cho cô cơ hội này rồi.

Hôm đó, cả bó hoa bách hợp kia cùng lá đơn xin nghỉ việc đã được Nguyễn Lập Đông đặt đồng thời lên bàn làm việc của chủ nhiệm.

Dưới cùng của lá đơn, Nguyễn Lập Đông còn vẽ hình một ngón tay giữa...

Nguyễn Lập Đông ở nhà ngủ suốt một ngày một đêm, nếu không phải vì chiếc di động đặt bên gối cứ kêu inh ỏi liên tục, thật chẳng biết cô còn ngủ tới khi nào. Nhắm mắt lại, cô ấn nút nhận máy. Khi ý thức còn mơ hồ, cô không thể nghe rõ bất kỳ câu nào giữa những lời tràng giang đại hải của Tiêu Dật Thụ nữa. Chép chép miệng, Nguyễn Lập Đông lau vệt nước miếng bên khóe môi, “Bình thường Giám đốc dạy dỗ cậu kiểu gì vậy? Phát thanh viên nhà chữ phải tròn vành rõ tiếng, chậm rãi, từ tốn...”.

Tiêu Dật Thụ còn đang gánh vác trọng trách trên vai, muốn phát hỏa vẫn phải cố nín nhịn. Cô ấy quá hiểu tính tình của Nguyễn Lập Đông rồi, ương bướng vô cùng.

Cô ấy thở dài, rồi nói chậm lại: “Mình sai rồi, Nguyễn tiểu thư, phiền cậu lập tức mở ti vi xem kênh truyền hình thành phố có được không? Xảy ra chuyện rồi!”.

Tiêu Dật Thụ hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm hiện tại của Nguyễn Lập Đông, nếu không sẽ tức giận vì vẻ “chuẩn tẩu” của cô.

Nguyễn Lập Đông bật ti vi lên, chẹp chẹp: “Máy quay phim của đài chúng ta cần thay rồi, quay mặt mình tròn ung ủng thế này à?”.

Tiêu Dật Thụ lườm nguýt. Đây không phải là mẫu chốt, biết chưa?

“Anh Vu xin nghỉ phép vì bị dị ứng phấn hoa nghiêm trọng, Giám đốc đột xuất có việc phải đi công tác, kết quả đoạn dẫn này của cậu được đăng khi chưa qua kiểm duyệt, đây chính là sự cố truyền hình...” Tiêu Dật Thụ giải thích đầu đuôi câu chuyện với Nguyễn Lập Đông.

Một sự việc khá nghiêm trọng trong mắt cô ấy, nhưng Nguyễn Lập Đông lại chẳng hề để tâm, cô ngáp ngáp dài: “Liên quan đến mình sao?”.

Dĩ nhiên là có liên quan rồi! Tiêu Dật Thụ thầm nghĩ trong lòng như vậy nhưng ngoài miệng vẫn phải ngọt nhạt: “Cậu đã xin nghỉ việc rồi, hiển nhiên là không liên quan tới cậu, nhưng mà...”.

Ngay sau đó, Tiêu Dật Thụ nghe thấy một loạt những tiếng “tút, tut” ở đầu bên kia.

Nguyễn Lập Đông! Tiêu Dật Thụ sắp bật khóc tới nơi. Thật ra việc quyết định sơ suất của một chương trình mua sắm trên truyền hình có nghiêm trọng hay không, điều kiện tiên quyết là không được xuất hiện một khách hàng mua sản phẩm vốn kém chất lượng mà người dẫn chương trình từng quảng cáo, còn không chỉ mua một chiếc.

Tiêu Dật Thụ cũng không thể hiểu nổi lý do vị khách oan uổng này kiên quyết đòi gặp mặt Nguyễn Lập Đông. Nhưng khi cô ấy gọi lại thì Nguyễn Lập Đông đã tắt máy.

Cô ngủ thêm được một lúc, Nguyễn Viên đi làm đã trở về nhà. Nguyễn Viên đang nấu cơm dưới bếp, mùi thơm khơi gợi cảm giác thèm ăn của Nguyễn Lập Đông, lúc ấy cô mới chợt nhớ ra hình như mình đã bỏ lỡ ít nhất bốn bữa cơm rồi.

Khăn trương càn quét một bữa, kết quả cô đã no ú ụ. Nấc một cái, cô vớ lấy chiếc túi trên ghế sofa, gọi với một tiếng về phía người chị gái đang rửa bát trong bếp: “Chị à, em ra ngoài đi dạo đây”.

Gần nhà có một siêu thị lớn, Nguyễn Lập Đông vốn định đi xa xa một chút nhưng mới xuống dưới tầng đã bắt đầu thờ dốc, cuối cùng cô dứt khoát từ bỏ kế hoạch ban đầu, quay người đi tới đó.

Sắp tới giờ tan ca, người trong siêu thị không đông, cô rảnh rỗi đi dạo lảng quăng khắp nơi. Tới trước khu nội thất nhà bếp, cô chợt dừng bước.

Mấy nhân viên siêu thị mặc đồng phục màu xanh lam đang chuyển từng chiếc nồi cơm điện lên một xe đẩy nhỏ dưới sự chỉ huy của một người đàn ông.

Làm gì thế này? Đang mải nghĩ, cô bỗng nghe thấy có người hỏi người đàn ông kia: “Lấy cả các thương hiệu khác ạ?”.

“Phải... Cái kia... Cái kia... Lấy hết cho tôi... Còn nữa, chỗ các anh có... thương hiệu XX không?”

Một người đàn ông trông khá ngây ngô vừa lên tiếng đã khiến Nguyễn Lập Đông vô cùng bất ngờ, không chỉ vì anh ấy nói lắp mà còn vì XX trùng hợp chính là thương hiệu nồi cơm điện cô nhắc tới trên ti vi.

“Đồ gia dụng như nồi cơm điện đủ dùng là được rồi. Chưa nói tới chuyện thương hiệu XX chất lượng kém, nếu nhiều tiền như vậy chẳng bằng bỏ ra chữa bệnh cho rồi.” Vừa lẩm bẫm một mình vừa lướt ngang qua người đàn ông kia, Nguyễn Lập Đông tự cảm thấy mình rất oai phong.

Có người lại không nghĩ như vậy, Tiêu Nghiên nhìn chăm chăm theo bóng lưng Nguyễn Lập Đông dần xa, khẽ nheo mắt lại. Mặc dù anh ấy không nhìn rõ khuôn mặt của cô gái đó, nhưng đã nhận ra dáng người và giọng nói của cô. Nếu không “nhờ” cô, hà cớ gì anh ấy lại bị sai ra ngoài cả ngày, thu thập đủ các loại nồi cơm điện!

Đang chau mày bực bội, chiếc di động trong túi bỗng vang lên. Còn chưa cần nhìn số, anh ấy đã thẳng thừng nhận máy ngay: “Đừng... Đừng giục! Sắp rồi... sắp rồi...”.

“Khẩn trương lên, đợi thêm một tiếng nữa là tôi ngủ gục đấy.”

Mệnh lệnh lãnh đạm, không nóng không lạnh ấy khiến Tiêu Nghiên khóc dở mếu dở. Một nhà khoa học không chăm chỉ nghiên cứu những chuyên đề khoa học của mình, cứ kiên quyết đòi đối chiếu so sánh chất lượng của mấy chiếc nồi cơm điện. Thế nhưng, anh ấy lại không thể nào tức giận cậu bạn tính tình quái gở này cho được. Đang mải nghĩ, một tiếng nổ “bùm” vang lên bên tai. Dường như qua âm thanh mù mịt khói ấy, Tiêu Nghiên có thể tưởng tượng ra hình ảnh một người đàn ông bị nổ đến đen xì mặt, đang xoa chóp mũi, miệng lẩm bẫm: “Tiêu Nghiên, khi nào có thời gian tôi thực sự muốn nghiên cứu cái tật nói lắp về đêm của cậu, hợp tác với tôi chút nhé”.

...

Mãi nói chuyện với cậu bạn, anh ấy không hề phát hiện có một người đã đi xa khuất đang quay đầu lại nhìn mình.

“Có chút văn hóa đấy. Mua nồi cơm điện? Chắc là một kỹ thuật viên...”

Vốn tưởng rằng tháng ngày ăn không ngồi rồi còn tiếp diễn thêm một thời gian nữa, Nguyễn Lập Đông không ngờ rằng, mong muốn đó đã bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của Tiêu Dật Thụ.

“Sự cố phát sóng là vấn đề của đài truyền hình. Giờ mình không còn là nhân viên của đài nữa, tìm mình làm gì chứ?”

Tiêu Dật Thụ xua tay, “Không phải chuyện đó, chuyện đó giải quyết xong xuôi rồi”.

Thế thì... Nguyễn Lập Đông nhìn Tiêu Dật Thụ với vẻ kỳ lạ.

“Đài truyền hình vẫn luôn muốn phỏng vấn một nhà Vật lý học. Đáng tiếc đối phương lại là người lập dị, tuyệt đối không nhận lời. Gần đây đã có cơ hội, nhưng cần cậu ra mặt.”

“Mình ra mặt?” Nguyễn Lập Đông khẽ phì cười, “Đùa gì vậy! Mình rất biết người biết ta. Chủ nhiệm đã nói mình là một ‘bình hoa’ ngay cả gương mặt cũng chưa đủ chuẩn. Một kẻ không đủ chuẩn như vậy sao có thể có cơ hội gặp gỡ một ‘nhân vật quan trọng’ cơ chứ?”.

“Đài truyền hình là vậy đấy.” Tiêu Dật Thụ - người hiểu rõ sau khi nhà họ Nguyễn gặp chuyện, cô bạn của mình đã chịu không ít ấm ức - trầm mặc giây lát, “Nhưng lần này là thật đó. Cậu không biết đấy thôi, nhà Vật lý học này trùng hợp chính là người từng mua nồi cơm điện. Hơn nữa đối phương không chịu gặp ai, chỉ đồng ý gặp cậu. Cậu sẽ không làm không công đâu. Giám đốc đã nói rõ rồi, nếu lần này thành công, đài truyền hình không

những sẽ bỏ qua tai nạn phát sóng kia, còn phê chuẩn cho cậu rời khỏi chuyên mục Mua sắm qua truyền hình, được tùy ý lựa chọn vị trí công tác”.

Được tùy ý lựa chọn vị trí công tác? Những chữ này quả thực quá hấp dẫn đối với Nguyễn Lập Đông, cô nuốt nước bọt: “Được tùy ý chọn thật sao?”.

“Nguyên văn lời của Giám đốc đó.”

“Mình nhận!”

Một ngày sau, cô cầm tờ giấy ghi địa chỉ nhà Tiêu Dật Thụ để lại cho mình, đứng trước cửa ngôi nhà số 77 đường Trung Sơn Đông.

Đó là một ngôi nhà với kiến trúc kiểu Đức nằm trên một con đường không có gì khác biệt. Bên tay trái là một hiệu sách, bên phải tại nhà thờ nằm trên con dốc sâu hút đang vang vọng tiếng chuông, phía đối diện có hai cửa hiệu lớn đang gấp rút thực hiện những chiến dịch khuyến mãi, tiếng loa quảng cáo đình tai nhức óc.

Nguyễn Lập Đông quay lại, bờ môi nở một nụ cười đầy tự tin, một kẻ lập dị sống được giữa khu vực ồn ã thế này thì có thể lập dị tới mức nào? Cô liếc nhìn bụi cỏ hình vuông cao vút hẳn lên trước cửa, chuẩn bị tinh thần gặp mặt người lập dị đã từng từ chối vô số buổi phỏng vấn này.

Đúng lúc ấy, sau lưng truyền tới một giọng nói như vừa trút được gánh nặng: “Cô Nguyễn, cuối cùng cô cũng tới rồi”.

Cô quay đầu lại, phát hiện ra đó là một người đàn ông với chiếc kính gọng vàng trông rất quen.

“Anh chàng nói lắp mua nồi cơm điện trong siêu thị!” Cô chỉ tay vào anh ấy, cất lên một câu nói hơi bất lịch sự.

“Xin lỗi anh, tôi không cố ý.” Cảm thấy toát mồ hôi vì hành động của mình, cô lập tức ngẩng đầu lên, do dự hỏi một nghi vấn trong lòng: “Nhưng anh chẳng phải là người nói lắp đó ư?”.

Sự thẳng thắn của Nguyễn Lập Đông không hề khiến Tiêu Nghiên ngượng ngập, anh ấy mỉm cười đẩy cánh cửa với những lan can bằng sắt ra, “Tôi tên là Tiêu Nghiên, bạn của Cận Hoài Lý, cậu ấy đã đợi cô nhiều ngày rồi”.

“Chào anh, chào anh.” Nguyễn Lập Đông gật đầu, trong lòng thầm gạch chéo hàng loạt suy luận trước đó của mình. Làm bạn với nhà Vật lý học lập dị, chắc không phải là kỹ thuật viên đâu.

Cô lại nhớ tới kẻ lập dị kia, những vòng hào quang sáng chói trên đầu người ấy cũng nhiều thật: Tiến sỹ Vật lý học tại đại học Stanford, dựa vào lý luận dị thường Adler-Bell-Jackiw^[3] đưa ra trong luận văn tốt nghiệp, đã được Trung tâm lý luận Vật lý quốc tế trao tặng huy chương Dirac^[4], trở thành người châu Á đầu tiên được trao tặng giải thưởng này. Anh từng từ chối lời mời của một vài trung tâm nghiên cứu hạng A tại Hoa Kỳ, lựa chọn con đường về nước giảng dạy. Ngoài việc dạy học, anh không tiếp nhận bất kỳ buổi phỏng vấn nào của báo chí.

[3] Một thuyết trong Vật lý học Lượng tử.

[4] Được lấy theo tên của nhà Vật lý học người Anh Paul Adrien Maurice Dirac. Một trong những khám phá quan trọng của ông là phương

trình Dirac, tiên đoán sự tồn tại của phản vật chất trong vật lý hạt nhân. Ông đã được nhận giải Nobel Vật lý năm 1933.

Một người lập dị như vậy, thế mà lại phá lệ, chủ động đề nghị muốn gặp cô!

Nếu thật sự phỏng vấn thành công lần này...

Nguyễn Lập Đông không kiềm chế nổi sự phấn khích của mình, cô rảo nhanh bước chân, hoàn toàn không hề chú ý tới một “thứ” đang từ từ dịch chuyển về phía mình khi cô đi vào cửa.

“Á!” Cô giẫm phải nó, suýt nữa ngã nhào, cũng may cảm giác thăng bằng khá ổn, một giây trước khi ngã cô đã nắm chắc được cạnh cửa.

“Sao vậy?” Tiêu Nghiên quay đầu lại, bắt gặp Nguyễn Lập Đông đang ở trong một tư thế kỳ quặc. Khi nhìn xuống đất, anh ấy bỗng bật cười: “Piggy, cô Nguyễn đây không phải là kẻ xấu”.

Piggy gì chứ? Cô không hiểu.

“Đó là con robot Cận mới phát minh ra.” Tiêu Nghiên chỉ tay vào một thứ trông giống chiếc đĩa sắt nằm dưới nền nhà.

“Cận hay thiết lập cho nó đủ loại công năng quái đản, kỳ lạ như đưa giày, đưa giấy vệ sinh, trông nhà, bắt trộm... Bình thường ban ngày ở nhà, Cận không khóa cửa.”

Nói rồi, Tiêu Nghiên ngồi xổm xuống, nói chuyện với chiếc đĩa sắt đang nằm dưới đất, kêu “tít tít” liên hồi: “Đây là cô Nguyễn, phát thanh viên, tới gặp anh Cận, không phải là kẻ xấu”.

“Tít tít... Tít!”

“Nó ghi nhớ cô rồi đấy, lần sau cô tới nó sẽ không làm cô bị ngã nữa.”

Nó chạy tới bên chân cô hóa ra là có ý đồ muốn làm cô vấp ngã sao? Nguyễn Lập Đông ho khan một tiếng, không biết nói gì hơn.

“VẬY còn bắt trộm thì bắt bằng cách nào?”

“Nó sẽ trói gô cổ người lạ nào có dấu hiệu khả nghi.”

...

Ngồi sụp xuống, Nguyễn Lập Đông chạm tay lên đỉnh đầu Piggy: “Nhị sư huynh^[5], với tốc độ phản ứng này của huynh, cả tôi cũng dễ dàng tránh né được, thật không hiểu huynh sẽ trói được ai đây?”.

[5] “Pig” trong tiếng Anh có nghĩa là con lợn. Người Trung Quốc khi muốn trêu ai là lợn thường gọi họ bằng biệt danh của Trư Bát Giới trong Tây du ký là “Nhị sư huynh”.

“Tít.” Ngọn đèn trên đỉnh đầu Piggy tắt rụi trong giây lát. Ngay sau đó, nó chạy rẹt đi như tên bắn.

“Nhị sư huynh còn biết xấu hổ kìa.” Nguyễn Lập Đông tươi cười, còn chưa kịp đứng dậy, một âm thanh cực lớn đã dội xuống đỉnh đầu.

Một lát sau, Nguyễn Lập Đông cuối cùng cũng hoàn hồn trở lại, run rẩy vỗ vỗ ngực. May quá, tim vẫn còn đập.

“Có thứ gì vừa phát nổ sao?”

Đúng là phát nổ thật.

Tiêu Nghiên đi từ trên gác xuống, xua tay: “Không sao, Cận đang làm thí nghiệm thôi. Đây là chuyện bình thường, cô đừng sợ hãi”.

Còn bình thường sao? Trái tim Nguyễn Lập Đông nhảy dựng lên. Cô không sợ, chỉ là càng lúc càng cảm thấy tò mò muốn gặp con người kỳ lạ đó.

“Giáo sư Cận không sao chứ? Hôm nay chúng tôi có thể gặp mặt không?”

“Chính cậu ấy bảo tôi xuống gọi cô lên tầng hai đấy.”

“Cảm ơn anh!” Nắm chặt tay Tiêu Nghiên một cái rồi, cô lập tức chạy lên gác nhanh như một làn khói.

“Haizz...” Trên tầng có nhiều phòng như vậy, còn chưa nói cho cô biết là phòng nào mà. Tiêu Nghiên định hét lên gọi cô lại nhưng bóng Nguyễn Lập Đông đã biến mất khỏi cầu thang.

Vấn khúc mắc ấy cũng đã làm Nguyễn Lập Đông khi lên tới tầng hai cảm thấy khó xử. Cô nhìn chăm chăm mấy cánh cửa đóng kín, bắt đầu phiền não. Là phòng nào nhỉ?

Cô gõ thử mấy phòng nhưng không có ai đáp lại.

Cứ đường đột đẩy cửa xông vào ư?

Bất lịch sự lắm.

Vẫn nên xuống nhà hỏi Tiêu Nghiên là hơn. Cô đang nghĩ vậy thì bỗng một âm thanh đột ngột vọng xuống từ trên trần nhà.

Âm thanh ấy hơi trầm, tạo cảm giác khàn khàn ngứa ngứa nhờ dòng điện.

Tiếng nói đó chỉ đường cho cô: “Phòng thứ hai, bên tay trái”.

“Là giáo sư đó sao?” Nguyễn Lập Đông bị âm thanh bất ngờ xuất hiện hù dọa, chưa kịp nghe rõ đối phương vừa nói gì.

Nhưng có vẻ như đối phương cũng không nghe thấy câu hỏi của cô, còn mãi lăm băm những từ ngữ mà cô nghe không hiểu.

Những thứ như “khả năng chịu lực”, “sự va chạm”, “Pascal” là gì? Cuối cùng, sau mười mấy giây chờ đợi, người lập dị mới nhớ ra sự có mặt của cô, “ồ” lên một tiếng.

“Phòng thứ hai, bên tay trái.”

Thôi được rồi. Cho dù chưa có một câu trả lời chính thức, Nguyễn Lập Đông đã gần như chắc chắn đây chính là đối tượng cô cần phỏng vấn - người lập dị Cận Hoài Lý. Vừa nghĩ, cô vừa đẩy cánh cửa của căn phòng thứ hai.

Phía sau cửa lại là một thế giới ấm áp, thơm ngát đến bất ngờ.

Căn phòng với phong cách châu Âu có lò sưởi sát tường, bức tranh sơn dầu, thảm thêu, còn có một giá sách cố định đối diện với bức tường, khịt mũi một cái sẽ lập tức ngửi thấy mùi thông thoang thoảng phả tới.

Trong phòng không có người.

Sắc mặt Nguyễn Lập Đông có phần không vui.

Những cảm giác bức bối ấy chẳng mấy chốc đã tan biến theo một phát hiện hoàn toàn mới. Cô bước vài bước tới trước giá sách, ngắm nhìn cả một hàng sách bản gốc, cố kiềm chế hết thảy những phần khích trong lòng.

“Bản sưu tập không bán của Agatha Christie, còn cả Keigo Higashino^[6]. Giáo sư Cận, anh cũng thích tiểu thuyết trinh thám sao?”

[6] Agatha Christie, Keigo Higashino: Tên các tác giả viết tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng thế giới.

Cận Hoài Lý đang sắp xếp các số liệu chợt dừng lại.

“Không thích.” Anh đáp chắc nịch, ngay sau đó lại ấn một chiếc nút ở bên cạnh.

Cùng với động tác của anh, một tấm rèm chậm chậm buông xuống trong căn phòng mà Nguyễn Lập Đông đang đứng, che khuất giá sách đó đi.

“Các tính năng hâm nóng, giữ nhiệt cùng các hệ số an toàn của loại nồi cơm điện mà cô quảng cáo đều cực kỳ kém. Tôi đã thực hiện khoảng hai trăm thí nghiệm. Tốc độ hâm nóng của nó chậm hơn tốc độ trung bình khoảng mười hai lần, thời gian giữ nhiệt ngắn hơn bình thường mười chín phút. Còn về phương diện an toàn thì dưới điều kiện điện áp dòng điện không ổn định, nó có khả năng bị nổ, tỷ lệ nổ là 2.5%.”

Giọng nói bất ngờ vang lên ấy khiến Nguyễn Lập Đông còn đang quẩn luyến nhìn tấm rèm nhất thời tỉnh lại. Cô “á” một tiếng, “Anh nói vậy là có ý gì? Tôi không hiểu”.

“Tức là những thông tin quảng cáo của cô không chính xác, cần tiếp tục chỉnh sửa. Loại nồi cơm điện này tệ hết mức, hoàn toàn không đáng phải mua với giá đó.”

“Thế nên...”

“Mặc dù cô có đề cập đến sự tệ hại của nó, nhưng đây là việc mà đài các cô không nên làm.”

Anh đúng là hiểu bản chất nằm ở đâu, nhưng vấn đề là một phát thanh viên thấp cổ bé họng như cô có thể quyết định được sao? Ngoài miệng cô không nói gì nhưng trong lòng đang thầm mắng gã lập dị này thích gây khó dễ cho người khác.

“Thôi được rồi, tôi sẽ phản ánh lại với đài truyền hình. Nhưng giáo sư Cận này, tôi đã đến đây theo yêu cầu của anh rồi, anh có thể giúp lại tôi một việc, chấp nhận buổi phỏng vấn của đài chúng tôi hay không?”

“Không thể.”

“Thế thì có thể cho tôi mượn mấy cuốn sách của anh không? Tôi rất mê tiểu thuyết trinh thám, có thể cho tôi mượn xem mấy cuốn sách gốc hiếm có của anh không? Hoặc là tôi không cần mượn về đọc, đọc ngay tại đây cũng được?”

Cô không nói thì không sao, vừa nói xong thì cánh cửa sau lưng bỗng kêu “két” một tiếng rồi tự động bật mở.

Rõ ràng có ý muốn “mời” khách về.

Không còn cách nào khác, Nguyễn Lập Đông đành đi ra ngoài. Trước khi ra hẳn, cô vẫn còn bịn rịn quay đầu lại nhìn về phía giá sách. Vì ngấm nó quá chăm chú, cô thậm chí không hề phát hiện ra hành lang bây giờ và của ban này có chút khác biệt.

Trên tầng ba, Cận Hoài Lý đầu tóc bị nổ tung thành cái ổ gà một tay cầm khăn lau mặt, tay kia cuống cuống ấn mấy cái nút trước mặt, anh quên khuấy mất hành lang nhà mình có thể tự chuyển động. Tiếc là càng sốt sắng thì càng sai nhiều, anh còn chưa kịp chuyển nó về vị trí ban đầu, màn hình trên tường đã chiếu hình ảnh Nguyễn Lập Đông vì lạc đường nên cộc đầu vào một chiếc cửa giả đằng sau một chiếc cửa khác.

Hơ... Anh chớp chớp mắt, cảm thấy vô cùng áy náy, nói vào trong micro: “Thật xin lỗi, cô đi về bên phải là có thể ra ngoài.”

Người trong màn hình dường như cảm thấy câu xin lỗi này chẳng nhằm nhò gì. Cô ngẩng đầu lên, trừng mắt với một Cận Hoài Lý còn chưa rõ đang ở phương hướng nào: “Làm tôi u đầu lên rồi, một câu xin lỗi là xong à?”.

...

Câm nín giây lát, Cận Hoài Lý cầm micro lên, cúi đầu chân thành nói: “Tôi có thể đền tiền”.

“Khỏi cần anh đền tiền, hoặc là nhận phỏng vấn của tôi, hoặc là cho tôi mượn mấy cuốn sách.”

“Thế thì tôi cho cô mượn sách vậy.”

...

“Cô ấy đi rồi à?” Không lâu sau, Tiêu Nghiên đi lên gác. Cận Hoài Lý hỏi với vẻ thấp thỏm, chỉ sợ sẽ nhận được một đáp án khác.

“Đi rồi. Nhưng Cận này, mấy cuốn sách cô ấy ‘cầm đi’ quý giá lắm đấy.”

“Hồi nhỏ tôi đọc rồi, không sao cả.” Trực giác nói cho anh biết, cô gái này anh rất khó chống đỡ, càng ít chọc vào càng tốt.

“Nhưng mà cô ấy nói sẽ còn tới.”

“Cái gì?” Con người vừa mới bình tĩnh lại kia một lần nữa nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Cô ấy đọc được mấy nét chữ ngệch ngoạc của cậu trong sách, hình như rất ngỡ ngàng đấy.” Tiêu Nghiên buồn cười nhìn Cận Hoài Lý, “Cũng may, trước mắt cô ấy mới chỉ tạm thời xếp cậu vào hàng ngũ người hâm mộ truyện trinh thám giống mình mà thôi.”

Thế này thì chết rồi.

Cận Hoài Lý dụi dụi mắt, có phần hối hận. Nếu không phải vì bị một đề bài chèn ép đến phát điên, anh đã chẳng so đo với một chương trình truyền hình đến vậy. Nếu không so đo thì đâu có chọc vào cô gái đó.

Bây giờ, anh đành mong chờ rằng Nguyễn Lập Đông chỉ nhất thời kích động, sẽ không tiếp tục tới quấy rầy như lời cô nói nữa.

Nhưng sự phát triển của sự việc chẳng bao giờ như người ta mong muốn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyễn Lập Đông xách theo một nồi canh tới nhà Cận Hoài Lý.

“Đây là món canh do tôi hầm, mong giáo sư Cận nếm thử. Tôi đã đọc những ghi chú của anh trên sách, cảm thấy anh rất có năng khiếu suy luận. Hay là thế này đi, tôi sẽ đề nghị với nhà đài, sau này chúng ta sẽ làm một chương trình tên là Đêm suy luận, anh thấy thế nào? Tôi để canh ở đây nhé, anh suy nghĩ thử xem sao.”

Có câu “Ăn của người phải làm việc cho người”, anh tuyệt đối không động tới nồi canh đó, để mặc cho nó hỏng dần trong phòng bếp.

Buổi sáng ngày thứ tư, Nguyễn Lập Đông lại đến, cầm theo một xấp ảnh chụp các ngôi sao nữ.

“Giáo sư Cận, nghe nói anh vẫn còn độc thân. Anh cũng không còn trẻ nữa, nên tìm đối tượng đi thôi. Đây là mấy bức ảnh có chữ ký ngôi sao tôi xin được từ chỗ đồng nghiệp. Những người này tuy không thể trở thành một nửa của anh, nhưng thi thoảng theo đuổi ngôi sao, con người cũng sẽ không nhạt nhẽo.”

Đằng sau cánh cửa, Cận Hoài Lý bị nói đến đỏ mặt tía tai, một lần nữa tất thiết bị phóng thanh đi.

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Từ đầu chí cuối, Cận Hoài Lý vẫn cố gắng không gặp mặt cô nàng Nguyễn Lập Đông khó đối phó này, cho tới tận ngày thứ mười.

“Tiêu Nghiên, tôi chấp nhận phỏng vấn.”

“Cuối cùng cũng không chịu nổi nữa chứ gì?” Tiêu Nghiên buồn cười nhìn anh bạn mình. Không ngờ Cận Hoài Lý lại lắc đầu.

“Cô ấy nói nếu không phỏng vấn được tôi thì sẽ mất việc. Nhưng nói với cô ấy, tôi không biết gì về suy luận, cũng không muốn tham gia Đêm suy luận gì gì đó. Đây chỉ là một buổi phỏng vấn hết sức bình thường mà thôi.”

Nguyễn Lập Đông sau khi biết Cận Hoài Lý nhận lời đã reo hò nhảy múa, đâu có biết người đợi được phỏng vấn đã nhập nhòm, ngồi xõm trước cửa nhà ra sức dọn cỏ từ lâu.

Mấy khoảnh cỏ nhập khẩu từ Nhật Bản chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã gần như trọc hều.

Ngày phỏng vấn được xếp vào cuối tuần. Từ sáng sớm, Nguyễn Lập Đông và nhân viên quay phim đã xuất phát đi tới ngôi nhà số 77 đường Trung Sơn Đông. Vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy một người đàn ông vóc dáng cao lớn đi đi lại lại trong phòng, dáng vẻ dường như có phần... căng thẳng.

“Giáo sư Cận?”

“Hả hả? Ừm...”

Ba chữ với ba âm điệu khác nhau khiến Nguyễn Lập Đông cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ vị giáo sư Cận này cũng đâu có quái đản như lời đồn, bẽn lả bẽn lả thì có.

“Lúc trước, chúng tôi đã gửi những câu hỏi để chuẩn bị vào hòm mail công việc của anh, không biết anh đã đọc chưa?”

Cận Hoài Lý gật đầu, tiện thể đưa một tờ giấy cho cô: “Tôi đã viết trước đáp án rồi, trước khi mấy người ghi hình chẳng phải cần chuẩn bị sao? Cô xem xem có được không?”.

Nguyễn Lập Đông lại cảm thấy lòng trở nên ấm áp đến lạ. Cô mỉm cười đón lấy mảnh giấy. Nhưng khi đọc kỹ những câu trả lời viết trên đó, bao ấm áp bỗng tan biến sạch sẽ.

Câu hỏi: Nghe nói anh là một thiếu niên thiên tài, mới tốt nghiệp cấp hai đã được mấy trường đại học nước ngoài đưa ra lời mời. Mọi người đều ngưỡng mộ sự giỏi giang của anh, anh thấy sao về lời đánh giá này?

Câu trả lời của Cận Hoài Lý là: Tôi chẳng phải thiên tài, điểm khác biệt duy nhất giữa tôi và những người khác là chẳng hiểu sao những thứ các bạn khác học về cơ bản tôi đều biết cả.

Câu hỏi: Nghe nói hồi đi học ở nước ngoài, hoa hậu Mỹ hiện tại, cũng là bạn học cùng trường của anh lúc đó, đã từng theo đuổi anh. Giữa hai người từng xảy ra chuyện gì chưa? Cuối cùng không có kết quả gì, anh có thấy hối hận không?

Anh đáp: Cô ấy được chọn làm hoa hậu vì bố cô ấy là thị trường thôi.

Những câu trả lời đại loại như thế này không hề hiếm. Nguyễn Lập Đông không khỏi ngẩng đầu lên, liếc Cận Hoài Lý một cái. Khi chương trình này được phát sóng, nếu không khiến khán giả tức chết thì cô cũng sẽ “được” nói chuyện với lãnh đạo.

Hay là tại giáo sư Cận này là kiểu người giỏi phát huy ngay tại chỗ? Ôm theo tia hi vọng mỏng manh, Nguyễn Lập Đông ra hiệu cho quay phim bắt đầu ghi hình.

Cô không ngờ rằng, vừa nói “bắt đầu” thì lại càng chết dở.

“Giáo sư, không phải anh bị say ống kính đấy chứ?”

“Tôi...” Khuôn mặt Cận Hoài Lý đỏ dừ như quả cà chua. Anh muốn giải thích, nhưng phải giải thích thế nào đây? Nói anh bầm sinh đã không thích giao tiếp với người khác ư?

Anh bực bội, không chào hỏi một câu đã đi lên gác.

“Giáo sư...” Nguyễn Lập Đông muốn ngăn anh lại nhưng đã muộn mất rồi.

Nguyễn Lập Đông phát rồ lên, vò đầu bứt tóc. Cô chỉ hỏi thôi mà, sao anh lại bỏ đi như vậy chứ?

Đúng lúc này, một thứ trên mặt bàn thu hút sự chú ý của cô.

Giấy trắng mực đen của tờ báo viết rõ ràng rành: Lầu sát nhân tái diễn án mạng!

“Đây chẳng phải là nơi chị làm việc ư?” Mắt cô đảo đảo, một suy nghĩ khác nổi lên trong lòng Nguyễn Lập Đông.

Năm năm trước, cũng là năm thứ hai tòa nhà Đông Đô đi vào hoạt động, ông chủ Vạn Phong sau khi dự bữa tiệc mừng một năm tòa nhà khánh thành đã trở về phòng làm việc của mình trên tầng 28. Trước khi bước vào, ông ta yêu cầu thư ký pha cho mình một cốc cà phê. Thư ký đưa cà phê xong, ông ta cho thư ký về trước. Nhưng vào một thời điểm không ai ngờ, chính là sáng sớm ngày hôm sau, người thư ký đến làm việc bỗng phát hiện ra Vạn Phong đã tử vong ngay trong văn phòng. Về sau, pháp y đã xác định Vạn Phong chết vì bệnh tim.

Một câu chuyện có thể chìm vào quên lãng ba ngày sau lại có một tiến triển đầy kịch tính. Vẫn là căn phòng làm việc của Vạn Phong trên tầng 28, vẫn là một buổi sáng tinh mơ, lại một thi thể nữa được phát hiện, nạn nhân lần này là bạn cộng tác lâu năm của Vạn Phong, cổ đông nắm giữ 20% cổ phần của Đông Đô - Âu Dương Mộ, nguyên nhân tử vong của ông ta vẫn là lên cơn đau tim đột ngột.

Một người tim hoàn toàn bình thường như Vạn Phong chết vì bệnh tim nếu có thể coi là một ngoại lệ thì khi ngoại lệ xảy ra liên tiếp hai lần, nó sẽ trở thành điều cực kỳ bất thường. Căn phòng nhanh chóng bị niêm phong. Tầng 28 trở thành cấm địa của tòa nhà Đông Đô. Mọi người còn kháo nhau, có người không biết sự tình, trót lên tầng 28 và đã ngất xỉu tại chỗ.

Có người nói vì phong thủy của Đông Đô không tốt, thậm chí còn có lời đồn rằng cái chết của Vạn Phong rất oan uổng, là do oan hồn tác quái... Tóm lại, có vô vàn câu chuyện được dựng lên, mỗi ngày một kỳ quái hơn.

Về sau, ông chủ mới của Đông Đô khi tới thay thế Vạn Phong đã tiến hành sửa sang lại tầng 28, mấy sự cố như tử vong hay ngất xỉu quả thực không còn tiếp diễn nữa. Nhưng người ta vẫn không thể nào quên cái tên “Tòa nhà sát nhân”. Cho tới tận ngày này của năm năm sau, Đông Đô lại có người chết tại nhà vệ sinh tầng 13, nạn nhân là một nhân viên quèn, nguyên nhân tử vong vẫn là bệnh tim bộc phát.

Nguyễn Lập Đông kể xong, không khỏi tự rùng mình một cái. Không phải cô sợ hãi chính câu chuyện của mình mà vì chẳng hiểu từ lúc nào trong phòng bỗng có thêm một thanh âm quái dị, tí tí tí tí, không có nhịp điệu cố định, nghe rất quen tai. Nguyễn Lập Đông vỗ vào đầu, kêu lên: “Giáo sư Cận, có thể dừng để Nhị sư huynh tùy tiện lồng nhạc phim Chuyên gia bắt ma trong lúc người khác đang nói chuyện như thế được không?”.

Nhưng người bên trong cánh cửa không đáp lại cô lời nào. Nói quá lâu, cổ họng Nguyễn Lập Đông đã khô rát nhưng cô vẫn yếu ớt đập cửa, kiên trì gọi: “Chị gái tôi làm việc ngay tại tòa nhà đó. Đây là một điều kiện có lợi biết bao, anh và tôi phải nắm bắt chứ”.

Rầm rầm rầm, rầm rầm rầm.

Cuối cùng cửa cũng bật mở.

Người bên trong thò một tay ra, lau lau cánh cửa: “Đập hỏng cửa rồi”.

...

“Cô mau đi đi, tôi đã chấp nhận buổi phỏng vấn của cô rồi, nhưng tôi không thích hợp. Tôi cũng không phải là người đam mê suy luận, không có hứng thú gì với tòa nhà đầy rẫy án mạng đó. Chẳng phải đồng nghiệp của cô phải vội tới trường học đưa ô ư? Mau đi đi.”

Nói xong, anh lại đóng sập cửa vào. Lần này bất luận Nguyễn Lập Đông có đập cửa kiểu gì, bên trong cũng không có ai đáp lại.

“Nhị sư huynh, phải làm sao mới ‘hạ gục’ được chủ nhân của huynh đây?” Cô nhìn Nhị sư huynh đang xoay tròn kều tí tí dưới đất, trong lòng có chút hoang mang, do dự.

Không còn cách nào khác, cô đành phải quay về.

Trên đường trở về, anh quay phim nhờ Nguyễn Lập Đông dừng xe bên cạnh một trường trung học.

Nhìn thấy chiếc ô trong tay người đồng nghiệp, Nguyễn Lập Đông đang ủ dột bỗng nhiên gọi giật anh ta lại: “Ban nãy ở nhà Cận Hoài Lý chúng ta

đã nhắc đến chuyện anh sẽ qua trường đưa ô sao?”

Anh quay phim lắc đầu: “Đâu có. Chúng ta vào nhà là nói ngay chuyện phỏng vấn, làm gì còn thời gian nói chuyện khác nữa.”

Nếu không ai trong hai bọn họ từng nhắc đến chuyện này, thì làm sao Cận Hoài Lý biết được?

Trừ phi...

Niềm hi vọng gần như đã lụi tắt một lần nữa bùng lên trong lòng Nguyễn Lập Đông.

Số 77 đường Trung Sơn Đông.

Tiêu Nghiên mở cửa phòng Cận Hoài Lý, phát hiện anh đang ngồi ngơ ngẩn trước máy tính, bèn phì cười: “Xem ra cô gái họ Nguyễn đó đã làm cậu đau đầu thật rồi, lâu lắm mình không được nhìn thấy bộ dạng này của cậu”.

“Mấy trò cười trên nỗi đau của người khác không thích hợp mang ra đùa giữa bạn bè với nhau. Là bạn tốt thì đừng nhắc tới cô ấy nữa, được không?” Nhớ lại vẻ bám riết không tha của Nguyễn Lập Đông, anh không thể nhập vào đâu được bất kỳ con số nào trên màn hình.

“Được rồi, được rồi”, Tiêu Nghiên giơ tay đầu hàng, “Nhưng mình có thể nhắc cậu một lần cuối cùng nữa không?”.

“Chuyện gì?”

“Cô Nguyễn đó quay lại rồi.”

...

Lần này Nguyễn Lập Đông trở lại, mang theo rất nhiều kiên nhẫn. Cô không ồn ào, không gào thét, chỉ yên lặng ngồi trong phòng khách.

Ở trên tầng nhìn thấy cô trên màn hình, Cận Hoài Lý có chút bối rối.

“Cô ấy định làm gì vậy?”

“Không biết nữa, có cần mình đi hỏi không?”

Cận Hoài Lý lắc đầu. Biết đâu cứ ngoảnh mặt làm ngơ như vậy, cô sẽ tự động bỏ đi.

Nghĩ thế, anh cưỡng ép bản thân phải tập trung đi làm những việc khác.

Tiếc là ngày hôm ấy, anh đã liên tục phạm phải sai lầm.

Vì một dấu chấm nhỏ mà tính sai một công thức tới bảy lần, làm đổ cốc nước của Tiêu Nghiên, nhìn lộn giờ...

Chớp mắt đã tới xế chiều.

Cuối cùng, anh không muốn tiếp tục như vậy nữa, quyết định đẩy ghế, đi xuống nhà.

“Trời sắp tối, tôi định đóng cửa rồi, mời cô về cho.”

Nguyễn Lập Đông đang xem di động, nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Cận Hoài Lý với một gương mặt tiều tụy, không khỏi có vài phần đặc ý: Thấy chưa, anh vẫn phải xuống gặp tôi.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng cô vẫn ăn nói rất chân thành, khách khí.

“Giáo sư Cận, không giấu gì anh, nếu không phỏng vấn được anh, tôi sẽ mất việc.”

“Tôi giúp rồi đó thôi, nhưng không làm được”, Cận Hoài Lý đau đầu thở dài, chỉ mong sao lời giải thích cuối cùng ấy có thể đuổi được vị “ôn thần” này. Ai ngờ không nói thì thôi, nói xong Nguyễn Lập Đông liền thẳng thừng dán sát lại gần.

“Tôi biết anh không có sở trường. Chuyện phỏng vấn, tôi cũng không làm khó anh nữa đâu. Anh hãy giúp tôi một việc, cùng tôi đi điều tra vụ án ‘Tòa nhà sát nhân’ đó. Tôi biết anh thích tiểu thuyết trinh thám. Hôm nay còn đoán đúng được chuyện đồng nghiệp của tôi sẽ đi đưa ô cho con gái anh ấy, chứng tỏ anh cũng có chút khả năng. Tôi cũng thích đọc tiểu thuyết trinh thám, vừa hay chị gái tôi lại làm việc ở tòa nhà đó. Đã có thiên thời, địa lợi, chỉ còn thiếu mình ‘nhân hòa’ là anh thôi. Thế nào hả, cùng tôi điều tra vụ án này, tìm ra chân tướng, nói không chừng, chương trình Thám tử phá án của tôi sẽ được đài truyền hình đồng ý...”

Nguyễn Lập Đông tuôn một tràng dài mà không biết khoảng cách quá gần giữa cô và Cận Hoài Lý đã khiến người nào đó cực kỳ khó thích ứng.

“Tôi không có hứng thú với suy luận phá án, không thể giúp được cô, cô đi tìm người khác đi.”

“Nói phét! Anh có dám thề rằng những chỗ chú thích trong mấy cuốn sách kia không phải do anh đặt bút không? Anh có dám thề chuyện cái ô của đồng nghiệp tôi chỉ là do anh ‘chó ngáp phải ruồi’ không? Rõ ràng anh giống hệt tôi, cực kỳ đam mê lĩnh vực này.”

“Đã nói tôi không có hứng thú rồi. Muộn rồi, cô nam quả nữ ở chung trong một phòng không hay gì đâu, cô mau về đi.”

Cường ép đẩy cô ra khỏi cửa, Cận Hoài Lý dựa lưng vào cánh cửa, thờ phào: “Cô đừng có đến nữa đây”.

Nhưng Nguyễn Lập Đông ở phía bên kia cánh cửa không định từ bỏ như vậy. Cô vừa đập tay lên cửa vừa nói mọi lý lẽ để vận động Cận Hoài Lý.

Nhưng bất luận cô nói thế nào, cánh cửa cũng quyết không mở ra một lần nữa.

“Cận Hoài Lý! Lẽ nào anh sợ tới đó rồi lại không điều tra ra được chuyện gì? Không thử làm sao anh biết sẽ thất bại? Hay là anh lo thực lực của anh không bằng tôi, sẽ bị tôi chê cười? Hèn nhất!”

Đá bay viên sỏi lác trên bậc thềm, Nguyễn Lập Đông ủ dột đi xuống. Những gì cần nói cô đều đã nói cả, bây giờ phải làm sao?

“Bỏ cuộc” ư? Trong từ điển của Nguyễn Lập Đông cô không có hai chữ này.

Cô đang mãi nghĩ thì cánh cửa sau lưng đột ngột bật mở.

“Ai sợ hả?”

Một nửa gương mặt của Cận Hoài Lý lấp ló sau cánh cửa, dáng vẻ không cam tâm của anh khiến Nguyễn Lập Đông không kiềm chế được, giơ tay hô “YES!”

Theo yêu cầu của Cận Hoài Lý, Tiêu Nghiên cũng tham gia vào vụ án mà theo lời Cận Hoài Lý thì có chút “nhặt nhẽ”. Nhưng khi họ tới tòa nhà

Đông Đô đúng như thời gian đã hẹn thì mới phát hiện ra, ngay cả cửa lớn của tòa nhà họ cũng chưa vào được.

“Không vào được thì chúng ta đi về thôi”, Cận Hoài Lý nhìn dòng người ra vào nườm nượp, khát khao vô bờ căn nhà số 77 với tấm rèm cửa kín mít ấy.

“VẬY sao được, đã hứa hẹn rõ ràng rồi mà!” Sợ anh nuốt lời, Nguyễn Lập Đông bước ngang ra một bước, chặn đường của anh lại.

“Chẳng phải chị cô làm việc ở đây ư?” Tiêu Nghiên hỏi với vẻ khó hiểu.

Đừng nên nhắc tới chuyện này là hơn, Nguyễn Lập Đông khó xử liên tục xua tay. Người chị gái ấy cực kỳ không ủng hộ công việc của cô, còn không cho phép cô bèn mảng tới tòa nhà sát nhân. Sao chị ấy không tự hỏi mình, hàng ngày vẫn cứ đi làm đều đặn đó thôi?

“Đợi một chút, các anh chờ tôi nghĩ kỹ”, cô đưa tay xoa xoa cằm, bắt đầu trầm tư.

Có chiêu trò gì thì đã nghĩ ra từ lâu rồi - Cận Hoài Lý cười thầm trong lòng - Thế này không cần lăn lộn cùng cô ấy rồi.

Anh mãi nghĩ thì từ phía sau cửa lớn của tòa nhà Đông Đô bỗng vọng tới những tiếng ồn ào. Một đám người vây quanh một thai phụ với cái bụng to tướng nhanh chóng di chuyển về phía cửa.

“Chết toi!” Nguyễn Lập Đông kêu lên, vội vang núp sau lưng Cận Hoài Lý.

“Cô làm gì vậy?” Cảm giác kỳ lạ chưa thể quen từ sau lưng truyền tới khiến cả người anh cứng ngắc lại, Cận Hoài Lý nghiêm mặt hỏi.

“Chị tôi, chị tôi đó...”

Chị cô thì chị cô chứ, kéo tôi làm gì? Cảm thấy bản thân đã rước vào người một phiền phức lớn, Cận Hoài Lý mặt mũi đau khổ, hướng ánh mắt về phía người phụ nữ đang tách khỏi đám đông, đi về phía họ.

“Nguyễn Lập Đông, chị đã nói với em thế nào.”

“Chị, em cũng phải làm việc chứ.” Nguyễn Lập Đông dè dặt thò đầu ra, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần ăn mắng, bỗng phát hiện vẻ giận dữ trên khuôn mặt Nguyễn Viên lúc này đã hóa thành kinh ngạc, một cái tên chọt bật ra từ miệng của chị gái.

“Tiêu Nghiên...”

Tiêu Nghiên quen chị tôi? Nguyễn Lập Đông dùng ánh mắt hỏi Cận Hoài Lý.

Nhờ phúc của Tiêu Nghiên, Nguyễn Lập Đông được vào tòa nhà, nhưng lúc này trong đầu cô lại chẳng hề nghĩ gì tới vụ án, chỉ tò mò về quan hệ giữa chị gái và Tiêu Nghiên.

“Này, anh có biết chị tôi và Tiêu Nghiên quen nhau thế nào không?”

“Không biết.”

“Tôi đoán trước kia họ từng yêu nhau, rồi Tiêu Nghiên phản bội chị tôi, anh xem đấy, tay anh ấy run lên như vậy, rõ ràng là sợ hãi.”

Nếu sợ hãi thì đã chẳng sòng vai nói chuyện với chị cô rồi, không thấy Tiêu Nghiên còn không dám nhìn thẳng vào mắt chị cô ư? Cơn run rẩy kia

rõ ràng do kích động mà ra.

Cận Hoài Lý lăm bằm trong lòng, nhưng không nói ra.

Có trời biết, nếu nói với cô những tình tiết do cô tưởng tượng xa xôi kia chẳng cái nào đúng cả, không biết cô gái này lại “chửi rửa” anh kiểu gì nữa.

Nguyễn Viên đã lâu không gặp lại Tiêu Nghiên, tâm trạng rất vui, đến nỗi có hai người quen đi tới trước mặt rồi, cô ấy mới phát hiện ra.

“Tổng giám đốc Âu Dương.” Chào người lớn tuổi hơn trong hai người đó, Nguyễn Viên nhìn về phía chàng trai trẻ đứng bên cạnh vị Tổng giám đốc ấy, “Lục Dương, bà xã cậu vừa ngắt xiu, chúng tôi tìm cậu mãi mà không được, đã đưa cô ấy đến bệnh viện trước rồi”.

Khuông mặt chàng trai lập tức biến sắc, hỏi rõ là bệnh viện nào rồi co cẳng chạy.

“Cậu Lục Dương này, cuống quýt quên luôn cả cảm ơn cô rồi.” Người được xưng là Tổng giám đốc Âu Dương nói chuyện với Nguyễn Viên bằng ánh mắt hòa nhã.

“Không sao ạ.” Nguyễn Viên lắc đầu, quay người nhìn về phía Nguyễn Lập Đông, “Chẳng phải em suốt ngày âm ỉ đòi tới điều tra vụ án ư, gặp Tổng giám đốc Âu Dương sao không chào hỏi?”.

Tổng giám đốc Âu Dương? Nguyễn Lập Đông đã quan sát người đàn ông trung niên tướng tá phốp pháp này một lúc lâu. Câu nói của Nguyễn Viên đã khiến cô khẳng định rằng người trước mặt chính là Âu Dương Húc, em trai của nạn nhân Âu Dương Mộ tại tòa nhà sát nhân năm đó.

“Mấy người cũng muốn điều tra tòa nhà này sao?” Âu Dương Húc mỉm cười, lập tức bắt đầu: “Thích điều tra thì cứ điều tra đi. Điều tra được cũng tốt, tôi cũng bán được với giá cao”.

“Tòa nhà này sắp bị bán đi rồi sao?”

“Đúng vậy, không trả được nợ.”

Nguyễn Viên liếc nhìn em gái, sợ nó lại hỏi vài điều không nên hỏi, vội vàng đưa tay ra mời: “Tổng giám đốc Âu Dương, David đang ở văn phòng đợi anh”.

“Chị gái tôi làm thư ký cho một phòng khám tâm lý trên tòa nhà này, David là ông chủ của chị ấy. Sao lại kéo người ta đi mất rồi, tôi còn đang muốn hỏi thêm vài câu.” Nguyễn Lập Đông bất mãn oán trách, “Nhưng anh bảo tôi hỏi Âu Dương Húc, tôi có thể hỏi người khác mà!”.

Nguyễn Lập Đông ngẩng cao đầu, Cận Hoài Lý xua tay: “Đi thôi”.

Haizz... Nhìn cô gái đầy chí khí trước mắt, Cận Hoài Lý chỉ cảm thấy cô có phần không đáng tin, bèn dặn dò Tiêu Nghiên vài câu rồi cùng Nguyễn Lập Đông đi vào thang máy.

Tầng lầu xảy ra án mạng vắng vẻ đến đáng thương, khó khăn lắm mới tóm được một người bảo vệ, Nguyễn Lập Đông quyết không buông tha.

“Nạn nhân được phát hiện khi nào?”

“Trước và sau khi nạn nhân tử vong, gần đó có ai xuất hiện hay không?”

“Người đó có kẻ thù không?”

Các câu hỏi cứ liên tục được đặt ra, Nguyễn Lập Đông hỏi tới khô cả cổ, nhưng từ đầu chí cuối, Cận Hoài Lý vẫn chẳng nói lời nào.

“Này, sao anh không hỏi chứ?”

“Cô hỏi rất đầy đủ rồi.”

Thái độ “nịnh bợ” đó đổi lại một chút hờn hở của Nguyễn Lập Đông, cô nhún vai, “Chúng ta tới hiện trường xem xét xem sao”.

Cô thể hiện đầu ra đấy, thật sự cảm thấy mình như đang thật sự phá án vậy.

Bức tường nhà vệ sinh của tầng 13 được lau bóng loáng. Lần đầu tiên nhìn thấy bồn cầu dành cho nam giới, Nguyễn Lập Đông có chút thiếu tự nhiên, không biết đặt tay ở đâu, đành tự cọ qua sát lại hai bàn tay với nhau.

“Chẳng phải cô muốn làm thám tử ư? Đang làm gì vậy?” Cận Hoài Lý ngồi sụp dưới đất gõ đồng gõ tây, quay đầu lại hỏi.

“Tôi...” Không biết phải giải thích từ đâu, Nguyễn Lập Đông đổi chủ đề: “Tôi thấy anh gõ gõ lâu lắm rồi, có phát hiện gì không?”

“Coi như có... không đi.”

“Thế nào là ‘coi như có không’, rốt cuộc là có hay không?”

“Không.” Lần này anh trả lời rất quyết đoán, vì Cận Hoài Lý biết, một khi anh nói có phát hiện thì cô gái này nhất định sẽ truy hỏi xem đó là gì, làm sao phát hiện ra, vì sao lại có phát hiện đó. Thậm chí cô có thể sẽ còn hỏi anh sao anh có thể phát hiện được mà cô thì không...

Haizz...

“Lên tầng 28 xem sao.” Nói rồi, anh đứng dậy, cúi đầu đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Nhưng tầng 28 lúc này lại là một nơi nghiêm cấm người ngoài, nhìn tấm biển “Không phận sự miễn vào”, Cận Hoài Lý không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào.

“Cô thật sự muốn điều tra vụ án này sao?”

“Đương nhiên rồi!” Sao lại hỏi câu thừa thãi như vậy? Nguyễn Lập Đông không hiểu.

“Vậy thì tối nay tới đây thêm lần nữa.” Vừa nói câu này, Cận Hoài Lý vừa khướu khướu chiếc di động trong tay. Ngay ban nãy, anh vừa nhận được tin nhắn của Tiêu Nghiên.

“Deal.” (Thương lượng thành công.)

Âu Dương Húc đã đồng ý để họ vào tầng 28.

Nguyễn Lập Đông nhận lời nhanh chóng, nhưng không thể nào ngờ được Cận Hoài Lý lại lựa chọn lúc nửa đêm nửa hôm để tới tòa nhà Đông Đô một lần nữa.

Bầu trời u tối xầm xì không một ánh sao bao trùm trên đỉnh đầu, ánh đèn đường sáng rực ở phía xa xếp thành hai hàng thẳng tắp. Lùm cây thấp cách Nguyễn Lập Đông chỉ khoảng một mét bị ánh sáng kéo thành những hình thù kỳ dị, hắt xuống mặt đất.

Vừa xuống xe, Nguyễn Lập Đông đã chột rùng mình vì lạnh. Từ lâu cô đã nghe Nguyễn Viên nói ban đêm không có ai tới đây nhưng thật không ngờ cả xe cộ cũng ít đến vậy.

“Sao cứ phải điều tra vào giờ này chứ?” Kéo khít cổ áo lại, Nguyễn Lập Đông nhìn tòa nhà lớn trước mặt với thái độ có phần kính nể.

“Mấy nạn nhân đó đều tử vong vào buổi tối, tới điều tra vào giờ này chưa biết chừng có thể tìm ra gì đó.” Đợi Tiêu Nghiên khóa xe cẩn thận xong, Cận Hoài Lý không chút sợ hãi.

“Hai người này...” Tiêu Nghiên đi cuối cùng lắc đầu, có vẻ rất hứng thú.

Bên trong cánh cửa lớn của tòa nhà, bóng người bảo vệ giơ đèn pin lay động không ngừng, dáng vẻ có chút khiếp sợ. Nguyễn Lập Đông hơi rợn, suốt dọc đường liên tục bước thật mạnh. Rồi cô bất thành lình ngẩng đầu lên, phát hiện Cận Hoài Lý vốn đang đi trước mặt mình giờ không thấy đâu nữa.

Bốn bề bỗng nhiên yên ắng hẳn như không có một ai. Cô nhìn con đường đen ngòm trước mắt, đầu lưỡi run rẩy: “Cận... Hoài Lý”.

“Sao vậy?”

Giọng nói của anh vang lên sau lưng. Cô quay đầu, qua chút ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn pin, khuôn mặt mờ ảo của Cận Hoài Lý đang đung đưa.

“Sao anh lại chạy ra sau lưng tôi rồi?” Trái tim vọt lên cổ họng cuối cùng cũng rơi xuống, Nguyễn Lập Đông cố làm ra vẻ bình tĩnh, hỏi anh.

“Vì cô bước nhanh quá.”

... Thôi được rồi.

Nguyễn Lập Đông không dám lơ đãng nữa, âm thầm đi tới giữa Cận Hoài Lý và Tiêu Nghiên, cắm cúi bước, tiến thẳng vào trong thang máy.

“Tôi lên tầng 28, cô và Tiêu Nghiên tới tầng 13.”

“Chúng ta không đi cùng nhau sao?” Nguyễn Lập Đông ngẩng đầu lên hỏi.

“Phải kiểm tra hai tầng cùng một lúc, chỉ còn cách chia ra.” Cận Hoài Lý nghiêm túc giải thích, Nguyễn Lập Đông đành phải làm theo.

Khi chia tay ở tầng 13, cô bất chợt quay đầu liếc Cận Hoài Lý.

“Anh ấy đi một mình tới tầng 13 không sợ sao?”

“Không... cần lo... cho cậu ấy, cô... không sợ là... tốt rồi.”

“Tôi không sợ đâu.”

Nguyễn Lập Đông cứng miệng khiến Tiêu Nghiên bật cười. Anh ấy nhớ lại lời dặn của Cận Hoài Lý trước khi lên tầng, lại cảm thấy cô gái trước mặt này nếu thật sự bị dồn ép tới cùng, lá gan cũng không hề nhỏ đâu.

Tầng 13.

Hệ thống tự động xả nước của nhà vệ sinh nam mỗi lúc chỉ chảy một ít, Nguyễn Lập Đông ngồi bên cạnh không ngừng cử động.

Cuối cùng, cô đứng dậy, “Tiêu Nghiên, chúng ta đi thôi.”

“Đi... đâu?”

“Chẳng phải Cận Hoài Lý nói muốn xem buổi tối điều tra được gì không hay sao? Thời điểm tử vong của nạn nhân Lý Trung Bình tại tầng 13 đã qua rồi, chúng ta nên tới chỗ Cận Hoài Lý xem sao. Anh ấy đừng có chết thì hơn.”

Nguyễn Lập Đông nói năng thẳng đuột làm Tiêu Nghiên phì cười. Nghĩ bụng, Hoài Lý cũng không mong chờ cô gái này có thể điều tra được gì, anh ấy dứt khoát làm theo, cuối cùng Nguyễn Lập Đông đi tới tầng 28.

Tầng 28 quanh năm không có người, thảm trải sàn mang một cảm giác mềm mại, dễ chịu hiếm có. Nguyễn Lập Đông điều chỉnh cảm giác hồi hộp trong lòng, rảo bước về phía trước.

Nói thật, lúc này cô thấy hơi hồi hộp. Cô cứ tùy tiện tới điều tra án như thế này, lỡ xảy ra chuyện gì, chẳng phải chị sẽ đau lòng lắm sao?

Nhưng những suy nghĩ này đã đột ngột dừng lại khi cô đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Trong căn phòng không bật đèn, ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi thẳng vào phòng. Một người bỗng từ đâu xuất hiện đang nằm trên nền nhà bằng gỗ. Khuôn mặt người đó tái xám như đã chết, cả lồng ngực cũng không phập phồng lên xuống.

Nguyễn Lập Đông bịt miệng, không kiềm chế được, bật lên tên người ấy: “Cận Hoài Lý”.

Sau một khoảng thời gian đầu óc trống rỗng ngẩn ngui, Nguyễn Lập Đông rảo bước, lao về phía trước: “Nên ép tim trước hay thổi ngạt trước đây?”.

“Không cần, không cần, cả hai đều không cần.” Trong lúc cô lâm bầm, “người chết” dưới sàn nhà bỗng nhiên sống dậy. Cận Hoài Lý gập đầu gối, liên tục lùi về sau.

“Anh chưa chết sao?” Nguyễn Lập Đông thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, “Tôi còn tưởng miệng mình là miệng quạ cơ. Anh mà thật sự có mệnh hệ gì, tôi sẽ bị lương tâm lên án mất. Đúng không, Tiêu Nghiên?”.

Thấy Cận Hoài Lý bình an vô sự, Nguyễn Lập Đông hoàn toàn quên bẵng mất đây chính là tầng 28 - nơi từng xảy ra hai án mạng, một nụ cười bỗng nở trên khuôn mặt cô: “Tiêu Nghiên, anh nói đúng không? Tiêu Nghiên...”.

Cô quay đầu nhìn Tiêu Nghiên, nhưng khi ánh mắt chạm phải người đứng ngoài cửa, cô đột ngột sững lại.

Bên cạnh Tiêu Nghiên có thêm một người! Tiêu Nghiên đang nhìn thẳng vào mắt người ấy.

“Đừng căng thẳng, tôi là Vạn Phong.”

Nguyễn Lập Đông run rẩy: “Chẳng phải Vạn Phong đã chết rồi sao?”.

Căn phòng u tối cùng với sự tưởng tượng của con người làm nó càng trở nên ghê rợn. Nguyễn Lập Đông cảm thấy mỗi một lỗ chân lông trên người đều đang run rẩy.

Cũng may cô còn chưa kịp hét toáng lên thì ngọn đèn đã bừng sáng.

Người bật đèn rút tay về, quay người lại, bày ra một gương mặt tròn trịa, hòa nhã, là một chàng trai trẻ với vóc dáng thẳng tắp.

Chàng trai tươi cười, tỏ vẻ áy náy: “Chữ ‘Phong’ trong tên tôi là ‘phong’ trong ‘sắc bén’, không phải ‘phong’ trong ‘bội thu’^[7]. Tôi là thành viên của đội cảnh sát hình sự Cục công an thành phố Thuật Phong. Nghe nói có người ban đêm muốn tới đây điều tra vụ án, tôi bèn qua xem sao”.

[7] Chữ Phong trong tên của chàng trai trẻ”: 鋒.Chữ Phong trong tên nạn nhân: 丰

“Chúng tôi vẫn còn đang xem xét.” Sau khi biết đối phương là cảnh sát, Nguyễn Lập Đông mới thở hắt ra.

“Có phát hiện gì không?”

Nguyễn Lập Đông đang định trả lời thì Cận Hoài Lý đứng sau lên tiếng trước: “Đồng chí cảnh sát, mấy người chúng tôi không có bất kỳ quan hệ nào với người đã khuất, sự nghi ngờ của anh dành cho chúng tôi là không có căn cứ”.

“Cận Hoài Lý, anh nói anh ta nghi ngờ chúng ta sao?”

Tảng lờ câu hỏi của Nguyễn Lập Đông, Cận Hoài Lý chỉ ra ngoài: “Từ lúc tôi vào phòng, anh luôn đứng ngoài nhìn tôi chăm chăm. Cứ cho là anh theo dõi sát sao động thái của mỗi một nhân viên ra vào tòa nhà này, nhưng đối với chúng tôi, anh thật sự không cần làm vậy”.

Vạn Phong ngượng ngập cười: “Tôi cũng biết mọi người về cơ bản không thể gây án được. Nhưng vụ án này có quá nhiều nghi vấn, chúng ta

không thể bỏ qua bất kỳ điểm khả nghi nào. Thế này đi, mọi người hãy cùng tôi về Cục, chúng ta có thể trao đổi thêm một vài ý kiến”.

Haizz... Cận Hoài Lý khẽ thở dài, nhìn Nguyễn Lập Đông đang đứng ngây như phỗng, thầm nghĩ: Đúng là một phút mềm lòng đã gây ra đại họa rồi!

“Cảnh sát Vạn, tôi cảm thấy anh mời chúng tôi về như vậy là không đúng. Chúng tôi cũng đang giúp cảnh sát phá án, bản thân tôi cũng đã có vài phương hướng.” Cũng ý thức được chữ “mời” của Vạn Phong không hề đơn giản, Nguyễn Lập Đông vội vàng lên tiếng: “Nếu anh cưỡng chế bắt chúng tôi về, tôi có quyền công khai hành vi của anh với báo chí, tôi là phát thanh viên của đài truyền hình đó”.

Lấy điểm này để uy hiếp Vạn Phong quả thật như muối bỏ bể. Anh ta thậm chí còn từng trải qua những tình huống còn đáng sợ hơn thế này, nhưng anh ta lại cảm thấy khá hứng thú với câu nói “Bản thân tôi cũng có vài phương hướng” của Nguyễn Lập Đông.

Anh ta dứt khoát không nhắc tới chuyện về Cục cảnh sát nữa, hứng khởi hỏi Nguyễn Lập Đông về những kết luận kia.

“Một truyện trong Sherlock Holmes có tên Dây đai màu vàng đã kể về việc thả rắn độc vào hại người qua ô cửa chớp nổi thông. Trong vụ án này, có khi nào hung thủ đã hại chết nạn nhân bằng một loại độc được nào đó cũng giống như rắn độc không?”

Sherlock Holmes à... Vạn Phong nhìn Nguyễn Lập Đông, nhất thời không biết nên trả lời cô gái với trí tưởng tượng phong phú này thế nào.

“Nếu chết vì thuốc độc, pháp y có thể sẽ tìm được phần còn sót lại trong cơ thể nạn nhân. Cho dù không có, thì cũng không thể tồn tại những thứ như răn. Trong khi đó, hồ sơ lưu trữ cho biết rằng, hai tầng này không hề mất điện vào thời điểm vụ án xảy ra. Nếu thật sự có thứ gì bò vào, một người có thể không nhìn thấy, không thể nào cả ba người đều không nhìn thấy được.”

“Nhìn thấy thì sao chứ?” Nguyễn Lập Đông trừng mắt nhìn Cận Hoài Lý với vẻ không phục, nghĩ bụng, tay này muốn đìm mình phải không?

“Nhìn thấy thì sẽ có động thủ, khi khám nghiệm tử thi có chứng cứ tương ứng không?”

“Cái này thì không.” Vạn Phong đáp chắc chắn.

Cận Hoài Lý ném cho cô một ánh mắt với nội dung “Thế nên những suy luận của cô đều sai bét”.

“Tôi nói không đúng, thế anh nói đi!” Tôi không tin anh nói được điều gì hay ho! Nguyễn Lập Đông hậm hực nhìn Cận Hoài Lý. “Tổ chuyên án” giây phút này đã hoàn toàn tan vỡ trong đầu cô. Tổ đội gì chứ, chỉ biết đìm đồng đội.

Dường như không hề cảm nhận được cảm xúc của đối phương, Cận Hoài Lý thật sự bắt đầu đưa ra những lý luận của mình.

“Tôi vẫn chưa chắc chắn nguyên nhân tử vong của họ, có điều chưa thể giải thích được động cơ khiến Âu Dương Mộ xuất hiện trong căn phòng đó. Cộng sự Vạn Phong tối hôm trước vừa mới chết trong phòng làm việc, ngay ngày hôm sau Âu Dương Mộ lại tiếp tục tử vong ở cùng một địa điểm. Khi Âu Dương Mộ chết, trong phòng không có dấu vết cho thấy có sự xuất hiện của người thứ hai, cũng tức là ông ta tự đi tới căn phòng ấy.

Một căn phòng vừa mới xảy ra án mạng, một người bình thường nửa đêm nửa hôm còn tới đó để làm gì? Thương nhớ, hay còn mục đích nào khác? Tuy nhiên, Âu Dương Mộ không bao giờ tin mấy chuyện ma quỷ, các anh có tìm được đồ tế lễ nào ở hiện trường không?”

“Không có.” Vạn Phong đã nghe đến thất thần lắc đầu theo phản xạ, nhưng ngay sau đó, sắc mặt của anh ta đột nhiên nghiêm lại, cơ thịt cũng căng ra trong tư thế phòng vệ, “Làm sao anh biết trong gian phòng đó không có dấu vết cho thấy có sự xuất hiện của người thứ hai, anh là...”

“Tôi không phải.” Tựa hồ đang ứng phó với một chuyện khiến người ta đặc biệt khó xử, biểu cảm của Cận Hoài Lý bứt rứt đến chết người. Có vẻ như đã trải qua một khoảng thời gian đấu tranh nội tâm rất lâu, cuối cùng anh cúi đầu, bỏ cuộc: “Dựa theo tài liệu tôi lấy từ chỗ một người bạn. Cậu ấy tên là Cung Khắc. Nếu không tin, anh có thể chứng thực từ phía cậu ấy”.

“Cung Khắc?” Vạn Phong giật mình, “Đợi tôi gọi điện thoại một chút”.

Vạn Phong tránh qua một bên gọi điện thoại, Nguyễn Lập Đông thì đứng trong phòng, nhìn Cận Hoài Lý với nét mặt phức tạp. Cô không thể miêu tả tâm trạng của bản thân hiện tại. Đúng là không phục đấy, nhưng lại cảm thấy những lời anh nói có “một chút” hợp lý.

Cô còn đang mãi mâu thuẫn thì Vạn Phong gọi xong cuộc điện thoại đã trở lại, nhìn Cận Hoài Lý với vẻ sùng bái, kính nể.

Anh ta bước lên vài bước, nắm chặt tay Cận Hoài Lý: “Giáo sư Cận, sau này mong được anh dạy bảo nhiều thêm”.

Haizz, Cận Hoài Lý thở dài, điều anh sợ nhất chính là chuyện này.

“Thế nên giáo sư Cận, ý của anh vừa rồi là việc Âu Dương Mộ tới tầng 28 là có mục đích khác.” Mắt Vạn Phong sáng rực lên, “Ban này tôi tìm thấy một nhân vật mấu chốt có thể chứng minh điểm này”.

“Ừm, ừm.” Cận Hoài Lý cố gắng giảng ra, cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay Vạn Phong.

“Tôi về nhà ngủ đây.” Chào Tiêu Nghiên xong, Cận Hoài Lý hoảng hốt bỏ về. Trong mắt anh, Vạn Phong là một cục rắc rối không hề nhỏ hơn Nguyễn Lập Đông.

“Sao anh kích động quá vậy?” Nguyễn Lập Đông cảm thấy không được vui. Những gì cô nói thì bị phủ định, sao những gì Cận Hoài Lý nói thì lại được tay Vạn Phong này thừa nhận chắc chắn vậy?

“Sao có thể không kích động cho được, giáo sư Cận chính là đại công thần trợ giúp chúng tôi bắt tên ‘lột da tay’ Đào Đức, anh ấy là một nhân vật truyền kỳ đấy.”

Công thần? Nhân vật truyền kỳ? Nguyễn Lập Đông trong phút chốc không thể kết nối những mỹ từ này vào với người đàn ông hiền như khúc gỗ kia.

“Nói suy luận của tôi sai, của anh chắc gì đã đúng.” Không thể chấp nhận việc suy luận của mình hoàn toàn sai bét, Nguyễn Lập Đông âm thầm so đo. Cô muốn xem xem, tay Cận Hoài Lý này rốt cuộc có thật sự lợi hại như vậy hay không?

Ngày hôm sau, dưới lời mời của Vạn Phong, Cận Hoài Lý và Nguyễn Lập Đông cùng tới gặp nhân vật quan trọng mà Vạn Phong nói.

Người cung cấp thông tin nạn nhân Vạn Phong và Âu Dương Mộ không hòa hợp là một nhân viên cũ từng làm việc tại tòa nhà Đông Đô năm năm trước. Người này họ Lý, khi đó làm bảo vệ tại đây, sống trong một khu nhà cũ kỹ, cách đường Trung Sơn Đông hai con phố.

Bên ngoài cửa chính của tiểu khu không có chòi bảo vệ, đứng bên cửa nhìn ngấm phong cảnh bên trong tiểu khu sẽ chỉ thấy những bụi cây um tùm không được cắt tỉa gọn gàng, mấy ông lão đang tụ tập phía trước tòa nhà gần đó, trông có vẻ như đang đánh cờ tướng.

Vạn Phong so sánh bức ảnh, rồi chỉ tay về phía một ông lão nhỏ người đứng ngay bên ngoài đám đông, hét một tiếng: “Sư phụ Lý!”.

“Hả?” Sư phụ Lý nghe thấy tiếng gọi, quay đầu lại, “Ai đó?”.

“Thật ra trước khi tòa nhà Đông Đô được xây lên, Tổng giám đốc Vạn và hai anh em Âu Dương chính là ông chủ của chúng tôi. Lúc đó chúng tôi mở nhà máy, tôi làm công nhân ép ván. Tôi cũng là một người thô lỗ, hay phạm lỗi. Nhưng Tổng giám đốc Vạn nói, mấy người làm ông chủ như họ cũng chẳng có văn hóa gì, cũng sai đầy ra đó. Sau này kinh tế khá khấm hơn, Tổng giám đốc Vạn mới bảo hay là chuyển sang làm nhà đất. Các cậu phải hiểu, tiểu khu này chính là chỗ ở năm đó Tổng giám đốc Vạn sắp xếp cho chúng tôi. Con người anh ấy rất tốt, lại giỏi giang, chúng tôi đều tình nguyện đi theo anh ấy. Sau đó nhà máy được bán đi, tòa nhà được xây dựng lên, đám đàn ông lớn tuổi như chúng tôi không còn công ăn việc làm nữa. Thế là ông chủ Vạn lại sắp xếp cho chúng tôi công việc mới, không kiếm được nhiều như ngày xưa nhưng không quá mệt nhọc như trước nữa.”

“Vì sao anh em Âu Dương lại không đối xử tử tế với mọi người?”

“Gì cơ?” Sư phụ Lý bị ngắt lời, ngẩng đầu lên, nét mặt thẳng thốt, quan sát Cận Hoài Lý, “Sao cậu lại...”

Kiểu quan sát ấy khiến Cận Hoài Lý không quen, anh vò đầu, “thì tại chú cứ liên tục kể về sự tốt đẹp của Vạn Phong”, chẳng thềm nhắc gì đến hai người kia cả.

“À...” Sư phụ Lý hiểu ra, buông bỏ được hiềm nghi trong lòng nhưng lại không biết nên nói sao cho phải.

“Cũng chẳng phải điều tồi tệ gì, chỉ là tính khí của người nhà Âu Dương không được hòa nhã như Tổng giám đốc Vạn.”

“Người bên ngoài nói Vạn Phong và Âu Dương Mộ là bạn bè rất thân. Chú lại nói họ từng cãi nhau, chuyện này có thật không?”

“Tôi không nói điều đâu. Chuyện này tôi nhớ rất rõ, chuyện ấy chỉ xảy ra khoảng hai ngày trước khi Tổng giám đốc Vạn gặp chuyện, lúc ấy cũng khá muộn rồi, tôi đi kiểm tra đêm, ánh sáng trên hành lang khá tối, tôi cầm đèn pin...”

Sư phụ Lý đang nói thì có người đẩy cửa vào, “Bố, Tiểu Dương xuất viện rồi”.

Nguyễn Lập Đông nhìn ra phía cửa, thấy một chàng thanh niên trẻ dìu một thai phụ đi vào.

“Lục Dương? Trùng hợp vậy.”

Không ngờ trong nhà lại có nhiều người như vậy, càng bất ngờ hơn khi có người lạ quen mình, Lục Dương ngậy ra giây lát, rồi cúi đầu dìu thai phụ đi vào phòng trong, chẳng chào hỏi lấy một câu.

“Cô gái quen con rể của tôi? Nó không thích trò chuyện lắm.” Sư phụ Lý xoa tay giải thích, ánh mắt lại nhìn mãi về phía thai phụ vừa đi cùng vào nhà, “Con gái tôi thời gian trước không được khỏe trong người”.

Sư phụ Lý hoàn toàn chỉ chú ý đến cô con gái, dường như không còn tâm trạng tiếp tục chủ đề ban nãy, thế mà lại có người không chịu thức thời.

“Chú cầm đèn pin, sau đó thì sao?” Làm như không nhìn thấy Lục Dương và thai phụ, Cận Hoài Lý tiếp tục hỏi, dáng vẻ nghiêm túc khiến Nguyễn Lập Đông bất giác lờm anh một cái.

Ngoan đi, anh nên hiểu chút đối nhân xử thế chứ nhỉ? Ít nhiều gì cũng nên hỏi thăm người ta cái đã. Con gái người ta đang bệnh mà.

Dù sao thì lời nói cũng thốt ra rồi, Nguyễn Lập Đông cũng không có cách nào ngăn lại được, đành vừa lờm vừa tiếp tục nghe sư phụ Lý kể lại chuyện hôm ấy.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là tôi nghe thấy Tổng giám đốc Âu Dương và Tổng giám đốc Vạn cãi nhau. Tiếng của họ không lớn, nhưng nghe ra được lúc đó Tổng giám đốc Âu Dương rất giận dữ.”

“Tranh cãi vì chuyện gì.”

“Vì một cái tên.” Sư phụ Lý nhíu mày, “Một cái tên rất lạ, Mã Lộ An gì đó. Tổng giám đốc Âu Dương nói phải làm thứ gì đó, Tổng giám đốc Vạn lại không đồng ý, sau đó họ phát hiện ra tôi thì không nói thêm gì nữa”.

“Làm sao chú khẳng định người cãi nhau với Vạn Phong là Âu Dương Mộ chứ không phải Âu Dương Húc?” Vạn Phong đưa ra nghi vấn.

Sư phụ Lý lắc đầu như trống bỏi: “Không thể là Âu Dương Húc, tiếng của hai người đó khác nhau, tính cách cũng khác nữa”.

Ồ... Cận Hoài Lý chìm vào suy tư.

“Có phải anh đã hiểu ra chuyện gì rồi không?” Trên đường trở về, Nguyễn Lập Đông vẫn còn bực bội, trừng mắt nhìn con người đang cúi đầu suy nghĩ kia. Thấy người đó chậm rãi lắc đầu, cơn giận Nguyễn Lập Đông đã dề xuống được một lúc lại dâng lên.

“Cận Hoài Lý, tôi biết anh từng giúp cảnh sát phá được vụ án vĩ đại nào đó, trong đầu có suy đoán gì cũng không muốn nói cho chúng tôi nghe. Nhưng sao anh có thể bất lịch sự như thế chứ? Con gái của sư phụ Lý không khỏe, người làm cha như ông ấy nhất định muốn quan tâm. Những lúc như vậy chúng ta nên dành thời gian cho ông ấy tới thăm con gái, điều tra án cũng phải có tình người chứ.”

“Nguyễn Lập Đông!”

“Gì hả?” Những tưởng cuối cùng anh cũng ý thức được sai lầm của mình, cô thở dài một hơi, đợi chờ để nhận lời xin lỗi của người nào đó. Nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ lại nhận được một câu nói của Cận Hoài Lý.

“Tâm trạng của cô từ lúc biết chuyện tôi giúp cảnh sát phá vụ án kẻ lột da tay Đào Đức đã có phần kỳ lạ, hơi chút là nổi khùng, không ổn định chút nào, có phải nóng trong người không?”

Anh nóng trong người thì có! Câu nói của Cận Hoài Lý khiến Nguyễn Lập Đông chột dạ, mặt mũi nóng bừng. Cô quay ngoắt người đi, “Đừng có nghĩ mãi về những chuyện không đâu đó nữa. Điều tra ra chân tướng mới là quan trọng! Anh không thể nói bừa rằng vụ án này là âm mưu của ai đó được? Ai đây? Sư phụ Lý? Con gái ông ấy? Hay anh con rết?”

“Cô Nguyễn dạo này nóng gan hơi nghiêm trọng rồi.” Nhìn theo bóng của Nguyễn Lập Đông, Vạn Phong lắc đầu. Hiếm khi có một công dân theo đuổi việc phá một vụ án quái đản nhiệt tình đến thế.

“Nhất định là nóng mà.” Cận Hoài Lý gật đầu, “Lời đánh giá của sư phụ Lý dành cho Âu Dương Húc thiếu sự khách quan. Người này từng giúp nhà họ Lý”.

Chủ đề đột ngột quay lại vụ án, nét mặt của Vạn Phong cũng theo đó nghiêm lại: “Vì con gái và con rể của sư phụ Lý đều làm ở Đông Đô ư?”.

“Ừm, học vấn của thai phụ đó không cao, vào được Đông Đô rõ ràng là có người giúp đỡ.”

“Thế nên sư phụ Lý vì ân huệ của Âu Dương Húc đã thiên vị ông ta, chuyện này có thể nói lên điều gì?”

“Người chết liệu có phải là Âu Dương Húc không? Mã Lộ An đó...”

Cận Hoài Lý chìm vào suy tư không phát hiện ra lời nói của mình đang khiến vị cảnh sát ngồi bên sừng sốt vô cùng.

“Người chết là Âu Dương Húc?”

“Người chết là Âu Dương Húc? Anh ta nói vợ vẫn phải không?”

Ngày hôm sau, Nguyễn Lập Đông bị đài truyền hình gọi về gấp đã hét lên trong điện thoại như thế. Hết cách thôi, suy luận này của Cận Hoài Lý quả thật quá nực cười.

Ngoài cửa, có đồng nghiệp cầm một bưu kiện đi vào, để lên bàn cô.

Khi nhìn rõ tên người gửi, Nguyễn Lập Đông có phần ngạc nhiên. Cận Hoài Lý có thể gửi cho cô thứ gì đây?

Vội vàng cúp điện thoại, cô hồi hộp mở bưu kiện ra.

Ngay lập tức, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống cổ cô.

Cái tay Cận Hoài Lý này, sao lại gửi cho cô cả một hộp thuốc Ngưu Hoàng thanh nhiệt giải độc!

Thế này là ý gì?

“Thanh nhiệt giải độc đây.” Cận Hoài Lý nói với vẻ rất nghiêm túc qua điện thoại.

Nguyễn Lập Đông lờm nguýt, cô cũng biết Ngưu Hoàng có tác dụng đó mà.

Quá hối hận vì lần trước hành động theo cảm tính, Nguyễn Lập Đông điều chỉnh lại cảm xúc, mím môi hỏi anh: “Anh muốn chứng minh Âu Dương Húc hiện tại rốt cuộc có phải là Âu Dương Húc hay không, làm sao để chứng minh? Tôi cảm thấy nếu Âu Dương Húc hiện tại là giả thì bao nhiêu năm qua tại sao người nhà của anh ta không nói gì, bây giờ hỏi cũng khó, chi bằng chúng ta tranh thủ đêm tối tới nhà anh ta điều tra một chút đi?”.

Nhớ tới tình tiết đột nhập ban đêm trong tiểu thuyết, Nguyễn Lập Đông bỗng cảm thấy có chút phấn khích.

Nhưng niềm hưng phấn ấy lập tức bị Cận Hoài Lý giội một gáo nước lạnh.

“Giờ không phải thời Trung Cổ, chưa được người ta đồng ý mà đột nhập là phạm pháp.”

...

Gần đây tham gia vào công việc phá án, tâm trạng của cô vẫn luôn trong trạng thái kích động, nên cũng quên băng luôn chuyện này.

“Thôi được rồi.” Cô ủ dột cúi gằm xuống. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy cái tay Cận Hoài Lý này luôn luôn khiến cô lộ ra bản chất sai lè của mình. Cô có chút nản chí.

“Nhưng chúng tôi đã tìm được người có thể phân biệt được Âu Dương Húc, lát sẽ đi gặp...”

“Tôi cũng đi!”

Cận Hoài Lý còn chưa nói hết câu, Nguyễn Lập Đông đã cướp lời trước. Tay anh vô thức kéo điện thoại ra xa khỏi tai. Anh chau mày, nghĩ bụng: Sao cô gái này nhiều sức lực thế nhỉ? Chỉ nói thôi mà cũng khiến người ta liên tưởng tới cảnh cô đang nhảy cao.

Thông báo địa chỉ xong, Cận Hoài Lý bỏ ngay điện thoại ra như đang cầm một củ khoai nóng rẫy.

Nguyễn Lập Đông hớn hờ cúp máy, không ngờ chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

Cô nhìn số máy gọi tới rồi ấn nút nghe.

Trong điện thoại, một thanh âm mơ hồ trầm thấp vọng vào tai cô: “Tôi biết bí mật của tòa nhà sát nhân”.

Cái gì!?

Trái tim Nguyễn Lập Đông như vọt lên tận cổ họng.

Vốn dĩ muốn đợi Nguyễn Lập Đông tới, mấy người họ sẽ cùng đi gặp “nhân chứng” quan trọng kia, nhưng từng giây từng phút cứ thế trôi đi mà chưa thấy bóng dáng cô đâu. Cuối cùng, Vạn Phong không chờ được nữa bèn đề nghị mình và Cận Hoài Lý đi trước.

“Điện thoại cũng không gọi được ư?”

“Mấy bạn.” Bỏ di động xuống, Vạn Phong bày ra vẻ mặt chẳng biết làm sao, “Mấy chuyện đột xuất của đài truyền hình không ít hơn Cục cảnh sát là mấy đâu, biết đâu cô Nguyễn có việc gì gấp”.

“Ừm.” Cảm thấy lý do này hợp lý, Cận Hoài Lý cầm áo khoác lên, “VẬY ĐI THÔI”.

Anh cũng không ngờ, Hàn Ứng Quỳnh - người trốn tránh ở nước ngoài bao nhiêu năm nay, lại vì vụ án kỳ bí mấy năm trước mà gấp rút về nước nhanh như vậy.

“Bởi vì tôi yêu anh ấy.” Hàn Ứng Quỳnh liếc nhìn Cận Hoài Lý ngời đổi diện, “Nhìn cậu là biết cậu chưa yêu bao giờ rồi, cậu không hiểu đâu”.

&~##@*O_O!!! “...” Cận Hoài Lý lăm bẫm một lúc, chợt nhận ra mình không thể phản bác lại câu nói của Hàn Ứng Quỳnh, bởi vì đó là sự thật. Nhưng chưa yêu thì đâu có ảnh hưởng gì tới việc phá án chứ.

Anh đánh mắt rất nhanh về phía Vạn Phong rồi lập tức cúi đầu.

Vạn Phong nhận được chỉ thị, bỏ số ra.

“Chúng tôi thu thập được một vài lời khai, nghe nói tính tình của ông Âu Dương Mộ không tốt. Theo như những tài liệu mà chúng tôi nắm được, bà và ông ấy đã yêu nhau khoảng hai năm, bà cảm thấy quan hệ giữa ông ấy và Vạn Phong thế nào, có dấu hiệu xích mích không?”

Câu hỏi của Vạn Phong chỉ đổi lại một tiếng “ừ” lạnh lùng của Hàn Ứng Quỳnh, “Chỉ những người không hiểu anh ấy mới nói anh ấy khó tính. Anh ấy là người tốt nhất mà tôi từng gặp, chỉ có điều nói năng thiếu suy nghĩ, giọng cũng ồn ào. Tôi có nhắc anh ấy nhiều lần rồi, anh ấy cũng chỉ hứa nhưng chết cũng không sửa. Thật là...”.

“Quan hệ giữa ông ấy và Vạn Phong thì sao?”

“Cũng tốt đấy, em trai anh ấy và Vạn Phong thân thiết hơn, anh ấy quen biết Vạn Phong cũng thông qua em trai mình. Sau đó thì họ bắt đầu cùng làm ăn.”

Nói mãi, nói mãi, Hàn Ứng Quỳnh bắt đầu thở dài, “Bây giờ tôi hối hận vô cùng. Nếu biết có ngày hôm nay, năm xưa không nên để anh ấy theo nghiệp kinh doanh, mà kể cả làm ăn thì cũng không nên can dự vào tòa nhà đó”.

“Quan hệ giữa Âu Dương Mộ và Âu Dương Húc có tốt không?” Cận Hoài Lý bỗng nhiên xen ngang.

Hàn Ứng Quỳnh bất giác ngẩng đầu nhìn người đàn ông này giờ vẫn cúi gằm ấy, “Họ là anh em. Âu Dương Mộ từ nhỏ đã đặc biệt quan tâm chăm sóc người em trai này. Trước kia tôi nghe Âu Dương Húc nói, lúc nhỏ cậu ấy làm sai chuyện gì đó, chỉ cần đi tìm anh trai là anh trai sẽ gánh vác

giùm. Nhưng gia đình thì quý Âu Dương Húc hơn một chút. Âu Dương Mộ cũng chẳng để tâm đến chuyện này đâu, anh ấy là người tốt mà”.

“Vậy bà cho rằng người chết có khi nào là Âu Dương Húc không?” Nhớ tới giả thiết lúc trước của Cận Hoài Lý, Vạn Phong hỏi.

“Người sống là Âu Dương Mộ, người chết là Âu Dương Húc ư?”

Vạn Phong gật đầu.

“Không thể nào.” Hàn Ứng Quỳnh phủ nhận chắc chắn, “Mặc dù có đôi khi người nhà cũng hay nhầm lẫn hai anh em họ nhưng tôi thì không. Mộ Tử nói chuyện với tôi xưa nay luôn không nghiêm túc, giờ đâu có vậy. Ban nãy chúng tôi còn nói chuyện điện thoại, cậu ấy gọi tôi là ‘chị’, Âu Dương Mộ dám gọi tôi là chị, tôi sẽ đâm chết anh ấy”.

“Tài liệu nói phải một tháng sau khi Âu Dương Mộ qua đời, bà mới về nước, vì sao vậy?”

“Có chuyện riêng.”

“Những chi tiết liên quan tới vụ án đều không phải là chuyện riêng.”

Thái độ dồn ép của Vạn Phong khiến Hàn Ứng Quỳnh bối rối, bà ta thờ dãi, cuối cùng lên tiếng như đã thỏa hiệp: “Tôi tới Nhật Bản làm phẫu thuật nạo thai. Tôi mang thai ngoài tử cung, hơn nữa sau khi phẫu thuật sức khỏe cũng có chút vấn đề”.

“Đứa bé là của Âu Dương Mộ?”

“Phải, chúng tôi định sẽ kết hôn, sau đó kiểm tra thì phát hiện đứa bé có vấn đề. Anh ấy nghĩ tới thể diện của gia đình nên đưa tôi tới Nhật Bản làm

phẫu thuật. Người nhà ban đầu còn không nói với tôi việc anh ấy gặp nạn.”
Ký ức đau thương khiến mắt Hàn Ứng Quỳnh đỏ hoe.

“Âu Dương Mộ đưa cô đi Nhật Bản khi nào? Ngày nào ông ta về? Ngày 12 tháng 6 ông ta đang ở đâu?”

Vạn Phong tiếp tục hỏi dồn dập khiến Cận Hoài Lý chột nhốt tới một người vắng mặt hôm nay. Muốn phá án thôi mà, sao cả hai đều dễ kích động quá vậy?

Trong lúc Cận Hoài Lý nghĩ tới chuyện khác, Hàn Ứng Quỳnh cũng thất thần, “Ngày 12 tháng 6? Hôm đó anh ấy đang ở cùng với tôi, đó là ngày tôi làm phẫu thuật, anh ấy ở Nhật Bản với tôi suốt”.

Vạn Phong đập lên số cái “bộp”. Cuối cùng cũng phát hiện ra lỗ hổng rồi!

Thời gian tử vong của Vạn Phong là vào ngày 14 tháng 6. Sư phụ Lý nói hai ngày trước khi Vạn Phong qua đời có từng cãi nhau với Âu Dương Mộ, điều này mâu thuẫn với sự thực Âu Dương Mộ lúc đó đang ở Nhật Bản. Nếu không phải là sư phụ Lý nói dối thì sự thực chính là người đã cãi nhau với Vạn Phong là nhân vật tốt tính trong mắt mọi người - Âu Dương Húc! Mà tình huống này vào năm đó, Âu Dương Húc hoàn toàn không nhắc tới.

“Quá hay!” Rời khỏi nơi ở của Hàn Ứng Quỳnh, Vạn Phong khua tay loạn xạ, hươu qua hươu lại trước mắt Cận Hoài Lý. Anh ta nhíu mày, “Cô gái kia không được tham gia vào những chuyện này, lát nữa liệu có ép chúng ta diễn lại cho cô ấy xem không nhỉ?”

Anh ta đúng là rất sợ Nguyễn Lập Đông.

Đang mãi nói chuyện thì chuông di động của Vạn Phong bỗng vang lên. Anh ấy bỏ ra xem, phát hiện đó là một tin nhắn hình ảnh. Bức ảnh là một căn phòng, bố cục cụ thể không được chụp rõ ràng, thế mà chiếc đồng hồ với hình dáng đặc biệt treo trên tường thì lại rất sắc nét, ám chỉ rõ đây là gian phòng trên tầng 28 tòa nhà Đông Đô.

“Giáo sư, mau nhìn này, cô Nguyễn!”

Vạn Phong chỉ vào bức hình, trong bức hình Nguyễn Lập Đông đang nằm trên nền đất, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Cuối cùng cũng có một ngày Nguyễn Lập Đông hiểu thế nào là cảm giác khiếm đảm, chân tay mềm nhũn, muốn kêu lên nhưng cổ họng lại không còn chút sức lực nào. Sau khi cố gắng há to miệng để kêu nhưng vẫn thất bại, cô tuyệt vọng nhìn cảnh vật trước mặt từ từ tối dần.

Cô thật ngu ngốc, sao không ngờ tới chuyện đây là cái bẫy của tên hung thủ cơ chứ?

Cùng với nhịp tim đập mỗi lúc một dữ dội, cô cảm giác có một cái bóng đung đưa đi tới trước mặt mình, cái bóng ấy lúc thì là Âu Dương Mộ, lúc lại thành nạn nhân Vạn Phong. Cho tới khi thật sự mất hoàn toàn tri giác, cô nhìn thấy trong tầm mắt mình xuất hiện thêm một đôi giày, màu đen, loại giày da.

Đôi giày ấy thật sự đã dừng lại trước mặt cô. Nguyễn Lập Đông muốn xem xem đó là ai nhưng cuối cùng vẫn không có cơ hội. Cô cảm thấy hồn vía mình như thoát khỏi cơ thể. Cô nhìn thấy một thứ dạng giống chiếc còi hướng thẳng về phía mình.

Khi mở mắt ra lần nữa, khung cảnh xung quanh dường như lại đổi khác. Cô nhìn thấy hai cái bóng đứng đưa trước mắt, một đen một trắng. Cổ họng khô rát chết người, cô chép miệng, lẩm bẩm: “Hắc Bạch Vô Thường, sao các người lại bắt tôi. Tôi là dân lành, chưa làm chuyện xấu xa gì. Mặc dù là một cô gái yếu đuối nhưng vẫn một lòng theo đuổi chính nghĩa. Các người chắc chắn đã bắt nhầm người rồi, mau đưa tôi quay trở lại đi.”

“Không đưa trở lại được nữa.”

Một giọng nam giới cực kỳ lạnh lùng vang lên bên tai. Nguyễn Lập Đông nghe xong suýt bật khóc thành tiếng, “Sao có thể như vậy, tôi cũng muốn phá án, muốn bắt kẻ xấu rồi bị kẻ xấu hại... Cậ Hoài Lý, sao lại là anh? Không phải là Hắc Bạch Vô Thường ư? Sao anh lại mặc áo đổi màu, còn đổi dần giữa hai màu đen trắng nữa chứ. Tôi chưa chết hả?”

“Còn tiếp tục hành động một mình nữa chắc chắn sẽ chết.” Cậ Hoài Lý nghiêm túc nói, nhớ lại tình hình ban nãy, anh bỗng nhiên có phần run sợ.

“Đúng rồi, bí mật của tòa nhà sát nhân đã được giải đáp chưa? Mặc dù tôi chưa nhìn thấy hung thủ là ai nhưng tôi suy đoán chúng đã bỏ độc vào trong không khí, nếu không sao bỗng dưng tôi lại vô duyên vô cớ ngất xỉu, lúc ấy trong phòng nào có ai...”

Nể tình cô vừa mới trải qua nguy hiểm, Cậ Hoài Lý bỗng nhiên không muốn phủ nhận những suy đoán sai bét của cô quá nhanh nữa. Nếu không phải vì sau đó những lập luận của Nguyễn Lập Đông càng lúc càng thiên lệch, chắc là anh vẫn có thể nhẫn nại thêm chút nữa.

“Việc giết người bằng thuốc là điều không thể. Sau khi nạn nhân chết, tuần hoàn trong cơ thể sẽ ngưng trệ, phần thuốc còn lại trong cơ thể không thể hoàn toàn phân giải, nên vẫn có thể kiểm tra ra. Vẫn là lập luận giết

người bằng vũ khí trước đó của cô có lý hơn một chút, đúng là hung thủ đã lợi dụng sóng hạ âm^[8] để giết người.”

[8] Sóng hạ âm là sóng âm có tần số thấp hơn ngưỡng nghe thấy của người, tần số của chúng thấp hơn 20 Hz. Hạ âm còn được gọi là “kẻ giết người không tiếng động”.

Nói rồi, anh lấy ra một bức ảnh. Trên ảnh, một thứ có hình dạng giống chiếc còi đã khiến Nguyễn Lập Đông tò mò.

“Đây là cái gì?”

“Súng bắn sóng hạ âm.”

“Anh làm hả?”

“Tìm thấy từ chỗ nghi phạm.”

“Tìm được hung thủ rồi? Tôi bảo mà, anh đâu có thông minh đến mức đoán ra được một thứ vũ khí giết người phức tạp nhường này.” Nói rồi Nguyễn Lập Đông nhảy vội xuống giường, hoàn toàn bỏ mặc Cận Hoài Lý vẫn còn đang lăm bắm sau lưng cô.

“Sóng hạ âm có thể khiến bệnh tim bộc phát, hơn nữa tôi đã sớm nghĩ tới điều này rồi.”

Tiếc là đã chẳng còn ai nghe anh nói nữa, Nguyễn Lập Đông đã chạy ra khỏi phòng bệnh tìm Vạn Phong từ lâu.

“Thật sự là đã nghĩ tới từ lâu rồi mà.” Anh lăm bắm, rồi cũng ra khỏi phòng.

Vì kháng cự, Âu Dương Húc bị thương đang được điều trị ở ngay bệnh viện này.

Khi bị bắt, ông ta đang giơ cao vũ khí bắn sóng hạ âm với ý đồ giết Nguyễn Lập Đông.

“Cũng may cô cao số, chúng tôi mà đến muộn thêm một chút thì cái mạng của cô cũng chẳng giữ được nữa. Sau này nếu còn xảy ra chuyện như vậy thì cứ giao cho cảnh sát chúng tôi. Mà không, sau này cố gắng đừng can dự vào những việc kiểu này.”

Làm như không nghe thấy mấy lời của Vạn Phong, Nguyễn Lập Đông tiến gần lại phòng quan sát, nhìn Âu Dương Húc ở bên trong, “Hắn giết tôi làm gì chứ?”

“Chúng tôi sẽ điều tra, những người liên quan đều sẽ được lấy lời khai. Lời khai của cô lát nữa chúng tôi sẽ ghi lại một bản. Đợi đã, Tiểu Lưu, cậu xong việc chưa?”

Phía xa có một cảnh sát trẻ vẫy tay về phía Vạn Phong.

Nhận được hồi đáp, Vạn Phong gật đầu, nói với Nguyễn Lập Đông, “Sức khỏe của cô ổn chứ? Nếu có thể bây giờ tôi sẽ bảo đồng nghiệp lấy lời khai cho cô”.

Nguyễn Lập Đông xua tay tỏ ý không sao rồi cứ thế đi thẳng về phía cậu Tiểu Lưu kia. Sau khi đứng lại bên cạnh cậu ấy, Nguyễn Lập Đông bèn đưa tay vỗ vai một người khác.

“Lục Dương, trùng hợp vậy. Anh lúc đó cũng đang ở hiện trường à? Đúng là Âu Dương Húc định giết tôi ư?”

Bỗng dưng bị một người không thân quen lăm chèo hỏi kiểu này, Lục Dương đỡ ra, anh ta mím môi, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi chỉ giúp họ đưa người tới đây”.

“Ồ.” Sau khi vấp phải thái độ xa cách của Lục Dương, bầu không khí trở nên lạnh tột độ, Nguyễn Lập Đông cười gượng: “Thế à?”.

Chẳng hi vọng có thể giao lưu thêm được gì với cục đá này, Nguyễn Lập Đông quay đi, “Cảnh sát, anh muốn hỏi tôi chuyện gì thì hỏi đi”.

“Tôi không nhìn thấy hung thủ, chỉ nhìn thấy một đôi giày da màu đen.” Trong lúc nói, Nguyễn Lập Đông không hề phát hiện ra, ở phía xa, có một đôi mắt đang hờ hững liếc về phía cô.

Chân tướng của tòa nhà sát nhân dần dần được lật mở qua lời khai của Âu Dương Húc.

Năm xưa, khi Âu Dương Húc và Vạn Phong chuyển đổi mô hình sang kinh doanh nhà đất, Vạn Phong và Âu Dương Mộ đã chiếm phần lớn cổ phần của công ty, Âu Dương Húc chỉ được chia một phần khá ít ỏi, điều này khiến ông ta cảm thấy bất công. Chính vì nguyên nhân này, ông ta đã giết anh trai ruột của mình cùng Vạn Phong. Còn về nạn nhân chết tại tầng 13 Lý Trung Bình, đó là sự cố nảy sinh vì ông ta không muốn bán đứt Đông Đô. Chỉ cần khiến Đông Đô bao trùm một sắc màu kinh dị là ông ta có thể giữ được Đông Đô.

Còn về việc vì sao lại ra tay với Nguyễn Lập Đông, chẳng qua là vì sau khi nói chuyện với Hàn Ưng Quỳnh, Âu Dương Húc biết được việc Cận Hoài Lý muốn tới tìm bà ta. Ông ta biết, với đầu óc của Cận Hoài Lý, sớm muộn cũng sẽ bắt được thóp của mình bèn dứt khoát tìm Nguyễn Lập Đông làm đệm lưng, chuẩn bị cùng chết.

“Hôm đó, chủ nợ tới Đông Đô xem xét tình hình, tâm trạng của tôi rất tệ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nỡ bán nên mới nghĩ ra cách này.”

Cầm bản khẩu cung ấy trong tay, Vạn Phong vừa phẫn nộ vừa nuối tiếc, nếu thật sự cho rằng Âu Dương Húc là kẻ tâm địa tàn nhẫn, thì thật ra ông ta chỉ muốn bảo vệ và giữ trọn tòa nhà Đông Đô này.

“Ông ta nói ‘Mã Lộ An’ là cái gì vậy?” Ngồi trên sô pha nhà Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông nghịch nghịch Piggy bên chân, đưa ra nghi vấn.

Câu hỏi này đổi lại được một ánh mắt tán thưởng của Cận Hoài Lý. Anh nghĩ bụng, cô Nguyễn Lập Đông này đâu phải lúc nào cũng mơ mơ màng màng đâu.

“Hỏi rồi nhưng ông ta nói đã qua quá lâu rồi, không còn nhớ nữa. Mặc dù lý do có phần khiên cưỡng nhưng vẫn giải thích thông suốt.”

Ồ... Nguyễn Lập Đông thất vọng thở dài.

Vụ án “tòa nhà sát nhân” coi như đã tạm kết thúc, Nguyễn Lập Đông vội vàng chuẩn bị tư liệu cho nội dung phỏng vấn của mình.

“Trực tiếp phá án”, cái tên này chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta hưng phấn. Nhưng ngoài tài liệu ra, có một chuyện rất quan trọng cô còn chưa giải quyết xong.

“Cận Hoài Lý, không cần anh nói nhiều đâu, chỉ cần kể lại quá trình chúng ta phá vụ án này là được rồi. Con người anh sao cứng đầu thế hả, ống kính có ăn thịt anh được sao? Anh đừng có cúp máy! Thế này đi, chiều nay, ba giờ chiều nay, chúng ta hẹn gặp ở một địa điểm nào đó. Một là anh cần ra ngoài hít thở không khí, hai là anh cũng phải giúp tôi nghĩ cách hoàn

thành công việc này chứ? Quyết định như vậy nhé, ba giờ chiều, quán café Đảo nhỏ, không gặp không về nhé.”

Tút... Cô ngắt máy rồi.

Liệu anh có đi không nhỉ? Ban nãy anh không hề từ chối. Nguyễn Lập Đông thầm nghĩ.

Đáng tiếc, Cận Hoài Lý lại không tới chỗ hẹn như mong muốn của cô.

“Cận Hoài Lý, tôi đã gọi cà phê xong đâu đấy cho anh rồi. Cà phê rất đắt, không được lãng phí. Anh không thích cà phê? Vậy tôi đổi cho anh, có nhiều vị lắm. Anh thích Cappuccino có bọt hay thích Blue Mountain, cà phê Chồn chắc được chứ? Uống một cốc có khác gì uống vàng đâu. Cùng lắm thì tôi pha cho anh một cốc vàng cũng được, chỉ cần anh chấp nhận buổi phỏng vấn của tôi. Anh là tia hi vọng duy nhất của tôi, giúp tôi được làm chương trình mà mình thích.” Nguyễn Lập Đông nói đến rát cả cổ vào điện thoại, bèn nhấp một ngụm cà phê, “Cà phê của nhà hàng này ngon cực kỳ, cứ như bỏ thuốc phiện vào vậy. Chỉ cần anh uống vào, tôi đảm bảo anh sẽ nghiện ngay... Anh nói gì cơ? Tôi bảo là ‘bảo đảm anh sẽ nghiện ngay’. Câu nói trước đó hả? ‘Cứ như bỏ thuốc phiện vào vậy’, là câu này ư?”

Trong điện thoại, tiếng của Cận Hoài Lý trầm thấp mà vui vẻ, anh nói: “Nguyễn Lập Đông, cô đúng là thiên tài đấy”.

Người đang nghe máy mặt mũi bỗng dưng đỏ bừng.

Khi Vạn Phong nhận được điện thoại của Cận Hoài Lý, anh ta đang chuẩn bị nộp hồ sơ hoàn chỉnh lên cho cấp trên. Vụ giết người năm năm trước được anh ta trực tiếp phá án, nghĩ thôi đã thấy kích động. Nhưng khi Cận Hoài Lý nói với anh ta rằng Âu Dương Húc không phải hung thủ thì anh ta chẳng thể nào hưng phấn nổi nữa.

Theo yêu cầu của Cận Hoài Lý, ba giờ chiều, anh ta đưa người và thiết bị tới tòa nhà Đông Đô.

Tầng 28, trong văn phòng trước kia của nạn nhân Vạn Phong đang chật ních người, phóng tầm mắt nhìn qua, một loạt toàn đàn ông.

Vạn Phong đứng chính giữa căn phòng, quan sát đồng nghiệp nhắc chiếc máy đó lên. Nó giống như một màn hình máy tính, trên đó là hình một chiếc ghế trống.

Mọi người đều không biết anh ta định làm gì, cho tới khi trong hình xuất hiện bóng dáng Âu Dương Húc. Ở trong đó, ông ta cũng đang nhìn màn hình, biểu cảm khó hiểu y như thế.

Bao nhiêu người đứng trong phòng dường như đều không biết Vạn Phong định làm gì, cho tới khi anh ta lên tiếng.

“Hung thủ thật sự của vụ án này vốn chưa lọt lưới.”

Lời vừa thốt ra, tất cả đều xôn xao, người ngồi không yên đầu tiên chính là Âu Dương Húc trên màn hình.

“Anh nói vậy là có ý gì? Tôi đã nhận tội rồi, tất cả đều do tôi làm.”

“Ông nói chuyện điện thoại với Hàn Ứng Quỳnh, biết chuyện năm xưa mình và Vạn Phong bất hòa sắp bại lộ, nếu thật sự sợ hãi thì tự thú hay bỏ trốn đều được, nhưng vì sao lại kéo theo cả Nguyễn Lập Đông? Điểm này không thể giải thích được.”

“Nếu không vì cô ta cố chấp muốn phá án, tôi sẽ không bị dồn ép tới bước đường này, thế nên tôi phải trả thù.”

“Lý do này nghe có vẻ hợp lý.” Cận Hoài Lý gật đầu, “VẬY ‘MÃ LỘ AN’ năm xưa nghĩa là gì đây?”.

“Đã bảo là tôi quên mất rồi.”

“Thuốc phiện, tiếng Anh còn gọi là marijuana. Thông thường, những người kém tiếng Anh sẽ khó mà phát âm được chuẩn xác từ này. Sư phụ Lý từng nói, trình độ văn hóa của hai anh em ông đều không cao, không biết phát âm tiếng Anh ra sao.”

Anh nhìn Âu Dương Húc, bắt được dáng vẻ muốn phản bác mà không thể nói một lời của ông ta.

“Sư phụ Lý chưa từng học tiếng Anh, rất dễ nghe nhầm, thế nên đã nghe marijuana thành Mã Lộ An. Người muốn buôn ma túy là ông hay nạn nhân Vạn Phong đây?”

“Là tôi. Tôi sợ hấn tố giác nên đã giết hấn, thật sự là tôi.”

“Quả nhiên có dính líu đến ma túy!” Vạn Phong phản nộ, “Giáo sư Cận mới dọa nạt một chút anh đã khai nhận rồi. Đáng tiếc, người buôn ma túy năm đó là Vạn Phong đã chết chứ không phải ông. Tôi đã tìm hiểu ghi chép bắt giữ các vụ án buôn ma túy tại Thuật Phong năm năm trước, có một người tên Khương Kiệt từng làm ở Đông Đô, trùng hợp lại chính là thuộc hạ của Vạn Phong. Tôi đã xác minh rồi, Khương Kiệt không biết Vạn Phong đã chết, hấn ta còn nghĩ Vạn Phong vẫn đang ở ngoài chăm sóc vợ và con hấn ta nữa.”

Dường như muốn cho Âu Dương Húc một cơ hội để thở, Vạn Phong hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ông biết nạn nhân Vạn Phong buôn ma túy nên đã cãi nhau ầm ĩ với ông ta một trận, vô tình bị sư phụ Lý đi qua

nghe thấy. Vì thường ngày ông ta hiền lành, không dễ nổi nóng nên sư phụ Lý đã cho rằng đó là anh trai ông. Hai ngày sau, Vạn Phong chết, ngay sau đó ông gọi Âu Dương Mộ từ Nhật Bản trở về. Vì ông hoang mang, vì cái chết của Vạn Phong có liên quan tới mình. Nhưng ông lại không ngờ rằng, anh trai mình cũng tử mạng”.

“Đúng vậy, đều là tôi làm, chẳng phải tôi đã thừa nhận rồi ư? Sao các anh vẫn còn túm lấy mấy chi tiết nhỏ nhặt không chịu buông tha chứ!”

“Bởi vì Lý Trung Bình không phải do anh giết!”

Mọi người xì xào.

Nguyễn Lập Đông nhìn Vạn Phong, Vạn Phong lại nhìn Cận Hoài Lý.

“Cái chết của Lý Trung Bình đích thực là vì ngăn cản việc Đông Đô bị bán đứt. Công ty do ông quản lý hầu như vì lo cho các nhân viên lão thành mà liên tục lỗ vốn, cũng bị dồn ép vào bước đường cùng phải bán Đông Đô. Ông không có lý do ngăn cản, nhưng đây vừa hay lại là việc hung thủ thật sự muốn làm. Người này không muốn Đông Đô bị bán, hẳn thậm chí còn thù hằn ông, nên mới có chuyện liên quan đến Nguyễn Lập Đông. Còn ông vì bao che cho hắn nên tình nguyện nhận hết tội lỗi, người này liệu có thể là ai đây?”

Dáng vẻ tràn đầy tinh thần của Vạn Phong khiến Nguyễn Lập Đông không quen. Cô nghĩ bụng, tay Vạn Phong này lợi hại như vậy từ khi nào thế. Suy nghĩ ấy còn đang bay lơ lửng, cô đã bị gọi tên.

“Cô Nguyễn, hung thủ mà cô nhìn thấy hôm đó có đặc điểm gì nổi bật?”

Đặc điểm gì nổi bật ư? Nguyễn Lập Đông chờ người ra, nhớ lại rồi nói: “Tôi chỉ nhìn thấy hắn đi một đôi giày da màu đen, mặc một chiếc quần

đen”.

“Khi bị bắt, ông đang mặc cái gì?” Không đợi câu trả lời của Âu Dương Húc, Vạn Phong tự giở lại ghi chép, “Quần đen, giày da đen, sơ mi đen. Thế nên ông chắc chắn không phải hung thủ”.

Bằng chứng đâu? Nguyễn Lập Đông nghe mà ngây người. Bằng chứng ở đâu?

“Với thân phận như ông, tình huống để mặc cả cây đen chỉ là khi đi dự tang lễ. Nhưng thời buổi bây giờ, cho dù có tới tham dự tang lễ, có ai lại mặc một chiếc sơ mi đen bên trong một bộ vest đen nữa? Đáp án chính là sau khi vội vàng giải thích rõ ràng toàn bộ sự tình với hung thủ, nhân lúc Nguyễn Lập Đông hôn mê, ông đã thay quần và giày với hung thủ. Ông và hung thủ vóc dáng nửa người dưới tương đương nhau, nhưng nửa người trên lại khác biệt quá lớn, vì vậy chỉ thay giày và quần.” Anh ta vỗ tay một cái, “Bây giờ nhờ mọi người giúp tôi nhớ lại vài ngày trước, vị đồng nghiệp nào trong số các anh bỗng nhiên thay một bộ vest màu xám bạc xuất hiện bên cạnh các anh?”.

Trong đám đông, mấy người ban đầu còn mơ mơ hồ hồ dường như đã bừng tỉnh. Có người nói: “Nói như vậy thì đúng là có!”.

“Lục Dương, anh đi đâu!”

Nghi phạm chỉ vì cách phối màu sắc quần áo có vấn đề đã được xác định, việc này ít nhiều khiến mọi người có phần ngỡ ngàng. Lục Dương thậm chí còn chưa chạy tới cửa đã có cảnh sát chuẩn bị sẵn từ trước phục kích bắt giữ.

Đám đông tản đi, Nguyễn Lập Đông chạy tới bên cạnh Vạn Phong, giơ ngón tay cái lên với vẻ ngưỡng mộ.

“Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, sao anh có thể nghĩ tới chuyện phá án thông qua màu sắc của trang phục cơ chứ?”

“Đừng khen tôi, tất cả những điều này đều do giáo sư Cận dạy tôi đấy, chứ dựa vào một mình tôi, muốn bắt được nghi phạm nhanh như vậy cũng khó.”

“Anh ta hả...” Ngữ điệu đang lên cao bỗng tắc nghẹn lại trong cổ họng, không sao bật ra được nữa.

Ngẫm nghĩ mãi cuối cùng phải chấp nhận thua kém người ta, Nguyễn Lập Đông đành phải hạ mình quay lại tìm người, nhưng trên hành lang trống trải kia làm gì còn bóng dáng Cận Hoài Lý.

“Người đó ấy hả, chỉ giỏi ra vẻ!” Nguyễn Lập Đông giậm chân.

Qua vài ngày, rốt cuộc Nguyễn Lập Đông cũng biết được đầu đuôi câu chuyện qua lời Vạn Phong.

Nạn nhân Vạn Phong năm đó ôm trong mình một dã tâm lớn muốn mở rộng sự nghiệp của họ. Nhưng sau một thời gian phát triển thuận lợi, Âu Dương Húc chợt phát hiện ra Vạn Phong có dính líu tới ma túy. Vì chuyện này, ông ta và Vạn Phong mới cãi nhau to một trận, thậm chí còn uy hiếp sẽ báo cảnh sát, lúc ấy Vạn Phong mới chấp nhận sẽ suy nghĩ một thời gian.

Sau đó, Vạn Phong hẹn Âu Dương Húc tới văn phòng mình gặp mặt. Hôm ấy cũng thật trùng hợp, Âu Dương Húc lại tới trước giờ hẹn. Qua khe cửa, ông ta nhìn thấy Vạn Phong lén la lén lút làm gì đó với bức tranh treo

trên tường. Âu Dương Húc cảm thấy kỳ lạ, nhân lúc Vạn Phong ra ngoài bèn vào xem sao.

Thế là ông ta đã phát hiện ra phía sau bức tranh có một công tắc. Ông ta thử bật công tắc chuẩn bị tìm hiểu tới cùng thì bỗng cảm thấy tim hơi khó chịu. Những tưởng bệnh tim phát tác, ông ta bèn chạy xuống lầu lấy thuốc uống.

Sau đó thì Vạn Phong chết.

Cảnh sát tham gia vụ án, ngoài việc điều tra ra Vạn Phong chết vì bệnh tim thì không còn tìm thêm được chuyện gì khác. Nhưng Âu Dương Húc cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, ngày ngày lo lắng thấp thỏm. Ông ta tìm thư ký của Vạn Phong, cuối cùng cũng biết được bí mật của bức tranh.

Nhưng điều khiến Âu Dương Húc cảm thấy khó hiểu hơn là Vạn Phong đã chết, có lẽ chưa ai kịp đóng công tắc đó lại nhưng vì sao ban ngày lại không ai xảy ra việc gì.

Cuối cùng, ông ta buộc phải gọi điện cho Âu Dương Mộ để cầu cứu.

Theo lời của Âu Dương Mộ, chỉ cần xóa dấu vân tay trên bức tranh là không sao nữa.

Nhưng Âu Dương Húc vì quá chột dạ nên chần chừ không dám. Ông ta sợ bị người ta nghi ngờ, đành nhờ cậy anh trai.

Tiếp theo đó, Âu Dương Mộ cũng qua đời.

Qua một thời gian, Âu Dương Húc tiếp quản Đông Đô, cuối cùng cũng có cơ hội lấy được bức tranh đó, tìm hiểu rõ ràng thì ra bức tranh kia chỉ “giết người” vào một khung giờ nhất định.

Ông ta vút bức tranh vào nhà kho tại nhà mình như chôn dịch bệnh, cho tới khi đưa con riêng mà Vạn Phong nuôi ở ngoài - Lục Dương tìm hiểu ra, rồi phát hiện được “bức tranh giết người” cùng bí mật bố hắn bị giết.

Việc đầu tiên Lục Dương nghĩ tới là trả thù.

Hắn thay đổi bức tranh ăn cắp được thành một vũ khí giết người có thể mang theo bên mình, bắt đầu kế hoạch truy giết. Hắn chọn giết Lý Trung Bình không hoàn toàn vì để ngăn cản Âu Dương Húc bán tòa nhà. Ngày mười sáu, Lý Trung Bình mượn cơ photo, đã bắt vợ hắn đứng tròn hai tiếng đồng hồ.

“Còn tôi, vì là một phát thanh viên, lại tham gia vào vụ án này, nên giết tôi chắc chắn sẽ khiến vụ án trở nên rầm rộ. Cận Hoài Lý, tôi thật sự phải cảm ơn anh. Nếu không có anh, tôi chết chắc rồi.”

Tại số 77 đường Trung Sơn Đông, Nguyễn Lập Đông vồ lên một khung cửa nào đó trên tầng ba, chân thành nói: “Hơn nữa tôi không nên ép buộc anh tham gia phá án. Chứng kiến anh nhường hết công lao cho Vạn Phong, tôi đã hiểu anh là người như thế nào rồi. Anh yên tâm, tôi sẽ không bao giờ ép anh làm chuyện anh không muốn làm nữa đâu”.

“Vậy cô còn đến đây làm gì?” Cửa mở ra. Cận Hoài Lý nhìn Nguyễn Lập Đông người bám chặt cánh cửa như không xương, nhú mày. Một dự cảm chẳng lành đang nảy nở trong lòng anh.

“Xin anh đấy, chuyện của anh tất cả những người trong đài truyền hình đều biết cả rồi. Cho dù anh không chấp nhận lần phỏng vấn này của tôi, thì các đồng nghiệp khác của tôi cũng sẽ tới làm phiền anh. Anh phải hiểu, ở đài truyền hình, tôi được coi là người khá dễ tính, chưa nói tới chuyện những người khác đều khắt khe, tư chất còn không cao bằng tôi. Anh xem,

ai có thể dự đoán được hung thủ thật sự khi mà tình tiết vụ án còn chưa đến đầu đến đũa chứ?”

Dự đoán?

“Chẳng phải tôi đã cung cấp cho anh ba nghi phạm ư? Sư phụ Lý, con gái của ông ấy và chàng rể Lục Dương.”

“...”

“Đứng trước ống kính, tôi bị váng đầu.”

“Không thành vấn đề, chúng ta không cần dùng máy quay!”

“...”

“Không tin tôi à?” Nét mặt vô cảm của Cận Hoài Lý ngược lại càng kích động ý chí chiến đấu của Nguyễn Lập Đông. Cô khoa chân múa tay, “Nếu tôi làm được thì sao? Làm được việc không cần máy quay, anh phải chấp nhận phỏng vấn của tôi đấy. Đồng ý rồi nhé, nhất định đấy!”.

Nhìn theo bóng Nguyễn Lập Đông hớn hờ chạy xuống nhà, Cận Hoài Lý nhún vai khó hiểu: Đồng ý cái gì cơ? Rõ ràng chỉ có cô là người nói thôi mà.

Bên kia, Nguyễn Lập Đông hùng hùng hổ hổ cuống quýt trở về đài truyền hình nhưng lại bị ăn mắng xối xả.

“Nguyễn Lập Đông, nào cô bị hỏng rồi à? Bao nhiêu người nghĩ đến mòn cả óc chỉ để được chuyển từ đài phát thanh qua đây. Cô thì hay rồi,

công việc mới có một chút khởi sắc lại không biết sống chết trở về đó. Sao hả? Thể hiện mình là người không tranh giành với đời à? Tôi nói cho cô biết, đài truyền hình đang tuyển chọn phát thanh viên xuất sắc nhất, người được chọn sẽ có cơ hội chuyển tới đài truyền hình tỉnh. Cô rút lui vào lúc này sẽ chẳng ai đồng tình với cô đâu. Cô suy nghĩ cho kỹ đi rồi cho tôi biết quyết định của cô.”

Giám đốc xoa tay, ánh mắt theo chiếc điều khiển trong tay dờ tới màn hình ti vi trên tường, không để tâm tới Nguyễn Lập Đông nữa.

“Giám đốc, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.”

“Nghĩ kỹ rồi chứ gì?” Ném điều khiển đi, Giám đốc sản xuất quay đầu nhìn Nguyễn Lập Đông, “Tôi đã bảo mà, cô là người thông minh, sao có thể hồ đồ như vậy được? Yên tâm đi, giành được buổi phỏng vấn của giáo sư Cận, tiền đồ của cô sẽ vô cùng xán lạn.”

“Giám đốc, anh hiểu nhầm rồi, tôi vẫn quyết định xin chuyển tới đài phát thanh.”

Ra khỏi đài truyền hình, trời đã về khuya, ánh trăng bàng bạc, bồi trắng cả con đường nhỏ vòng quanh hồ. Nguyễn Lập Đông đứng bên vệ đường, nhìn xuống bóng mình dưới đất, bất chợt tự giễu: “Nguyễn Lập Đông ơi Nguyễn Lập Đông, mày tưởng cánh tay đọ lại được khuỷu chân à? Nằm mơ, mau tỉnh lại đi!”.

Cô ra sức vỗ mạnh hai bàn tay vào má, buồn bã nhìn xuống mặt nước, “Sớm biết thế này đã chẳng quay về nữa. Không quay về tức là mình chủ động nghỉ việc. Giờ lại thành ra bị đuổi việc. Mất mặt quá đi mất!”.

Tối đó, Nguyễn Lập Đông mang theo tâm trạng ủ dột trở về nhà, không dám nói chuyện mình đã thất nghiệp cho Nguyễn Viên biết.

Nằm lên giường, cô bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nhiên, một ý niệm lảng lạng hình thành trong đầu óc.

“Ngày mai mình sẽ tới tìm Cận Hoài Lý nói chuyện.” Cô gõ lên mép giường, tự tin đầy mình, “Hai người có thể tự làm riêng, không cần cái đài truyền hình quái quỷ đó. Đúng, cứ quyết định vậy đi!”.

Suy nghĩ bỗng dừng sáng bừng lên đã xua tan hết mọi mây mù u ám do chuyện mất việc mang lại. Cuộn kín chần vào người, Nguyễn Lập Đông nhìn bóng những ngôi sao trên trời hắt xuống qua khe rèm cửa tạo thành những vệt sáng loang lổ, mỉm cười nhắm mắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô đang đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh, di động để trên kệ đột ngột reo inh ỏi. Nhìn thấy tên người gọi đến, cô bần chút bọt kem đánh răng trên đầu ngón tay đi, bật loa lên.

“Ti... Da... Thu..., có... chuyện... gì?”

“Nguyễn Lập Đông, cậu định ương bướng tới cùng hả? Có chuyện gì không thể từ từ bàn bạc sao!”

“Đang đánh răng nè...”

Lời giải thích không nhận được sự thông cảm của Tiêu Dật Thu, ngược lại càng khiến cô ấy kích động đến phần nộ.

Nguyễn Lập Đông đẩy điện thoại ra xa một chút, lắng nghe những câu trách móc chuyện cô ngốc nghếch để rồi bị đuổi việc.

“Người mất bát cơm là mình chứ có phải cậu đâu nhỉ, cậu sốt sắng gì chứ?” Súc miệng xong, Nguyễn Lập Đông nhìn vào gương, phát hiện trên

mặt mình đã xuất hiện thêm một nốt mụn, “Mình nghĩ kỹ rồi, mình sẽ làm riêng một thời gian. Cận Hoài Lý đã đồng ý để mình phỏng vấn rồi. Mình sẽ đăng lên mạng trước, chỉ cần có một chút thành tích, kiểu gì cũng gặp được người có mắt nhìn”.

“Cậu ngu như heo ấy. Sáng nay mình vừa tới đài truyền hình đã nghe Giám đốc nói sẽ cử một đội quân tinh nhuệ tới công kích giáo sư Cận. Nếu cậu thật sự định làm riêng thì cứ cẩn thận, không sẽ bị người ta nẫng tay trên đấy.”

“Nẫng tay trên?” Nguyễn Lập Đông lăm bằm lặp lại lời của Tiêu Dật Thụ, sau đó lại lập tức tự tin đầy mình, “Làm gì có chuyện đấy, con người Cận Hoài Lý tớ hiểu, không phải ai cũng hạ gục được đâu”.

“Nếu thật sự như vậy thì tốt rồi, dù thế nào cậu cũng nên cẩn thận một chút.”

“Tút” một tiếng, Tiêu Dật Thụ đã ngắt máy.

“Cận Hoài Lý bị cướp mất...” Nhìn bản thân mình trong gương, Nguyễn Lập Đông liếm lớp bọt trên khóe miệng: “Không khoa trương như vậy chứ...”.

Sau lời cảnh tỉnh của Tiêu Dật Thụ, Nguyễn Lập Đông cũng không dám chần chừ, vội vàng thay quần áo rồi chạy ra khỏi nhà, không màng tới bữa sáng.

Trên bậc thềm trước cửa căn nhà số 77 đường Trung Sơn Đông, hoa khôi đài truyền hình đang tươi cười chào hỏi người đứng bên trong. Cánh cửa lớn khép lại, cùng lúc ấy, cô hoa khôi cũng tung mái tóc lên, vừa quay người thì bắt gặp Nguyễn Lập Đông đứng phía sau.

“Ôi, ai kia? Chẳng phải là Lập Đông đó ư?”

Sắc mặt Nguyễn Lập Đông đã sầm xuống. Cô tăng lờ cô ta, đi thẳng tới trước cửa.

Cô còn chưa kịp đưa tay gõ, cô hoa khôi nhiều chuyện lại một lần nữa lên tiếng: “Nếu cô muốn tới tìm giáo sư Cận nói chuyện hợp tác thì xin lỗi nhé, ban nãy anh ấy đã nhận lời hợp tác với chúng tôi rồi”.

“...”

“Cô không tin? Không tin cô có thể tự hỏi. Nhưng mà tôi khuyên cô, đừng nên tự chuốc lấy nhục nhã làm gì.” Nói xong những lời này, cô hoa khôi tung tẩy bỏ đi.

Nguyễn Lập Đông một mình đứng ngoài cửa căn môi, hoàn toàn thất vọng. Sao đến cả Cận Hoài Lý cũng như vậy!

Cô muốn lao vào nhà chất vấn anh, nhưng lại sợ những gì cô hoa khôi kia nói là sự thật. Anh biết cô vừa mất việc nên đã từ bỏ cô.

Nhưng nếu cứ im lặng giữ trong lòng cô lại không thoải mái chút nào. Sau một lúc cân nhắc đắn đo, cô lấy ra một mảnh giấy, vung bút múa một hàng chữ: Fuck - kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa đằng sau cánh cửa.

Viết xong, cô kẹp mảnh giấy lên tay nắm cửa, quay người bỏ đi.

Cô không phủ nhận bản thân từng tưởng tượng cảnh Cận Hoài Lý đọc xong những lời chửi mắng của mình, lương tâm rồi sẽ thức tỉnh, chủ động tới tìm cô sám hối, cầu xin cô quay về.

Nhưng ba ngày đã trôi qua, phía ấy ngay cả một cuộc điện thoại cũng không hề gọi tới.

Chớp mắt đã tới ngày thứ tư, khi không thể giấu nổi chị gái chuyện mất việc nữa thì tay Cận Hoài Lý ấy lại bỗng dưng chủ động liên lạc với cô.

“Nguyễn Lập Đông, vì sao cô chửi tôi? Còn dùng từ ngữ đó?” Trong điện thoại, giọng nói của Cận Hoài Lý vừa toát lên sự giận giữ vừa mang theo chút xấu hổ.

“Tôi chửi anh đó! Kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa. Anh đã quên ai là người cùng anh phá án, ai cho anh linh cảm rồi sao? Anh đã quên ai là người vì vụ án suýt nữa mất mạng rồi sao? Vì anh sợ máy quay, tôi đã xin điều chuyển tới đài phát thanh, vứt hết mọi công việc, còn anh tự nhìn lại mình xem? Anh đã đá tôi!”

Ai đá cô chứ? Vong ân bội nghĩa, chuyện quái quỷ gì thế này? Những từ ngữ dữ dội khiến Cận Hoài Lý không hiểu mô tê gì, đành đỏ mắt nghe Nguyễn Lập Đông trút mọi giận dữ.

Tới khi cô bình tĩnh lại thì anh cũng đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc. Cận Hoài Lý chuẩn bị giải thích thì cô lại cúp máy.

Tút...

Tiêu Nghiên nghe thấy tiếng máy bận vọng ra từ bên trong ống nghe, bật cười: “Cậu cũng thật là, mảnh giấy người ta để trước cửa mấy ngày cậu cũng không nhìn thấy”.

“Tôi có ra ngoài đâu mà nhìn thấy.” Nhớ lại cảm xúc của Nguyễn Lập Đông trong điện thoại ban nãy, trái tim một lòng kiên định của Cận Hoài Lý bỗng có chút dao động. Hay là cứ giúp cô lần này đi, chỉ một lần thôi.

Không lâu sau đó, Nguyễn Lập Đông đang buồn chán ngồi ở nhà thì nhận được thông báo, đài truyền hình đã chấp thuận đơn xin điều chuyển công tác của cô, vì anh Cận Hoài Lý kia gọi điện tới đài, nói: Chỉ chấp nhận để Nguyễn Lập Đông phỏng vấn.

“Cận Hoài Lý, anh quả thực đẹp trai chết mất. Tôi đã nói là anh đã đồng ý chuyện gì thì không dễ dàng nuốt lời như vậy đâu mà!” Vì kích động, Nguyễn Lập Đông lao một mạch tới nhà Cận Hoài Lý rồi bổ nhào tới ôm anh và nói.

Cận Hoài Lý mặt đỏ tía tai vừa gắng sức gỡ “móng vuốt” của cô ra vừa lăm lăm trong bụng: Máy người làm việc ở đài truyền hình có phải đều thích tự nói tự trả lời kiểu này không. Cô gái hôm trước tới cũng vậy. Rõ ràng anh chẳng nói một câu nào, thế mà cô ta đã hứng chí bắt tay anh, cảm ơn lia lịa.

Haizz, anh hơi hối hận rồi, cảm thấy mình đã vấp phải một rắc rối lớn.

Sau mấy ngày làm thủ tục, cuối cùng Nguyễn Lập Đông đã chuyển địa điểm làm việc từ đài truyền hình sang đài phát thanh chỉ cách một bức tường. Công việc và môi trường hoàn toàn mới khiến cô tràn đầy năng lượng.

Từ sớm tinh mơ, cô đã lôi xềnh xệch Cận Hoài Lý tới phòng thu âm, xoa tay nhìn bản thảo, chốc chốc lại ngẩng lên quan sát anh rồi động viên vài câu: “Đừng căng thẳng, một hai lần là quen cả thôi, huống hồ còn không có ống kính”.

Nói một tràng như vậy cũng chẳng cứu vãn được thần kinh đang căng thẳng của người đàn ông. Anh ngẩng phắt lên, “Không phải cô nói phỏng vấn một lần là được rồi sao?”.

Đúng lúc ấy cũng đã đến giờ lên sóng. Nguyễn Lập Đông xoa tay với anh, mỉm cười kéo micro lại gần.

“Xin chào quý vị thính giả, đây là chương trình trò chuyện dài kỳ qua sóng radio hoàn toàn mới của đài phát thanh Giao thông mang tên Trực tiếp phá án. Tôi là người dẫn chương trình Nguyễn Lập Đông. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi tuần tôi sẽ cùng vị chuyên gia thần thám trẻ tuổi, thông minh mà khác người bên cạnh tôi đây kể lại cho các bạn nghe những vụ án kỳ bí, còn nhiều nghi vấn..”

Tiêu Nghiên ngồi trong xe đợi Cận Hoài Lý phía dưới tòa nhà, đang tưởng tượng ra nét mặt xanh lét của anh lúc này.

Dài kỳ? Nguyễn Lập Đông rõ ràng là muốn hợp tác lâu dài với Cận. Cận IQ cao như vậy mà đáng tiếc, vẫn bị rơi vào bẫy.

Ngoài cửa sổ, gió đêm vi vu thổi, bóng cây đung đưa. Tiêu Nghiên rút di động ra, đang đắn đo không biết gọi cho Nguyễn Viên giờ này liệu có thích hợp không. Gần đây, sếp của Nguyễn Viên đi nước ngoài, trước khi đi có chuyển lại phòng điều trị tâm lý của anh ta cho Tiêu Nghiên.

“Bất luận là xuất phát từ quan hệ bạn bè hay quan hệ cấp trên cấp dưới, gọi một cuộc điện thoại cũng không quá đáng phải không?” Anh ấy đang mãi nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy có người gõ lên cửa xe mình. Anh ấy nhìn ra ngoài, trái tim bỗng nhiên ngừng đập.

Một cái đầu búp bê rất to đang nhìn thẳng vào mặt anh ấy qua lớp cửa kính ô tô. Đôi mắt con búp bê màu lam đậm, nhìn anh ấy hoàn toàn vô hồn rồi đảo một cái...

Trong phòng thu âm, Nguyễn Lập Đông cũng không biết giờ phút này Tiêu Nghiên đang đối mặt với cái gì. Cô đang dốc hết 120% sức lực để làm nóng bầu không khí, vì Cận Hoài Lý thực sự có chút nhạt nhẽo.

“Vụ án này đúng là rất ly kỳ, nhưng một vụ án khó phá như vậy cuối cùng vẫn được đưa ra ánh sáng một cách thuận lợi. Giáo sư Cận, theo anh thì điều mà nhân viên phá án cần ghi nhớ nhất là gì?”

“Chọn đồng đội phải thận trọng, nếu không bị đào hố mà chẳng biết gì.” Cận Hoài Lý cúi đầu, tâm trạng cũng ủ rũ như cái đầu của anh vậy.

Nguyễn Lập Đông cười gượng gạo: “Cũng không thể nói vậy, nên học cách tha thứ cho sai lầm của đồng đội để phát hiện được điểm tốt của họ chứ. À, đạo diễn có nhắc, có khán giả đã gọi điện tới đường dây nóng, giờ chúng ta cùng giáo sư Cận hãy nghe lời nhắc của khán giả này. A lô, xin chào bạn...”.

Thật không ngờ, cô lại hứng nguyên một trận khóc.

Nguyễn Lập Đông giật mình, cô gắng nhớ lại xem ban nãy mình có nói sai gì không.

Cũng may tiếng khóc ấy chỉ duy trì vài giây rồi đối phương nín lại, bắt đầu kể lể: “Con trai tôi học hành không nghiêm chỉnh, trốn học, đã mấy ngày không về rồi, chương trình có thể giúp tôi không”.

Họ đang làm chương trình giao lưu, có phải tổ cứu trợ đâu, Nguyễn Lập Đông lờm nguýt, đang định từ chối thì micro bất ngờ bị Cận Hoài Lý giật lấy.

“Phòng 1008, tầng 18 tòa nhà Đông Đô, người ở đó có thể giúp bạn.”

“Đó là phòng tâm lý của Tiêu Nghiên!” Giữ chặt micro, Nguyễn Lập Đông hạ thấp giọng nói với Cận Hoài Lý.

Cận Hoài Lý hiểu ra, nháy nháy mắt, “Tôi biết, tôi bị cô đào một cái hố to như thế này, tranh thủ quảng cáo giúp bạn thân chắc không vấn đề gì chứ?”.

Cái tay Cận Hoài Lý này, đã biết học thói xấu rồi...

Tiếc rằng những lời đã thốt ra không thể thu lại, Nguyễn Lập Đông đành bấm bụng thẳng thừng kết thúc buổi thu âm trực tiếp.

“Sao anh không nói trước với tôi việc anh thêm quảng cáo vào!” Rồi khỏi đài, Nguyễn Lập Đông vừa đi xuống thềm vừa ai oán.

“Chẳng phải cô cũng chưa hỏi ý tôi đã đẩy cho tôi cả một series đấy ư?” Cận Hoài Lý cúi gằm đi về phía trước, bỗng đâu có một bàn tay xuất hiện trên vai anh.

Nguyễn Lập Đông vỗ vai anh, nói có phần đặc ý, “Cận Hoài Lý, tôi phát hiện ra từ ngày quen tôi, da mặt anh mỏng đi không ít đấy”.

“...”

Đang khó xử vì bàn tay thừa ra trên vai, tay anh đã đột ngột bị kéo đi, Cận Hoài Lý chẳng hiểu chuyện gì, nhìn Nguyễn Lập Đông chạy xuống thềm, hét về phía xe Tiêu Nghiên, “Kim Tử Thanh, chẳng phải con đang ở Mỹ ư?”.

“Là bố con để con về nước ư?”

“Con về nước sao có thể để ông ấy biết? Ông ấy biết rồi liệu con còn về được không? Đâu phải dì không biết, ông ấy không vui chút nào khi con tới gặp mẹ.” Kim Tử Thanh giữ rịt lấy Nhị sư huynh đang cố bò ra khỏi lòng nó, “Chú Cận, thứ này do chú làm ra sao? Có thể làm cho con một con không? Thú vị phết!”.

Nhị sư huynh bị lật trước lật sau, kêu títt liên hồi. Nhìn Nhị sư huynh bị giày vò sắp không nổi, Cận Hoài Lý không đáp, chỉ lẳng lạng dịch mông sang bên cạnh.

“Vậy sao con lại chạy về? Còn chạy về đây một mình nữa chứ!”

“Con nhìn thấy bức ảnh dì đăng lên Facebook rồi, biết dì đã đổi việc nên quay về xem sao thôi.”

Nguyễn Lập Đông bỗng cảm thấy khóe mắt nóng rực như sắp rơi lệ, cô thầm nghĩ đứa cháu trai này vóc người vẫn còn nhỏ xíu mà thật sự đã hiểu chuyện rồi. Ấm lòng chưa được mấy giây, cảm xúc dạt dào đã vỡ tan hết chỉ vì một câu nói của Kim Tử Thanh.

“Trước đây có cả con và mẹ cùng lo lắng cho dì, giờ chỉ còn một mình mẹ, con không yên tâm. Nhưng cũng may dì không hẹn hò với gã đàn ông nào không đáng tin cậy, nếu không mẹ con sẽ mệt chết mất. Chú Cận, con này hình như hỏng rồi.”

Nhìn Nhị sư huynh không còn tiếp tục “kêu gào” nữa, đôi mắt Cận Hoài Lý ngây ra.

Lo lắng Cận Hoài Lý lại nổi cơn tam bành, Nguyễn Lập Đông cuống cuống bịt miệng Kim Tử Thanh lại: “Đừng chơi nữa, lát nữa mẹ con sẽ tới đây”.

Vừa dứt lời, cánh cửa lớn bật mở, Nguyễn Viên và Tiêu Nghiên một trước một sau đi vào.

“Mẹ, con nhớ mẹ lắm!” Kim Tử Thanh thoát khỏi bàn tay của Nguyễn Lập Đông, chạy về phía cửa.

Nhưng khi nó nhìn thấy chiếc túi phụ nữ trong tay Tiêu Nghiên, một cảm giác khác thường bỗng nhiên lướt qua trong lòng Kim Tử Thanh.

Vùi đầu trong lòng Nguyễn Viên, nó buồn bã nói: “Mẹ ơi, con muốn ở lại với mẹ một thời gian, có được không ạ?”.

Sao Nguyễn Viên đành lòng chối từ. Cô ấy bế con trai lên, đi cùng với Nguyễn Lập Đông trở về nhà.

Giây phút cánh cửa khép lại, Cận Hoài Lý ôm Piggy đã hồng, thầm cầu nguyện trong lòng: Giá mà từ đây có thể cắt đứt mọi quan hệ với gia đình đó thì tốt quá.

Nhưng ước ao mãi chỉ là ao ước mà thôi.

Ngày hôm sau, anh đang hí hoáy trên bàn thí nghiệm thì nhận được điện thoại của Nguyễn Lập Đông, người xin giúp đỡ trong tiết mục thật sự đã tới tòa nhà Đông Đô rồi.

“Lẽ nào không phải tới thời kỳ phản nghịch, cần tư vấn tâm lý ư?”

Khi nghe thấy câu trả lời phủ định, Cận Hoài Lý nằm nhoài người ra ghế tựa.

Anh không đi được sao?

Giờ trò chuyện với Nguyễn Lập Đông là hoàn toàn vô ích. Tựa hồ dự liệu được anh sẽ trái tính trái nết vậy, sau khi kết thúc cuộc điện thoại, cô bắt taxi tới thẳng nhà Cận Hoài Lý.

Nhìn Nguyễn Lập Đông đứng trước cửa, cười tít mắt với anh, Cận Hoài Lý có một suy nghĩ.

“Có lẽ mình nên nghiên cứu sáng chế ra một chiếc áo tàng hình rồi.” Anh tự lẩm bẫm.

Trên xe, Nguyễn Lập Đông kể lại tình hình của người xin giúp đỡ.

Người ấy tên Từ Mỹ Phượng, con trai năm nay mười tám tuổi, đang học tại một trường cấp ba ở Thuật Phong, vì thành tích kém nên chỉ được phân vào lớp thường. Ban đầu thằng bé chỉ không chịu học, sau đó lại còn bắt đầu chơi cùng một đám thanh niên lang thang. Vì chuyện này, Từ Mỹ Phượng đã cãi nhau với con trai một trận ầm ỹ, sau đó thằng bé lén lút ăn cắp hai ngàn tệ trong nhà rồi bỏ đi.

“Vào ngày hôm qua, Từ Mỹ Phượng nhận được thông báo của đồn công an, con trai bà ấy dính líu vào một vụ giết người đã bị bắt. Con cái gì không biết!” Nói tới đây, Nguyễn Lập Đông không kiềm chế nổi

“Bà ấy muốn chúng ta làm gì?”

“Biết rõ rồi còn hỏi?” Nguyễn Lập Đông liếc xéo Cận Hoài Lý, “Điều tra rõ sự thật, trả lại sự trong sạch cho con trai mình”.

“Chắc gì thằng bé ấy đã trong sạch.”

“Nói thì nói vậy, Tiêu Nghiên cũng đã nói với bà ấy như vậy nhưng đối phương kiên quyết muốn điều tra.”

Haizz... Cận Hoài Lý sầu não. Anh vốn nghĩ rằng Tiêu Nghiên sẽ ứng phó được, thật không ngờ lại bê đá tự đập vào chân mình.

“Bây giờ đi đâu?”

“Tới phòng để xác. Nhân chứng vật chứng đều có đủ. Vụ án về cơ bản đã xong xuôi rồi, nhưng tôi nói với Vạn Phong là anh muốn xem nên anh ta đã phá lệ.” Nguyễn Lập Đông đặc ý vênh mặt, “Cận Hoài Lý, giờ anh đã là người có tiếng tăm, sau này muốn theo đuổi một vụ án nào đó cũng dễ dàng hơn nhiều”.

“Tôi không muốn theo đuổi vụ án nào cả!”

Tiếng phản bác lí nhí bị vẻ ung dung tự đắc của Nguyễn Lập Đông tảng lờ hoàn toàn.

Vì hết sức cảm kích chuyện lần trước anh giúp đỡ, Vạn Phong còn đặc biệt đi ra trước nhà tang lễ đợi bọn họ.

“Là một vụ án đơn giản, không ngờ giáo sư Cận lại có hứng thú.” Vạn Phong đi trước dẫn đường rồi bổ sung thêm một số tình tiết, “Nghỉ phạm và một người bạn xảy ra cãi cọ, đối phương hẹn gặp riêng để giải quyết. Ngày hôm sau, đối phương bị phát hiện đã chết trong một công viên nhỏ, phần đầu bị đập nghiêm trọng. Công viên đó rất gần nơi chúng tôi nói chuyện, cộng thêm lời khai của mấy cậu bạn khác nên tên Tiểu Phong đó đã trở thành nghi phạm. Trước kia, nạn nhân thích uống rượu, cũng là bạn nhậu của nghi phạm”.

Nghe xong những lời ấy, Nguyễn Lập Đông lè lưỡi, “Khả năng tên phá gia chi tử đó gây án quả thực rất cao. Anh thấy sao, Cận Hoài Lý?”

Cận Hoài Lý không lên tiếng. Anh đang ngậy người đứng trước một chiếc túi bóng, bên trong đựng một cái áo khoác, đó là áo khoác của nạn nhân.

“Ngoài uống rượu ra, nạn nhân còn sở thích gì khác nữa không?”

“Việc này có liên quan tới vụ án ư?” Vạn Phong lật sổ, rồi lắc đầu ngay lập tức, “Trong ghi chép chỉ viết là thích uống rượu”.

“Anh rốt cuộc đang nhìn gì thế?” Nguyễn Lập Đông thò đầu tới.

“Không có gì.” Cận Hoài Lý lắc đầu, “Tôi cảm thấy hung thủ không phải cậu ta”.

“Hả?!” Nguyễn Lập Đông kinh ngạc nhìn Cận Hoài Lý rồi lại rướn cổ nhìn bọc quần áo đó một lúc lâu. “Chẳng phải chỉ là một bộ trang phục cũ đã sờn rách thôi ư? Có gì đặc biệt chứ?”

Cận Hoài Lý bất chợt đánh mắt nhanh về phía Nguyễn Lập Đông, nghĩ bụng Nguyễn Lập Đông cũng lợi hại thật, vì điểm mấu chốt để chứng minh hung thủ không phải cậu con trai của Từ Mỹ Phượng chính là những vết sờn rách không mấy nổi bật kia.

Chẳng mấy chốc, họ đã rời khỏi nhà tang lễ, trở về phân cục phụ trách vụ án này.

Khi Vạn Phong nói cho các đồng nghiệp khác nghe về kết luận hung thủ có thể là người khác, đám thanh niên trẻ không nhịn được, cười phá lên trêu chọc anh ta một trận.

“Đội trưởng Vạn, đành rằng gần đây anh đang nổi tiếng thì cũng không thể rảnh rỗi quá tìm thêm việc được. Hung thủ của vụ án này rõ ràng là kẻ đó, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, sao có thể nói là không phải chứ?”

“Vật chứng là gì?” Cận Hoài Lý im lìm nãy giờ bỗng lên tiếng hỏi.

Câu hỏi này dường như đã làm khó tất cả những người đang có mặt. Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau nhưng chẳng ai giải đáp được.

“Chúng tôi có nhân chứng mà!” Một cảnh sát cứng rắn ngụy biện.

Khẽ nhún đôi vai, Cận Hoài Lý không tiếp tục tranh luận nữa. Anh chỉ nhờ Vạn Phong thuật lại những đồ vật phát hiện được tại hiện trường, mà những điều này, trước khi trở về Cục cảnh sát, Vạn Phong đã nói với anh một lần rồi.

“Không thể là cướp của, vì ví tiền của nạn nhân vẫn còn nguyên. Cũng không thể là giết người do thù hận vì chỉ có một vết thương, thiếu đi sự phát tiết do phần uất của hung thủ. Tôi cảm thấy là giết người do kích động, hung khí được lấy tạm ngay gần đó, một vật giống gậy. Sau khi phát hiện ra nạn nhân ngã xuống, hung thủ đã hoảng hốt bỏ chạy khỏi hiện trường. Còn về hung khí, gần đó có một con sông, thường thì hung khí sẽ được vứt xuống sông.”

“Những chuyện này chúng ta đều biết rõ. Nghi phạm và nạn nhân từng xảy ra tranh cãi, hoàn toàn có khả năng ngộ sát nạn nhân.”

Lời trần thuật của Vạn Phong không hề mới mẻ, nhưng vừa nói xong đã có người nhảy ra chất vấn.

“Nhưng trên người nạn nhân không tìm thấy thuốc lá.”

Thuốc lá?

Câu nói của Cận Hoài Lý đã khiến mọi người nhất loạt mơ hồ.

Anh mím môi: “Phần gần khuỷu tay phải, mặt bên trong chiếc áo khoác của nạn nhân có một vết cháy hình elip, nó chính là bằng chứng”.

Tim Nguyễn Lập Đông bỗng nhiên nhảy vọt lên. Đó chẳng phải là vết rách ban nãy cô nhìn thấy sao? Cái lỗ đó... có vấn đề ư?

Cô bất chợt tròn mắt, đợi những ý kiến tiếp theo của Cận Hoài Lý.

“Tôi biết rồi, lỗ này còn mới, rõ ràng chỉ vừa bị cháy, thế nên giáo sư Cận mới đề cập tới chuyện trên người nạn nhân không có thuốc lá.” Tư duy của Vạn Phong đã bắt kịp Cận Hoài Lý.

“Chưa biết chừng lại trùng hợp chỉ còn đúng một điều thì sao. Không đúng, ban nãy chẳng phải Vạn Phong nói nạn nhân thích uống rượu? Còn hút cả thuốc nữa?” Nguyễn Lập Đông nghe mà mơ mơ hồ hồ, nhưng không hề hay biết Cận Hoài Lý lúc này đang nhìn mình với vẻ kích động.

Cũng may có cô, tôi đã bớt được không ít lời cần nói. Cận Hoài Lý cúi đầu, lắng nghe đám cảnh sát lúc này còn tỏ ra khinh thường anh bây giờ đã bùng nổ.

“Ban đầu tôi đã nghĩ giữa ngón trỏ bàn tay trái của nạn nhân có một dấu ấn rất nhạt, giống như người đã nghiện thuốc lâu năm, chỉ có điều không

liên hệ với chỗ rách đó mà thôi.”

“Thế nên bạn của anh ta không biết anh ta có thói quen hút thuốc. Buổi tối ngày bị giết, xuất phát từ nguyên nhân gì đó, anh ta bực bội nên lại mua thuốc. Hôm ấy trời lại nổi gió to, nạn nhân muốn châm thuốc, chỉ còn cách ngậm lên miệng, lấy áo khoác che gió đi rồi châm lửa, thế nên đã xuất hiện vết cháy kia.”

“Nhưng cho dù biết được trước khi chết nạn nhân từng hút thuốc thì cũng giúp ích được gì cho vụ án chứ?”

Sau màn thảo luận, sự chú ý của mọi người một lần nữa quay trở về với Cận Hoài Lý, khiến anh cảm thấy khó xử. Cũng may Vạn Phong hiểu được ý anh.

“Chắc chắn rằng địa điểm phát hiện ra thi thể là hiện trường đầu tiên, nhưng tại hiện trường không hề tìm thấy bao thuốc lá mà trước đó nạn nhân đã mua, đầu lọc cũng không có. Việc này chứng tỏ nạn nhân vừa hút thuốc không bao lâu thì đã tử vong, điếu thuốc đã bị hung thủ lấy đi mất. Mà tên hung thủ này có lẽ là một kẻ nghiện thuốc nhiều năm, hẳn biết không ai biết chuyện nạn nhân hút thuốc, thế nên không sợ hãi gì. Một kẻ kinh tế không tệ như nạn nhân thì giá loại thuốc mà anh ta mua cũng không bèo! Máy người bạn của nạn nhân chắc vẫn còn trong Cục chứ?”

Anh vừa dứt lời thì đã có hai cảnh sát rời khỏi phòng.

Chẳng bao lâu sau họ đã quay trở lại.

Hung thủ thật sự đã lọt lưới vì một bao thuốc lá và dấu vân tay trên vỏ bao.

Nguyễn Lập Đông có chút phấn khích, nhưng Cận Hoài Lý đứng bên cạnh cô thì nét mặt lại như đang buồn đi nặng.

“Anh lại làm sao vậy?”

“Nói một hơi dài như vậy, mệt.”

“Anh cũng đâu có nói nhiều đâu. Vạn Phong và tôi chẳng phải cũng giúp anh nói không ít đó sao?”

“Thế nên chỉ là ‘mệt’ thôi, chứ không phải ‘quá mệt’.”

“...”

Thật không ngờ một người lăm lì ít nói như Cận Hoài Lý cũng chơi chữ. Nguyễn Lập Đông không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ, “Nhưng mà chương trình kỳ tới lại có chuyện để nói rồi, điều này cũng đáng chúc mừng lắm đấy”.

Cô mỉm cười, muốn động viên Cận Hoài Lý phần nào, không ngờ đối phương vốn chẳng thèm đoái hoài, cứ thế quay đầu bỏ đi.

“Này, Cận Hoài Lý, anh chán chương trình này đến thế sao?”

“Không phải.”

“Thế anh có hứng thú với việc gì, nói đi, tôi sẽ cố gắng thêm vào trong chương trình.”

Hứng thú với việc gì? Cận Hoài Lý dừng chân bên vệ đường, lắng nghe tiếng thở hồng hộc của Nguyễn Lập Đông này giờ vẫn đuổi theo mình. Có lẽ lúc này đây anh đang rất có hứng thú với việc phát minh sáng chế vài

thứ, ví dụ như một loại máy móc có thể khiến người con gái bên cạnh im lặng, hoặc có thể là anh vẫn đang chìm trong suy nghĩ về chiếc áo tàng hình...

Cùng với chuyện của con trai Từ Mỹ Phượng được giải quyết thuận lợi, công việc của Nguyễn Lập Đông ở đài phát thanh cũng bắt đầu phát triển mạnh mẽ.

“Cũng không có gì, chỉ tặng cho chúng tôi lá cờ một mặt, bên trên viết Nhân gian chính đạo, khuông phù chính nghĩa^[9] mà thôi. Không có, không có, chỉ khoảng hơn hai chục cuộc gọi thôi, làm gì khoa trương tới hơn trăm cuộc gọi chứ, vậy chẳng phải điện thoại của tôi nỗ mất tiêu rồi sao. Không có, không có...”

[9] Công bằng ở nhân gian, phù trợ cho chính nghĩa.

Nguyễn Lập Đông phun “mưa xuân” tới tấp, khiến Kim Tử Thanh lờm nguýt không thôi.

“Chú Cận, chú không chê cô gái này phiền phức à? Còn thích bốc phét nữa chứ. Con ở nhà suốt ngày đã phải nghe dì ấy ‘chém’, đến chỗ chú rồi mà dì ấy vẫn không ngừng.”

Cận Hoài Lý “ừm” một tiếng, chẳng nói chẳng rằng lấy lại Nhị sư huynh vừa bị Kim Tử Thanh bế đi.

Phải biết rằng, muốn sửa lại một người máy như thế này cũng phải mất thời gian lắm đấy.

Kim Tử Thanh hoàn toàn không biết suy nghĩ của Cận Hoài Lý, nhàm chán ngồi chờ ra một lúc rồi lại thò tay túm lấy Nhị sư huynh.

Nhưng tay còn chưa kịp chạm tới, đã có một thứ được nhét vào lòng bàn tay của Kim Tử Thanh.

“Đây là gì thế ạ, chú Cận?”

“Ngoáy tai tự động.” Cận Hoài Lý ra dấu bên tai, “Vì có lúc sẽ không tiện.”

Nhìn ra nét mặt khó tin của Kim Tử Thanh, anh cầm lấy, lầm mẫm: “Bên trong có một máy tính mini, có thể xác định chắc chắn vị trí và độ mạnh để không làm con đau”.

“Chú Cận, chú thật lợi hại!” Cầm lấy cái ngoáy tai, Kim Tử Thanh phần khích nhảy vút lên.

“Đừng nhảy, Kim Tử Thanh. Mẹ con tới đón con rồi kìa, mau xuống nhà đi. Còn nữa, sau này không có việc gì đừng chạy tới đây suốt, ảnh hưởng tới công việc của dì.”

“Ảnh hưởng tới việc dì khoác lác thì có.” Làm mặt quỷ xong, Kim Tử Thanh chạy xuống nhà. Chẳng bao lâu sau, phía dưới đã vọng lên tiếng đóng cửa.

“Thằng nhóc này, thật phiền phức.” Nguyễn Lập Đông ai oán năm nhòai ra sô pha, “Yên tâm đi, sau này tôi sẽ bớt đưa nó tới”.

“Ừm, cả cô cũng có thể bớt tới luôn.” Cận Hoài Lý nhân cơ hội ấy nói ra lời thật lòng.

“VẬY SAO ĐƯỢC, BÂY GIỜ TÔI ĐÃ LÀ QUẢN LÝ CỦA ANH RỒI, KHÔNG NHỮNG PHẢI GIÚP ANH LÊN CHƯƠNG TRÌNH, QUẢN LÝ CÔNG VIỆC HÀNG NGÀY MÀ CÒN PHẢI ĐẢM

bảo an toàn cho anh. Anh phải hiểu, xã hội bây giờ không biết có bao nhiêu người chỉ chầu chực để đào bới chuyện riêng tư của các ngôi sao đấy.”

Một chiếc cặp nhiệt độ cùng một vỉ thuốc cảm được đưa đến trước mặt cô, Cận Hoài Lý nói với vẻ nghiêm túc, “Đo đi, xem đã sốt chưa? Thuốc này công hiệu lắm đấy”.

“...”

Nguyễn Lập Đông chẳng thể phân biệt được lúc này đây anh đang nghiêm túc hay chỉ châm chọc, cô giữa người ra sau, bất chợt buông một tiếng thở dài ngao ngán, “Giá mà có một vụ án thú vị thì tốt biết bao, cứ sống thế này người tôi sắp mốc lên rồi!”.

Lần này thì Cận Hoài Lý câm nín thực sự.

Vì đang cầm một chiếc ngoáy tai thần kỳ trong tay, dọc đường đi cùng mẹ, Kim Tử Thanh có phần thiếu tập trung. Cậu nhóc rất quý chú Cận tính tình hơi trầm nhưng lại phát minh ra được nhiều thứ kỳ lạ, nhưng nó lại ghét người bạn kia của chú Cận.

Nó cứ cảm thấy ánh mắt của cái người tên Tiêu Nghiên đó khi nhìn mẹ có chút không bình thường.

“Mẹ...” Thăng bé cất ngoáy tai đi, muốn nói chuyện nghiêm túc với mẹ.

Cũng đúng lúc này, một người phụ nữa đi từ phía trước tới rồi dừng lại, gọi một tiếng “Nguyễn Viên”.

“Cậu là... Cảnh Đan Thần?”

Cảnh Đan Thần cũng không ngờ rằng vừa ra cửa lại gặp ngay bạn cũ. Sau vài câu trò chuyện băng quơ, cô ta xách đồ chậm chậm đi bộ về nhà. Đồ đạc trong tay không nhiều, một túi rau cải, vài quả cà chua, còn cả chỗ thuốc ban nãy cô ta vừa mua nữa.

Đi được mấy chục bước, cô ta rẽ sang, nhìn bên ngoài tiểu khu, thấy ông chú bảo vệ ngoài năm mươi tuổi đang cầm một con dao nhỏ cạo sạch mấy tờ quảng cáo lem nhem trên tường.

Dừng bước một chút rồi cô ta lại đi bình thường về phía đó, ông chú cũng quay đầu chào như mọi khi: “Cô Trịnh, cô đã về.”

Cảnh Đan Thần gật đầu coi như trả lời theo thói quen.

Cô ta không thích nói chuyện.

Thật ra trước đây tính tình của Cảnh Đan Thần không như vậy, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, cô ta im lặng nhiều hơn. Cảnh Đan Thần biết, sự thay đổi này của mình có liên quan đến anh chồng, Trịnh Hoa.

Vài tháng trước, cô ta phát hiện Trịnh Hoa có bồ.

Cứ nghĩ tới người đàn bà tay nắm tay đi cùng Trịnh Hoa trên phố lần trước bị cô ta bắt gặp, cô ta không thể nào bước tiếp được nữa. Haizz... Cô ta thở dài, cất bước đi lên thềm.

Một bậc, hai bậc, ba bậc... Tới đúng bậc thứ mười bốn, cô ta bèn lấy chìa khóa ra mở cửa.

Buổi tối, cô ta nấu cơm như thường lệ. Khi thức ăn chín, cô ta lấy gói thuốc lúc chiều đã mua ra, đổ thuốc vào thức ăn.

Trong lúc Trịnh Hoa còn chưa về, Cảnh Đan Thần bèn ngồi một bên nhìn món ăn trên bàn ấy.

Cuối cùng thì bên ngoài cũng vọng vào tiếng gõ cửa. Cốc, cốc, cốc.

Nguyễn Viên cũng rất bất ngờ khi Cảnh Đan Thần chủ động tới tìm mình sau nửa tháng gặp mặt.

So với lần gặp trước, sắc mặt của Cảnh Đan Thần lại càng thêm tệ.

Cô ta muốn tìm Nguyễn Viên trò chuyện.

Nguyễn Viên đang trong giờ làm, nhìn những bệnh nhân đợi ở phòng chờ áy náy dời lịch hẹn sang ngày hôm sau.

Tối đó, nhiệt độ tại Thuật Phong đạt tới một ngưỡng cao mới trong vài năm qua. Nhưng cũng chính vào tối đó, đường điện ở rất nhiều nơi trong Thuật Phong xảy ra sự cố, quá nửa thành phố chìm vào tăm tối. Cậu con trai chưa quen khí hậu trong nước, nóng quá mà phát sốt. Nguyễn Viên chăm sóc cả đêm, tới ngày hôm sau thì Kim Tử Thanh hạ sốt, Nguyễn Viên mới nhớ ra mình và Cảnh Đan Thần còn một cuộc hẹn.

Nguyễn Viên thay quần áo, vội vàng tới chỗ hẹn. Khi Nguyễn Viên tới đó thì cũng vừa kịp giờ, nhưng Cảnh Đan Thần vẫn chưa có mặt.

Nguyễn Viên gọi một ly cà phê, vừa uống vừa đợi. Phong cảnh bên đường rất đẹp, cây cối xanh mướt, lát đá có người đi bộ qua lại.

Tâm trạng của Nguyễn Viên cũng rất tốt, chỉ có điều cô ấy không biết rằng người mà cô ấy đợi không thể tới nữa...

CHƯƠNG NHẠC THỨ HAI: NỐT NHẠC BI THƯƠNG TRÊN BẠC THÊM THỨ MƯỜI BỐN

Bận rộn suốt một buổi tối. Khi trời sáng, Cảnh Đan Thần dựa vào sô pha, ngân ngơ hồi tưởng lại sự tình.

Những gì cần giải quyết phải chăng đều đã giải quyết gọn gàng rồi? Còn gì để sót không?

Có quá nhiều cảm xúc cần sắp xếp, dây thần kinh căng ra đau đớn, ngón tay day thật mạnh hai lần lên thái dương, cô ta thở dài: Hơi mệt đấy.

Cô ta vốn không quên cuộc hẹn với Nguyễn Viên, thế nên chỉ nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy quay về phòng ngủ.

Vốn dĩ còn muốn kẻ mắt thêm nữa nhưng chuông điện thoại đã vang lên, liếc nhìn bản thân trong gương, cô ta chậm rãi đứng dậy đi nhận máy.

Cuộc điện thoại ấy được gọi tới từ Cục cảnh sát, một nữ cảnh sát nói giọng phổ thông gọi điện báo cô ta tới Cục nhận xác.

Chính vào buổi sáng hôm đó, có người phát hiện được một thi thể nam giới tại một ngõ nhỏ trong thành phố, từ những giấy tờ thu thập được trên người nạn nhân, có thể đây là Trịnh Hoa – chồng của Cảnh Đan Thần.

“Ồ...” Cảnh Đan Thần đáp một tiếng.

Chết rồi sao?

Hôm ấy, khi nhận được điện thoại thông báo hủy cuộc hẹn của Cảnh Đan Thần, Nguyễn Viên không hề cảm thấy có gì khác lạ qua giọng nói của cô ta.

Cho tới vài ngày sau, có hai cảnh sát tới phòng tư vấn tâm lý tìm cô ấy.

“Cô có quen người phụ nữ này không?” Nữ cảnh sát giơ một bức ảnh tới sát mặt Nguyễn Viên.

Đây chẳng phải Cảnh Đan Thần ư? Thu lại ánh mắt từ phía bức ảnh trở về, mọi nghi ngờ trong lòng Nguyễn Viên đã được lý giải: “Cô ấy sao rồi?”

“Ba ngày trước có người báo án, phát hiện ra một thi thể.” Cất bức ảnh đi, nữ cảnh sát ngẩng đầu, lên tiếng bằng chất giọng vô cảm và nét mặt không cảm xúc: “Người chết là chồng của cô ta, chúng tôi đang điều tra chứng cứ ngoại phạm của người này”.

“Hả?”

Nếu nói việc một người có liên hệ với cuộc sống của mình bỗng nhiên trúng độc chết đã đủ khiến Nguyễn Viên sửng sốt thì việc Cảnh Đan Thần trở thành nghi phạm càng khiến cô ấy thảng thốt muôn phần.

Giờ nghỉ trưa, Nguyễn Lập Đông tới chỗ Tiêu Nghiên xem có vụ án nào không. Thế nên, cô đã phát hiện ra sự bất thường của chị gái. Sau khi truy hỏi, cô đã biết được đầu đuôi sự việc.

“Chị, sao chị không nói sớm chứ!” Cô co cẳng chạy ra ngoài.

Có trời mới biết cô đã phát rầu vì việc không có án để phá đến mức nào.

“Vụ án thế nào còn chưa rõ, người ta chết vì lý do gì cũng chưa biết, chỉ biết người chết là ai đã tới tìm tôi?” Nhìn chăm chăm người con gái cứ gặt đầu lia lịa trước mặt mình, Cận Hoài Lý cảm thấy tim mình cũng bắt đầu co thắt rồi.

Cô coi anh là loại người gì? Anh mà nhận vụ án này rồi có phải sau này mèò nhà nào đó đi mất cũng tới tìm anh không? Nghĩ tới tương lai đáng sợ đó, Cận Hoài Lý quả quyết lắc đầu.

“Đi xem thôi mà, tôi có linh cảm đây là một vụ án thú vị đấy.” Nguyễn Lập Đông nói gầy cả lưỡi, chỉ muốn thuyết phục bằng được Cận Hoài Lý mà nào biết anh vừa phát minh ra một cái nút lỗ tai, vậy nên anh chẳng nghe thấy thêm bất kỳ câu nào.

Nguyễn Lập Đông vừa nói vừa nghĩ: Lạ thật đấy, nếu là trước đây, Cận Hoài Lý đã gơ tay đầu hàng từ lâu rồi, hôm nay làm sao thế nhỉ?

Cũng may Nguyễn Lập Đông vẫn đạt được ý nguyện, giành được cơ hội tiếp xúc với vụ án này.

Một ngày sau, cô cảm kích và khâm phục gơ ngón tay cái lên trước mặt Vạn Phong: “Trông cậy vào anh cả đấy, anh tới chắc chắn có thể thuyết phục được anh ấy”.

Vạn Phong vò đầu, có chút ngượng ngùng. Nếu có thể phá được vụ án một cách dễ dàng, anh ta nhất định sẽ không tới tìm giáo sư Cận đâu.

“Thi thể được tìm thấy tại một công viên cách nhà năm cây số, nguyên nhân tử vong là vì nạn nhân từng dùng phải thuốc chuột. Chiếc LaCrosse của nạn nhân lúc đó đỗ trong bãi của tiểu khu, không ở bên cạnh nạn nhân. Chúng tôi xác minh được Cảnh Đan Thần, vợ của nạn nhân, từng mua

thuốc diệt chuột. Còn một điểm nữa, khi còn sống nạn nhân đang cặp bồ, hơn nữa Cảnh Đan Thần còn biết rõ sự tình.”

“Chẳng phải vụ án được phá rồi sao?” Cận Hoài Lý tháo nút lỗ tai ra, đang thấy khó hiểu thì thứ trong tay bỗng bị giật mất. Nguyễn Lập Đông giơ nó lên vừa nghịch ngợm vừa hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Vạn Phong không hề phát hiện ra sự chú ý của Cận Hoài Lý đã chia nửa cho Nguyễn Lập Đông, vẫn tiếp tục nói: “Thời gian không khớp”.

Kết luận của pháp y là thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng mười đến mười một giờ đêm, mà loại thuốc diệt chuột với độc tính cao này từ lúc uống cho tới khi chất độc phát tác nhiều nhất chỉ kéo dài có mười phút. Trùng hợp là đêm xảy ra vụ án, tiểu khu mà Trịnh Hoa ở lại mất điện, ông lão sống ở phía dưới nhà Cảnh Đan Thần bỗng nhiên khó thở. Cảnh Đan Thần hiểu biết chút ít về y học đã được gọi đi giúp, tới tận mười một rưỡi mới về tới nhà.

Chứng cứ ngoại phạm của Cảnh Đan Thần không chỉ được chứng thực ở chỗ người hàng xóm. Họ còn bổ sung, sau khi Cảnh Đan Thần tới nhà ông ấy lúc chín rưỡi tối, giữa chừng còn nhận được một cuộc điện thoại của Trịnh Hoa.

“Kiểu điện thoại cổ vọng tiếng rất rõ, thế nên người hàng xóm khẳng định rất chắc chắn rằng Trịnh Hoa đã nói là: Anh về tới nhà rồi, sao trong nhà lại không có điện, em đang ở đâu?” Sau đó người hàng xóm đưa Cảnh Đan Thần về nhà thì phát hiện Trịnh Hoa không còn ở trong nhà nữa. Giáo sư Cận, anh có nghe tôi nói không vậy?”

“Ừm”. Cận Hoài Lý hậm hực đáp lại Vạn Phong, một mặt đang nghĩ phải làm cách nào để an ủi Nguyễn Lập Đông – người đang nghi ngờ cái nút lỗ tai là một vật đề phòng cô không lái nhai bên cạnh anh.

Vạn Phong cảm thông nhìn vị giáo sư đang rơi vào đường cùng, tiếp tục trần thuật: “Chúng tôi đã xác minh cuộc điện thoại rồi, đúng là được gọi qua từ máy của Trịnh Hoa. Chỉ có một điểm tôi không hiểu, khi thi thể của Trịnh Hoa được phát hiện, di động không ở bên cạnh anh ta”.

“Vậy thì ở đâu?” Nguyễn Lập Đông đang trừng mắt lườm Cận Hoài Lý nhưng vẫn lắng tai nghe Vạn Phong nói, tới đây tò mò hỏi.

“Tìm được trong một hồ nước cách thi thể không xa, khi di động được vớt lên, nó đã hỏng hẳn rồi.”

“Thời gian không khớp, vậy thì Cảnh Đan Thần đó nhất định không phải hung thủ rồi.” Nguyễn Lập Đông đưa ra kết luận, nhưng ngay sau đó cô lại lắc đầu, “Nhưng người có động cơ lớn nhất chính là cô ta. Nếu không phải cô ta thì còn có thể là ai đây? Cận Hoài Lý, anh có biết không?”.

“Không biết. Có thể trả nút lỗ tai lại cho tôi chưa?” Không có nó, tôi sẽ bị cô lái nhài đến phát điên mất. Tôi mất một buổi chiều mới làm được cái nút lỗ tai chống tiếng ồn này đây.

“Muốn hả? Làm rõ vụ án này xong tôi sẽ trả lại cho anh”. Nguyễn Lập Đông huơ tay nhìn Cận Hoài Lý, vẻ mặt đầy khiêu khích.

“Khỏi cần, tặng cô luôn đó. Nó cách âm hoàn toàn, còn có tính năng bật radio và âm nhạc ban đêm nữa, chất lượng không tồi, còn không gây nhức tai.”

Hả?

Nguyễn Lập Đông hoàn toàn bất ngờ, cô xoa tay có phần hốt hoảng: “Vậy còn vụ án...”

“Vụ án tôi cũng sẽ nhận. Dù sao thì tôi đã hiểu ra một đạo lý, cô quá phiến. Coi như tôi sợ cô rồi.”

“...”

Nhìn theo cái bóng cam chịu của Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông nắm chặt nút tai trong lòng bàn tay, chẳng biết lòng nên thấy vui hay thấy buồn nữa.

Bên kia, Vạn Phong vừa nhận được một cuộc điện thoại, tâm trạng bỗng trở nên kích động: “Nhà Cảnh Đan Thần ư? Tôi tới ngay!”

“Gì vậy? Phía nghi phạm có tình hình gì sao?” Nguyễn Lập Đông cũng phần khích hỏi.

“Tiểu tam tới cửa, đôi bên đang đánh nhau rồi.”

“Vậy thì còn đợi gì nữa? Mau đi xem thôi!”

Không đợi Vạn Phong nói thêm gì, Nguyễn Lập Đông đã “xách theo” Cận Hoài Lý chưa hiểu mô tê gì ra khỏi cửa. Vạn Phong đi chậm một bước đang định nói mấy chuyện này nhờ cảnh sát khu vực là được rồi, nhưng đã quá muộn.

Họ đi tới nhà Cảnh Đan Thần trong trạng thái đầy năng lượng, từ xa đã nhìn thấy một đám người đứng quây lại dưới tầng.

“Liệu có đánh nhau không?” Nguyễn Lập Đông phóng tầm mắt về phía xa, “Cận Hoài Lý, anh đi nhanh chút đi, lè mề quá vậy!”.

“Đánh nhau có gì hay mà xem” Một người hoàn toàn không thấy hứng thú gì mấy truyện âm ỉ này như Cận Hoài Lý chăm chăm xuống xe, chân còn chưa đứng vững, anh đã bị Nguyễn Lập Đông lão đảo kéo đi.

“Tin tức còn yêu cầu tính thời sự, huống hồ là phá án. Bỏ lỡ dù chỉ là một tình tiết cũng có thể là bỏ lỡ toàn bộ. Ôi trời ơi! Đó chẳng phải là chị gái tôi ư? Sao chị tôi cũng chạy tới can dự rồi?”

Ngay sau đó, Nguyễn Lập Đông kêu lên một tiếng đinh tai, “Dám đánh chị tôi à!”

Đó chưa phải là hết, cô còn sải bước, lao về phía đám đông kia.

Mới chạy được hai bước, một nguồn sức mạnh phía sau lưng đã kéo bật lại khiến cô loạng choạng. Lúc ngã ngửa về sau, lòng cô đầy hối hận: Sao có thể quên mất mình còn kéo theo một Cận Hoài Lý cơ chứ?

Nhìn thấy Nguyễn Lập Đông ngã ngửa, Cận Hoài Lý cũng đang nghĩ: Người phụ nữ này không biết định luật quán tính và động lượng bảo toàn ư?

Nguyễn Lập Đông cũng không biết tại sao bản thân lại ngã vào vòng tay Cận Hoài Lý bằng một tư thế kỳ dị như vậy, cô nhìn gương mặt đỏ bừng trên đỉnh đầu, nghe anh lẩm bẫm: Một hệ không chịu tác động của ngoại lực hoặc tổng ngoại lực bằng không thì tổng động lượng của hệ này không đổi. Kết luận này gọi là định luật bảo toàn động lượng.

Sau khi hoàn hồn trở lại, cô hét lớn một tiếng: “Thả tôi xuống!”.

“Ồ”

Rầm!

“Nói anh bỏ là anh bỏ liền sao! Ai da...” Nguyễn Lập Đông xoa xoa gáy, “Còn thả tay thẳng thừng như vậy, vỏ não của tôi sắp chịu không nổi rồi!”.

“Cô không sao chứ?” Cận Hoài Lý ngồi sụp xuống một bên, biểu cảm hoang mang.

Sao có thể không sao được?! Nguyễn Lập Đông muốn răn cho cái tên đọc sách nhiều đến mù mị đầu óc này một bài nên thân, hoàn toàn không hiểu thế nào là sự ga lăng và linh hoạt của một người đàn ông. Tiếc rằng có chuyện gấp hơn đang đợi cô.

Lườm nguýt một cái, cô xoay người đứng dậy.

“Không trả lại nút tai nữa, vụ án vẫn phải phá. Ui da, cái đầu của tôi.”

Nhìn mãi theo bóng lưng của Nguyễn Lập Đông, Cận Hoài Lý ngoan ngoãn “ồ” một tiếng.

Vì có sự tham gia của cảnh sát, người phụ nữ cố tình tới khiêu khích gây chuyện đã nhanh chóng được đưa đi.

Cảnh Đan Thần thăm hại chỉnh sửa lại mái tóc, nhìn Nguyễn Viên đầy áy náy, “Thật ngại quá, cậu tới thăm tôi, kết quả lại gặp phải chuyện này”.

“Đó chính là bồ của chồng cô phải không?” Nguyễn Lập Đông đã sớm quên đi cơn đau sau gáy, lúc giúp chị kiểm tra vết thương trên mặt, cô ngẩng đầu hỏi.

“Phải”

Việc Cảnh Đan Thần không muốn nói thêm nhiều khiến Nguyễn Lập Đông nhú mày. Không nói thì làm sao phá án được? Nghĩ vậy, cô chỉ tay vào mặt Nguyễn Viên: “Vết thương của chị tôi cần được xử lý, nhà cô có hộp bông băng không?”

“Không có...”

“Không có cũng không sao! Nước sạch chắc là có chứ? Tôi cần rửa vết thương cho chị ấy.”

“Cái này thì... có”.

“Vậy còn chần chờ gì nữa, chúng ta mau đi rửa thôi. Chị à, em không thể để chị bị hủy dung nhan được, Nào, làm ơn tránh đường...”

Tiếng của Nguyễn Lập Đông mỗi lúc một xa, Vạn Phong xoa xoa chóp mũi, sao càng nhìn càng cảm thấy cô Nguyễn Lập Đông này có điểm gì đó khang khác.

“Cô ấy muốn dẫn chúng ta vào căn nhà đó.” Cận Hoài Lý cũng xoa xoa mũi, “Có điều diễn xuất hơi thái quá một chút”.

Có lẽ cả đời này anh cũng chẳng thể hiểu được một cô gái chẳng có chút năng khiếu suy luận nào lại cứ thích đâm đầu vào mấy vụ án suy luận rồi cuộc đang nghĩ gì trong đầu?

“Cảnh sát muốn vào nhà của nghi phạm đâu cần khoa trương đến mức đó.” Lúc này trước mặt Vạn Phong đã không còn ai nữa, Cận Hoài Lý cũng đi mất rồi.

Căn nhà của Cảnh Đan Thần hơi bừa bộn, dấu chân tứ tán trước cửa phòng khách, chú gấu Pooh nằm chổng gọng dưới chân ghế sofa và những tờ báo đầy tàn thuốc trên bàn trà. Tất cả đống hỗn loạn này dường như trong một khoảnh khắc đã nhắc nhở Nguyễn Lập Đông rằng, đây là một người phụ nữ trước đó từng bắt gặp cảnh chồng mình ngoại tình, bây giờ lại trở thành nghi phạm bị cảnh sát tình nghi. Cô bất giác ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Đan Thần. Một gương mặt nhem nhuốc, một ánh mắt u ám không thần sắc, đây chẳng là người phụ nữ đáng thương hay sao?

Nguyễn Lập Đông bỗng nhiên cảm thấy mình giờ trò đẽ vào nhà người ta như vậy không những lỗ mãng mà còn có chút thất đức.

Chẳng hiểu vì sao, cô bỗng nói ít hẳn đi so với lúc trước. Đón lấy chiếc khăn mặt Cảnh Đan Thần đưa, Nguyễn Lập Đông xử lý vết thương cho Nguyễn Viên. Động tác của cô rất chậm. Có thể vì muốn bù đắp cảm giác áy náy lúc trước, cô và Cảnh Đan Thần bắt đầu trò chuyện.

“Anh ta chính là chồng cô phải không?” Nguyễn Lập Đông chỉ tay vào bức ảnh trên tủ lạnh.

Thấy Cảnh Đan Thần gật đầu, cô lại lắc đầu, “Đàn ông đẹp trai có ích gì chứ, nghèo còn tốt, có vài đồng cắc là bắt đầu ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Hai người quen nhau thế nào, không phải tình yêu thanh xuân vườn trường đấy chứ? Nếu vậy thì gã đàn ông này tồi tệ quá mức rồi, chết cũng đáng”.

Nguyễn Viên ngồi bên cạnh ho liên tục này giờ, “Lập Đông, đừng ăn nói linh tinh”.

Nói xong, chị ấy quay sang nhìn Cảnh Đan Thần, có vẻ muốn xin lỗi.

“Không sao, cô ấy chỉ nói sự thật thôi. Ai bảo năm xưa tôi trẻ người non dạ không hiểu biết gì chứ? Anh ta và tôi là bạn cùng trường. Anh ta là sinh viên khoa Công trình tốt nghiệp đại học Giao thông.”

“Tôi không thích đàn ông làm kỹ thuật, hồi còn đi học, kể bên trường tôi cũng là một trường kỹ thuật, đám con trai trong đó toàn những gã tự phụ, thích khoe khoang, còn mất vệ sinh, phiền chết đi được.” Nhớ lại chuyện thời sinh viên, Nguyễn Lập Đông khó chịu bĩu môi.

Có lẽ thật sự cảm thấy Nguyễn Lập Đông rất dễ gần, Cảnh Đan Thần cũng bắt đầu nói thêm đôi ba câu, “Anh ta không hay khoác lác, cũng khá vệ sinh, tự phụ thì chỉ một chút thôi. Nhưng anh ta học hành giỏi giang, thành tích rất tốt.”

“Cô khen anh ta như vậy, xem ra vẫn còn yêu anh ta lắm.” Nguyễn Lập Đông chợt thốn thức, trong lòng càng thêm khẳng định suy nghĩ Cảnh Đan Thần không phải là hung thủ.

Cô thở dài, đang chuẩn bị bù đắp cho màn lỗ mãng trước đó của mình thì vừa ngẩng đầu lên lại đột ngột nhận thấy Cận Hoài Lý ở trong phòng ngủ. Anh đang đứng bên cửa sổ, cúi đầu nhìn gì đó có vẻ rất chăm chú.

“Này, Cận Hoài Lý, sao anh lại chạy vào phòng ngủ nhà người ta vậy?” Nói rồi, cô vào đó kéo anh ra ngoài.

Cận Hoài Lý nín bật, chẳng phải cô muốn tới điều tra án ư? Không kiểm tra thì làm sao điều tra được?

Nhận ra Nguyễn Lập Đông bắt đầu xuất chiêu không theo thường lệ, Vạn Phong dứt khoát nói rõ thân phận.

“Liên quan tới vụ án Trịnh Hoa bị sát hại, có một vài vấn đề chúng tôi muốn xác thực lại một lần nữa với cô.”

“Được”. Cảnh Đan Thần gật đầu, “Nhưng có thể phiền các anh lúc kiểm tra nhà tôi, cố gắng đừng lục lọi đồ lên nữa được không? Vì đã đủ bừa rồi”.

Nói câu này, cô ta có hàm ý ám chỉ.

Nhìn theo ánh mắt của Cảnh Đan Thần, Nguyễn Lập Đông xông vào phòng ngủ kéo Cận Hoài Lý đang cúi lưng xuống lật thảm trải sàn của nhà người ta ra ngoài.

Nguyễn Lập Đông trừng mắt nhìn anh, dùng ánh mắt ra hiệu.

Cận Hoài Lý: “...”.

Vì bị Nguyễn Lập Đông ngăn cản, Cận Hoài Lý không quan sát được gì bên xuống nhà từ sớm. Hoàng hôn buông xuống, những tia nắng ấm áp quét qua thảm cỏ xanh mướt, người ngồi trên cũi lòng lại không hề bình lặng.

Lúc điều tra án anh còn không cảm thấy sao, lúc này ngồi một mình, anh mới phát hiện đầu óc đã rối thành một mớ bong bong. Đôi lông mày như bàn chải của Nguyễn Lập Đông dường như lại đang gãi anh trong gang tấc.

Phiền muộn vò đầu, anh nhìn thấy Vạn Phong và Nguyễn Viên ra khỏi khu nhà.

“Cô ấy đâu?”

“Đang ngồi hàn huyên cùng Cảnh Đan Thần.” Vạn Phong khó xử nói, “Giáo sư Cận, cứ tiếp tục thế này, tôi nghĩ sau này tôi có thể phải yêu cầu

cô Nguyễn tránh mặt rồi, thực sự gây trở ngại”.

Vừa dứt lời, Vạn Phong bèn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ sau lưng đuổi tới.

Cận Hoài Lý chưa bao giờ nhìn thấy một Nguyễn Lập Đông hoảng hốt đến vậy. Anh vội vàng đứng dậy đón đường: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi cảm thấy... Tôi cảm thấy Cảnh Đan Thần thật sự có khả năng là hung thủ!” Nguyễn Lập Đông thở hồng hộc. Bất luận thế nào cô cũng không thể quên được vẻ mặt quái dị của Cảnh Đan Thần khi nói chuyện với cô trước lúc cô xuống đây.

“Cô ta nói gì?”

“Tạ ơn trời đất.”

Cảnh Đan Thần cảm thấy may mắn khi Trịnh Hoa tử mạng? Hay cảm ơn cảnh sát vì không nắm được thóp của cô ta?

Nguyễn Lập Đông không dám nghĩ nữa.

Ba ngày trôi qua mà vụ án vẫn chưa có chút tiến triển gì.

Đọc bản thảo lên sóng radio trong tay, Nguyễn Lập Đông cảm thấy vừa nhạt nhẽo vừa kỳ lạ: “Cận Hoài Lý này, đang yên đang lành sao lại cảm cúm chứ?”.

Nhớ tới cảnh chia tay 3 ngày trước, Cận Hoài Lý bỗng nhiên thông báo với cô anh bị cảm cúm, phải nghỉ ngơi, cô càng cảm thấy kỳ quặc.

“Bị bệnh lại không cho mình tới thăm, lẽ nào bệnh rất nặng?” Nghĩ như vậy, cô không đọc bản thảo nữa, ký tên lên giấy phép ra ngoài rồi rời khỏi đài phát thanh.

Gió mùa hạ oi ả, lại càng khiến đám cỏ trước cửa căn nhà số 77 thêm xanh tốt. Cận Hoài Lý ngồi sụp bên bãi cỏ, cầm kéo cắt tỉa. Sau vài ngày bình lặng, tâm trạng của anh dường như đã ổn định trở lại, trái tim cũng không còn đập điên cuồng như thế nữa.

Anh nghĩ đó chỉ là một hiện tượng thi thoảng xảy ra, anh đã ổn rồi.

Vừa vui vẻ chưa được vài giây, giọng nói vọng tới từ sau lưng bỗng khiến anh giật thót.

“Cận Hoài Lý, không phải anh bị cảm à? Sao có thể tùy tiện chạy ra ngoài, hay anh đang giả vờ bị bệnh? Này, sao anh lại ngồi bệt xuống đất vậy?”

Sao lại ngồi xuống đất? Vì sợ chứ sao, sợ tới nỗi tim lại đập thành thịch rồi!”

Anh chớp mắt, nhưng không thể nói cho cô biết cứ nhìn thấy cô là tim mình lại đập nhanh. Phải làm sao đây?

“Hơi sốt, muốn ăn lẩu để toát mồ hôi.”

Nhìn vàng trán túa đầy mồ hôi của Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông thầm nghĩ: Đã thế kia rồi mà vẫn sốt à?

Chẳng qua chỉ là một bữa lẩu thôi mà, Nguyễn Lập Đông không nghĩ nhiều.

“Cho anh ăn là được chứ gì.”

Không ai ngờ được, họ lại gặp người quen ở quán lẩu.

“Kia chẳng phải là người phụ nữ đã tới nhà Cảnh Đan Thần gây chuyện ư?” Nhìn hai người ngồi trong góc căn phòng lớn rồi nhớ lại người phụ nữ đã đánh Nguyễn Viên mấy cái, Nguyễn Lập Đông bỗng chốc nghiêng răng kèn kẹt, “Tôi cũng phải đánh lại cô ta vài cái”.

“Cô đừng đi.” Cận Hoài Lý giữ cô lại, “Tôi đi”.

Phương Phi bỏ miếng thức ăn Kiều Vũ Hoành gắp cho mình vào miệng, không cam lòng bĩu môi: “Lần này chẳng phải chúng ta phí công vô ích rồi sao? Vốn dĩ định ôm một ít tiền của Trịnh Hoa rồi bỏ đi, ai ngờ anh ta lại chết như vậy cơ chứ. Cũng trách số anh ta quá xui, nếu hôm đó tới nhà em theo đúng kế hoạch ban đầu thì có lẽ đỡ khổ hơn một chút”.

“Trịnh Hoa mà biết cô muốn giết anh ta thì đau lòng phải biết.” Cận Hoài Lý không ngờ vừa đi tới gần lại nghe được tin động trời như vậy. Anh nhìn cô gái đó rồi lắc đầu ngán ngấm.

Lúc ấy Phương Phi mới giật mình, hoảng sợ nhìn người đàn ông đứng bên bàn, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Anh là ai?!”.

“Tôi là ai không quan trọng, tôi đã ghi lại những lời nói của hai người rồi, cái này mới quan trọng.” Cận Hoài Lý chỉ vào thứ trước ngực mình, đó là khay áo ghi âm mà anh mới sáng chế ra.

Đại sảnh hỗn tạp, tiếng máy ghi âm phát cho chút mơ hồ, nhưng Phương Phi vẫn nghe ra mấy lời cô ta nói với Kiều Vũ Hoành ban nãy: Lần này chẳng phải chúng ta phí công vô ích rồi sao? Vốn dĩ định ôm một ít tiền của Trịnh Hoa rồi bỏ đi, ai ngờ anh ta lại chết như vậy cơ chứ. Cũng trách

số anh ta quá xui, nếu hôm đó tới nhà em theo đúng kế hoạch ban đầu thì có lẽ đỡ khổ hơn một chút.

Cô ta bị ghi âm rồi!

“Cận, anh giỏi lắm!” Nguyễn Lập Đông không kiềm chế được, từ đằng sau chạy tới, khoác vai Cận Hoài Lý.

“Vậy họ bị quy vào tội gì đây? Tống tiền hay dọa dẫm?”

“Không có tội nào gọi là tội dọa dẫm...” Cận Hoài Lý lẩm bẩm sửa lại.

Nạn nhân Trịnh Hoa, nam giới, tử vong khi mới 37 tuổi, là kiến trúc sư của một công ty xây dựng nhà đất tại thành phố Thuật Phong. Vợ tên là Cảnh Đan Thần, làm bác sỹ cấp quản lý tại một bệnh viện ở Thuật Phong. Nguyên nhân tử vong: Trúng độc. Loại thuốc độc: thuốc chuột.

Tối ngày xảy ra vụ án, nạn nhân không tới gặp tình nhân của mình như kế hoạch đã định, theo lời khai của tình nhân, nạn nhân bị người vợ của mình là Cảnh Đan Thần gọi về nhà.

Căn cứ theo lời khai, khi nạn nhân về nhà, vợ của nạn nhân đang ở nhà hàng xóm, trong quá trình đó nạn nhân còn từng gọi điện cho vợ nói mình đã về tới nhà rồi. Khi hàng xóm đưa vợ nạn nhân về nhà mới phát hiện ra, nạn nhân đã không còn ở nhà nữa.

Ngày hôm sau, nạn nhân được phát hiện đã chết ở nơi cách nhà một đoạn đường. Qua xác nhận của pháp y, khoảng thời gian nạn nhân trúng độc của thuốc chuột mà chết trùng hợp là quãng thời gian người vợ đang ở nhà hàng xóm.

Theo điều tra, người vợ từng mua thuốc chuột.

Trên đây là những thông tin được lấy từ sổ ghi chép công việc của Vạn Phong.

Sáu giờ tối, đồng nghiệp hầu như đều đã tan ca, văn phòng không còn nhiều người. Vạn Phong đã thức trắng mấy đêm liền một tay ôm hộp mỳ gói, một tay nâng cuốn sổ ghi chép công việc lên, thờ dài ngao ngán.

Đây đúng là một vụ án khiến người ta đau đầu, người có nhiều nghi vấn nhất lại có chứng cứ ngoại phạm không thể lật đổ. Lẽ nào thật sự có một màn kịch không chút sơ hở? Hay hung thủ vốn không phải là cô ta?

Không nghĩ ra đáp án, anh ta bực bội vò đầu bứt tai, hộp mỳ giấy tỏa khói nghi ngút. Anh ta thổi một hơi, tư duy bỗng bị tiếng điện thoại vang lên cắt đứt.

Nhận ra số của Cận Hoài Lý, anh ta cầm điện thoại lên.

“Giáo sư, có việc gì à?”

“Cậu tới đây một chuyến được không? Tôi cần cậu chống đỡ giùm một cục diện.”

“Chống đỡ giùm?” Vạn Phong kinh hoàng. Giáo sư Cận nói cần chống đỡ thì nhất định không thể là chuyện nhỏ. Nghĩ như vậy, anh ta vừa ghi lại địa chỉ vừa phát tin hiệu tập hợp cho đồng nghiệp.

“Thế nên, giáo sư Cận, cục diện mà anh nói, là đây...” Mười lăm phút sau, Vạn Phong thờ hồng hộc đứng trước đại sảnh một quán lẩu, chỉ vào Nguyễn Lập Đông, đang chống nạnh dạy dỗ một người ở đằng xa.

“Tôi chưa từng gặp bao giờ... Tôi không biết phải giải quyết thế nào...”

Thôi được rồi, đúng là ngoài việc bắt tội phạm, các thầy cô ở trường cảnh sát chưa từng dạy anh ta làm sao để khiến một nữ phát thanh viên với rất nhiều cảm hứng chính nghĩa ... im lặng.

“Tôi nghĩ lúc mẹ cô sinh ra cô chắc là quên không xây cho đầu cô một cái nhà tiêu. Nếu cần thì đi ra cửa, rẽ trái, đi thẳng năm trăm mét rồi ngoặt, có một trung tâm bán vật liệu xây dựng, mua khoảng một trăm viên là quá thừa cho cái đầu của cô rồi.”

“Cô...cô...” Người phụ nữ vốn từ ít ỏi mặt đỏ phừng phừng mà chẳng nói được câu nào. Ngược lại, người đàn ông đứng bên cạnh cô ta thì không biết lượng sức mình mà cãi lại: “Trông cô cũng có văn hóa, sao chửi người ác độc thế hả?”.

“Xin lỗi nhé, trước nay tôi chưa bao giờ thừa nhận câu nói ‘Trông mặt mà bắt hình dong’. Cô ta trông cũng đẹp đấy, chẳng phải vẫn cứ khiến cho bao nhiêu người tấp nập đi qua một chiếc giường đấy thôi. Bây giờ vật giá tăng cao như vậy, sao phải sống rẻ mạt thế. Còn nữa...” Nguyễn Lập Đông cúi đầu nghịch móng tay, “Mẹ tôi từng dạy tôi, không cho tôi chửi ‘người’ khác. Cận Hoài Lý, cho tôi một cốc nước, ‘nói’ đến khô cổ rồi”.

Đón lấy cốc nước của Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông giơ lên, cười với Phương Phi: “Chẳng phải các người vẫn muốn đi sao? Đi theo người đó kìa, cảnh sát đấy”.

Vạn Phong bị chỉ mặt cuối cùng cũng tìm được lý do hành động lần này. Nhưng bắt người vì lý do gì đây?

“Cận Hoài Lý, vật chứng đâu?”

Ồ.

Cận Hoài Lý gỡ chiếc cúc áo xuống, đưa cho Vạn Phong rồi giải thích nguyên nhân.

“Được thôi”. Vạn Phong sau khi hiểu rõ đầu đuôi bèn vẫy tay về phía Phương Phi: “Đi nào”.

Sự chú ý của đám đông cũng theo sự rời đi của đám cảnh sát mà từ từ quay trở lại nồi lẩu của mỗi bàn. Nguyễn Lập Đông sáng khoái vẫy tay với Cận Hoài Lý: “Đi nào, hôm nay tôi khao”.

Không thể tưởng tượng được, một cô gái giờ phút này đang tươi cười mãn nguyện ban nãy vẫn còn ... chửi người “kiểu đó”. Anh không thể nào hình dung được.

Lợi ích của một bữa lẩu là Vạn Phong đã có được tin mới từ phía Phương Phi.

Trịnh Hoa quen bác sỹ thực tập Cảnh Đan Thần khi tới bệnh viện khám bệnh. Phương Phi cũng không phải là kẻ thứ ba đơn thuần, cô ta là bệnh nhân của Cảnh Đan Thần, lúc nhập viện thì quen biết Trịnh Hoa, sau này hai người trở nên gần gũi.

“Thế nên Phương Phi nói, Cảnh Đan Thần vì chuyện này mà căm hận họ thấu xương. Ngoài Cảnh Đan Thần ra, Phương Phi cũng tiết lộ một người khác cũng có xích mích với Trịnh Hoa, tên là Thiện Tuấn, là đồng nghiệp của Trịnh Hoa. Hai người đó vì chuyện làm ăn cũng có từng cãi cọ, chỉ không lâu trước khi Trịnh Hoa gặp chuyện. Chúng tôi đã chia người đi điều tra Thiện Tuấn, tạm thời chưa có tin tức gì.”

Nguyễn Lập Đông ngồi bên cạnh say sưa lắng nghe, ngẩng đầu lên lại phát hiện Cận Hoài Lý đang đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chăm tấm thảm dưới chân đến thất thần.

“Cận Hoài Lý, không phải tôi nói gì anh, hôm đó ở nhà Cảnh Đan Thần anh đã nhìn thảm sàn đến ngây người rồi, rất bất lịch sự”. Nói xong, một suy nghĩ kỳ lạ bỗng nảy nở trong đầu cô. Cô lập tức túm lấy Cận Hoài Lý, nhìn anh chòng chọc: “Hay là anh đã có phát hiện gì mới?”.

“Có chuyện này rất lạ, nhưng không chắc có liên quan tới vụ án hay không.”

“Chuyện gì, nói đi tôi giúp anh phân tích thử.”

Nhưng bất luận Nguyễn Lập Đông có yêu cầu kiểu gì, Cận Hoài Lý cũng im bật.

“Nhặt nhẻo”. Nguyễn Lập Đông khoát tay, thấy Vạn Phong đã rời đi, cô cũng không muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với tay Cận Hoài Lý bị thọt này nữa, để rồi cũng ngốc theo, “Tôi đi đây, Cận làm lì”.

Thấy cô chuẩn bị bỏ đi với vẻ không vui, chẳng hiểu sao Cận Hoài Lý bỗng thấy hụt hẫng trong lòng. Anh “này” một tiếng.

“Gì vậy?” Nguyễn Lập Đông quay đầu.

“Tôi muốn tới tiểu khu của Cảnh Đan Thần một chuyến nữa, cùng đi không?”

“Được thôi!”

Nguyễn Lập Đông vỗ tay.

Tiểu khu nơi Cảnh Đan Thần ở tên là Tân Uyển, cửa chính có hai bảo vệ, một già một trẻ. Người lớn tuổi ấy vừa làm đăng ký ra vào vừa trả lời câu hỏi của Cận Hoài Lý.

“Bỏ sót đăng ký? Không thể nào” Ông bảo vệ nheo mắt: “Phải không, tiểu Tần?”

“Vâng”. Cậu bảo vệ lưng thẳng tắp, ưỡn ngực nói chắc nịch: “Tôi và chú Bảo lúc nào cũng ở trong phòng trực, bảo đảm không bỏ sót ai”.

Hôm đó người ngoài tới tiểu khu không nhiều, chỉ có hai người, về điểm này họ khẳng định sẽ không ghi sót.

“Bảo vệ có trách nhiệm thế này, nếu có người ngoài đi vào trong tiểu khu, kiểu gì cũng được ghi chép lại. Xem ra, người giết Trịnh Hoa cũng sống trong tiểu khu này?” Nguyễn Lập Đông gật đầu, cảm thấy phân tích của mình, chỗ nào cũng có lý.

“Cho dù họ không ghi chép sót nhưng vẫn còn hai khả năng, hoặc có người vào tiểu khu không theo quy định, hoặc Trịnh Hoa vốn không về nhà.”

“Sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Anh quả thật quá thông minh, sao trong đầu anh lại có nhiều suy luận chuẩn xác đến thế?”

“Thật ra cũng tạm thôi... Nguyễn Lập Đông, có một chuyện, tôi nghĩ...”

Anh còn chưa “nghĩ” rõ ràng, Nguyễn Lập Đông đã lao như bay ra ngoài.

“Bên đó có mấy người, chúng ta đi hỏi xem.” Cô quay đầu, vẫy tay với Cận Hoài Lý.

... Haizz, anh khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí để nói. Sau tiếng thờ dài bất lực, Cận Hoài Lý cũng sải bước đuổi theo.

“Trịnh Hoa hả, không biết, trước khi xảy ra chuyện đã lâu lắm rồi tôi không gặp anh ta. Tôi thấy là tự mình gây nghiệt thôi, vợ mình tốt như thế, chết cũng đáng đời, dám cặp bồ! Chuyện gì hả? Thì chuyện con cái. Tiểu Cảnh hình như không sinh đẻ được”. Một trong số mấy người đẩy xe nô đi trong tiểu khu nói. Cô ấy và Cảnh Đan Thần sống cùng một tòa nhà, nhưng hoàn toàn không biết tối đó rốt cuộc Trịnh Hoa có về nhà hay không.

Có một thanh niên trả lời thế này: “Trịnh Hoa hả, tối đó anh ta có về nhà, hôm ấy chẳng phải khu chúng tôi bị mất điện sao? Ngoài đèn xe và đèn sạc ra thì trong tiểu khu không có bất kỳ ánh sáng nào. Xe của anh ta vào tiểu khu ngay sau xe tôi, lúc tôi vào còn nghe thấy anh ta chửi thề một câu gì đó. Không sai được đâu, giọng nói ấy là của Trịnh Hoa”.

“Nếu những lời anh ta nói là sự thật thì suy đoán Trịnh Hoa không về nhà của anh bị lật đổ rồi.” Nguyễn Lập Đông thì thầm.

Đúng vậy, nếu chắc chắn Trịnh Hoa đã trở về tiểu khu Tân Uyển thì trong khi Cảnh Đan Thần có chứng cứ ngoại phạm, ai đã giết Trịnh Hoa? Hoặc là chứng cứ ngoại phạm của Cảnh Đan Thần thật sự có hiệu lực hay không?

Nguyễn Lập Đông không biết trong đầu Cận Hoài Lý đang nghĩ gì. Những điều cô phân tích ra được từ lời của mấy người kia lại càng ít ỏi. Cô nhàm chán đến mức chỉ còn biết gậy đá bên vệ đường. Mới đá được vài viên thì đã có chuyện.

Cô kêu “ai ui” một tiếng rồi ngã ra đất, chân cũng trẹo luôn rồi.

“Đau đau đau, đau chết mất...” Một người từ nhỏ đã được nuông chiều như cô nước mắt rùng rùng nhìn Cận Hoài Lý, “Có thể đỡ tôi dậy không?”

“Không được đứng dậy”. Ai ngờ Cận Hoài Lý lại đáp trả cô câu ấy.

Làm gì vậy? Nước mắt vẫn còn đọng đầy trong khóe mắt, cô nhìn thấy Cận Hoài Lý ngồi xuống, cẩn thận nâng chân của cô lên.

Quan sát một hồi, anh thở phào, “Không nghiêm trọng”.

Đúng là không nghiêm trọng, tôi đã nói là trẹo chân rồi còn gì!

“Tôi công cô về”.

Hả? Nhìn tấm lưng rộng lớn của Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông do dự một lúc rồi nằm sấp lên.

“Cận Hoài Lý, trời đổ mưa rồi.” Đi được một lúc, cô xò tay ra, nhìn những giọt nước rơi vào lòng bàn tay.

“Ừm”. Anh đáp, bỗng đâu một chiếc ô hoa được giương ra trên đỉnh đầu.

“Cũng may tôi chuẩn bị từ trước”. Giọng nói khoe khoang với vẻ tranh công, mang theo cả cảm giác hưng phấn ngay sau đó lại chuyển sang gấp gáp. Nguyễn Lập Đông hơi sần sùi, “Vai anh rộng quá, ô của tôi hơi nhỏ”.

Che kiêu gì cũng không che kín được Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông cảm thấy bứt rứt.

“Không sao, cô cứ che cho cô đi”. Anh dặn dò, bước từng bước vững chãi.

Mưa bụi giăng kín, đất trời hòa làm một, người con gái sau lưng vẫn liến thoắng không thôi, một cảm giác ấm áp yên bình nảy nở trong lòng Cận Hoài Lý. Đó là một cảm giác khó mà giải thích nổi.

Nguyễn Lập Đông, đây là lần đầu tiên tôi cũng một cô gái đấy.

Trái tim Cận Hoài Lý đập thành thịch từng hồi.

Cuối cùng cũng đưa được cô về đến nhà.

Đứng trước cửa, Nguyễn Lập Đông rút chìa khóa chỉ huy Cận Hoài Lý mở cửa, không ngờ cánh cửa lại được mở ra từ phía trong. Nguyễn Lập Đông nhìn trân trân người mở cửa cho mình, ngây người trong giây lát.

“Sao anh lại tới đây?” Nguyễn Lập Đông nhìn người đàn ông tên Trần Vị Nam.

Trần Vị Nam là ai?

Thứ cảm xúc đan xen giữa bất ngờ và vui mừng hiện lên gương mặt Nguyễn Lập Đông khi cô bước vào cửa, đó là gì?

Những câu hỏi này khiến Cận Hoài Lý rối rắm suốt quãng đường đi, tới tận khi trở về nhà.

Mặc kệ lời chào hỏi của Tiêu Nghiên, anh đi thẳng lên gác, bật máy tính.

Tay trái trắng, tay phải đen, màu sắc hai tay có sự chênh lệch lớn, chứng tỏ anh ta hay đánh golf, còn luyện tập rất siêng năng.

Cận Hoài Lý nhập hai từ “golf” và “thi đấu” vào ô tìm kiếm.

Trần Vị Nam nói giọng lơ lớ, có vẻ như đã từng qua Mỹ du học, học lực không hề thấp, ngón tay không có vết chai dày hoặc vết cháy, loại trừ khả năng là sinh viên ngành Khoa học Kỹ thuật, rất có thể là học Luật hoặc Kinh tế.

Làn da có dấu vết bị gió thổi, không khô bong, không rám nắng, thành phố mà anh ta ở có lẽ nằm ở khu vực vĩ độ trung bình sát biển, có nhiều gió biển, bình thường nắng không gắt.

Vạt áo có dính vết nước, hình dáng tập trung là vết nước mưa, thành phố mà anh ta ở trước khi về nước có thể đã có một cơn mưa bất ngờ, hơn nữa tình huống bất ngờ kiểu này còn thường xuyên xuất hiện.

Bước chân của anh trên tấm bản đồ thế giới vẽ ra trong đầu tới đây dừng lại, cuối cùng định vị lại hai chữ Harvard.

Sau khi nhấn phím Enter, thông tin được phản hồi rất nhanh chóng.

Bob Chen, tốt nghiệp trường Kinh doanh tại Viện đại học Harvard, sinh viên top đầu của khoa Kinh tế, chuyên ngành phụ là Nha khoa, cậu hai của một doanh nghiệp sản xuất thuốc nổi tiếng tại Trung Quốc, yêu thích đánh golf, từng tham gia một cuộc thi đánh golf nghiệp dư tại Mỹ, thành tích xếp thứ 37. Hiện định cư tại Boston, Hoa Kỳ, trước mắt đã có phòng khám Nha khoa của riêng mình.

Nếu những thông tin trên Baidu vẫn có thể khiến anh ôm một chút tâm lý may mắn thì những gì đọc được trong Blog của Trần Vị Nam lại hoàn toàn

khiến anh lo lắng.

Một bài đăng trong đó có viết thế này: Cảm ơn em đã cùng anh đón sinh nhật lần thứ 20.

Bức ảnh được đăng tải trên trang mạng đó là hình một chiếc bánh gato, bên trên cắm một vòng nến, ánh đèn tối càng khiến bức ảnh thêm phần ám muội.

Bàn tay ở phía dưới góc phải bức ảnh, anh nhận ra là của Nguyễn Lập Đông.

Tiêu Nghiên đang nấu cơm, bỗng nghe thấy một tiếng “rầm” từ trên đỉnh đầu vọng xuống. Anh ấy tắt bếp: “Cận à, có muốn làm thí nghiệm cũng phải đợi ăn uống xong rồi hẵng làm chứ”.

“Tiêu Nghiên, tôi khó chịu...”

“Hả?” Tiêu Nghiên giật mình, vội vàng chạy lên gác.

Trong phòng sách, anh ấy nhìn thấy Cận Hoài Lý đang nằm thẳng cẳng dưới nền nhà.

“Cận, cận sao vậy? Khó chịu chỗ nào? Có cần tôi gọi xe cấp cứu không?”

“Tiêu Nghiên, trái tim rất khó chịu, giống như có người bóp mạnh vậy.” Cận Hoài Lý nhăn mặt nói.

“Có người bóp?” Sao nghe kiểu gì cũng cảm thấy lời miêu tả của Cận Hoài Lý có vấn đề vậy. Tiêu Nghiên định đi xuống nhà lấy điện thoại lên. Vừa chuẩn bị đứng dậy thì anh ấy liếc mắt lên màn hình máy tính, nhìn

thấy ngay chính giữa màn hình là bức ảnh chụp Nguyễn Lập Đông thân mật cùng một anh chàng khác.

Liên kết với hàng loạt những biểu hiện gần đây của Cận Hoài Lý, rồi kết hợp với dáng vẻ sống dở chết dở hiện tại của anh, Tiêu Nghiên kinh ngạc rồi lên tiếng an ủi: “Cận à, có phải cậu thích Nguyễn Lập Đông rồi không?”.

“...”

Tối hôm đó, Nguyễn Lập Đông đang ngồi ở nhà nói chuyện phiếm với Trần Vị Nam thì nhận được một tin nhắn từ Cận Hoài Lý.

“Ngày mai cùng đi điều tra đi”

Ô, hiếm khi thấy anh tích cực như vậy đấy. Nguyễn Lập Đông vừa nghĩ vừa lạch tạch bấm điện thoại trả lời lại.

“Thần tiên phương nào mà quan trọng vậy, đến nỗi cả em cũng bỏ mặc anh?”.

“Đừng có nhìn trộm, bọn em đang nói chuyện nghiêm túc đấy”. Gạt Trần Vị Nam ra, Nguyễn Lập Đông mỉm cười nói về Cận Hoài Lý, “Anh ấy là một người lập dị em mới quen gần đây...”.

Ngày hôm sau, Trần Vị Nam đưa Nguyễn Lập Đông xuống nhà, ở dưới tầng bèn bắt gặp Cận Hoài Lý đã đứng đó đợi từ lâu.

“Chân cô bị thương, tôi tới đón cô”.

Nhìn chiếc xe đạp đỗ ở phía xa, Trần Vị Nam khẽ phì cười, giữ chặt Nguyễn Lập Đông đang định đi cùng Cận Hoài Lý lại.

“Lập Đông, hay là ngồi xe của anh đi. Anh lái xe đưa em đi, cái xe kia tàn tạ quá”.

Câu nói không thiện chí khiến Nguyễn Lập Đông không vui, cô nhú mày, “Thôi đi, ngồi ô tô chán rồi, em muốn ngồi xe đạp thử xem sao?”

“Trần Vị Nam chỉ đọc miệng thôi, anh ấy không có ác ý gì đâu”. Ngồi lên ghế sau rồi, Nguyễn Lập Đông ngượng ngập gãi chóp mũi.

“Không sao, cô ngồi cho vững, tôi lái đây”.

Đạp xe thì cứ nói là đạp xe, còn “lái” gì chứ. Xem ra lòng tự trọng của Cận Hoài Lý cũng mạnh mẽ lắm. Nghĩ như vậy, cô chỉ bám hờ lên hông anh, “Có thể đi được rồi. Ôi mẹ ơi, xe đạp của anh gắn thêm bộ phận nâng đẩy của tên lửa hay sao vậy?”

Nhìn phong cảnh lao vùn vụt hai bên đường, Nguyễn Lập Đông không chịu nổi, phải hét lên.

“Thế tích dụng cụ nâng đẩy của tên lửa quá lớn, nguyên lý của cái này và cái đó cũng tương tự nhau, có điều đã giảm nhẹ đi không ít.”

“Biết rồi, biết rồi, anh tập trung lái xe đi!” Lần này, Nguyễn Lập Đông cuối cùng cũng phải thừa nhận đích thị là anh đang “lái xe” rồi.

Sau cả quãng đường loạng chà loạng choạng, cuối cùng họ cũng tới được Cục cảnh sát.

Nguyễn Lập Đông nhảy xuống xe, vừa vuốt lại mái tóc vừa quan sát chiếc xe đạp kỳ lạ ấy.

“Sao trước đây tôi chưa từng thấy anh đi?” Cô sờ lên yên xe, thấy Cận Hoài Lý lắc đầu.

“Dễ mất lắm, đi lần nào mất lần ấy. Trần Vị Nam là gì của cô?”

“Ồ” Nguyễn Lập Đông hiểu ra, đưa mắt nhìn quanh. Cũng may đây là công của Cục cảnh sát, chắc không kẻ nào dám trộm cắp đâu. Cô hoàn toàn không chú ý tới câu hỏi thứ ba với nhiều hàm nghĩa của Cận Hoài Lý.

Chắc là cô không muốn trả lời... Trái tim vừa ấm lên một chút của Cận Hoài Lý lại một lần nữa nguội lạnh.

Vào Cục cảnh sát rồi mới biết Vạn Phong đã đưa người đi điều tra Thiện Tuấn, còn chưa trở về. Nguyễn Lập Đông đành cùng Cận Hoài Lý đợi ngoài đại sảnh tiếp khách. Một người vô tâm vô tính như cô hoàn toàn không phát hiện ra Cận Hoài Lý đang bực bội có chỗ nào bất thường.

Giữa đại sảnh, người qua người lại nhộn nhịp, một nữ cảnh sát đang đập bàn lấy lời khai.

“Thành thật khai báo đi, đám các anh tổng cộng có mấy người? Cụ thể đã tới những địa điểm nào, ăn cắp bao nhiêu thứ!” Giọng nói vang vọng khiến người đàn ông thô tục ngồi đối diện với góc tường phải nuốt hết mọi lời vô lại xuống.

Hắn xoa tay, ánh mắt láo liên, “Đồng chí cảnh sát, làm gì có nhóm người nào, chỉ có một mình tôi thôi. Chẳng phải mấy hôm trước mất điện sao? Tôi ngứa tay nên làm một vụ, tôi xin thề với Tổ quốc, không có đồng bọn, chỉ có một mình tôi thôi!”

Nguyễn Lập Đông phì cười, thời buổi này ăn trộm cũng có “tín ngưỡng” như vậy.

Đúng lúc này, Vạn Phong chạy vào cửa. Nhìn thấy Cận Hoài Lý, anh ta lè lưỡi, thở dốc nói: “Điều tra ra rồi, Thiện Tuấn có vấn đề. Hôm nay khi chúng tôi tới công ty của hắn, hắn đang chuẩn bị chạy trốn...”

“Hắn chột dạ phải không, Trịnh Hoa là do hắn giết!” Nguyễn Lập Đông thiếu kiềm chế nhảy dựng lên khỏi ghế.

Nhưng Vạn Phong lại lắc đầu, “Không phải, hắn định trốn vì đã bòn rút tiền của công ty. Bây giờ người đã bắt được rồi, cũng coi như phá được một vụ án khác, không liên quan tới vụ của chúng ta”.

“Thế à...” Cô như quả bóng da xì hơi, lập tức ụp dọt như ban đầu.

“Phải làm sao đây?” Cô chợt phát hiện Cận Hoài Lý đang chống cằm, chăm chú nhìn tên trộm “thề thốt với Tổ quốc” kia.

“Tôi có một suy nghĩ”. Nói rồi anh vẫy tay gọi Vạn Phong lại.

Kỳ lạ vì lời dặn dò của Cận Hoài Lý, ngần ngừ giây lát, Vạn Phong mới gật đầu. Anh ta lập tức nói vào bộ đàm, dặn dò các tổ viên: “Toàn đại đội tập hợp trước cửa, có hành động”.

Hành động gì mà thần bí vậy?

Nguyễn Lập Đông muốn moi tin gì đó từ miệng Cận Hoài Lý nhưng vô ích, đành ngồi bên bực dọc.

“Đồ tiểu nhân hẹp hòi, chẳng trượng nghĩa gì cả...” Tất cả những lời đả kích nhất đều đã bị cô nói một lượt, nhưng Cận Hoài Lý vẫn cố chấp lặng im.

Cho tới hai tiếng sau, Vạn Phong bắt được cả ổ trộm cắp mà Cận Hoài Lý muốn” tìm”.

Không có chỉ thị của Cận Hoài Lý, Vạn Phong sao có thể tìm được địa điểm trốn tránh của đám trộm thuận lợi như thế.

“Lần sau khi bảo người ra ngoài hóng tin, nhớ phải lau cái miệng dầu mỡ sạch một chút, nếu không lau giày thì chí ít cũng phải phủi sạch chỗ vôi trên đế giày đi.” Trong một căn phòng rộng, Vạn Phong ngồi xuống, nói chuyện với mấy người trước mặt với vẻ thương lượng. “Hỏi mấy người một chuyện, đêm mất điện đó có ai tới tiểu khu Tân Uyển không?”

Mấy kẻ đang cúi gằm bồng đưa mắt nhìn nhau, không ai nói câu nào.

Một lát sau, thấy không ai chịu nói gì, Vạn Phong bèn đứng dậy, thất vọng lắc đầu: “Nhóm tội phạm trộm cắp tuyên án không nặng, nhưng mấy người cũng thấy đấy, người ban nãy rõ ràng chưa nói gì, hang ổ của mấy người đã bị tìm ra. Nếu có thể, tôi cũng không muốn cứ phải lãng phí thời gian theo dõi mấy người”.

Anh ta đứng dậy định đi, tay đã đặt lên tay nắm cửa rồi, một giọng nói yếu ớt bồng vang lên từ sau lưng.

Anh ta cong môi cười, đột ngột quay đầu: “Là anh à...”

Vì vụ án trộm cắp này, Vạn Phong đã có được một thông tin không biết có được coi là hữu dụng hay không.

Tên trộm nói: Bảo vệ của tiểu khu Tân Uyển rất trách nhiệm, nơi đó lại có nhiều camera giám sát. Tối đó mất điện, hắc nhân cơ hội đó lên vào tiểu khu. Sau khi ăn trộm liên tục của hai nhà, khoảng hai giờ đêm, khi hắc

chuẩn bị rời đi thì nghe thấy một âm thanh kỳ lạ vọng ra từ trước một tòa nhà...

“Âm thanh kỳ lạ gì?”

“Giống như tiếng cát đá ma sát nhưng lại không giống, rất chậm, cuối cùng còn có một tiếng cốc”.

“Tòa nhà nào, hẳn đã nói chưa?”

Nhìn Cận Hoài Lý, đôi mắt Vạn Phong như thể đang tỏa sáng: “Chính là tòa nhà của Cảnh Đan Thần”.

“Nhưng việc này có liên quan gì tới vụ án? Chẳng bằng nói xem tại sao các anh bắt được tên trộm đi, vì sao vết dầu trên khoe miệng và vết vôi dưới đế giày lại giúp được các anh tìm ra chúng?”

“Dầu là dầu của món bánh cuốn, những con đường có vôi đa phần đều là khu nhà mái bằng, từ quần áo tên trộm có thể tổng hợp ra, địa điểm hẳn trốn là một khu nhà mái bằng. Tìm nhà bán bánh cuốn gần đó, hơn nữa còn có đội thi công. Âm thanh kỳ lạ đó là gì vậy?”

Lời giải thích của Cận Hoài Lý không khỏi khiến Nguyễn Lập Đông một lần nữa thấp cho IQ của mình một ngọn nến. Cô không biết vì sao Cận Hoài Lý lại quan tâm tới “âm thanh kỳ lạ” đó như vậy. Ở trong hoàn cảnh ấy, cho dù là một tiếng động bình thường cũng sẽ bị coi là “âm thanh kỳ lạ” mà.

Chống tay lên má, cô chán chường nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cận Hoài Lý, không hay rồi!”

“Làm sao vậy?”

“Tên lửa mất rồi!”

Tên lửa? Phải rất lâu sau, Cận Hoài Lý mới hiểu ra, Nguyễn Lập Đông đang nói tới chiếc xe đạp của anh.

“Màu trắng, trên tay lái có chiếc chuông. Quan trọng nhất là nó chạy cực nhanh, như tên lửa vậy.” Giữa đại sảnh ồn ào, Nguyễn Lập Đông dùng những tính từ mà cô có thể nhớ được để hình dung về chiếc “tên lửa” mà cô mới ngồi được một lần đó.

“Đối tượng chú ý của cô gái này hình như chuyển đổi có hơi nhanh thì phải.” Vạn Phong nhìn cô, nhún vai vẻ không biết sao, “Giáo sư Cận, anh có dự định gì với vụ án này?”.

“Tôi muốn tới tiểu khu Tân Uyển lần nữa xem sao.”

“Khi nào đi, có cần tôi đi cùng không?”

“Phải đợi một lát, cô ấy còn chưa báo án xong.” Anh chỉ về phía Nguyễn Lập Đông ở đằng xa, nhìn rất chăm chú.

Vạn Phong bất chợt cảm thấy bối rối. Giáo sư Cận lúc anh ta mới quen không như vậy, anh của khi đó chỉ muốn đẩy Nguyễn Lập Đông ra xa thật xa.

“Giáo sư Cận, lẽ nào anh đã thích Nguyễn Lập Đông rồi phải không?”

Vạn Phong đỡ lấy cằm, cảm thấy nó sắp rơi xuống tới nơi.

Biểu cảm của giáo sư Cận rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, chưa đánh đã khai!

Nguyễn Lập Đông vừa “báo xong án” lập tức quay lại, phát hiện ra nét mặt của Vạn Phong lúc này đang từ đen chuyển sang đỏ, lại còn chấp tay với Cận Hoài Lý.

“Mặt trời mọc ở đằng Tây rồi sao, đường đường là cảnh sát Vạn sao lại không sợ Cận làm lì nữa?”

“Không phải”. Cận Hoài Lý cúi đầu, lơ dềnh liếc qua chân của Vạn Phong.

Như bị ai thiêu cháy, Vạn Phong lập tức quay đi, “Tôi còn có việc phải đi làm đây, Giáo sư Cận, phía anh có tình hình gì nhớ thông báo cho tôi nhé!”

“Gã này bị cái gì dọa rồi?” Nguyễn Lập Đông cảm thấy kỳ lạ nhưng lại chẳng tìm được chút manh mối nào từ khuôn mặt bình thản của Cận Hoài Lý.

Dĩ nhiên cô không biết, Cận Hoài Lý đã lấy lý do không tham gia phá án để uy hiếp Vạn Phong giữ bí mật cho mình.

“Đi thôi”.

“Đi đâu vậy?”

“Tôi muốn tới nhà Cảnh Đan Thần lần nữa”.

Trước nhà Cảnh Đan Thần.

Một bà lão tóc bạc thắt chiếc tạp dề in hoa trên eo quan sát người tới trước cửa với vẻ kỳ lạ, “Cô cậu là...?”

Sau khi làm rõ thân phận của họ, bà lão “ồ” lên một tiếng, “Nó tới cơ quan rồi, tôi là mẹ nó. Nếu cô cậu muốn tìm nó thì cứ vào nhà đi trước đã”.

Bà né người cho khách vào nhà, miệng còn không ngừng thở vắn than dài, “Cái thằng Trịnh Hoa đó khi mới quen Thần Thần là một thanh niên thật thà, ai mà ngờ được sau cùng lại ra thế này”.

“Người đang bệnh nhất định là rất yếu ớt, gặp một bác sỹ nữ trẻ trung dịu dàng, có mấy ai không tỏ ra ngoan ngoãn thật thà chứ?” Nhớ lại câu chuyện tình yêu giữa bác sỹ và bệnh nhân ấy, Nguyễn Lập Đông có phần khinh thường nam chính trong truyện, “Chẳng trách sau này lại đi cặp bồ. Gã tim đen, hóa ra tim hắc đã hỏng từ lâu rồi, từ đầu Cảnh Đan Thần không nên chữa trị cho hắc”.

“Tim của Trịnh Hoa có vấn đề ư?” Bà lão nghi hoặc, “Sao tôi không biết nhỉ?”

“Đến cháu còn biết nữa là”. Nguyễn Lập Đông bày ra biểu cảm khoa trương, “Cảnh Đan Thần là bác sỹ khoa Tim, lại quen biết khi Trịnh Hoa ở trong bệnh viện. Trịnh Hoa không tới khám tim làm sao quen với Cảnh Đan Thần được?”

“Không phải đâu, nó chỉ gặp Thần Thần ở bệnh viện, trùng tình yêu sét đánh, sau đó nhờ người giới thiệu làm quen với con bé thôi”.

Ồ... suy luận bị phản bác khiến Nguyễn Lập Đông bỗng lúng túng, cô dịch chuyển vài bước ra bên cạnh, Cận Hoài Lý.

Trước đây anh luôn cảm thấy những suy luận linh tinh của cô chỉ gây thêm phiền phức, nhưng bây giờ anh chợt thích nghe mấy suy luận không đầu vào đầu này rồi. Anh mím môi, nhưng nụ cười ấy ngay lập tức bị giấu đi.

Cũng vì sự lạnh chanh của Nguyễn Lập Đông, một suy nghĩ đã lóe lên trong đầu anh.

“Trịnh Hoa có thói quen hay tật xấu nào không ạ?” Anh hỏi.

“Tán gái có được tính không?” Bà Cảnh cười đặng chát, “Nó nghiện thuốc, hút rất dữ, Thần Thần rất hay ý kiến với nó về chuyện này. Ngoài chuyện này ra thì không còn tật xấu nào khác. À, kể tới tật xấu, lãng phí có được tính không? Thanh niên mà tiêu tiền không suy nghĩ gì cả, dùng điện dùng nước cứ như là đốt tiền đi vậy”.

“Ồ” Dường như, đây lại là một câu trả lời không giúp ích gì mấy.

Nói bâng quơ thêm dăm ba câu, họ liền đi xuống.

Họ tới gặp gia đình cung cấp bằng chứng ngoại phạm cho Cảnh Đan Thần nhưng đáp án nhận được cũng không vừa lòng người cho lắm.

“Tôi rất nhạy cảm với mùi thuốc lá nhưng lúc tới nhà bác sỹ Cảnh, tôi chắc chắn không ngửi thấy mùi này, tôi dám khẳng định”.

Dáng vẻ chắc như đinh đóng cột của người hàng xóm khiến Cận Hoài Lý muộn phiền. Chỉ có vài cách giải thích cho việc không có mùi thuốc lá: Trịnh Hoa vừa mới về nhà, chưa kịp hút thuốc thì đã bị khống chế hoặc chết rồi; Hoặc là anh ta vốn chưa về nhà.

Chân tướng rốt cuộc là cái nào đây?

Cận Hoài Lý nhíu mày, đang suy nghĩ thì dưới lầu bỗng vọng tới tiếng thủy tinh vỡ vụn. Người chủ nhà đang định đóng cửa lại bèn khó chịu nói một câu: “Thanh niên trẻ tuổi mà không sống cho đàng hoàng, suốt ngày gây chuyện”.

“Gia đình tầng dưới có chuyện gì vậy?”

Trong lúc Nguyễn Lập Đông mãi hóng hớt, Cận Hoài Lý đã lao như bay xuống tầng. Khi tới tầng một, vừa hay anh nghe thấy tiếng người phụ nữ gào lên qua cánh cửa: “Tôi mới ra ngoài bay nhảy có một tuần, anh đã để loại phụ nữ lỗ lã đó vào nhà rồi!”

Lại là ngoại tình?

Cận Hoài Lý cảm thấy ghê người, đi vòng ra khoảnh sân của tầng một.

Ra tới ngoài sân vẫn có thể nghe rõ mồn một tiếng cãi vã, Cận Hoài Lý ngẩng đầu nhìn một món đồ bằng thủy tinh bị vỡ vụn ngoài sân, cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, nhưng lúc này đây anh lại không thể nói rõ được. Vò đầu bứt tai một hồi, anh nhìn thấy Nguyễn Lập Đông từ trong tòa nhà đi ra, dáng vẻ kiệt sức.

“Sao vậy?”

Nguyễn Lập Đông cúi đầu, giống như đang chuẩn bị cảm xúc. Cận Hoài Lý vốn nghĩ anh lại sắp phải nghe một màn mắng mỏ, ai ngờ khi cất lời, nét mặt Nguyễn Lập Đông rất bình tĩnh.

“Việc đàn ông ngoại tình là không thể chấp nhận được. Chị gái và anh rể tôi ly hôn cũng là vì anh ta ngoại tình. Bây giờ tôi cực kỳ thiếu cảm giác an

toàn cần có với đàn ông. Nếu tương lai người đàn ông của tôi cũng ngoại tình, tôi không biết trong lúc kích động tôi sẽ làm ra chuyện gì”.

“Tôi sẽ không để cô có cơ hội kích động đâu”. Cận Hoài Lý chân thành nói.

“Cảm ơn anh nhé, Cận Hoài Lý! Nhưng một người chắc chưa yêu bao giờ như anh lại muốn giúp tôi...” Cô xoa xoa mũi, nghĩ thế nào cũng cảm thấy điều này không đáng tin, “Tôi vẫn nên mở to mắt, từ từ quan sát thì hơn!”

Nguyễn Lập Đông vỗ vai Cận Hoài Lý giống như cảm kích, nhưng lại không biết tâm trạng của người nào đó đang cực kỳ chán chường.

Mình nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Sao cô ấy vẫn chưa nghe ra nhỉ? Là không hiểu hay không muốn hiểu đây?

Ôm theo những trần trở này, Cận Hoài Lý nghe thấy Nguyễn Lập Đông hỏi mình: “Vậy tiếp theo phải làm sao?”

Hỏi vụ án này ư?

Anh muốn đột nhập vào ban đêm một lần.

Gió đêm vi vu thổi, bóng cây xếp chồng in lên mặt đất, che khuất cả ánh trăng.

Nguyễn Lập Đông ngồi sau thân cây, tròn mắt nhìn về phía xa.

“Sao lần này không thấy cô sợ vậy?” Người bên cạnh hỏi.

“Nạn nhân cũng đâu có chết ở đây. Hơn nữa đây là một mảnh đất trống, thật sự có kẻ xấu lẽ nào tôi không biết chạy hay sao? Tôi từng được giải thưởng cự ly chạy ngắn đấy”.

“Rất lợi hại”. Cận Hoài Lý giơ ngón cái lên, “Tôi phải qua đó kiểm tra vài thứ, cô có thể ở đây ghi âm giúp tôi không?”

Nói xong anh liền hối hận, bỏ lại cô một mình ở đây thật sự ổn sao?

Không ngờ anh vừa dứt lời, chiếc bút ghi âm trong tay đã bị Nguyễn Lập Đông giật mất.

“Chuyện này chẳng phải quá vặt vãnh sao?”

“Anh đừng lè mề nữa, mau đi đi. Cứ nghĩ đến việc chúng ta có thể giương cao chính nghĩa là tôi lại hưng phấn!”

Ừm.

Cận Hoài Lý bị đẩy ra xa, không thể hiểu nổi tại sao tâm trạng của cô gái này lại như vậy, trước đó rõ ràng sợ chết khiếp, sao bây giờ lại hưng phấn cơ chứ?

Tới gần nửa đêm, trong tiểu khu yên ắng vọng tới một loạt những tiếng “cọt kẹt”.

Cận Hoài Lý dừng bước, dựa vào chiếc Lexus bên cạnh, lau mồ hôi trán.

Thật không ngờ đây một chiếc xe lại tốn sức như vậy, mệt đến nỗi cơ bắp trên cánh tay anh đang kháng nghị cả rồi.

Cầm di động lên, anh gửi một tin nhắn cho Nguyễn Lập Đông ở bên kia tòa nhà.

“Ghi được chưa?”

“Đang ghi, đang ghi đây”.

Anh cất di động đi, đồng thời dẹp hết mọi cảm xúc lo lắng, xem ra cô không hề sợ hãi.

Đang chuẩn bị tìm chiếc xe kế tiếp thì một tiếng hét sắc như dao bỗng chốc rạch toang màn đêm.

“A!”

Tiếng hét ấy vọng lại từ phía Nguyễn Lập Đông, thần kinh vừa thả lỏng của Cận Hoài Lý lại lập tức căng lên. Thậm chí còn chưa kịp suy nghĩ gì, anh đã lao ra ngoài.

Gió đêm mát lạnh thổi bay mồ hôi trên người, Cận Hoài Lý đứng bên cạnh cây đa, nhìn Trần Vị Nam đã chìm vào hôn mê dưới bóng cây. Suy nghĩ đầu tiên là: Sao anh ta lại tới đây?

“Anh ta sao vậy?” Cũng may khi thốt ra vẫn còn là những lời lý trí.

“Tôi không biết là anh ấy, đã đánh ngất anh ấy rồi”. Nguyễn Lập Đông đã không còn vẻ bối rối ban đầu, cho dù mang vẻ mặt rầu rĩ nhưng vẫn còn giữ vững lý trí: “Hay là tôi làm hô hấp nhân tạo cho anh ấy nhé”.

“Không được! Ý của tôi là lay lay chưa biết chừng anh ta sẽ tỉnh...”

Bóng tối che khuất những suy nghĩ nhỏ nhất của Cận Hoài Lý, cả khuôn mặt đỏ bừng của anh nữa.

“Ừm... Tôi đã thế này mà còn lắc, không sợ lắc nhiều quá bị chấn động não à!”

Cùng với một tiếng “ừm”, Trần Vị Nam cũng chớp chớp mắt, phần nộ nhìn Cận Hoài Lý.

“Tôi đã bảo anh ta sẽ không sao đâu mà...”

Cận Hoài Lý vò đầu, cảm thấy đứng giữa hai con người này dường như không còn chỗ cho anh nữa.

“Sao anh lại tìm tới đây vậy?”

“Chẳng phải vì anh lo lắng cho em ư? Điều tra án thì cứ điều tra, có gì phải điều tra lúc nửa đêm?”

“Cần anh lo à? Còn nữa, có phải anh theo dõi em không, nếu không làm sao biết em ở đây?”

“Xin em đấy, cứ một tiếng em lại đăng một dòng trạng thái lên weibo, dòng nào cũng có định vị đấy biết không?”

... Thì ra Weibo còn có chứng năng định vị ư? Cận Hoài Lý lẩm nhẩm trong lòng: Khi nào về nhất định phải tìm cơ hội sửa đổi lại chiếc di động của cô.

Anh còn đang thất thần thì bỗng nghe thấy Trần Vị Nam gọi mình.

“Vụ án điều tra đến đâu rồi, thám tử vĩ đại?”

Mấy chữ “thám tử vĩ đại” khiến Cận Hoài Lý khó chịu. Anh cúi đầu, hậm hực nói: “Còn đang điều tra”.

“Nếu chưa điều tra ra thì hôm nay dừng ở đây thôi, về sớm mà nghỉ ngơi đi. Vì em, anh cũng ngồi canh bên ngoài tiểu khu mấy tiếng rồi, buồn ngủ lắm”.

Nguyễn Lập Đông còn lâu mới mắc lừa anh ta, niệm tình ban nãy anh ta ăn một cú đánh của mình, cô nhỏ giọng hỏi: “Trần Vị Nam, rốt cuộc anh muốn ở lì nhà em mấy ngày nữa, có biết nam nữ thụ thụ bất thân không?”.

“Mới ở có mấy ngày mà em đã chán ghét anh rồi. Thôi được rồi, không ở nhà em thì anh tới ở nhà giáo sư Cận, nghe nói nhà anh ta có căn phòng siêu rộng. Giáo sư Cận, tôi có rất nhiều câu muốn hỏi anh, anh chào đón tôi chứ?”

Trần Vị Nam chớp mắt, rồi bỗng nhiên dán sát lại, “Tôi muốn cùng anh nói chuyện về việc anh thích Lập Đông nhà tôi”.

Cận Hoài Lý đầu vầng mắt hoa. Cũng chỉ mới một ngày thôi mà, sao giống như cả thế giới đều biết anh thích Nguyễn Lập Đông vậy?

Trong lúc ý thức còn mơ hồ, anh nghe thấy có một tiếng đáp: “Được”.

Trần Vị Nam được sắp xếp ở trong phòng dành cho khách bên cạnh phòng sách. Trở về nhà, anh những tưởng Trần Vị Nam sẽ chất vấn mình hoặc sẽ cảnh cáo anh một trận.

Nhưng anh ta chẳng nói chẳng rằng đã đi lên gác.

Dưới nhà, Cận Hoài Lý thở phào một hơi: Thì ra anh ta không thích cô ấy.

Một đêm không mộng mị, vào lúc trời vừa tờ mờ sáng, Cận Hoài Lý đang say ngủ bỗng nhiên bị cuộc điện thoại của Vạn Phong đánh thức. Trong điện thoại, Vạn Phong phấn khích nói với anh: “Phương Phi xảy ra chuyện rồi”.

Ngã từ trên cầu thang xuống, gãy tay phải cộng thêm chấn động não nhẹ, mạng còn rất lớn.

“Hơn nữa, Cảnh Đan Thần từng xuất hiện ở hiện trường”. Đây là điều khiến Vạn Phong phấn khích nhất.

Trong Cục cảnh sát, Phương Phi đang được lấy khẩu cung với tâm trạng tồi tệ, ôm lấy cánh tay thương tật miệng quát tháo: “Chính là Cảnh Đan Thần làm, người đàn bà chết tiệt, cô ta không muốn cho tôi tiền, bây giờ còn muốn hại tôi! Trịnh Hoa do chính cô ta hại chết, sao các người không bắt cô ta đi!”.

“Vậy cô có nhìn thấy người đẩy cô là ai không?” Người cảnh sát lấy lời khai ngược mắt lên. Không chỉ có anh ấy, tất cả những người có mặt trong phòng quan sát thẩm vấn cũng đều hy vọng Phương Phi đưa ra được một cái tên xác định. Nhưng đáp án lại hoàn toàn khiến người ta thất vọng.

“Không. Nhưng ngoài Cảnh Đan Thần ra, còn ai muốn tôi chết như vậy nữa?”

“Trung tâm thương mại có thang máy, vì sao cô lại leo thang bộ?”

“Đợi người, tiện thể hút điếu thuốc. Trong trung tâm thương mại cấm hút thuốc, anh không biết sao?”. Phương Phi nhìn vị cảnh sát bằng biểu cảm “Một việc rõ ràng rành như vậy mà anh cũng không hiểu à”

“Đợi người?” Trong phòng quan sát, Cận Hoài Lý ngẩng đầu lên, “Phía Cảnh Đan Thần nói thế nào?”

“Cảnh Đan Thần nói chính Phương Phi hẹn cô ta. Phương Phi mang thai, tới đòi Cảnh Đan Thần chi phí nạo phá, dưỡng bệnh và bồi thường thiệt hại tinh thần. Chúng tôi đã xác minh địa điểm, chứng thực được họ đã có một cuộc nói chuyện không mấy vui vẻ tại một quán cà phê gần trung tâm thương mại”.

“Phương Phi không mang thai, vì cô ta nói mình đang hút thuốc. Còn Cảnh Đan Thần...” Anh luôn cảm thấy tố chất tâm lý của người phụ nữ này tốt đến đáng sợ.

“Nhưng có một chuyện tôi không hiểu”. Vạn Phong nhíu mày, “Nơi Phương Phi gặp chuyện nằm ở khu phía Bắc của trung tâm thương mại, nhưng ba phút sau người nhìn thấy Cảnh Đan Thần nói khi đó Cảnh Đan Thần đang ở khu phía Nam. Ngoài khoảng cách bề ngang ra, thì nơi xảy ra sự việc và nơi Cảnh Đan Thần xuất hiện còn cách nhau hai tầng lầu. Cho dù là một người chạy giỏi cỡ nào, muốn di chuyển khoảng cách này trong vòng ba phút cũng là điều không thể”.

“Ồ” Vậy sao. Một chuyện không tưởng nếu thật sự có thể hoàn thành thì sẽ hoàn thành bằng cách nào?

Một tia sáng lóe lên trong đầu, Cận Hoài Lý chớp chớp mắt: Khả năng Cảnh Đan Thần tham gia vào vụ án này không phải là không có, biết đâu cô ta còn có đồng phạm?

Hình ảnh sát thủ lẩn trốn trong bóng tối âm u, ẩn nấp giữa đêm đen hiện rõ từng chút một trong đầu anh.

Đồng phạm!

“Đồng phạm?” Nguyễn Lập Đông ngồi bên băng ghế trong đồn cảnh sát lập đi lập lại lời của Cận Hoài Lý, “Đó nhất định là một người cực kỳ thân thiết với cô ta, có thể là ai đây? Lẽ nào là bà mẹ?”.

“Vạn Phong đang điều tra các mối quan hệ xã hội của Cảnh Đan Thần rồi. Chúng ta đợi xem bên đó có manh mối gì không”.

Nguyễn Lập Đông “ồ” lên một tiếng. Nhớ lại ban nãy bản thân rõ ràng còn oán trách họ việc sáng nay bỏ mặc mình mà hành động riêng rẽ, sao mới có vài câu nói đã quên bẵng cả việc giận dữ rồi?

Cô đang mãi nghĩ thì cánh cửa xếp phía xa bật mở, tên trộm đầu cạo trọc cùng cảnh sát bước ra. Vừa nhìn thấy Cận Hoài Lý, gương mặt hấn bỗng chốc ỉu xìu.

“Tìm tôi có chuyện gì. Những gì nói được tôi đã nói cả rồi, ngay cả chuyện trước khi đi tôi có ăn trộm con lợn nhà hàng xóm bán lấy tiền tôi cũng đã khai rồi...”

“Quả thật, chúng tôi muốn nghe chuyện này của anh”.

Anh lấy chiếc bút ghi âm từ trong túi ao ra rồi ấn nút.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ dài đằng đằng tiếp theo đó, cả căn phòng chìm trong đủ loại âm thanh, nào “rẹt” nào “lép lép”. Nhưng cũng đã nửa tiếng rồi mà Cận Hoài Lý chỉ nhận được toàn câu trả lời phủ định. Ngay cả

tiếng bánh xe ma sát xuống mặt đất mà trước đó anh cho là có khả năng cao nhất cũng bị phủ định. Cận Hoài Lý chau mày, có chút bực bội.

Nhưng tên trộm lại rất tự tin, trong lúc nói đầu cũng lắc nguây nguây: “Làm nghề của chúng tôi, ngoài việc phải nhanh tay nhanh chân ra, tai cũng thính lắm đấy”.

Đang mãi khoe khoang, tên trộm bỗng nhiên trợn tròn mắt. Hắn chỉ tay vào cây bút ghi âm, lớn tiếng nói: “Tiếng này đây, âm thanh tôi nghe thấy đêm đó chính là tiếng này!”

Tiếng này? Những âm thanh trong bút ghi âm rõ ràng là tiếng nói chuyện của Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông và Trần Vị Nam kia mà.

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi”. Cuối cùng anh cũng biết âm thanh đó là gì rồi. Mà âm thanh đó có lẽ có thể giúp anh vạch trần chứng cứ ngoại phạm của hung thủ.

“Tôi cần nhờ Vạn Phong xác nhận giúp một chuyện nữa”. Anh lẩm bẩm, cả Nguyễn Lập Đông ở bên cũng hoàn toàn không biết anh đang nói gì.

“Có tiến triển gì anh phải nói cho tôi biết đấy nhé”.

“Chuyện này vẫn chưa chắc chắn hoàn toàn”.

“Cứ nói nghe xem nào!”

“Có nhớ đôi vợ chồng cãi nhau dưới tầng một không?”

“Nhớ, họ làm sao?”

“Tên trộm nói thứ âm thanh mà hẳn nhận ra là tiếng tôi giẫm lên thủy tinh vụn. Một món đồ trang trí vốn dĩ phải đặt ở phòng ngủ hoặc phòng khách, nếu vì vỡ mà xuất hiện ngoài ban công thì cũng hợp lý. Tuy nhiên nếu ví cách thu dọn thủy tinh của chủ nhà còn để sót lại thủy tinh thì tức là nó bị vỡ trong một tình huống không hợp lý. Thế nên, tối hôm ấy thật sự có người từng tới căn nhà đó”.

“Vụng trộm, đập vỡ thủy tinh, thế nên dù là nửa đêm cũng vẫn phải quét dọn mảnh vỡ. Nhưng chuyện này có thể nói lên điều gì? Đâu giúp gì cho vụ án.”

Biểu cảm ủ dột của Nguyễn Lập Đông khiến lòng Cận Hoài Lý chột mềm hẳn đi, “Kẻ vụng trộm cho dù có muốn che tai bịt mắt người khác liệu có đến mức phải trèo tường vào tiểu khu không?”.

A! Nguyễn Lập Đông hiểu rồi!

“Có một người bảo vệ đã nói dối!”

Có nói dối hay không còn cần Vạn Phong xác nhận.

Câu trả lời của Vạn Phong đã khẳng định suy nghĩ của Cận Hoài Lý. Nhưng anh vẫn chưa hiểu hung thủ giết Trịnh Hoa bằng cách nào.

Ngồi trong phòng sách tại nhà, anh viết đi viết lại những manh mối đã tìm được lên giấy: Trịnh Hoa lái xe về nhà, bảo vệ, đỗ xe vào vị trí, nhà, điện thoại.

Kẻ đó sao có thể tạo ra một hiện trường không để lại bất cứ chứng cứ nào chứ?

Anh nghĩ đến bực mình. Cả Nguyễn Lập Đông ở bên cạnh cũng vậy. Cô mở to đôi mắt khô rát, ngây người nhìn Cận Hoài Lý. Tiếc rằng thời gian cứ trôi qua từng chút một nhưng dường như anh vẫn chưa có đầu mối gì.

“Cận Hoài Lý, tôi buồn ngủ rồi, về nhà ngủ trước đây. Anh nhớ ra điều gì nhớ gọi điện cho tôi đây”.

“Ừm” Cận Hoài Lý đang tập trung suy nghĩ chỉ hờ hững đáp lại một tiếng.

Cánh cửa phòng sách được khép lại nhẹ nhàng. Tiếng đếm bậc thang của Nguyễn Lập Đông đứng ngoài cửa tiếp tục vọng tới: Một ... hai ... ba ...

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên có một tiếng “ai da” đánh thức Cận Hoài Lý. Anh đứng dậy lao ra cửa, còn chưa kịp hỏi có chuyện gì đã nhìn thấy Nguyễn Lập Đông ngồi bệt dưới nửa bậc thềm, mặt mũi méo xệch, “Tôi coi đây là nhà tôi rồi, nhà anh ít hơn nhà tôi một bậc thềm”.

“Nhà tôi có...” Cận Hoài Lý đang bước xuống thềm bỗng đứng sững lại, “Mười ba bậc”.

Bí mật hung thủ giết người bằng cách nào, cuối cùng anh cũng giải ra rồi!.

Điểm khác biệt giữa chân tướng và lời nói dối đó là dối trá chỉ là nhất thời, còn chân tướng cuối cùng vẫn sẽ được tất cả biết đến ...

Nền nhiệt của Thuận Phong bỗng giảm đột ngột. Chỉ mới qua một đêm mà thời tiết đã giảm xuống tận mười độ. Những người dậy từ sớm để tập

thể dục bị nhiệt độ ngoài trời ép phải trở về nhà mặc thêm quần áo. Phương Phi nằm co người trong chăn, run lên bần bật. Cô ta với lấy cốc nước bên cạnh giường, mới uống được một ngụm nhưng cốc nước lạnh như băng lại càng khiến cô ta cảm thấy khó chịu thêm.

Gắng gượng bò dậy, cô ta sờ soạng tìm chiếc di động ở tít xa, gọi cho Kiều Vũ Hoàn. Tên đó chẳng biết mấy ngày nay đang bận rộn chuyện gì, đã lâu lắm rồi không liên lạc được.

Trong điện thoại, cô ta bảo Kiều Vũ Hoàn mua cho mình một ít thuốc cảm. Nhớ ra chiếc tủ lạnh rỗng không, Phương Phi còn bổ sung thêm cả một danh sách đồ ăn cần mua dài dằng dặc. Sau khi dặn dò anh ta đi nhanh một chút, Phương Phi mới ngắt máy.

Cảm cúm khiến người ta cứ quay cuồng đầu óc, Phương Phi mơ mơ màng màng bật ti vi lên, chẳng biết đã thiếp đi từ lúc nào khi đang xem câu chuyện tình yêu giữa siêu nhân và người đẹp.

Cũng chẳng biết đã ngủ bao lâu, khi cô ta mở mắt ra, trên ti vi đang chạy những dòng chữ kết thúc phim, một loạt những mục lục cảm ơn bằng tiếng Trung, Phương Phi nhìn thấy tên một bộ phim văn nghệ do Trung Quốc sản xuất ở phần giới thiệu góc phải màn hình.

Cô ta vươn vai, cảm thấy hơi lạ. Sao Kiều Vũ Hoàn vẫn chưa tới nhỉ? Sau khi lý trí dần dần hồi phục, cảm giác kỳ lạ chuyển thành sốt ruột, cô ta lập tức cầm di động lên. Tiếc là sau một lúc chờ đợi, cô ta chỉ nghe thấy câu xin lỗi “Đối phương đã tắt máy”.

Lẽ nào máy hết pin rồi? Bữa môi ai oán một lúc, cô ta lẩm bẩm mình thật xui xẻo rồi đứng dậy đi mặc quần áo. Không liên lạc được với Kiều Vũ Hoàn, cô ta đành phải tự đi ra ngoài mua đồ vậy.

Phương Phi không ngờ rằng mặc một bộ quần áo dài tay đi ra khỏi nhà thì cảm giác cảm cúm cũng giảm hẳn. Tay xách túi đồ, cô ta bước thoăn thoắt trở về nhà. Đi lên cầu thang, cô ta luôn có thói quen đếm bậc thang, bậc một, bậc hai, bậc ba, bậc bốn...

Khi đếm tới bậc thứ bảy, Phương Phi cảm thấy bỗng đâu có một làn gió thổi tới sau gáy mình. Ngay sau đó cổ cô ta nhói đau, người lập tức không biết gì nữa.

Khi cô ta mở mắt ra, bốn bề đã tối om, tiếng đài phát thanh loáng thoáng từ xa vọng lại. Là một chương trình bình luận sách mà mỗi tối các ông cụ hàng xóm thường nghe. Một ông lão với chất giọng khàn khàn như xé vải kể mãi những câu chuyện cổ đánh đánh giết giết. Phương Phi rất ghét, nhưng việc này cô ta không có quyền nói người ta, dẫu sao đó cũng là quyền tự do của người ta. Phương Phi lẩm bẩm sao lại mất điện rồi, rồi bất chợt nhớ ra lúc nãy có người đánh ngất mình. Là kẻ nào? Cô ta hơi lo sợ, nhặt mấy thứ bên cạnh mình lên rồi rảo bước chạy lên tầng.

Tới bậc thềm trên cùng, bậc thềm thứ mười bốn, cô ta rút chìa khóa ra mở cửa. Giây phút đóng cửa lại, cô ta thở phào ra một hơi. May mà không có chuyện gì.

Sao ban nãy lại ngất chứ? Kiều Vũ Hoàn đi đâu rồi? Vào lúc vô vàn suy nghĩ trong đầu Phương Phi đang va chạm bừa bãi vào nhau thì cô ta ngược mắt lên, kính ngạc phát hiện ra trong nhà có người.

“Hung thủ đã tự tạo cho mình một chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo như thế!” Vạn Phong ôm vai, gật đầu với Cận Hoài Lý bên cạnh.

“Các người tự ý đột nhập vào nơi ở của công dân!” Phương Phi nhận ra người trước mặt, biết bọn họ là cảnh sát, nhưng vẫn giật đến run người!

“Thành thật xin lỗi, nhưng chúng tôi đã được sự cho phép của chủ nhà rồi.” Vạn Phong giơ tay, các đồng nghiệp hiểu ý kéo rèm cửa lên.

Ngoài cửa sổ, trời sáng bừng, hoàn toàn không phải đêm tối. Khi quan sát lại đồ đạc trong căn phòng, Phương Phi mới ngỡ ngàng phát hiện ra đây không phải nhà mình.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Một buổi thí nghiệm” Thành viên đam mê thí nghiệm - Cận Hoài Lý bẽn lẽn cười, thí nghiệm đã thành công.

Mọi sự sắp xếp đều xuất phát từ nghi vấn đặt ra ban đầu: Rốt cuộc Trịnh Hoa đã về nhà hay chưa?

Hàng xóm nói nghe thấy tiếng chửi mắng của anh ta ở cổng tiểu khu. Vì việc này, phía cảnh sát suy đoán Trịnh Hoa đã về nhà. Ban đầu, Cận Hoài Lý cũng nghĩ như vậy, nhưng sau này anh mới nhận ra rằng bất luận là việc Trịnh Hoa xuất hiện trước cổng tiểu khu hay việc chiếc xe của Trịnh Hoa đỗ ở dưới tòa nhà thì đều không thể chứng tỏ việc anh ta đã về nhà, cùng lắm chỉ thể hiện, anh ta từng bước vào tiểu khu này.

“Không thế nào.” Giả thiết này khiến Phương Phi giận dữ. Cô ta một mực khẳng định rằng Cận Hoài Lý đang muốn gỡ tội cho Cảnh Đan Thần, nên khẩu khí cũng trở nên tệ hết mức.

“Nhưng chẳng phải Cảnh Đan Thần đã nhận được điện thoại của Trịnh Hoa, chính miệng anh ta đã thừa nhận mình đã về đến nhà, đến hàng xóm cũng nghe thấy nữa.” Cả Nguyễn Lập Đông cũng hơi mơ hồ.

“Vì căn phòng Trịnh Hoa bước vào vốn không phải căn nhà của anh ta.” Vạn Phong gõ gõ lên chiếc ghế vòng gỗ đỏ bên tay mình, “Y hệt như

Phương Phi ban này”.

Đúng là không giống, ngoại trừ kết cấu và bố cục khá tương đương ra thì các cách sắp xếp khác đều hoàn toàn khác biệt. Nhà cô ta sử dụng loại ghế sofa vải mềm còn căn nhà này đồ đạc đều dùng gỗ đỏ. Phương Phi há hốc miệng, không hiểu chuyện này rốt cục là sao?

“Ký ức đại diện cho khả năng lưu trữ trải nghiệm của hệ thống thần kinh, thuộc về phạm trù nghiên cứu tâm lý học hoặc khoa học thần kinh. Ký ức có tính trình tự cũng có thể được tiến hành một cách vô thức thông qua học tập, ví dụ như học đi, học đạp xe đạp, học nhảy múa và lái ô tô. Ký ức phát sinh tại tiểu não và hạch thần kinh nền tảng có một mối liên hệ mật thiết với cảm giác của cơ bắp và cảm giác thăng bằng.”

Cận Hoài Lý cố gắng giải thích, Phương Phi đã không còn muốn nghe nữa. Cô ta điên cuồng gào lên: “Những điều anh nói rốt cuộc có liên quan gì tới cái chết của Trịnh Hoa và việc tôi tới đây!”

Cận Hoài Lý nhún vai, bắt đầu tường thuật hiện trường vụ án phức tạp hiện lên trong đầu anh.

Tối hôm xảy ra vụ án, Cảnh Đan Thần gọi điện báo nạn nhân về nhà. Khi Trịnh Hoa lái xe vào trong tiểu khu, cả khu nhà đang trong trạng thái mất điện, tâm trạng của anh ta không tốt nên đã chửi mắng ngay trước chòi bảo vệ. Sau đó anh ta đi vào tiểu khu, dừng xe lại rồi đi lên. Khi lên tầng, anh ta bị vấp ngã, thế nên đã xuất hiện dấu vết còn sót lại trên trán. Anh ta trở về nhà, trúng độc và tử vong tại nhà. Trước khi chết, anh ta đã gọi điện cho Cảnh Đan Thần.

“Tôi hiểu rồi, vì một vài nguyên nhân nào đó, anh ta đã tới một căn nhà khác, chính là căn nhà này, rồi chết ở đây! Bậc thềm đó!” Nguyễn Lập Đông phấn khích hét lên.

Cận Hoài Lý gật đầu: “Chính cô đã cho tôi linh cảm, giúp tôi tìm được mấu chốt trong cái chết của Trịnh Hoa. Thay đổi hình dáng một đoạn cầu thang là xây dựng lên một hiện trường phạm tội khá kín đáo”. Anh nhìn về phía Phương Phi, “Căn hộ nơi cô ở tuy rất mới nhưng chất lượng xây dựng lại không tốt, cầu thang được sử dụng loại xi măng đều, chưa tới một năm đã có rất nhiều chỗ trũng, nứt. Bậc thềm thứ mười một và mười bốn trước cửa nhà cô vừa hay góc bị vỡ, giẫm chân vào vị trí đó rất dễ bị ngã. Thế nên khi cô nhầm nơi này thành nhà mình, chân đã vòng ra ngoài một chút theo thói quen.”

Cận Hoài Lý chỉ vào một chiếc ti vi nhỏ bên cạnh anh, bên trên là một hình ảnh được quay bằng tia hồng ngoại, hình ảnh dừng lại khi Phương Phi đi lên cầu thang, đúng như Cận Hoài Lý nói.

Phương Phi giật mình nhưng không đồng tình với suy đoán của Cận Hoài Lý, “Cho dù cầu thang tạo cho Cận Hoài Lý cảm giác sai lệch, nhưng chìa khóa anh ta lấy ở đâu ra? Đừng nói với tôi là do cảnh sát các anh đưa. Còn nữa, cho dù Trịnh Hoa đã thật sự bước vào căn nhà này như lời anh nói, lẽ nào anh ta không có mắt sao? Tôi chỉ vì giật mình, không kịp nhìn kỹ trang trí trong nhà thôi, lẽ nào Trịnh Hoa lại không nhìn thấy?”

Đó chính là điểm quan trọng giúp anh phá được toàn bộ vụ án này.

“Trịnh Hoa là một Nyctalopia, một người mắc bệnh quáng gà. Khi tới bệnh viện chữa trị, anh ta đã quen biết Cảnh Đan Thần. Vì căn bệnh quáng gà này, anh ta quen bật đèn cả đêm, thế nên mẹ của Cảnh Đan Thần nói anh ta rất lãng phí. Trong tình huống mất điện, anh ta sẽ không nhìn thấy gì. Vừa hay vào lúc này có người đề nghị đưa anh ta về nhà, nạn nhân vì “lòng tốt” của đối phương đã từng bước, từng bước đưa mình vào chỗ chết. Thế nên di động của anh ta mới bị vứt xuống hồ, vì phải che giấu sự thật chế độ đèn pin của điện thoại có vấn đề. Hơn nữa khi đó có lẽ pin điện thoại của

anh ta cũng không đủ, nếu không cho dù không có đèn pin, dùng đèn màn hình cũng vẫn có hiệu quả.”

“Vậy rốt cuộc hung thủ là ai?”

Nguyễn Lập Đông nhìn về phía người đặt câu hỏi – Phương Phi. Cô mỉm cười nghĩ, chính vào lúc màn thí nghiệm này thành công, tên hung thủ đó có lẽ sa lưới rồi.

Một khi chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo bị phá thủng, người bảo vệ đã nói dối cũng chỉ còn cách chấp pháp tại chỗ.

Người bảo vệ già của tiểu khu Tân Uyển ngồi trong phòng thẩm vấn, sống lưng thẳng tắp, không hề giống một nghi phạm bị bắt chút nào.

Ông ta họ Nghiêm, tên đầy đủ là Nghiêm Đại Quốc. Ông ta thẳng thắn khai nhận nguyên nhân giết người.

Cảnh Đan Thần là một cô gái tốt, đối xử với mọi người rất hòa nhã, lần nào gặp ông ta cũng chào hỏi. Có lần Nghiêm Đại Quốc bị ốm, không ai săn sóc, hai bữa không ăn cơm, chính Cảnh Đan Thần đã nấu cho ông ta một bát hoành thánh nóng rồi chủ động mang tới. Ông ta không con không cái nên đã coi Cảnh Đan Thần như con gái mình. Nhưng chẳng biết tự lúc nào, ông ta nhận ra Cảnh Đan Thần bắt đầu trở nên buồn phiền, ủ dột.

Ông Nghiêm có hỏi Cảnh Đan Thần vài lần nhưng cô ta đều không nói, tới tận sau này chính ông Nghiêm phát hiện ra Trịnh Hoa ngoại tình, sau đó còn có ý định ly hôn với Cảnh Đan Thần.

“Có mấy lần liên tục tôi nhìn thấy Tiểu Cảnh tới hàng thuốc mua thuốc chuột. Tiểu khu này làm gì có chuột, nên tôi nghĩ con bé định giết Trịnh Hoa. Đó là một cô gái tốt, vì một gã đàn ông như vậy mà phạm pháp không đáng chút nào. Thế nên tôi đã làm thay nó. Đừng hỏi vì sao một người không thân không thích như tôi lại giúp nó giết người. Tôi sắp chết rồi, chỉ không muốn nhìn một cô gái tốt hủy hoại bản thân mình vì một gã đàn ông cặn bã mà thôi.”

“Tôi vô tình phát hiện ra Trịnh Hoa mắc bệnh quáng gà. Thế nên tôi định lợi dụng điểm này để giết hẳn. Nếu may mắn thì tôi không bị các anh phát hiện ra. Nhưng bây giờ xem ra, tôi không may mắn như vậy rồi.”

Ánh mắt Nghiêm Đại Quốc trở nên mông lung, ký ức cũng bị kéo ngược trở lại buổi tối hôm ấy. Quá nửa thành phố Thuận Phong rơi vào tình trạng mất điện, cả tiểu khu Tân Uyển cũng vậy. Ban ngày Nghiêm Đại Quốc nghe thấy cuộc điện thoại của Cảnh Đan Thần và Trịnh Hoa khi cô ta đi vào tiểu khu, biết được tối nay anh ta sẽ về nhà.

Cậu bảo vệ trẻ trực cùng ca với ông ta mới có bạn gái, trùng hợp là nơi ở của bạn gái cậu ta nằm cùng một đường điện với tiểu khu Tân Uyển. Thế nên mỗi lần Tân Uyển cúp điện, Nghiêm Đại Quốc đều “tốt bụng” bảo cậu bảo vệ đó tới với bạn gái.

Tình hình tối hôm ấy cũng y như vậy, Nghiêm Đại Quốc cho cậu bảo vệ nghỉ, mình thì vừa trông coi xe trong tiểu khu vừa đợi Trịnh Hoa. Dường như định mệnh đã sắp đặt để hôm đó Trịnh Hoa về muộn. Khi anh ta trở về, các xe trong tiểu khu hầu như đã yên vị cả rồi.

Tâm trạng của Trịnh Hoa không vui, nhìn thấy cả tiểu khu tối om, anh ta bắt đầu lớn tiếng chửi mắng. Nghiêm Đại Quốc giả vờ quan tâm hỏi han có chuyện gì. Dĩ nhiên ông ta biết Trịnh Hoa vì không nhìn thấy nên đang gây sự.

Trịnh Hoa ăn nói úp mở, nói rằng mấy hôm nay anh ta mới tới bệnh viện khám mắt, không nhìn rõ đường.

Nghiêm Đại Quốc chủ động đề nghị sau khi xe đỗ vào trong garage, ông ta sẽ đưa Trịnh Hoa về nhà. Đương nhiên là Trịnh Hoa đồng ý, nhưng anh ta hỏi Nghiêm Đại Quốc có thể giúp anh ta lái xe vào trong tiểu khu rồi đỗ xe giúp không. Anh ta sẽ đợi Nghiêm Đại Quốc ở trước cửa chòi bảo vệ.

Sau một hồi tỏ ra “khó xử”, Nghiêm Đại Quốc đồng ý. Ông ta biết Trịnh Hoa không muốn đỗ xe rồi đứng đợi dưới tòa nhà. Thật ra tại đây cũng tồn tại một biển số. Nếu Trịnh Hoa tự đi đỗ xe, sau đó ở trong xe đợi Nghiêm Đại Quốc thì sao? Vậy thì tất cả những chuyện này sẽ không thể thực hiện được.

Để tránh khả năng này xảy ra, Nghiêm Đại Quốc đã nói dối rằng trong tiểu khu đang sửa chữa, đường rất khó đi.

Cứ như vậy, nhân lúc Trịnh Hoa đợi ở chòi bảo vệ, Nghiêm Đại Quốc lái xe của Trịnh Hoa đỗ dưới nhà anh ta.

Sau đó tới giờ đóng cửa, Nghiêm Đại Quốc đóng cổng tiểu khu lại, “đưa” Trịnh Hoa về nhà.

Vạn Phong phụ trách hỏi cung gõ lên chiếc bút nước trong tay, “Cầu thang trong một tòa nhà khác tại Tân Uyển rất giống với cầu thang nhà Phương Phi, việc này do ông làm?”

“Vâng”. Nghiêm Đại Quốc gật đầu.

“Vết thương trên đầu Trịnh Hoa từ đâu mà có?” Vạn Phong nhìn cuốn sổ bên tay, những câu hỏi bên trên có một vài câu do anh ta đặt ra, có một vài

câu còn lại do Cận Hoài Lý bắt anh ta hỏi. Ví dụ như câu này.

“Tôi ngáng chân”.

“Vì sao?”

“Để anh ta nảy sinh ảo giác”. Nghiêm Đại Quốc nhún vai, “Tôi nhắc nhở cho người vừa ngã như hẳn biết đó là thềm thứ mười bốn, không ngờ hẳn chú ý thật, kết quả đã vào nhầm nhà. Hoặc nên nói thứ gọi là quen sẽ không lừa gạt người ta đâu. Hẳn đã không còn coi nhà của Tiểu Cảnh là ngôi nhà của mình nữa, thế nên hẳn đáng chết”.

Nghiêm Đại Quốc khai căn nhà đó chủ hộ quanh năm sống ở nước ngoài. Ông ta đã nghĩ cách lấy được chìa khóa, tạo nên vụ thảm án này. Việc Nghiêm Đại Quốc hòa thuốc chuột vào nước để hạ độc Trịnh Hoa như thế nào, nửa đêm nửa hôm mượn cố đau bụng rời khỏi vị trí vận chuyển thi thể đi... tất cả đều được làm rõ ràng qua lời khai nhận của Nghiêm Đại Quốc.

Cuộc thẩm vấn kết thúc rất nhanh, Nghiêm Đại Quốc được hai cảnh sát áp giải đi. Ngay sau đây, ông ta sẽ bị chuyển tới trại giam Thuật Phong. Cận Hoài Lý chặn đường ông ta tại một góc hành lang.

“Làm như vậy vì Cảnh Đan Thần, tôi cảm thấy không đáng một chút nào.”

Nghiêm Đại Quốc mỉm cười: “Tôi là một người mắc bệnh nan y, vì một cô gái tốt như vậy, dĩ nhiên xứng đáng”.

“Kể cả khi ông chưa từng được nghe cô ta gọi một tiếng “bố”?” Cận Hoài Lý nhướn mày. Anh bắt được sự hoảng hốt trên gương mặt Nghiêm Đại Quốc, tuy chỉ trong khoảnh khắc, “Tôi không con không cái, không hiểu anh đang nói cái gì”.

Nghiêm Đại Quốc đi rồi, Vạn Phong mang theo tâm trạng khâm phục vô biên tới tìm Cận Hoài Lý, “Không ngờ lại phá được vụ án này vì một đôi nam nữ vụng trộm”.

Nhớ lại chuyện hôm đó Cận Hoài Lý bảo anh ta điều tra, Vạn Phong vẫn còn vô vàn cảm xúc, “Người phụ nữ tới vụng trộm ở tầng một chứng thực rằng khi tới tiểu khu, ở chòi bảo vệ không có một ai, thế nên trong danh sách đăng ký ra vào mới chỉ có hai người. Chúng tôi cũng vì điều này mới biết được có một người bảo vệ nói dối.”

Ừm, nhưng vụ án vẫn chưa kết thúc.

“Tôi muốn tới nhà Cảnh Đan Thần.” Cận Hoài Lý nói.

Tiểu khu Tân Uyển, nhà Cảnh Đan Thần.

“Bắt được hung thủ rồi.” Vạn Phong nói, “Chính là bảo vệ Nghiêm Đại Quốc ở tiểu khu của cô, ông ta vì cô nên mới làm vậy”.

Cảnh Đan Thần hơi há miệng, “á” lên một tiếng, “Mặc dù không hiểu sao tự nhiên ông ấy lại mạo danh tôi để giết Trịnh Hoa, nhưng ông ấy thật sự không nên làm vậy, tôi đã định ly hôn với Trịnh Hoa rồi”.

“Cô muốn giết anh ta, trước nay vẫn muốn”.

Lời nói của Cận Hoài Lý khiến Cảnh Đan Thần sửng người, ngay sau đó lập tức mỉm cười: “Đã bắt được hung thủ rồi, bây giờ lại chạy tới nói người muốn giết người là tôi? Các anh có ý gì vậy?”

Phải, có ý gì vậy? Vạn Phong cũng nhìn Cận Hoài Lý.

Cận Hoài Lý nhún vai, “Phủ nhận cũng không sao. Những lời tôi nói sau đây cô cứ nghe tạm bởi vì tôi không có chứng cứ. Trong vụ án này, chứng cứ ngoại phạm của cô trông có vẻ chắc chắn. Trong khoảng thời gian Trịnh Hoa chết, có có đầy đủ chứng cứ chứng minh mình không phải hung thủ. Nhưng như vậy không có nghĩa rằng cô không biết rõ sự tình.

Hôm đó, ông cụ dưới nhà cô lên cơn khó thở. Bệnh của ông ấy là căn bệnh mãn tính, đã rất lâu không phát bệnh rồi vì sao lại phát bệnh vào đúng ngày đấy? Trịnh Hoa sĩ diện, anh ta mắc bệnh quáng gà sẽ không dễ dàng đi nói với người ngoài. Làm sao Nghiêm Đại Quốc biết được? Hay là cuộc điện thoại mà cô hẹn Trịnh Hoa về nhà, rồi cả việc di động của Trịnh Hoa không còn chứng năng, đèn pin. Tất cả những việc này Nghiêm Đại Quốc đều biết. Rồi cả việc cô và Phương Phi gặp mặt, đơn thuần chỉ là trùng hợp thôi sao?”

“Nếu không anh nghĩ sao?” Cảnh Đan Thần khẽ đảo mắt, nụ cười mỉm trên môi đã tắt lịm từ lâu.

“Cô thường xuyên đứng trước ô cửa sổ trong phòng ngủ, thế nên có một chỗ trên tấm thảm trải sàn đã bị cô giẫm đến cong mép. Vì chỉ có từ vị trí đó mới nhìn ra được cổng chính của tiểu khu, nhìn được chòi bảo vệ. Trong tài liệu nói, bố mẹ cô đã li dị từ lâu, bố không biết đi đâu về đâu, Nghiêm Đại Quốc ông ấy...”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì, vụ án đã được phá rồi, các anh có thể ngưng tới làm phiền tôi được chưa!” Như một con sư tử cái bị kích động, Cảnh Đan Thần kiên quyết dùng sức đẩy họ ra khỏi cửa.

Sau khi ăn cả một cánh cửa vào mặt, rất lâu sau Vạn Phong mới tỉnh lại, “Giáo sư Cận, anh nói Nghiêm Đại Quốc là bố của Cảnh Đan Thần, nhưng chúng tôi hoàn toàn không xác minh được chuyện này.”

Anh biết mình không thể điều tra ra được, nhưng mọi hướng đi của sự việc đều nói với anh rằng, muốn Nghiêm Đại Quốc bất chấp tất cả giúp đỡ một người, chỉ riêng lòng tốt thôi là chưa đủ.

“Nguyễn Lập Đông đâu?” Khi xuống dưới nhà, Cận Hoài Lý bỗng phát hiện ra việc thiếu mất một người.

Vừa dứt lời, trên tầng vọng tới một tiếng thở dốc.

“Cận Hoài Lý, Cận Hoài Lý, tôi hỏi được rồi!”

Hỏi được gì rồi?

“Ông cụ nhà đó nói, hôm ông ấy phát bệnh, Nghiêm Đại Quốc đã giữ ông ấy lại nói chuyện rất lâu. Anh nói rất đúng, Nghiêm Đại Quốc đang giúp Cảnh Đan Thần ngụy tạo bằng chứng ngoại phạm, tôi cảm thấy cô ta chắc chắn biết rõ sự tình!”

Nhưng như vậy cũng có thể làm gì? Họ không có chứng cứ.

Vụ án này mặc dù không được coi là viên mãn, nhưng chung quy cũng đã tạm kết thúc.

Buổi chiều mùa hè, Cận Hoài Lý ngồi trong phòng điều trị của Tiêu Nghiên, tâm trạng buồn bã từ đầu tới cuối. Chẳng vì chuyện gì khác, chỉ vì tay Trần Vị Nam đang “sống tạm” ở nhà anh,

“Anh ta làm gì mà khiến cậu sầu não vậy?”

Cận Hoài Lý lắc đầu, vốn có làm gì đâu.

Ngoại trừ việc yêu cầu bữa tối hằng ngày phải cho thêm hành, rồi ngoại trừ việc anh ta cứ bất thành linh đứng sau lưng anh cười mà như không cười.

“Vậy mà còn gọi là không làm gì ư?” Tiêu Nghiên lắc đầu không ngừng, “Chẳng phải cậu nói anh ta đã biết chuyện cậu thích Nguyễn Lập Đông rồi ư? Nếu đổi lại tôi là bạn trai của một cô gái, biết bạn gái mình đang bị kẻ khác nhưng nhớ, tôi lại chẳng tới đánh cho tên nhóc đó một trận ngay ấy à. Cậu, hay là cậu nhầm rồi, Trần Vị Nam và cô Nguyễn vốn không phải là quan hệ yêu đương?”

“Làm sao có thể?” Vẫn còn đang đuổi bắt từng chút ký ức nhỏ nhặt, Cận Hoài Lý càng lúc càng khẳng định, “Họ đang yêu nhau đấy”.

Nếu không vì sao Trần Vị Nam lại quan tâm Nguyễn Lập Đông như thế, Nguyễn Lập Đông ức hiếp anh ta đến vậy, anh ta cũng không lên tiếng.

Chết cười vì cậu bạn cố chấp Cận Hoài Lý, Tiêu Nghiên ôm bụng: “Vậy cậu định làm thế nào? Định theo đuổi Nguyễn Lập Đông à?”

Cận Hoài Lý lắc đầu, anh không muốn làm kẻ thứ ba, anh thấy cô được hạnh phúc là tốt rồi. Hơn nữa, tâm ý này của anh, Nguyễn Lập Đông hoàn toàn không biết.

Tiêu Nghiên sắp tức chết vì anh tới nơi, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, bản thân anh ấy có khá hơn Cận là bao chứ? Đối với Nguyễn Viên, anh ấy chẳng phải cũng thận trọng lắm đó thôi, chỉ sợ phá vỡ điều tốt đẹp của hiện tại.

Thờ dài một tiếng, Tiêu Nghiên chợt nhớ ra một chuyện.

“Chẳng phải hôm nay cậu phải tới đài phát thanh ư? Máy giờ rồi còn chưa đi?”

“Thời gian hay đổi, tiết mục tuần này bị hủy rồi.” Nhắc tới chuyện này, Cận Hoài Lý lại thở dài thườn thượt.

Yêu đương quá là phiền phức mà!

Rề rà ở chỗ Tiêu Nghiêm một lúc, Cận Hoài Lý mới trở về nhà. Điều khiến anh bất ngờ là Nguyễn Lập Đông cũng ở nhà anh, đang nói chuyện với Trần Vị Nam.

“Giáo sư Cận, đang định nói với anh đây. Tôi phải rời đi mấy ngày. Lãnh đạo của Lập Đông cử cô ấy đi tỉnh để giao lưu vừa hay là nơi trước đây cô ấy công tác. Anh cũng biết đấy, trước khi nghỉ việc, quan hệ giữa Lập Đông và mấy đồng nghiệp phía đó không được vui vẻ cho lắm. Tôi không yên tâm nên phải đi cùng xem sao. Chị Viên Viên và Tử Thanh cũng đi cùng chúng tôi. Quấy rầy anh bao hôm, cuối cùng anh cũng được nghỉ ngơi mấy ngày rồi.”

“Ồ.” Một cảm giác như bị gạt ra ngoài khiến tâm trạng vốn đã tệ của anh càng tụt dốc thảm hại. Cận Hoài Lý cúi đầu, lảng lảng đi lên gác. Anh không hề phát hiện ra ánh mắt Trần Vị Nam dõi theo mình từ đầu tới cuối.

Đêm xuống, Cận Hoài Lý nằm trên giường lăn qua lăn lại, cuối cùng không nhin nổi phải bò dậy.

Anh không chắc chắn giờ này Kim Tử Thanh đã ngủ chưa, chỉ định thử gọi cho nó một cuộc xem sao.

Sau vài tiếng tút tút, điện thoại đã có người bắt máy.

“Chú Cận, có việc gì thế?”

Giọng nói ngái ngủ của Kim Tử Thanh thông qua sóng điện thoại truyền tới tai Cận Hoài Lý. Anh mím môi, giống như đã hạ một quyết tâm rất lớn.

“Muốn làm chiếc kính định vị như Conan có hơi khó, nguyên liệu trong tay chú hiện giờ không đủ, nhưng có thể làm cho con một cái gần giống thế?”

“Chênh lệch bao nhiêu ạ?”

“Hơi chênh lệch về độ chuẩn xác, nhưng nếu dùng để truy tìm những món đồ dùng học tập mà con bị lấy cắp thì quá thừa.”

“Quá tốt rồi ạ!” Bên kia điện thoại vọng tới một tiếng bật nhảy, Kim Tử Thanh hưng phấn thở dốc: “Nói đi, chú Cận, chú muốn hỏi việc gì?”

“Dì con trước khi tới Thuật Phong từng làm việc ở đâu, quan hệ với các đồng nghiệp thế nào, thân với ai, ghét ai, có từng bị ức hiếp không, ai ức hiếp cô ấy...”

Trước ngày đi công tác, Nguyễn Lập Đông vốn dĩ định nói lời tạm biệt Cận Hoài Lý, dù sao cũng phải đi những mấy ngày, Nhưng kỳ lạ là khi cô vội tới số nhà 77 đường Trung Sơn Đông để gặp mặt anh thì lại không thấy anh đâu.

“Chắc là đang ngủ chăng?” Trần Vị Nam đẩy cô ra khỏi cửa và nói

Ồ... vậy à...? Trước khi ra khỏi cửa, Nguyễn Lập Đông lại quay đầu nhìn cánh cửa ngôi nhà số 77 thêm một lần nữa.

Nhưng ai có thể nói cho cô biết, vì sao Cận Hoài Lý không ngủ ở nhà mà xuất hiện ở sân bay chứ?

“Cận Hoài Lý, anh...”

“Chú Cận, chú cũng đi công tác ư?” Kim Tử Thanh kiễng chân lên nhìn thẳng Cận Hoài Lý.

“Ừm, đưa sinh viên đi công tác.” Cận Hoài Lý đứng thẳng lưng, nghĩ bụng mình mang theo nhiều người yếm trợ như vậy, Nguyễn Lập Đông chắc không nghĩ anh có mục đích khác đâu nhỉ.

Trần Vị Nam nhìn cả một đội ngũ sinh viên rầm rộ sau lưng Cận Hoài Lý, lập tức hiểu ngay vấn đề.

Máy bay cùng cất cánh, cùng hạ cánh. Buổi trưa máy bay hạ cánh ở sân bay Liên Cảng. Ra khỏi cửa kiểm soát, Cận Hoài Lý quay đầu lại, tiếc là đám sinh viên sau lưng quá đông, anh chu môi, hối hận vì thất sách của mình.

“Chú Cận, chú nên đưa ít đi vài sinh viên, ồn ào quá, còn che khuất tầm nhìn nữa. Chú xem, chú còn chẳng nhìn thấy dì của con.” Kim Tử Thanh chẳng biết từ lúc nào đã chạy tới bên cạnh, ngẩng đầu nói với anh: “Chú Cận, đừng nhìn con như vậy, con chẳng nhìn ra gì cả đâu”.

“Việc này...” Giấu giếm kiểu này cũng lộ liễu quá đi mất. Cận Hoài Lý đau đầu nhìn ra sau lưng. Người cho tới bây giờ vẫn không hay biết gì chắc chỉ còn mình đương sự kia thôi. Haizz...

“Chú Cận, con nghe dì nói, lần này dì phải tham gia một chương trình ghi hình nào đó. Nghe nói MC của chương trình này là đối thủ trước kia của dì, con lo gì sẽ bị ức hiếp.”

“Cô ấy ăn nói khá lắm mà.” Nhớ lại “tài ăn nói” của Nguyễn Lập Đông lúc ở quán lẩu, Cận Hoài Lý tự thấy hổ thẹn mình không bằng, nuốt nước bọt thầm nghĩ: Một người như cô ấy sao có thể bị người ta ăn hiếp được?

“Vâng, nhưng kẻ địch kia còn ăn nói giỏi hơn dì ấy nữa.”

“...”

Một giọng nói bám ngay sau lưng, chẳng mấy chốc đã vượt qua họ.

“Cận Hoài Lý, anh còn đứng ngây ra đó làm gì vậy?”

Làn gió khẽ khàng thổi bay vạt váy của Nguyễn Lập Đông. Cô đưa tay che mặt, nheo mắt quay lại nhìn Cận Hoài Lý. “Nhìn gì vậy? Nhìn đến gốc rồi đấy”.

“Ờ...” Anh cúi đầu, bối rối xoa tay lên người.

“Không nhìn gì cả.” Dường như cuối cùng cũng sờ thấy thứ mà anh muốn tìm, tay anh dừng lại trên hông, rồi lập tức ngẩng đầu lên, nói thêm câu “không nhìn gì cả” một cách chắc chắn rồi im lặng rảo bước đi về trước, ngay cả tiếng gọi của Nguyễn Lập Đông cũng không thể ngăn cản bước chân của anh.

“Gấp gáp như vậy là định đi đâu?” Nguyễn Lập Đông không hiểu chuyện gì nên cúi đầu, nghiêm mặt trừng mắt nhìn đứa cháu trai, chất vấn: “Ban nãy hai chú cháu nói chuyện gì?”

“Đang nói về một người phụ nữ rất hung dữ. Ai da, ai da, dì làm gì vậy? Dì xem dì có hung dữ không nào? Dì không hung dữ, không hung dữ! Mẹ ơi, cứu mạng!”

Xung quanh có rất nhiều người đang nhìn về phía người con gái “dữ dằn” này, bao gồm cả Cận Hoài Lý ở đằng xa. Anh đứng bên cạnh chiếc xe du lịch, nhìn cô gái dưới ánh nắng, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện Kim Tử Thanh nói với mình trước khi đi: Bố mẹ cô đã gặp chuyện trên đường tới Liên Cảng thăm cô, sau đó cả thi thể cũng không tìm thấy, còn cô sau sự cố đó cũng bị đồng nghiệp hợp lực đuổi ra khỏi đài truyền hình.

Mảnh đất dưới chân anh từng là nơi khiến cô đau lòng nhất.

Anh phải làm sao đây? Hay là anh cần làm gì đây? Trong lúc anh đang nghĩ đến đau đầu, Nguyễn Lập Đông đã lên xe, tư duy của anh cũng vì quá căng thẳng mà gián đoạn.

Họ chia tay nhau bên ngoài sân bay.

Khi bước lên chiếc xe khách lớn của trường, Cận Hoài Lý nhìn thấy Trần Vị Nam vỗ vai Nguyễn Lập Đông an ủi, cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Anh đúng là không có dũng khí đó! Nếu không, anh đã có thể lao tới nói với cô rằng: Có anh đây, không ai có thể ức hiếp em cả.

Lớp trưởng ngồi bên cạnh vui vẻ nhào người lên cửa kính, hỏi: “Thầy ơi, chúng ta tới Liên Cảng có chương trình gì không ạ?”.

“Tôi chỉ muốn lặng lẽ nhìn cô ấy thôi.”

Lớp trưởng chẳng hiểu chuyện gì, thầm nghĩ thầy muốn lặng lẽ nhìn ai chứ? Lát sau, cô bé tỉnh ra: Thầy giáo muốn nói thí nghiệm lần này sẽ thành công!

Đây đúng là một tin tức khiến người ta phấn khởi.

Cận Hoài Lý không hề hay biết lời của mình bị sinh viên lý giải như vậy. Anh lúc này đang cúi đầu nhìn di động. Kim Tử Thanh là một đứa bé ngoan, tiếc là tin nhắn mà thằng nhóc gửi đến thì không đáng yêu như vậy.

Chú Cận, dì con sẽ tham gia một chương trình của địch thủ. Chú Trần nói đã giúp dì chuẩn bị xong xuôi rồi, sẽ không để dì con bị ức hiếp. Chú yên tâm đi.

Lời an ủi này... khiến anh tổn thương rồi.

Còn chưa tổn thương hết, tin nhắn thứ hai của Kim Tử Thanh đã được gửi tới.

Chú Trần làm nhà tài trợ cho chương trình, lấy danh nghĩa dì của con.

Làm vậy thật sự có thể trút giận giúp cô sao? Kẻ địch kia liệu có nói cô dựa vào kẻ có tiền không? Đủ mọi nỗi lo đổ ập xuống đầu. Anh bực bội vò đầu, bỗng nhiên nghĩ ra một cách.

Anh quay người lại, nói với học trò ngồi sau lưng: “Các em có thể giúp tôi một việc không?”

Nói là giao lưu bạn xem truyền hình, nhưng khi quay trở lại đài truyền hình Liên Cảnh, Nguyễn Lập Đông luôn có cảm giác như sắp đối mặt với kẻ địch lớn.

Dựa vào sô pha trong nhà khách, cô xem tivi mà người ngáy ra.

“Dì à, tối nay dì phải cố gắng thể hiện thật tốt, không thể để đám người đó xem thường dì. Hơn nữa, bây giờ dì không phải là một MC dựa vào gia đình có tiền nữa”.

Nhưng cả người tài trợ cũng lấy danh nghĩa của cô, phải biểu hiện tốt đến mức nào mới có thể khiến người ta hiểu cô không dựa vào gia đình, vào đàn ông đây? Tên Trần Vị Nam đáng chết đó!

Cô u sầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời tối dần từng chút một, cô chỉ biết trông chờ vào việc các khán giả xem truyền hình Liên Cảnh chú ý nhiều hơn tới sự thể hiện của mình mà thôi.

Nghĩ như vậy, cô đứng dậy ra mở cửa, người của đài truyền hình tới đón cô rồi.

Chung Diễm Diễm vẫn đáng ghét như trước, ngay từ lúc khớp lời thoại đã có thể nhận ra.

“Lập Đông, chỗ này cần tôi đặt câu hỏi, cô không thể xen vào được.”

“Lập Đông à, sao mới có mấy năm không gặp mà khẩu âm của cô quá nặng vậy, sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả của chương trình đấy.”

“Lập Đông à...”

“Chung Diễm Diễm! Phiền cô hiểu rõ một chuyện, chính đài truyền hình của các người mời tôi tới, không phải tôi muốn tới! Cô còn không im miệng, tôi không dám bảo đảm sẽ không cắn cô đâu!”

Hần học đáp lại câu này xong, Nguyễn Lập Đông cầm kịch bản ra ngoài, cô cần hít thở. Không ngờ, vừa ra khỏi phòng ghi hình, cô bỗng gặp một người quen.

“Cận Hoài Lý, sao anh lại ở đây?”

“Tôi... đưa sinh viên tới làm thí nghiệm!” Vốn dĩ Cận Hoài Lý tới đây để xác nhận đường dây. Gặp cô, anh giật mình rồi vội vàng giấu tay ra sau lưng, cuống cuồng tạm biệt Nguyễn Lập Đông.

“Cái người này, sao cả một câu cố lên cũng không nói với mình chứ!” Nguyễn Lập Đông buồn bã quay người đi, hoàn toàn không chú ý tới việc ở nơi Cận Hoài Lý vừa đứng có một ngọn đèn nhỏ màu xanh lam đang nhấp nháy.

Mười phút sau, cùng với tiếng đếm ngược của đạo diễn ghi hình, Chung Diễm Diễm nhìn thẳng vào màn hình, chào các khán giả: “Ret... ẹt...ret...”.

Cô ta giật mình, tưởng là mình nghe nhầm bèn ra hiệu cho đạo diễn. Sau khi chắc chắn đường dây không vấn đề gì, cô ta lại hít sâu, lên tiếng một lần nữa: “Rè rè rè... ẹt ẹt ẹt...”

“Cô sao vậy?” Nguyễn Lập Đông hỏi, hỏi xong mới nhận ra mình nói thì không vấn đề gì.

Sau khi đón lấy ánh mắt sắc như dao găm của Chung Diễm Diễm, chiếc micro trong tay cô bị cô ta cướp đi trắng trợn,

Tưởng rằng lần này không còn vấn đề gì nữa, Chung Diễm Diễm lại lên tiếng, không ngờ âm thanh phát ra vẫn là những tiếng rè rè đình tai đó.

Nguyễn Lập Đông không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bèn không nhìn được cười. Kể cả giọng cười của cô cũng không rề đến thế. Đang mãi cười, cô bỗng nghe thấy giọng nói gấp gáp của đạo diễn vọng vào tai: “Lập Đông, Lập Đông, kỳ này do cô dẫn chính. Tôi đếm một, hai, ba là cô bắt đầu nhé.”

Việc này...

Chung Diễm Diễm bỗng chốc hung dữ nhìn cô. Từng cảnh tượng bị đồng nghiệp chê cười, giọng nói và dáng điệu của bố mẹ như những thước phim điện ảnh lần lượt lướt qua trước mắt cô, trái tim đập hơi nhanh một chút, nhưng cô biết đó không phải vì sợ hãi, mà là vì phần khích.

Cô gật đầu, nói được.

Sau khi nghe một lời chào hỏi rõ ràng thanh thoát, Cận Hoài Lý đang ngồi trong chiếc xe van cũng mỉm cười mãn nguyện. Một thực sỹ chuyên ngành Điện quang sau lưng anh cũng đặc ý khoe khoang: “Tôi mà muốn ai không nói được thì người đó không thể nào được như ý”.

“Cố gắng giữ bí mật.” Cận Hoài Lý không quên dặn dò.

Các sinh viên lần lượt hưởng ứng. Chuyện này dù ai không muốn giữ bí mật cũng không được, móc nối với cả luận văn tốt nghiệp cơ mà!

Ừm, Cận Hoài Lý hài lòng gật gù.

Cuối cùng chương trình cũng kết thúc sau một tiếng đồng hồ, các sinh viên còn ham chơi lần lượt xin phép chạy xuống xe.

Chiếc xe bớt người trở nên yên ắng hẳn. Cận Hoài Lý dựa vào ghế, nhìn màn hình hiển thị đã trống không, trong lòng hồi tưởng lại hình ảnh

Nguyễn Lập Đông ban này.

“Cô ấy thật sự rất tuyệt, phải không?” Bên ngoài ô cửa sổ hạ xuống một nửa, một giọng nói theo gió ùa vào. Cận Hoài Lý đột ngột bừng tỉnh, nghiêng đầu, phát hiện ra Trần Vị Nam đang đứng ngoài xe.

“Tôi không phải bạn trai của Lập Đông. Lần này quay về chỉ xuất phát từ sự lo lắng. Bởi vì có người nói với tôi rằng, có một người đàn ông nhát gan đã thích Lập Đông nhưng cả tỏ tình cũng không dám. Thế là tôi phải quay về xem người đàn ông này có phải ngay cả trách nhiệm cũng không có hay không. Nếu Lập Đông bị ức hiếp, liệu anh ta có thể cho cô ấy sự bảo vệ cơ bản hay không? Tôi đã nhìn thấy đáp án rồi, rất hài lòng.”

Đầu óc Cận Hoài Lý hỗn loạn, một câu nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh: Tôi không phải bạn trai của Lập Đông.

Ý của anh ta có phải là anh có thể theo đuổi Nguyễn Lập Đông không?

“Đúng rồi, tôi đã nói những chuyện anh làm cho Lập Đông biết rồi. Cô ấy cũng có ý với anh, là đàn ông thì đừng để con gái ngỏ lời trước. Còn ngây ra đó làm gì? Cô ấy sắp ra rồi đấy.”

Ờ ờ.

Cận Hoài Lý cực kỳ tán đồng câu nói đó của Trần Vị Nam: Là đàn ông thì không thể để con gái tỏ tình trước.

Thế là anh lao như bay xuống xe, chạy về phía cửa chính của đài truyền hình.

Dưới ánh đèn lấp lánh, Nguyễn Lập Đông đang bước xuống thềm. Từ xa cô đã nhìn thấy Cận Hoài Lý, không khỏi có chút hưng phấn.

“Cận Hoài Lý, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Em để anh nói trước đã, anh nói xong em hãy nói. Anh thích em, Nguyễn Lập Đông. Anh nói xong rồi, giờ em có thể nói, em muốn nói gì với anh?”

“...”

Nói gì ư? Cô chỉ muốn hỏi anh chuyện micro của Chung Diễm Diễm là thế nào. Trần Vị Nam nói mấy vấn đề Vật lý này nên hỏi Cận Hoài Lý.

Nhưng với tình huống trước mặt, cô nên trả lời thế nào?

“Anh nói anh thích cô ấy xong, cô ấy nói gì?”

“Quay đầu bỏ chạy.”

“Đừng để tâm”. Trần Vị Nam vỗ vai Cận Hoài Lý, “Cô ấy chỉ ngượng thôi, hoặc có một chút thẹn quá hóa giận, dù sao thì cô ấy cũng muốn tỏ tình với anh mà.”

“Nhưng tôi cứ cảm thấy đáng vẻ của cô ấy không giống như đang chuẩn bị tỏ tình với tôi.”

“...” Trần Vị Nam lẩm bẩm, thầm nghĩ anh chàng Cận Hoài Lý này thì ra EQ cũng đâu có thấp. Đang mãi nghĩ thì từ xa có một tiếng nói vọng lại: “Cận Hoài Lý...”

Đúng, anh chính là Cận Hoài Lý, nhưng sao anh cảm thấy Nguyễn Lập Đông nhìn thấy anh cứ như gặp phải ma vậy?

Cô từ xa chạy lại, sau lưng còn có một người phụ nữ xa lạ.

“Thôi, nếu đã gặp được anh rồi thì tôi giao chị ấy cho anh vậy...” Nguyễn Lập Đông chỉ ra sau lưng với vẻ bất đắc dĩ.

Đây là tình huống gì? Trần Vị Nam nhướng mày.

“Đây là một phụ nữ câm, con gái của chị ấy mất tích đã ba ngày nay rồi...” Nguyễn Lập Đông bô lô ba la nói một tràng. Trong đầu Cận Hoài Lý thì chỉ lặp đi lặp lại một câu nói: Anh bị từ chối rồi, anh bị từ chối rồi, anh bị từ chối rồi...

Tinh thần ủ dột đến cực điểm, anh “ồ” một tiếng, “Em nói gì cơ, anh chưa nghe rõ, có thể nói lại một lần nữa được không?”.

Lần này tới lượt Nguyễn Lập Đông lắp bắp. Cô không biết nên nói thế nào, vì lời tỏ tình của anh tới quá đột ngột. Cô đã từng nghĩ tới một trăm linh tám cách thức thiết lập quan hệ với Cận Hoài Lý, duy chỉ không bao giờ tưởng tượng được họ có thể trở thành một cặp. Cô thậm chí còn từng nghĩ lần này trở về sẽ đề nghị với Giám đốc, không để mình làm chương trình đó nữa. Cô muốn vạch rõ ranh giới với anh, cô thật sự hơi sợ hãi tình yêu.

Dáng vẻ ngốc nghếch của cô lọt vào mắt một người càng khiến người ấy sốt ruột không yên,

“Nguyễn Lập Đông, em qua đây, anh em mình nói chuyện vài câu.” Trần Vị Nam kiên quyết kéo Nguyễn Lập Đông đi.

“Hay là chị cứ báo lại tình hình với anh ấy trước đi?” Nguyễn Lập Đông bị lôi đi, còn cố vẫy tay về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ nhìn Cận Hoài Lý, chỉ thấy đối phương lắc đầu, “Tôi không hiểu thủ ngữ”.

Cuối cùng cũng đi tới một nơi không người, Trần Vị Nam quay người lại, đổi giọng, “Nguyễn Lập Đông, anh cần em tỏ rõ thái độ”.

“Thái độ gì cơ?” Cô xoa xoa cổ tay, ánh mắt né tránh.

“Đừng có giả vờ hồ đồ. Em có thái độ gì với anh ấy. Em có biết thời buổi này đàn ông tốt ngày một hiếm không, khó khăn lắm mới bắt được một người đấy”.

“Em không thích anh ấy!”

“Còn chối? Trước đây đâu phải không có gã đàn ông vắt mũi chưa sạch nào tới tỏ tình với em. Mà không phải chỉ có một tên. Em đối xử với họ thế nào, có kẻ nào không bị em mắng chửi té tát?”

“Đó là vì...”

“Vì cái gì?” Cốc thật mạnh lên đầu Nguyễn Lập Đông, Trần Vị Nam khó xử thở dài, “Đừng ngốc nữa, Lập Đông. Đó là một người EQ còn thấp hơn cả em nữa. Một khi anh ấy từ bỏ, em cứ ngồi đó chờ khóc đi!”

“Tình yêu không liên quan gì đến EQ. EQ của anh rể cũng đâu có thấp, chẳng phải vẫn phản bội chị em đó sao?”

Anh ta biết ngay cô lại lấy chuyện anh rể ra nói...

“Lập Đông, rốt cuộc cần bao lâu nữa em mới không sợ sợi dây thừng ấy nữa? Lẽ nào thật sự cần tới cả đời^[1]? Về điểm này, anh chắc Nguyễn Viên còn mạnh mẽ hơn em!”

[1] Lấy ý từ câu “Một lần bị răn cấm, cả đời sợ dây thừng”

Cô đỏ bừng mặt, “Trần Vị Nam, anh cảm thấy em nên chấp nhận ư?”.

“Em có muốn chấp nhận hay không anh không biết, nhưng việc Cận Hoài Lý hiện tại đã biến mất là thật đấy.” Anh ta chỉ về phía xa, nơi Cận Hoài Lý đứng ban nãy giờ đã không một bóng người.

“Cận Hoài Lý, Kim Tử Thanh... Họ đâu rồi?” Nguyễn Lập Đông lập tức hoảng hốt.

Cận Hoài Lý đã đi giúp người phụ nữ câm kia tìm lại đứa con gái mất tích.

Mặc dù không hiểu thủ ngữ nhưng cũng may cô ấy biết viết chữ. Theo manh mối cô ấy đưa ra, Cận Hoài Lý nhanh chóng tìm được cô con gái ở một quán cà phê.

Chào tạm biệt người phụ nữ đang cảm ơn lia lịa, Cận Hoài Lý buồn bã quay trở về.

“Chú Cận, chú vừa giúp được một người mà, sao lại không vui vậy?” Kim Tử Thanh kéo áo anh, “Có phải vì dì con không?”.

Cận Hoài Lý muốn nói là “không phải”, nhưng anh không lên tiếng được, vì sự thực đúng là như vậy.

“Chú Cận, chúng đừng tưởng cái miệng của dì con lợi hại, thật ra dì ấy rất tự ti...”

Ồ?

Tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm thấy Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông đành về khách sạn đợi. Cuối cùng, tới bốn giờ chiều, Cận Hoài Lý mới kéo theo Kim Tử Thanh thông dong trở về.

“Hai người đi đâu vậy?”

“Dì à, nhiệm vụ dì giao cho chú Cận, chú ấy hoàn thành rồi, đã tìm thấy con gái của cô kia rồi. Khi nào dì cho chú Cận một câu trả lời đây? Con đã kể hết cho chú Cận nghe chuyện dì vụng về mà tự ti, còn cả chuyện dì vì bố mẹ con mà sợ hãi tình yêu nữa. Chú ấy hiểu dì, dì cũng phải mạnh mẽ lên, thích hay không thích cũng phải nói cho chú ấy biết chứ!” Cận nhóc Kim Tử Thanh léo mép nói một tràng khiến hai người đứng đối diện nhau mặt đỏ bừng bừng.

Trừng mắt nhìn Kim Tử Thanh rất lâu, phát hiện không thể tiếp tục giả chết, Nguyễn Lập Đông cúi đầu, “Được rồi, được rồi, em đích thực có...”. Chữ “thiện cảm” còn chưa rơi ra khỏi miệng đã bị ngắt ngang bởi sự xuất hiện bất ngờ của Nguyễn Viên.

“Chị, sao chị lại xuống?”

Chỉ vào người dì của mình, Kim Tử Thanh liên tục lắc đầu, “Chú Cận, dì con quá kỳ cục, nếu chú thật sự yêu dì ấy thì chú không dễ chịu đâu”.

Phát hiện Cận Hoài Lý không trả lời, Kim Tử Thanh lập tức ngẩng đầu lên, “Ấy, sao mặt chú lại đỏ thế kia? Ừm...”.

Kim Tử Thanh lúc lắc cái chân nhỏ, nghĩ bụng: Sao cả chú Cận cũng bắt đầu sử dụng bạo lực rồi?

“Cận Hoài Lý, hai chị em em ra ngoài một chút, đi cùng không?”

Cận Hoài Lý đang bịt miệng Kim Tử Thanh bỗng nhiên nghe thấy câu hỏi. Anh ngẩng đầu lên, phát hiện Nguyễn Lập Đông cũng đang đỏ mặt.

Về sau anh mới biết, cô muốn tới thăm bố mẹ.

“Thế này có gọi là gặp phụ huynh không?”

Một ngày sau, Cận Hoài Lý ngồi trong xe thì thầm hỏi Trần Vị Nam. Nghe được câu này, Trần Vị Nam run tay, liếc xéo anh: “Không phải anh chưa từng yêu đương ư? Sao rành quá vậy?”

“Chưa từng ăn thịt heo thì cũng từng nhìn thấy heo chạy mà.”

“...”

Chiếc xe đi thẳng tuột rồi dừng hẳn lại tại một giao lộ trên đường cao tốc 216.

“Cảnh sát nói, bố mẹ Lập Đông rơi xuống biển ở đây, đáng tiếc là cả xe lẫn người đều không tìm thấy. Lập Đông lúc đầu không tin bố mẹ mình đã ở lại nơi này mãi mãi, nhưng lâu dần cũng chỉ còn cách chấp nhận.” Chỉ về phía mặt biển xa xa, Trần Vị Nam giải thích với Cận Hoài Lý, “Nếu anh có thể tìm được bố mẹ của cô ấy, cho dù chỉ còn là thi thể, Lập Đông cũng sẽ rất vui”.

Cận Hoài Lý đăm chiêu, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Ở phía đó, Lập Đông đã xuống xe. Cô cầm một bó hoa trên tay, nét mặt nặng nề chưa

từng thấy bao giờ.

Anh bỗng nhiên không biết có nên xuống xe hay không. Trước nay, anh vốn không giỏi an ủi người khác.

“Nếu cô ấy đã đưa anh tới đây thì anh không cần nói gì cả, không cần làm gì cả thì đã là an ủi cô ấy rồi.”

Nghĩ thấy lời của Trần Vị Nam cũng có lý, Cận Hoài Lý đẩy cửa xe ra.

Chân còn chưa bước ra ngoài, động tác của anh đột ngột khựng lại.

Ở nơi vừa đủ lọt tầm mắt, một người đầu quấn khăn dày đang ngẩn ngơ nhìn về phía Lập Đông. Điều khiến người ta sửng sốt là đôi mắt của người đó... chỉ còn lòng trắng!

BẢN GIAO HƯỞNG SỐ BA: KHÚC NHẠC TỬ THẦN

Trực giác nói cho anh biết, người này không chỉ là một người mù bình thường.

Sau vài giây sững sờ, anh vội vàng xuống xe, nhưng tay anh còn chưa kịp rút về từ cửa xe, người đó như đã sớm dự liệu được mà quay đầu đi mất.

“Ấy...” Cận Hoài Lý muốn lên tiếng gọi người đó, nhưng lại cảm thấy gọi như vậy không được lịch sự cho lắm, bèn bước chậm lại, có chút lạc lõng.

Đồng thời lúc ấy, một vạt vàng từ từ rơi xuống trước mắt anh. Cả bó hoa hướng dương to rơi xuống mặt đất, khi anh nhìn lại thì đã bị dòng xe che khuất, chỉ thấy được đỉnh đầu của người mù với chiếc khăn xám kia. Cận Hoài Lý từ bỏ việc đuổi theo, đi về phía bó hoa.

“Làm gì vậy?” Trần Vị Nam tắt máy, mở cửa hét về phía anh.

“Không có gì.” Cận Hoài Lý đáp lời, ngăn người đứng trước tấm thiệp trong bó hoa.

“Bố cô ấy tên là gì?”

Sốt ruột vì sự lè mề của Cận Hoài Lý, Trần Vị Nam khoát tay, đáp hờ hững: “Nguyễn Thành, làm sao vậy?”

“Bó hoa này dành cho ông ấy.” Cận Hoài Lý giơ tấm thiệp lên. Dưới ánh nắng, dòng chữ vàng sáng lấp lánh.

Trần Vị Nam run người, “Không thể nào, biết đâu là trùng tên?”.

Theo những gì anh biết, sau khi bố mẹ Lập Đông mất tích, vì vấn đề nợ nần và tranh chấp tài sản, đã không còn bạn bè thân thích nào qua lại với hai chị em nhà họ Nguyễn nữa.

Ở phía xa, Nguyễn Lập Đông thấy hai người chần chừ mãi không đi tới, chốc chốc lại ngó về phía họ. Sợ gây ra những phiền phức không đáng có, Trần Vị Nam vội vàng đi ra trước Cận Hoài Lý.

“Đừng nói chuyện này với Lập Đông.” Anh ta hạ thấp giọng.

“Cả hoa cũng vứt đi.” Anh ta giơ tay, gạt bó hoa trên tay Cận Hoài Lý.

“Đi thôi.” Nói xong, anh ta vẫn còn quay ngược lại, giẫm mạnh lên bó hoa hướng dương đó, “Nhất định phải xóa sạch mọi dấu vết”.

Nhìn “xác” bó hoa hướng dương dưới đất, Cận Hoài Lý bỗng nhiên cảm thấy vị “cố vấn” Trần Vị Nam này có chút không đáng tin. Anh âm thầm quay ngược trở lại, nhặt bó hoa hướng dương ấy lên.

Bên bờ biển vài phút sau, Nguyễn Lập Đông cũng đợi được Cận Hoài Lý chậm chạp.

“Anh đi vứt rác.”

“Ừm.”

“Anh đã biết chuyện của bố mẹ em rồi.”

“Ồ.”

“Nếu có thể, anh sẽ giúp em tìm ra chân tướng.”

“...” Nguyễn Lập Đông bỗng không biết nên nói gì, “Em không biết nên nói gì. Trước đây em chỉ biết anh có tài, có thể ở lì trong nhà vài ngày không ra ngoài, có thể phát minh ra nhiều thứ linh tinh, không biết ăn nói, cái miệng ngốc chết người, ngoài việc ở trong nhà ra thì đúng là chỉ còn ở trong nhà. Nhưng bây giờ em mới biết, có lúc thật sự không cần nói nhiều như vậy, chỉ một câu nói của anh đã làm em khóc rồi. Anh làm gì vậy?”. Cô cúi đầu, nhìn bàn tay bị nắm chặt, trái tim bỗng đập thành thịch dữ dội.

“Đừng nói nữa.” Không biết nên nói gì còn nói nhiều như vậy, nếu biết phải nói gì cô sẽ còn nói bao nhiêu nữa?

Mặt nóng bừng, anh muốn cúi đầu nhưng biết rằng từ nay về sau anh không được tùy tiện cúi đầu nữa.

Bàn tay được nắm chặt cuối cùng cũng từ bỏ việc giãy giụa. Anh đổi tư thế, nắm thật chặt.

Cô vẫn giãy, anh bèn dùng sức.

Rốt cuộc nó cũng chịu yên lặng.

“Cứ thế bị nắm tay sao?” Tại Thuật Phong, trong phòng khách nhà họ Nguyễn, Nguyễn Viên bê cốc trà chanh vừa pha xong, ngồi trên sô pha, mỉm cười nhìn em gái.

“Em cũng không ngờ anh ấy vô lại đến vậy mà! Bình thường trông cứ tưởng thật thà lắm.” Giật lấy chiếc cốc trong tay chị, Nguyễn Lập Đông cúi đầu nhìn màu hồng ánh lên trong cốc, cảm giác ngọt ngào không ngừng xao xuyên tận đáy lòng, “Còn nói em nữa, chị và Tiêu Nghiên tiếp xúc riêng

bao nhiêu lâu như vậy, ném Kim Tử Thanh lại cho em, không có chút tiến triển nào liệu có xứng với công sức của em không?”.

Liếc mắt vào phòng ngủ, chắc chắn con trai không nghe trộm, Nguyễn Viên lúc ấy mới hạ thấp giọng: “Anh ấy ngỏ lời với chị rồi!”.

“Cái gì?” Một giây kích động, suýt chút nữa đánh rơi cả chiếc cốc trong tay, Nguyễn Lập Đông dứt khoát đặt chiếc cốc xuống, nhảy dựng lên: “Cái gì, cái gì, cái gì?”.

“Em yên lặng một chút, cẩn thận bị Tử Thanh nghe thấy!” Nguyễn Viên trầm giọng cảnh cáo.

“Mẹ, mẹ nói gì mà không muốn để con nghe thấy?”

“...”

“Dì, hai người đang nói chuyện gì mà không muốn để con nghe thấy?” Thấy mẹ không nói, Kim Tử Thanh chuyển sang hỏi Nguyễn Lập Đông.

Thật sự muốn nói với thằng bé sự tình nhưng đối mặt với ánh mắt cường chế của chị gái, Nguyễn Lập Đông đành dỗi lòng nói một câu: “Không có gì”.

“Dì mà không nói cho con biết, con sẽ không cho dì biết chú Cận bảo con chuyển lời gì tới dì!”

“Tiểu Nghiên đã ngỏ lời với mẹ con rồi. Mau nói đi, Cận Hoài Lý bảo con chuyển lời gì?” Nói xong câu này, Nguyễn Lập Đông lập tức hối hận. Nếu Cận Hoài Lý thật sự có lời muốn nói, sao không nói thẳng với cô chứ?

Miệng thầm lẩm bẩm “kẻ lừa đảo”, Nguyễn Lập Đông định tính kế chuồn là thượng sách, vì “kẻ lừa đảo” kia đã bắt đầu gào khóc với Nguyễn Viên rồi.

“Thằng nhóc đánh đá.” Chui được vào phòng ngủ, cô đóng cửa lại, dựa vào tường thở phào. Cô hơi nhớ Cận Hoài Lý rồi.

Suy nghĩ ấy vừa bật ra khỏi đầu thì chuông điện thoại bên đầu giường đã kêu lên.

Là Cận Hoài Lý!

Cô ngạc nhiên, “a lô” một tiếng.

Có một nhà triết học nào đó từng nói, tình yêu không phải kỹ thuật, mà là một bản năng xuất phát từ trái tim.

Cận Hoài Lý thấu hiểu sâu sắc, vì trước khi gặp Nguyễn Lập Đông, anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chủ động mời một cô gái nào đó đi nghe nhạc.

Ngày hôm sau, thứ hai, Cận Hoài Lý mặc quần áo trắng thơm chờ Nguyễn Lập Đông tới nhà hát. Anh cầm vé trong tay, cúi đầu bẽn lễn nói: “Anh nhớ em từng nói thích nghe nhạc nên đã nhờ bạn mua hai vé.”

Nhận lấy tấm vé, Nguyễn Lập Đông “á” lên một tiếng: “Chỗ ngồi này, anh phải mất bao nhiêu tiền?”.

“Không nhiều.” Mặc dù là chỗ ngồi VIP nhưng Cận Hoài Lý cảm thấy mua được chỗ tốt đáng giá hơn bất kỳ thứ gì.

“Ồ.”

Chẳng hiểu sao, Cận Hoài Lý cứ cảm thấy Nguyễn Lập Đông hơi hụt hẫng. Anh không nghĩ ra được nguyên nhân, đành tạm thời đi theo dòng người soát vé vào cửa.

Cho tới khi vào trong hội trường, gặp được một người nọ, cuối cùng Cận Hoài Lý mới thông suốt.

Tiêu Dật Thu đang cùng đồng nghiệp khóp lại lời dẫn, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Nguyễn Lập Đông. Bỏ lại người đồng nghiệp, cô ấy chạy về phía họ: “Lập Đông, sao cậu lại tới đây? Mình còn tưởng cậu sẽ cầm thù đài truyền hình cả đời, không tham gia bất kỳ chương trình nào nữa chứ!”.

“Buổi ca nhạc này do đài truyền hình thực hiện ư?”

“Ừm.” Nguyễn Lập Đông gật đầu.

“Thế nên vé vào cửa có thể không cần mua em cũng lấy được?”

“Ừm.”

Trái tim Cận Hoài Lý đang rỉ máu. Phải biết rằng, anh phải lập trình riêng một phần mềm giành giật mới giành được hai chiếc vé đắt cắt cổ này đây.

Haizz...

Anh thở dài, đi sau hai cô gái, tự kiểm điểm lại bản thân tại sao gần đây bỗng dưng lại ngốc đi nhiều thế?

Cũng may buổi ca nhạc này cũng khá hay, cả đám người í í á á, thôi miên người ta vào một giấc ngủ đẹp.

Độ dài của cả buổi ca nhạc vừa đủ cho anh ngủ trọn giấc nồng.

“Cận Hoài Lý, không ngờ anh cũng thích nghe nhạc, em thấy anh nghe rất say sưa.”

“Ừ.” Cũng may anh biết mở mắt khi ngủ.

“Anh cảm thấy nhóm nào hát hay nhất?”

Đối diện với ánh mắt kỳ vọng của Nguyễn Lập Đông, anh suy nghĩ giây lát rồi trả lời: “Nhóm cuối cùng.”

“Thế ư? Em cũng thích họ, hy vọng vòng chung kết họ sẽ giành được giải quán quân.”

Vậy mà, hai con người đang trò chuyện ấy chẳng ai có thể ngờ được, chỉ ngay ngày hôm sau, ca sỹ chính của nhóm nhạc đó trong lúc chạy chương trình đã rơi từ trên cao xuống, tử vong.

“Có người đã nhìn thấy hung thủ, nhưng gã hung thủ này là một sự tồn tại không hợp tình hợp lý. Vì người chứng kiến nói, sau khi nạn nhân rơi xuống đất, có nhìn thấy một người xuất hiện ở gần hiện trường vụ án rất giống với người hòa thanh trước kia của nhóm nhạc này, nhưng mà người hòa thanh này đã chết một năm trước rồi.”

Nguyễn Lập Đông chớp chớp mắt, nhìn Cận Hoài Lý, “Cận Hoài Lý, anh tích cực đến nỗi không giống anh cho lắm.”

Không cần cô nhắc, ngay cả Cận Hoài Lý cũng cảm thấy như thế này không giống con người của mình cho lắm. Anh xoay người, “Anh tưởng

em sẽ hứng thú, nếu không thì anh sẽ trả lại tài liệu cho Vạn Phong.”

“No, no, no.” Cô vội giữ tay anh lại, lắc đầu nguầy nguậy, “Em...”.

Cô muốn nói cảm ơn, nhưng lại cảm thấy hai chữ “cảm ơn” thực sự quá khô khan và tầm thường.

Nguyễn Lập Đông, mày là heo sao? Ngay cả một cách biểu đạt tâm ý cảm ơn cũng không nghĩ ra ư? Cô chỉ muốn lập tức gõ vào đầu mình mấy cái.

“Vậy để anh bàn với em về vụ án.” Cận Hoài Lý thở phào vì bản thân không mất công vô ích, chỉ vào cuốn sổ bên cạnh: “Em sao vậy?”.

Bàn tay lớn của anh đung đưa trước mắt cô, Nguyễn Lập Đông hoàn hồn “á” một tiếng, vội xua tay nói không sao.

Đã lâu rồi không có cảm giác được yêu thương, kỳ lạ là người đàn ông trước mắt không hề làm điều gì đặc biệt, thậm chí còn không chuẩn bị được món quà nào hợp ý cô, nhưng cô lại cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng.

Chỉ vì anh tình nguyện trở thành người chung chí hướng với cô.

Cẩn thận cất giữ phần tâm ý ấm áp đó, cô mím môi: “Anh nói đi, em nghe đây”.

“Ừm.” Anh gật đầu, bắt đầu tường thuật lại vụ án.

Có lẽ thật sự là tâm trạng đã khác, khi tiếp tục nghe anh nói, Nguyễn Lập Đông cũng không còn cảm thấy âm thanh ấy trầm đến bí bách nữa. Ngược lại, mỗi chữ anh thốt ra đều rất có ma lực, hay đến nỗi khiến người ta quên bằng mắt anh đang kể về một vụ án mạng

Nạn nhân tên là Đới Chính Hàm, một ngày trước khi chết còn cùng bạn bè chúc mừng sinh nhật lần thứ 27, là ca sỹ chính của nhóm nhạc, sáng tác nhạc hay sáng tác lời đều xuất sắc như nhau. Quá nửa số bài hát của nhóm này đều do anh ta sáng tác, anh ta gần như đã trở thành linh hồn của ban nhạc.

“Anh ta tử vong sau khi rơi từ trên tấm phông nền cao mười lăm mét xuống đất trong lúc chạy chương trình. Khi anh ta chết, có người ở gần đó trông thấy một nhân vật khả nghi, có điều nhân vật này hơi phiền phức.”

“Vì sao?” Nguyễn Lập Đông rướn cổ lên, bốn chữ “Em rất muốn biết” gần như che kín cả khuôn mặt cô.

“Vì nhân vật khả nghi này là một người chết đã được pháp luật công nhận.”

“Hả?” Nguyễn Lập Đông che miệng, trong đầu không ngừng vọng lại một câu nói: Người chết giết người!

“Vậy thì không thể.”

“Em cũng biết là không thể, nhưng vụ án này cũng khá thú vị đấy, phải không? Cạn Hoài Lý!”

Cũng tạm thôi... Một người coi suy luận chỉ là thú vui như anh có lẽ chưa từng đặc biệt nghiêm túc đối diện với một vụ án nào. Anh cũng chưa thể hiểu được sự cuồng nhiệt mà Nguyễn Lập Đông dành cho phá án, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, suy nghĩ nào đó bỗng lướt qua đầu anh.

Có thể sở thích này của cô thật sự có liên quan tới việc bố mẹ cô mất tích.

Bất luận thế nào, anh cũng quyết định bảo vệ thật tốt đam mê của cô.

“Nếu em muốn tham gia thì lát nữa anh sẽ cho Vạn Phong câu trả lời.”

Kể ra cũng trùng hợp, vụ án lần này lại do Vạn Phong phụ trách.

“Không có vết thương bên ngoài nhưng từ hình dáng dấu máu mà bàn tay nạn nhân dính phải, khoa Dấu vết đã suy đoán, sau khi hung thủ sát hại nạn nhân, đã từng lấy đi thứ gì đó từ tay anh ta.”

“Có thể nào là tiền không?” Nguyễn Lập Đông nói ra suy đoán của mình xong lại lập tức lắc đầu, “Không thể nào, cho dù là âm mưu cướp của, cũng không thể cầm tiền trong tay, ví tiền của anh ta vẫn còn đúng không?”.

“... Còn.” Những suy đoán của Nguyễn Lập Đông có đôi khi khiến Vạn Phong thật cảm nín.

“Tôi tin rằng nếu hung thủ đã lựa chọn lấy đi một thứ gì đó thì đây chắc chắn là thứ có thể uy hiếp tới hung thủ, thậm chí có thể khiến hãn lộ diện.”

Nguyễn Lập Đông gật đầu, nhưng sẽ là thứ gì đây?

“Chúng ta cứ sắp xếp lại những chứng cứ trong tay đã.” Cầm cuốn sổ trên bàn lên, Cận Hoài Lý lần lượt liệt kê danh sách.

1. Kẻ tình nghi – người chứng kiến – mối quan hệ với nạn nhân.
2. Món đồ trong tay nạn nhân.

Thấy tạm thời chưa có gì có thể bổ sung vào danh sách, Cận Hoài Lý ngẩng đầu nhìn về phía Vạn Phong, vì thông tin đầu tiên bắt buộc phải do anh ta thu thập.

“Không thành vấn đề!” Vạn Phong vỗ ngực, “Tôi sẽ sắp xếp lời khai, thông tin về mối quan hệ giữa họ rồi tới báo cáo lại cho anh. Còn nữa, giáo sư à, cái này đưa cho anh”.

Lời vừa dứt, một giấy chứng nhận in vàng được bày ra trước mặt Cận Hoài Lý.

Cố vấn? Anh không muốn làm cố vấn gì đó.

Anh định từ chối, nhưng Vạn Phong vốn không cho anh cơ hội, đã chạy về Cục từ lâu.

Ngược lại, Nguyễn Lập Đông cầm giấy chứng nhận, giơ lên ngắm, lòng đầy sùng bái cùng ngưỡng mộ.

“Cận Hoài Lý, anh tuyệt thật đấy! Chúng ta ra ngoài ăn chúc mừng đi, em khao!”

Cái vẻ hớn hờ của cô khiến những lời Cận Hoài Lý muốn nói tắc nghẹn lại trong cổ họng giây lát rồi bị anh kiên quyết nuốt vào bụng.

Haizz... Ai bảo cô vui thế cơ chứ?

Họ ăn ngay ở một quán lẩu cay gần đó.

Trước mặt là nồi nước lẩu sôi sùng sục, Nguyễn Lập Đông vui đầu ăn ngẫu nhiên rồi chợt ngẩng lên, phát hiện Cận Hoài Lý đang nhìn mình.

“Sao vậy? Tướng ăn uống của em trông khó coi quá hả?” Cô ngượng ngùng lau khóe miệng, “Chị gái em hay chê em, nhưng em không sửa được tật xấu này”.

“Lập Đông, vì sao em lại có hứng thú với phá án đến như vậy?”

“Thì chỉ thích thôi, lẽ nào còn vì nguyên nhân gì khác?” Nguyễn Lập Đông nhướn mày, chẳng biết tốc độ của đôi đũa trong tay đã chậm lại từ khi nào.

“Không có gì. Anh chỉ muốn nói...” Anh khuấy bát, lấy hết dũng khí, “Anh chỉ muốn nói với em là, nếu em thích, thì anh sẽ phá án cùng em. Nếu em vì chuyện của bố mẹ mình mà không tin cảnh sát, muốn tự lực cánh sinh, anh... tình nguyện giúp em”.

Trong lúc nói, anh gần như vùi đầu xuống chiếc bát. Chiếc kính gọng vàng trên sống mũi cũng bị khí nóng phủ một lớp sương mờ. Giây phút ấy, Nguyễn Lập Đông bỗng nhớ lại cuộc điện thoại trước đó gọi cho Tiêu Dật Thụ.

Trong điện thoại, được biết hai người họ đã đến với nhau, Tiêu Dật Thụ từng cảnh cáo cô rằng: *Tính cậu hướng ngoại, còn anh ta lại là một người ít nói. Chưa nói đến chuyện anh ta không hiểu thế nào là tình cảm lãng mạn, mình còn lo anh ta không biết đối xử tốt với cậu như thế nào.*

Lúc đó Nguyễn Lập Đông không thể cho Tiêu Dật Thụ một câu trả lời chính xác, bây giờ cô cảm thấy cô đã trả lời được rồi.

Cô không cần tính cách của anh phải giống mình. Cô cũng không cần anh phải trở nên lãng mạn. Chỉ cần anh hiểu cô là đủ rồi.

Thì ra tình yêu vốn không phải chuyện xảy ra trong khoảnh khắc. Cận Hoài Lý như một thân cây đứng bên dòng suối là cô, trông có vẻ trầm lắng nhưng lại có thể mang tới cho cô sự kín đáo và ấm áp.

“Cận Hoài Lý.” Cô hít sâu, gắp cho anh một miếng cá viên, “Ăn thịt đi”.

“Ừm.” Cảm nhận được tâm tình của cô, Cận Hoài Lý lặng lẽ bê bát lên, đang định đón lấy thì tay bỗng bị một lực rất mạnh đẩy ra.

“Cẩn thận.” Nguyễn Lập Đông kêu to.

Một phút sau, Nguyễn Lập Đông đón lấy khăn giấy, đặc ý rướn môi: “Nếu không nhờ có em, người bị bỏng sẽ là anh đấy? Sao anh lại bày ra điệu bộ đó chứ? Em chỉ bị bỏng tý da thôi, đã chết đâu!”.

Cận Hoài Lý không biết phải trả lời cô như thế nào, đành “ừm” thêm tiếng nữa.

“Được rồi, tôi chỉ bị bỏng chút xíu thôi, không vấn đề gì, cô đi đi.” Dĩ nhiên Cận Hoài Lý xong, Nguyễn Lập Đông lại quay sang an ủi cô gái đi đứng bất cẩn kia. Không vì cô ta, Cận Hoài Lý cũng không bị đổ bát, cô càng không bị bỏng. Cũng may sự việc không nghiêm trọng. Cô không muốn khiến cô ta tiếp tục đứng bên cạnh e dè sợ sệt.

Nhưng cô gái vẫn rất kiên trì, sợ cô có chuyện gì. Nguyễn Lập Đông khó xử, đành đón lấy mảnh giấy cô ta đưa, bên trên có số điện thoại và tên tuổi.

“Hà Tử Quân...” Nguyễn Lập Đông lẩm nhẩm, sao cái tên này nghe quen thế nhỉ. “Á, cô có phải là bạn gái của Đới Chính Hàm không?”

Bước chân đã rời đi chợt khựng lại vì câu nói này.

Cô gái kia quay đầu lại, “Hai người là...?”.

“Bốn người trong ban nhạc đều có chứng cứ ngoại phạm: Hai người luyện tập ở phòng thu thanh, một người đi vệ sinh, một người khác cùng người phụ trách kế hoạch của đài truyền hình tới văn phòng lấy tài liệu.” Vạn Phong chớp mắt, khó hiểu nhìn Cận Hoài Lý và Nguyễn Lập Đông, “Hai người lẽ nào không nghi ngờ người đi vệ sinh có ai làm chứng không ư?”.

“Người đi vệ sinh đó đã cãi nhau với Hà Tử Quân, chúng tôi biết từ lâu rồi, còn chuyện gì khác không? Mau nói đi.” Nguyễn Lập Đông thúc giục, vốn không màng tới vẻ mặt ngờ nghệch vì chẳng hiểu gì của Vạn Phong.

“Được rồi, được rồi...” Vạn Phong lẩm bẩm rồi tiếp tục: “Hai người trong ban nhạc đang luyện tập bài hát, một người còn lại cùng người phụ trách kế hoạch đi ngang qua, nghe thấy Hà Tử Quân ở trong nhà vệ sinh cãi nhau với một người khác. Chúng tôi đã loại trừ những người không có lợi ích liên quan, nhận định hung thủ nằm trong đám Hà Tử Quân cùng bốn thành viên ban nhạc”.

Thế nên đây là một vụ án có sự thông đồng, hung thủ chắc chắn từ hai người trở lên. Hoặc là hai người luyện thanh đã nói dối, hoặc là trong nhà vệ sinh vốn không có ai! Tất cả đều do Hà Tử Quân tự biên tự diễn.

Nhưng ngoài suy đoán ra, họ không có bất kỳ manh mối nào.

“Có đấy.” Cận Hoài Lý đọc xong tài liệu bèn bật ra hai chữ: Chiều cao.

“Chẳng phải có người nhìn thấy nghi phạm đã ‘chết’ đó ư? Chúng ta tạm thời không chắc chắn nghi phạm có phải người kia hay không, nhưng chiều cao thì không thể làm giả. Tôi thấy nghi phạm anh liệt kê ra đều có chiều cao chênh lệch rất lớn, chỉ ít có thể lọc bỏ vài người.”

Ừ nhỉ! Vạn Phong giậm chân, hết như vừa sức tỉnh khỏi giấc mộng. Sao anh ta không nghĩ ra cơ chứ?

Vạn Phong kích động quay trở lại Cục cảnh sát lấy tài liệu. Nguyễn Lập Đông dựa vào sô pha, nghĩ bụng: Lẽ nào vụ án này cứ thế được phơi bày?

Kết quả cũng giống như cô dự đoán, vụ án chưa thể kết thúc. Dựa vào manh mối chiều cao, mấy nghi phạm đều bị loại trừ.

Thế này là thế nào?

Cận Hoài Lý quyết định cùng Vạn Phong tới hỏi chuyện mấy nghi phạm đó.

Địa điểm đầu tiên họ tới là nhà của Hà Tử Quân.

Sau khi đỗ xe trước cửa, Nguyễn Lập Đông kinh ngạc phát hiện có người quen.

“Tiêu Dật Thụ, tới đây làm gì vậy?”

Ngàn lần vạn lần suy nghĩ, Nguyễn Lập Đông cũng không thể ngờ Tiêu Dật Thụ lại tới phỏng vấn bố mẹ của Hà Tử Quân, còn về danh nghĩa...

“Xương thủy tinh? Xương thủy tinh là như thế nào?” Cụm từ này quá thật lần đầu tiên cô nghe nói.

Hạ Tử Quân là người mắc bệnh xương thủy tinh.

Chứng bệnh xương thủy tinh còn gọi là chứng bệnh tạo xương bất toàn. Những thiếu hụt về di truyền khiến cho sợi collagen phát sinh bệnh biến, làm xương trở nên giòn và dễ gãy. Chỉ cần liên tục hắt xì hay xoay người đều dễ xảy ra gãy xương, vì vậy không thể vận động bình thường, cơ bắp toàn thân đa phần bị teo lại.

Hà Tử Quân mới hơn hai mươi tuổi chính là một người mắc bệnh xương thủy tinh. Vì cái chết của bạn trai, cô ta quá đau lòng nên hai cổ tay một lần nữa bị gãy, trước mắt đang ở nhà dưỡng bệnh. Nhớ lại hôm trước ở quán lẩu cay, Nguyễn Lập Đông mới biết sợ, lẽ như cô làm người ta gãy xương thì đúng là tạo nghiệt rồi. Nghĩ như vậy, Nguyễn Lập Đông bèn dè dặt không dám đi vào nữa.

Người chọn cách đứng trước cửa còn có Cận Hoài Lý. Anh đang mãi chú ý tới giá để giày.

“Có phát hiện gì sao?” Nguyễn Lập Đông quay đầu.

Cận Hoài Lý gật đầu. Coi như là có đi, tiếc là bây giờ còn chưa chứng minh được gì. Anh đẩy Nguyễn Lập Đông, “Vào trong xem đi”.

Trong phòng, Hà Tử Quân đang nhận phỏng vấn của Tiêu Dật Thụ.

Tiêu Dật Thụ: Cô biết mình bị bệnh này bao lâu rồi?

Hà Tử Quân: Từ khi tôi nhớ được mọi chuyện thì đã biết rồi.

Tiêu Dật Thụ: Ban đầu khi biết mình bị bệnh này, cô có đau khổ không?

Hà Tử Quân: Không nên nói là ban đầu, tôi vẫn luôn đau khổ, tôi rất ngưỡng mộ những người được sống khỏe mạnh.

Tiêu Dật Thụ: Nhưng tôi đọc tài liệu về cô, cô lại rất thích ca hát, là một cô gái vô cùng cởi mở.

Hà Tử Quân cúi đầu, hơi trầm mặc: Ban đầu tôi cũng không thích ca hát, chính Đới Chính Hàm đã khiến tôi đam mê với nó.

Tiêu Dật Thụ ho khẽ: Xin lỗi nhé, đã nhắc tới nỗi đau của cô rồi.

Hà Tử Quân lắc đầu: Không sao, dù cô không nói thì bây giờ, ngày ngày tôi đều nhớ tới anh ấy.

Tiêu Dật Thụ: Cô còn trẻ nhưng xem ra tình cảm giữa cô và bạn trai rất sâu đậm.

Nguyễn Lập Đông đứng bên cạnh lờm nguýt. Cô bạn Tiêu Dật Thụ này bây giờ phỏng vấn cũng biết dùng chiêu dụ địch rồi. Mấy câu hỏi này, nếu không đề cập một cách khéo léo, sẽ dễ khiến người được phỏng vấn cảm thấy phản cảm. Cô chỉ vừa bật ra một tiếng hừ, Cận Hoài Lý đã ngăn cô lại. “Nghe cô ta nói”.

Ồ. Nguyễn Lập Đông ngoan ngoãn im lặng.

Hà Tử Quân: Thật ra trước khi tới Thuật Phong, chúng tôi đã quen nhau rồi. Trước kia tôi từng nghĩ tới chuyện tự sát. Chính anh ấy đã cứu tôi. Lúc đó sức khỏe của tôi vô cùng kém, đi đứng cũng khó khăn. Có lần lên mạng, tình cờ vào một phòng chat, tôi đã gặp anh ấy. Tôi nói mình không vui, chỉ muốn chết quách đi cho rồi. Anh ấy liền nói, chỉ cần còn sống là còn hy vọng, nếu không vì sao trong Hình sự có tử hình và hoãn thi hành án chứ?

Tiêu Dật Thụ: Sau đó cô đã nghe theo?

Hà Tử Quân bật cười: Không hề, tôi đã cắt tay tự tử.

Cô ta nhờ mẹ kéo cổ tay áo lên giúp mình, trên đó quả thật có một vết sẹo.

Hà Tử Quân: Nhưng vẫn không chết được. Vì trước đó tôi từng nói với anh ấy nơi mình sống, anh ấy đã gọi cho cấp cứu tại đó, cảnh sát đã cứu tôi. Khi vừa được cứu sống, tôi rất hận anh ấy, vì sao không để tôi chết đi. Sau đó, anh ấy gọi điện cho tôi, về sau tôi mới dần cảm thấy cuộc sống thật ra cũng rất tươi đẹp.

Tiêu Dật Thụ: Xem ra đó là chất giọng đã cứu mạng cô.

Hà Tử Quân: Đúng vậy, giọng của anh ấy rất hay. Về sau chúng tôi đã đến với nhau. Tôi chuyển tới thành phố này. Thế mà anh ấy lại...

Hà Tử Quân bật khóc. Cuộc phỏng vấn phải tạm dừng.

Tiêu Dật Thụ đi qua một bên sắp xếp tài liệu, Vạn Phong đứng dậy đi về phía Hà Tử Quân.

“Làm phiền cô nghỉ ngơi rồi, nhưng tôi muốn xác nhận lại một lần nữa lý do cô cãi nhau với Phùng Phàm. Cãi nhau vì chuyện gì?”

Một lát sau, Vạn Phong hỏi han xong bèn trở lại bên cạnh Cận Hoài Lý, lắc đầu: “Y hết câu trả lời lúc trước. Vì Phùng Phàm đùa cợt, nói mấy bài hát ngày xưa đều không phải do Đới Chính Hàm chấp bút nên cô ta mới cãi nhau với Phùng Phàm”.

“Vậy thì Đới Chính Hàm hoàn toàn có thể vì chuyện này mà bức bối rồi đi tới đại sảnh truyền hình trực tiếp, sau đó gặp chuyện.” Nguyễn Lập Đông hạ thấp giọng, sợ người trong phòng nghe thấy, “Cô ta cũng không ngờ Đới Chính Hàm lại gặp chuyện, Hà Tử Quân này thật đáng thương”.

Cô ta không hề đáng thương chút nào. Cùng với cuốn sổ mà Vạn phong đưa tới, Cận Hoài Lý không nhìn giá để giày nữa mà lúi ra khỏi phòng.

Trong lòng Cận Hoài Lý đã có một kẻ tình nghi được anh cho vào tầm ngắm. Kẻ đó chính là Hà Tử Quân, lý do chính là đôi giày đế độn nằm trên giá.

Người mắc bệnh xương thủy tinh sợ gãy xương, không thể nào đi giày cao gót, nhưng đôi giày đế độn đó lại đúng kích cỡ chân của Hà Tử Quân. Quan trọng hơn là, đế giày dính bùn, chứng tỏ gần đây nó vừa được mang ra ngoài.

Liệu có phải là Hà Tử Quân giết người không? Động cơ của cô ta là gì? Phùng Phàm có thông đồng với cô ta hay không? Mọi chuyện có liên quan gì tới người tên Vinh Đông đã chết một năm trước? Một loạt những câu hỏi ấy đang xoay vòng vòng trong đầu Cận Hoài Lý nhưng anh vẫn chưa tìm được lối ra.

Đêm khuya yên ắng, Cận Hoài Lý ngồi trước bàn làm việc, đọc bản ghi chép lời khai.

Khi đó một trong hai người đang tập luyện nói Đối Chính Hàm rất kiêu căng, yêu cầu như nắm giữ cả ban nhạc. Tình cảm giữa anh ta và Hà Tử Quân rất tốt đẹp. Sức khỏe của Hà Tử Quân không tốt, có chuyện gì Đối Chính Hàm đều giúp đỡ.

Đối Chính Hàm có mấy bài hát không tệ, còn lại thì rất bình thường, khả năng phát huy cũng được coi là ổn định.

Khi Vinh Đông chết, người này chưa tham gia vào ban nhạc nên muốn tìm hiểu thông tin về Vinh Đông từ người này là không thể.

Còn thành viên tập luyện còn lại thì đánh giá Đới Chính Hàm cao hơn nhiều. Người này nói, Đới Chính hàm là một người rất tốt, tính cách cởi mở rộng rãi, là một người có tài toàn diện trong âm nhạc. Vinh Đông và Đới Chính Hàm là anh em tốt, hai người đều là người tỉnh khác, Đới Chính Hàm tới Thuật Phong trước Vinh Đông. Khi Vinh Đông còn sống, họ hay cùng nhau bàn bạc để sáng tác nhạc. Còn về việc trong hai người ai giỏi hơn ai thì người này cho rằng khó có thể đánh giá. Liên quan tới cái chết của Vinh Đông, người này nói không biết rõ.

Còn lời khai của người đi cùng nhà sản xuất, trực tiếp chứng kiến Hà Tử Quân và Phùng Phàm cãi vã thì khá giống với người đầu tiên, cảm thấy khả năng âm nhạc của Đới Chính Hàm từng có thời đứng trên đỉnh cao nhưng không ổn định. Người này cũng khẳng định trong ban nhạc cũ, quan hệ giữa Đới Chính Hàm và Vinh Đông là tốt nhất, còn Vinh Đông và Phùng Phàm chỉ qua lại bình thường, coi như có quan hệ hợp tác.

Cận Hoài Lý đặc biệt lưu ý tới lời khai của Phùng Phàm. Phùng Phàm lại không nói rõ chuyện Đới Chính Hàm sao chép, chỉ nhắc tới chuyện khi Vinh Đông còn sống, từng nhìn thấy một bản nhạc của Vinh Đông khá giống với một bài hát sau này được Đới Chính Hàm công bố.

Những lời khai như thật như giả khiến người ta cảm thấy cực kỳ mơ hồ. Cận Hoài Lý gõ tay lên bàn. Trực giác nói với anh rằng, sự miễn cảm của mình có mối liên quan nào đó tới hai chữ “sao chép”.

Hà Tử Quân đóng vai trò gì trong vụ án này? Cô ta có mối quan hệ nào với Vinh Đông không?

Tầng tầng nghi vấn như lớp màng nhện khiến người ta ngạt thở. Cận Hoài Lý trần trọc nghĩ suốt một đêm, cũng không nghĩ ra vấn đề.

Sáng sớm, một cuộc điện thoại gấp gáp đánh thức anh khỏi giấc mộng. Anh nhận điện thoại, rồi giật bản mình.

Vạn Phong đi tới hiện trường vụ án tìm kiếm manh mối, suýt nữa rơi xuống đất mà chết.

Sau khi gọi điện cho Nguyễn Lập Đông hẹn gặp ở bệnh viện, anh khoác một chiếc áo rồi ra khỏi nhà, trong lòng thầm nghĩ: Sao có thể trùng hợp như vậy, ở nơi Đối Chính Hàm tử vong, Vạn Phong cũng suýt xảy ra chuyện.

Cũng may Vạn Phong chỉ bị thương ngoài da. Khi Cận Hoài Lý tới, y tá đang băng bó vết thương cho anh ta.

Trông thấy Cận Hoài Lý, anh ta liền xì mặt: “Muốn tới quan sát hiện trường, ai ngờ lại dính phải chuyện này”.

“Vạn Phong, anh cũng quá ngốc đi, đã biết chỗ đó từng xảy ra chuyện mà vẫn sấn vào.” Nguyễn Lập Đông bới móc một cách thương tâm.

“Tôi đâu có sấn tới, nhưng chẳng hiểu sao, đoạn dây thép đó lại bị tuột, tôi còn chưa dựa hẳn vào đó cơ mà!” Vạn Phong khoát tay ẩm ức, có thể vì động tới vết thương, anh ta lập tức kêu “ui da” một tiếng.

Tuột ra? Cận Hoài Lý chống cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Trong lúc chưa có đầu mối gì, một cảnh sát vội vã đi vào phòng, “Báo cáo đội trưởng!”.

Sau một hồi lắng nghe, biểu cảm quái dị ban đầu trên gương mặt Vạn Phong đã chuyển hóa thành sửng sốt, “Giáo sư Cận, từng có người động tay động chân vào đoạn dây thép đó”.

“Điều này rất dễ giải thích mà. Hung thủ muốn giết người.”

“Nhưng hương mà nạn nhân rơi xuống lại là một hương khác...” Dường như bị vấn đề hóc búa này trói chặt. Vạn Phong hoàn toàn nhăn tít mặt mày.

Ngược lại, một hy vọng ngay lúc này đây lại đang sáng lên trong đầu Cận Hoài Lý.

“Có hình ảnh bố cục nơi xảy ra án mạng không?”

“Làm... Làm gì ạ? Hiện không nằm trong tay tôi, nhưng có ở Cục.” Giật mình vì thái độ nghiêm túc đột ngột của đột ngột của Cận Hoài Lý, Vạn Phong nói hơi lắp bắp.

“Chính là trường quay ở tầng hai đó ư? Em còn nhớ, em vẽ cho anh.”

Nguyễn Lập Đông háo hức giơ tay lên.

Chẳng bao lâu sau, một bức tranh giống như bản vẽ mặt bằng đã được hoàn thành.

Cận Hoài Lý chỉ vào vị trí trước tấm phong nền: “Ở đây không có thứ gì sao?”.

“Không có, đó là trần trống, có thể có gì được chứ?”

“Đáng nhẽ phải có một ô cửa sổ chứ.”

“Đúng vậy, chỗ đó đúng là có thật, xem trí nhớ của em này, sao lại quên mất em từng đứng ở đó quan sát người ta ghi hình chứ?” Nguyễn Lập Đông sàu nảo gõ tay lên đầu, lập tức vẽ thêm một khung cửa sổ lên giấy.

Thế là đúng rồi.

“Tôi biết hung thủ giết người bằng cách nào rồi. Mặc dù quá trình thực hiện so với kế hoạch ban đầu có chút sai lệch.” Cận Hoài Lý lẩm bẩm.

“Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?” Nguyễn Lập Đông sốt ruột giậm chân.

“Chính Vạn Phong đã cho anh linh cảm.” Anh ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Vạn Phong.

“Tôi ư?”

“Chính là anh.”

Con người ta lúc sợ hãi sẽ vô thức lùi về sau, hung thủ lợi dụng chính điểm này để lên kế hoạch giết người.

“Tức là nạn nhân nhìn thấy thứ gì đó khiến anh ta sợ hãi bèn lùi về sau. Nhưng cũng không đúng, khi chết, mặt của Đới Chính Hàm hướng sấp xuống dưới, vị trí tử vong không đúng mà?” Vạn Phong vò đầu, cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

“Nếu anh ta không sợ thì sao?”

“Anh ta đi thẳng tới là muốn bắt lấy một thứ gì đó...” Thằng tiến theo hướng tư duy của Cận Hoài Lý, một tia sáng lóe lên trong đầu Nguyễn Lập Đông: “Vinh Đông!”

Cận Hoài Lý cảm thấy muốn tìm ra chân tướng, họ buộc phải điều tra về người tên Vinh Đông này.

Một ngày sau, tại một chung cư nào đó ở quận Phổ Dương, Vạn Phong gõ cửa một gia đình. Phải rất lâu sau mới có tiếng người chậm rãi từ trong vọng ra.

“Gấp gì chứ, cá sắp được rồi.”

Cánh cửa chống trộm được mở ra, một bà lão với mái tóc xoắn bạc trắng xuất hiện trong tầm mắt. Bà ấy nhìn những người đứng ngoài cửa với vẻ kỳ lạ, “Các người là ai?”.

Vạn Phong nói rõ thân phận, bà ấy “ồ” lên một tiếng rồi để họ vào.

Đây là mẹ của Vinh Đông, giờ đây đang ngồi trên chiếc sofa cũ kỹ gạt nước mắt, “Lúc đó Vinh Đông không có việc làm, nói muốn ra ngoài xông xáo, vừa hay ở Thuật Phong nó có một người bạn chơi rất được. Mặc dù tôi làm ngành giáo nhưng không thích quá bó buộc con cái nên đã để nó đi. Ai mà ngờ được, nó cứ thế ra đi mãi mãi”.

“Khoảng thời gian đó, nó có về nhà mấy lần. Chẳng có điểm gì lạ cả, chỉ hay cự nự xích mích với chúng tôi. Vì sao ư? Dĩ nhiên là vì chuyện đại sự cả đời của nó rồi. Lớn đến từng ấy rồi, nó không gấp nhưng chúng tôi thì sốt ruột lắm. Đối tượng hả? Nó bảo nó không có đối tượng, nhưng tôi cho là thằng nhóc đó khả năng lớn từng có người yêu, vì có mấy lần về nhà nó cứ trốn vào phòng gọi điện thoại, toàn gọi sau lưng chúng tôi. Về sau? Tôi không biết, đó là lần cuối cùng nó về nhà.”

Kể xong, bà Vinh đứng dậy dẫn họ vào phòng của Vinh Đông. Một năm nay, hai ông bà vẫn giữ nguyên vẹn căn phòng của con trai.

Căn phòng hướng về phía Đông, ánh sáng rất đầy đủ, góc tường dựng một cây đàn ghi ta, bên trên cây đàn có treo khung ảnh, chỉ toàn là ảnh chụp phong cảnh, không có người. Những khung cảnh lộn xộn trong trật tự khiến căn phòng rõ ràng có chút phong cách. Bên kia căn phòng có bàn làm việc, trên bàn là mấy tờ nhạc phổ, góc phía trên bên phải của nhạc phổ đều được ký một chữ R viết hoa.

Quan sát một lúc, Cận Hoài Lý đứng dậy ra về. Trước khi về, anh xin phép bà Vinh được mượn mấy chiếc đĩa CD trước kia Vinh Đông từng thu âm. Biết đâu chúng lại nắm giữ mấu chốt để phá án.

Khi Hà Tử Quân nhận được lời mời của đài truyền hình, cô ta đang ở nhà sắp xếp đồ đạc. Lúc biết được thông tin cuộc thi sáng tác ca khúc vẫn tiến hành như thường, biểu cảm kinh ngạc chợt lướt qua gương mặt cô ta trong giây lát. Phía đài truyền hình nói là vì không muốn những bài hát của Đới Chính Hàm bị mai một, cô ta nghe xong cái cố này, chỉ khẽ cười.

Tối đêm chung kết, cô ta ngồi trên hàng ghế khán giả, yên lặng đợi chương trình bắt đầu. Khi người dẫn chương trình thông báo tiếp theo là ban nhạc của Đới Chính Hàm, khuôn mặt cô ta không một chút biểu cảm. Một gã ăn trộm dựa vào đâu để được đứng trên sân khấu?

Nhạc dạo đang vang lên, cả sân khấu bỗng tối thui.

Dường như cả ông trời cũng không muốn anh ta công bố bài hát đó, Hà Tử Quân cười. Đúng vào lúc này, chợt xuất hiện tiếng ghi-ta.

“Bài hát này, tôi muốn dành tặng cho một cô gái tôi đã yêu thương từ rất lâu rồi...”

Hà Tử Quân cảm thấy mình như sắp ngừng thở. Giọng nói đó cô ta quá quen thuộc... Nhưng làm sao có thể!

Sau khi toàn bộ bài hát kết thúc, cầu dao dường như vẫn chưa sửa xong, cả sân khấu vẫn đen ngòm. Nội tâm của Hà Tử Quân đã bình tĩnh hơn ban nãy rất nhiều. Cuối cùng khi cầu dao được sửa chữa xong, ghế ngồi của Hà Tử Quân đã trống vắng.

Đằng sau sân khấu, người qua người lại nhộn nhịp. Có vài ca sỹ mặc đồ Punk tay cầm nhạc cụ của mình đứng khoảng giữa lối đi, trong đó có một người nhắm mắt gảy một cây ghi-ta không cắm điện, say sưa quên mình trong thế giới riêng, dường như không hề chú ý tới việc có một cô gái trẻ đang đi ngang qua mình. Cô gái đó có khuôn mặt trong sáng, hơi gầy, dáng người không cao, mái tóc dài, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh.

Khi đi tới giữa hành lang, cô ta dừng bước, đứng trước một cánh cửa, bên trong có người đang nói chuyện. Cô ta áp tai vào cửa lắng nghe, là thành viên của ban nhạc đang nói chuyện.

“Thằng nhóc này cao số thật đấy, lại chưa chết, không chết sao không quay về tìm tụi này?”

“Có vài việc vướng bận, chẳng phải bây giờ đã về rồi sao.” Trả lời họ là một giọng nam khác, giọng cao trung, âm sắc rất hay, cô ta luôn cảm thấy âm thanh ấy giống như một người kể chuyện trên đài phát thanh mà cô ta rất thích. Không nghĩ nhiều nữa, cô ta đẩy cánh cửa ra, “Vinh...”.

Cô ta không nói tiếp được, vì khi mở cửa, căn phòng hoàn toàn trống trải, giữa phòng đặt một chiếc máy chạy đĩa CD vẫn còn đang quay, âm thanh được phát ra từ đó.

Giọng nói trong đĩa CD vẫn còn tiếp tục, nhưng giờ nó nói gì, cô ta không còn nghe rõ nữa. Cô ta chỉ nghe thấy có tiếng bước chân từ sau lưng truyền tới.

“Cô tới tìm Vinh Đông phải không?” Vạn Phong bước vào phòng, tắt chiếc máy phát đi, “Vinh Đông là bạn trai của cô còn Đới Chính Hàm là người bị cô giết hại”.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Hà Tử Quân cúi đầu, đang tay vào nhau rồi lại buông ra.

“Vì sao cô lại bước vào căn phòng này? Vì ban nãy cô nghe được cuộc hội thoại trong phòng, nghe thấy họ nói về người đã chết đó, cô đã gọi một tiếng ‘Vinh’...”

Hà Tử Quân bật cười, “Nickname trên mạng của A Hàm là ‘Nửa đời chinh chiến’^[1], tôi tưởng anh ấy chưa chết nên tôi gọi anh ấy”.

[1] Nickname trên có âm đầu đồng âm với tên “Vinh” trong tiếng Trung.

“Vì sao cô lại tưởng là anh ta?”

“Vì giọng hát, tôi đã nghe bài hát của anh ấy, chính vì đã nghe nên tôi mới ra sau khán đài tìm anh ấy.” Hà Tử Quân càng nói càng nhanh, cô ta đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

“Ồ? Cô chắc chắn giọng hát ban nãy là của Đới Chính Hàm chứ? Tôi cứ tưởng là cô đã giết Đới Chính Hàm, Vinh Đông mới là bạn trai của cô cơ đấy.”

“Đùa gì vậy, tôi còn chưa bao giờ gặp Vinh Đông, vốn không quen anh ta.” Hà Tử Quân nói.

“Xem ra chúng tôi thu thập chứng cứ nhầm lẫn rồi.” Vạn Phong tỏ ra rầu rĩ, “Nhưng tôi vẫn không tin rằng suy đoán của chúng tôi là sai lầm. Ở đây còn vài hộp đĩa CD, chúng ta cùng nghe xem giọng hát ban này có phải của Đới Chính Hàm không nhé”.

Vạn Phong giơ tay bảo đồng nghiệp mang vài chiếc đĩa tới. Anh ta ngồi sụp xuống, bật từng chiếc, từng chiếc. Hà Tử Quân nhìn anh ta với vẻ chán chường, thật sự không hiểu anh ta đang làm gì.

CD đó chứa bản demo bài hát của ban nhạc. Vừa nghe, Vạn Phong vừa gõ ngón tay phát biểu ý kiến, “Xem ra đĩa CD ban này phát đích thực là giọng của Đới Chính Hàm, tôi hiểu lầm cô rồi. Ừm ừm, đoạn này hát khá đấy. Ấy ấy, chỗ chuyển âm này có thể mềm mại hơn một chút. Ai da, người này hát tậ thật, chất giọng tôi chưa từng nghe, không lẽ là bản thu của gã Vinh Đông trước kia?”.

“Giọng của Vinh Đông không phải như vậy...” Buột miệng xong, Hà Tử Quân mới ý thức được mình đã lỡ lời, tất cả mọi người trong phòng đều đưa mắt nhìn cô ta.

“Cô nói cô chưa từng gặp Vinh Đông, cũng không quen biết anh ta, thế mà biết khá rõ chất giọng của anh ta đấy nhỉ?” Vạn Phong quăng hộp đĩa CD trong tay xuống, “Hà Tử Quân, cảnh sát hiện giờ đang nghi ngờ cô có liên quan tới một vụ mưu sát, mời cô về Cục hợp tác điều tra”.

Pháp y đã phát hiện được phản ứng máu ẩn dưới đế đôi giày độn của Hà Tử Quân, chứng thực vết máu đó thuộc về Đới Chính Hàm.

Đứng trước những bằng cứ không thể chối cãi, Hà Tử Quân khai nhận động cơ gây án của mình.

“Thật ra tôi rất mong chờ các anh bắt được tôi, như vậy tôi có thể dũng dạc nói cho tất cả mọi người biết Đới Chính Hàm ăn trộm bài hát của Vinh Đông, còn hại chết anh ấy!” Kể lại chuyện cũ, nước mắt Hà Tử Quân tuôn như mưa.

Vì mắc bệnh xương thủy tinh, tới tận năm hai mươi tuổi, cô ta vẫn chưa đi học được mấy ngày, cũng chưa từng yêu đương. Cuộc đời của cô ta khi đó chỉ có một màu xám xịt. Cho tới một ngày, cô ta vào một phòng chat online và quen biết “Nửa đời chinh chiến”.

“Nửa đời chinh chiến” tự xưng là một người cảm sốt âm nhạc, đang theo đuổi giấc mơ của mình tại một thành phố. Khi đó anh ấy đã hỏi mọi người trong nhóm rằng: “Ước mơ của các bạn là gì?”. Hà Tử Quân chưa một lần bình luận đã lên tiếng lần đầu tiên, cô ta nói: “Nếu có thể, tôi hy vọng tôi sẽ dũng cảm lựa chọn cái chết”.

Cô ta thật sự không muốn sống nữa, nhưng chỉ có người đã từng đi tới bước đường cùng ấy mới hiểu, chết cũng cần một dũng khí rất lớn.

Cô ta vừa gõ xong câu ấy, cả nhóm chat bỗng bùng nổ, mọi người nhao nhao lên nhưng dường như chẳng ai coi câu nói của cô là thật. Thế mà điều khiến cô bất ngờ là có một người đã nhắn tin riêng với cô. Người ấy chính là “Nửa đời chinh chiến”.

Nửa đời chinh chiến: Những gì bạn nói là thật ư?

Hoa hồng héo úa (Hà Tử Quân): Phải.

Nửa đời chinh chiến: Chết không phải chuyện gì quá tệ hại, nhưng chí ít phải trải nghiệm hết những chuyện hay ho trên cõi đời này đã. Vậy thì sau này dù có ra đi, xuống dưới đất sâu, cô cũng có thể nhìn đồng đất đen thùi lùì đó mà nhớ lại một quá khứ huy hoàng.

Lần đầu tiên có người nói với cô như vậy. Quan điểm của “Nửa đời chinh chiến” khác hẳn với bố mẹ cô. Bố mẹ Hà Tử Quân luôn hy vọng cô có thể gắng sống thêm được một thời gian, bớt gãy xương, bớt chịu khổ. Để đạt được mục đích này, ông bà rất hiếm khi để cô ra khỏi nhà. “Nửa đời chinh chiến” thì khác, theo cách nói của anh ấy, ở nhà cũng gãy xương, thế thì sao không ra ngoài gãy xương, phong cảnh bên ngoài tươi đẹp biết bao!

Tiếp nhận ý kiến của “Nửa đời chinh chiến”, Hà Tử Quân đã thật sự đi ra ngoài. Ở thế giới ngoài ấy, cô đã gặp được mối tình đầu tiên của mình. Đối phương là nhân viên trong một quán cà phê. Ngày ngày Hà Tử Quân đều tới đó mua một tách cà phê. Cô ta cũng không uống, cứ ngồi đó nhìn cà phê nguội dần từng chút một.

Không lâu sau, Hà Tử Quân quen biết anh chàng ấy. Họ bắt đầu yêu đương. Gọi là yêu, chẳng qua vì anh chàng kia trong lúc bán cà phê cứ hay ngắm Hà Tử Quân đến thất thần. Hà Tử Quân cảm thấy những tháng ngày như vậy thật ra cũng không tồi.

Nhưng cảnh đẹp không dài lâu. Có một lần cô ta tới quán bị người ta đụng phải, gãy xương. Anh chàng kia đưa cô ta tới bệnh viện, biết được bệnh tình của cô ta. Khi đó anh chàng kia không nói không rằng, về sau Hà Tử Quân tới quán cà phê một lần nữa thì phát hiện anh chàng đã có bạn gái mới, một nữ sinh khỏe mạnh và xinh xắn.

Đả kích lần đó khiến Hà Tử Quân muốn tự sát. Trước khi thực hiện, ma xui quỷ khiến thế nào cô ta lại nhắn tin cho “Nửa đời chinh chiến”, hy vọng anh ấy có thể gọi điện cho mình để được nghe giọng nói của anh ấy. Cô ta

gửi cả số di động của mình cho “Nửa đời chinh chiến”, nhưng đối phương không gọi.

Lần liên lạc tiếp theo của “Nửa đời chinh chiến” là vài ngày sau. Khi được cảnh sát cứu sống, Hà Tử Quân mới biết thì ra chính “Nửa đời chinh chiến” là người báo cảnh sát. Anh ấy nói mấy hôm đó cố họng mình khản đặc, phải nhờ bạn báo cảnh sát giúp.

Đó là lần đầu tiên Hà Tử Quân được nghe giọng nói của “Nửa đời chinh chiến”, rất êm tai, rất dịu dàng.

Về sau, “Nửa đời chinh chiến” tỏ tình với cô ta qua mạng. Cô ta nhận lời, họ bắt đầu mối tình online.

Họ không thường xuyên trò chuyện. “Nửa đời chinh chiến” rất bận rộn, bận sáng tác, bận tham gia đủ các cuộc thi, đa phần toàn thất bại, thế nên anh ấy phải dành phần lớn thời gian để làm việc. Hà Tử Quân rất thương bạn trai, muốn gửi tiền cho anh ấy, nhưng “Nửa đời chinh chiến” nói không cần.

Chuyện xảy ra vào nửa năm trước. Hà Tử Quân theo cả gia đình tới Thuật Phong, như vậy cô ta sẽ gần “Nửa đời chinh chiến” hơn một chút.

Ở chỗ đã hẹn, cô ta đã nhìn thấy Đới Chính Hàm.

Giống hệt như suy nghĩ của cô ta, Đới Chính Hàm là một người lương thiện dịu dàng. Anh ta luôn đối xử rất tốt với cô ta, vì muốn anh ta chuyên tâm sáng tác hơn nữa, Hà Tử Quân còn chu cấp tiền sinh hoạt cho Đới Chính Hàm. Ban đầu Đới Chính Hàm không đồng ý, nhưng Hà Tử Quân

kiên trì hết lần này đến lần khác, Đới Chính Hàm từ chối mấy lần rồi cũng chấp nhận.

Nhưng chỉ mới hai tháng trước, cô ta bỗng phát hiện ra điều bất thường.

Có lần, cô ta tới phòng thu âm, nghe được Đới Chính Hàm thu bài hát. Bài hát đó có chút quen thuộc. Nghe một lúc, cô ta phát hiện ra đó là bài hát trước kia “Nửa đời chinh chiến” từng hát cho mình nghe trong điện thoại. Giai điệu có chút thay đổi, nhưng cô ta nhớ rõ câu hát *Tình này, mong ước chân thành này có thể nhìn thấu – Sáng rực như ban ngày*, “Nửa đời chinh chiến” khi hát cong lưỡi lên nên không nghe rõ, còn cách nhả chữ của Đới Chính Hàm lại cực kỳ sắc nét, mặc dù giọng của hai người họ rất giống nhau, nhưng thực tế luôn có chỗ nào đó không ổn.

Những nghi ngờ dần dần được chứng thực, Hà Tử Quân phát hiện ra Đới Chính Hàm quả thực không phải “Nửa đời chinh chiến”. Trước kia trong điện thoại, Hà Tử Quân từng nói với “Nửa đời chinh chiến” rằng cô ta muốn nuôi mèo, lúc đó anh ấy nói được, mèo rất dễ thương. Nhưng Đới Chính Hàm thì không thích mèo.

“Nửa đời chinh chiến” rốt cuộc là ai, anh ấy đã đi đâu mất rồi?

Cô ta bắt đầu lén nghe ngóng về người có giọng nói khá giống với Đới Chính Hàm ấy, việc này không có gì khó khăn. Trong một lần tụ tập, Hà Tử Quân nói: “Giọng của A Hàm thật là dễ nghe, độc nhất vô nhị”.

Lúc đó mấy người trong ban nhạc đã uống quá chén, có người khoát tay nói: “Độc nhất vô nhị gì chứ, nếu Vinh Đông chưa chết, vị trí hát chính của ban nhạc đâu có đến lượt Đới Chính Hàm! Giọng của họ giống nhau như đúc, khả năng sáng tác của Vinh Đông giỏi hơn Đới Chính Hàm nhiều”.

Hà Tử Quân còn muốn hỏi thêm gì đó nhưng người kia đã bị các thành viên khác cản lại.

Chuyện một khi đã bị khơi mào thì những chuyện tiếp theo muốn dừng cũng không dừng được. Về sau, Hà Tử Quân tìm được một nhạc phổ ở nhà Đới Chính Hàm, nhạc phổ ấy chính là bài hát “Nửa đời chinh chiến” từng hát cho cô nghe, có điều trên đó đã có rất nhiều dòng được sửa chữa, sau khi sửa vừa khéo đã trở thành bài hát của Đới Chính Hàm.

Vinh Đông mới là “Nửa đời chinh chiến”, Đới Chính Hàm đã ăn cắp bài hát của Vinh Đông...

Cõi lòng Hà Tử Quân lạnh ngắt. Cô ta muốn rời khỏi Thuật Phong, rời xa nơi này.

Đúng vào lúc đó, cô ta bất ngờ nghe thấy Phùng Phàm và Đới Chính Hàm cãi vã. Phùng Phàm chỉ trích Đới Chính Hàm sử dụng bài hát của Vinh Đông, phản ứng của Đới Chính Hàm nhẹ tênh, anh ta nói: “Của cậu ta chính là của tôi”.

“Vậy ngày cậu ấy rơi xuống nước, sao cậu không cứu cậu ấy?”.

Đới Chính Hàm sững người, Hà Tử Quân cũng ngây ra theo. Hà Tử Quân chỉ biết Vinh Đông chết đuối, chứ hoàn toàn không hay biết Đới Chính Hàm lúc đó cũng có mặt, hơn nữa còn không cứu người.

Những lời sau đó của Phùng Phàm, Hà Tử Quân không còn nghe rõ nữa. Cô ta chỉ biết khi ấy Phùng Phàm nói tới việc Đới Chính Hàm vì bài hát mà thấy Vinh Đông chết không cứu, anh ta cũng đã nhìn thấy cô ta đứng ngoài cửa.

Hà Tử Quân vờ như chưa nghe thấy gì, mỉm cười hỏi Đới Chính Hàm lát nữa muốn ăn gì. Lúc cô ta cười thì suy nghĩ muốn giết chết Đới Chính Hàm để trả thù cho Vinh Đông cũng đã mạnh nha.

“Chính là như vậy.” Trong phòng thẩm vấn, Hà Tử Quân vắn vẹo cổ, giữ một tư thế ngồi quá lâu, cô ta rất không thoải mái, “Ban đầu tôi nghĩ cách làm sao để giết được Đới Chính Hàm. Anh ta nhát chết, thế là tôi đã nghĩ ra chiêu dọa ma anh ta. Hôm đó anh ta sáng tác tới chỗ bí, cảm thấy bực bội. Tôi đã viết một mảnh giấy, hẹn anh ta tới phòng ghi hình gặp mặt, nói muốn cho anh một bất ngờ”.

“Cô bảo Đới Chính Hàm nhìn ô cửa sổ đó, mà vị trí ở phòng ghi hình cũng chỉ có ở đó mới nhìn thấy được ô cửa sổ. Sau đó Đới Chính Hàm đã nhìn thấy ‘Vinh Đông’ rồi ngã thẳng từ trên tấm phông nền xuống. Cô có nhớ lúc đó biểu cảm của anh ta như thế nào không?”

“Dĩ nhiên là sợ hãi, hoảng hốt rồi, nếu không làm sao kế hoạch của tôi có thể thành công được?”

“Cô chắc chứ?” Nghĩ tới việc điều này mâu thuẫn với suy luận của giáo sư Cận, Vạn Phong không thể không truy hỏi thêm một lần.

“Đương nhiên là chắc.”

“Được rồi, thứ cô lấy từ tay Đới Chính Hàm là mảnh giấy hẹn gặp mặt anh ta?”

“Phải.”

Vì nguyên do sức khoẻ của Hà Tử Quân, buổi thẩm vấn kết thúc tại đó.

Ở bên kia, buổi thăm vấn Phùng Phàm cũng kết thúc nhanh chóng.

“Anh ta mặc đồ con gái đứng ở ngoài nhà vệ sinh giặt dây, chiều cao được làm giả sau khi co chân lại. Còn về động cơ là trả thù cho bạn...” Vạn Phong gập số lại, “Khẩu cung rất thống nhất với Hà Tử Quân, hay là việc Đới Chính Hàm sảy chân thật sự là ngoài ý muốn?”

Không biết nữa.

Cận Hoài Lý cúi đầu, tất cả chỉ là trùng hợp thôi sao?

Mang theo cả một bụng nghi vấn, anh và Nguyễn Lập Đông cùng nhau về nhà.

Cận Hoài Lý đứng trên bậc thềm cuối cùng trước căn nhà số 77 đường Trung Sơn Đông, vô cơ cảm thấy nhà mình dường như có gì đó khác bình thường. Anh bước lên thềm, tay sờ lên tay nắm cửa, xoay một cái, cửa bật mở.

Chập tối, trong nhà chưa bật đèn, vì là một căn nhà cũ, thiết kế từ mười mấy năm trước nên những ô cửa sổ cung cấp ánh sáng tự nhiên cũng rất ít, căn phòng trong tối mù mù. Cận Hoài Lý đứng ở cửa một lát, anh nghe thấy tiếng gì đó, bỗng nhiên một loạt những tiếng “tít, tít” lao tới gần với tốc độ cao. Anh né người, vất vả bắt được Nhị sư huynh đang tính bay ra ngoài cửa.

Nhị sư huynh kinh hoàng quá độ, kêu tít tít không ngừng.

Tất cả còn chưa kết thúc, ngay sau đó lại có một chiếc đèn bàn bay ra, rồi tới ghế tựa sofa, cuối cùng là bản thân Trần Vị Nam. Anh ta ngã sõng soài xuống bậc thềm, phải dùng hết sức mới có thể ngẩng đầu lên nhìn Cận Hoài Lý, nhưng vẫn chẳng nói được câu nào.

Tay trái cầm đèn, tay phải nắm Piggy, chân trái còn đang giữ lấy gối ôm, Cận Hoài Lý khó xử nhìn Trần Vị Nam: “Tôi hết tay rồi.”

Trần Vị Nam ai oán nhìn chân của Cận Hoài Lý. Anh chỉ nhún vai, tỏ ra vô tội: “Chiếc gối ôm này được Lập Đông mua ở chợ đêm với giá 30 tệ đấy, đắt lắm.”

Cục tức cuối cùng Trần Vị Nam cố nín nhịn xuống bụng cuối cùng cũng phải xả ra: Anh ta còn rẻ mạt hơn cả một chiếc gối ôm 30 tệ.

Hôm đó là lần đầu tiên Cận Hoài Lý được gặp vị hôn thê trong truyền thuyết của Trần Vị Nam – Sài Diễm. Tính cách của cô ta và cái tên cực kỳ giống nhau, giống như một thanh củi khô bị châm lửa, đi tới đâu là kêu lép bép tới đó.

Cận Hoài Lý ngồi ở một góc sofa hình tròn, nhìn Sài Diễm đang ngồi cùng phía với anh: “Quan hệ giữa hai người không tốt sao? Cô là vị hôn thê của anh ta, vì sao không bôi thuốc cho anh ta?”

“Thầy Cận ơi, ông nội Cận ơi, cầu xin anh, đừng có để cô ấy qua đây. Cô ấy mà qua đây sẽ không còn là bôi thuốc, là lấy mạng luôn đó!”

Sài Diễm hừ lạnh: “Lấy mạng? Được thôi, xoá bỏ hôn ước cho tôi đi đã. Xoá rồi tôi sẽ không đâm anh nữa”.

Một người con gái có sở trường là Taekwondo và vật tự do, lời nói ra như tạo gió, đầy uy hiếp.

Trần Vị Nam im bật, lẳng lặng để Nguyễn Lập Đông bôi thuốc cho mình.

Đầu óc Cận Hoài Lý trước nay vẫn không dung nạp được những mối quan hệ nam nữ phức tạp. Anh cúi đầu nhẹ nhàng xoa lên mép bàn. Chiếc bàn gỗ lim mấy trăm ngàn của anh đã bị xước hai vết, trái tim anh rỉ máu, đây là chiếc bàn anh thích nhất đấy.

Đang mãi nghĩ thì Sài Diễm vốn đang ngồi ở phía xa chẳng biết từ lúc nào đã ngồi tới bên cạnh anh: “Chẳng phải anh ta đang sống ở đây sao? Tôi có thể ở cùng không?”

Việc này...

Nguyễn Lập Đông nói Sài Diễm từng chịu kích thích một lần, mắt có thể nhìn thấy những người mà họ không nhìn thấy.

Nguyễn Lập Đông nói, anh Vị Nam rất yêu chị Sài Diễm, yêu rất vất vả.

Nguyễn Lập Đông trình bày rất nhiều, cuối cùng đã thuyết phục được anh thu nhận Sài Diễm.

Lời vừa nói ra, anh lại thấy hơi hối hận, vì anh đã nhìn thấy trước được tương lai “nguy kịch” của mấy món đồ gia dụng trong nhà.

Thở dài ngao ngán, anh lên gác, tiếp tục nghiên cứu về vụ án của Đới Chính Hàm.

Sâu tận đáy lòng, Cận Hoài Lý luôn cảm thấy vụ án này có vài điểm chưa thể giải thích rõ ràng.

Vị trí và tư thế Đới Chính Hàm ngã xuống, cùng với thái độ của Phùng Phàm.

Phải, anh một mực cảm nhận Phùng Phàm là một sự tồn tại kỳ lạ. Phải biết rằng việc làm đó là phạm pháp. Một người bình thường không thể vì tình cảm anh em giản đơn mà tham gia vào một kế hoạch giết người.

Anh lật giở lời khai của Phùng Phàm, nghiên cứu tỉ mỉ.

Tôi và Đới Chính Hàm quen nhau trước. Cậu ta rủ tôi chơi nhạc, có thể nói, chính cậu ta đã dẫn dắt tôi bước vào con đường này. Tôi coi cậu ta là bạn thân nhất của mình. Con người cậu ta tính cách hơi kỳ lạ. Khi chúng tôi mới quen biết, cậu ta không hay nói chuyện, tôi toàn kéo cậu ta tới kể chuyện của mình. Ban đầu cậu ta cảm thấy tôi khá phiền, sau này xảy ra một chuyện, chúng tôi mới dần dần thân thiết hơn.

Vì sao tôi lại giúp đỡ Hà Tử Quân giết cậu ta? Vấn đề này rất mâu thuẫn. Cậu ta là bạn của tôi, nhưng lại làm ta những chuyện tôi không thể nhẫn nhịn được. Nói trắng ra thì giá trị quan của tôi và cậu ta có sự khác biệt mà thôi. Quan trọng nhất là đối tượng cậu ta hãm hại lại là Vinh Đông.

Đới Chính Hàm yêu âm nhạc tới một mức độ điên cuồng. Anh biết đấy, một người yêu một thứ gì đó tới một mức độ nhất định nhưng lại không có được, có lẽ sẽ cư xử tiêu cực. Vinh Đông là người bạn về sau cậu ta mới giới thiệu cho tôi. Vinh Đông là người không trọng danh lợi, âm nhạc là sở thích của cậu ấy, nhưng không chỉ dựa vào đam mê, cậu ấy còn là một người có tài năng thực sự. Cũng là chuyện hơn một năm trước rồi, đó là thời kỳ cậu ấy đang cạn kiệt ý tưởng sáng tác. Một lần tình cờ, tôi nghe thấy Đới Chính Hàm và Vinh Đông cãi nhau. Vinh Đông chất vấn cậu ta có phải đã ăn cắp bài hát của mình không. Họ cãi nhau rất dữ. Khi ấy chúng tôi đang ở trong quán karaoke, vì chuyện cãi vã, Đới Chính Hàm còn làm một nhân viên của quán bị thương, sau đó chính tôi đã đưa người này vào

bệnh viện. Không lâu sau, chúng tôi ra ngoài du xuân, Vinh Đông rơi xuống sông, chết đuối.

Cái chết của Vinh Đông liên quan bao nhiêu phần tới Đới Chính Hàm thì tôi không biết, nhưng tôi biết khi Vinh Đông rơi xuống nước, cậu ta là người đầu tiên tới hiện trường, nhưng lại không cứu Vinh Đông. Sau này tôi nghĩ, cho dù cậu ta không phải là người đẩy Vinh Đông xuống thì cậu ta cũng là kẻ thấy chết làm ngơ.

Quan hệ giữa tôi và Vinh Đông ư? Nói thế nào nhỉ, có lúc tôi cảm thấy quan hệ giữa người với người thật sự không thể nói rõ. Tôi và Vinh Đông quen biết nhau thông qua Đới Chính Hàm, nhưng tình cảm giữa hai chúng tôi lại tốt hơn giữa tôi với Đới Chính Hàm. Vinh Đông là một người tốt.

Nhờ cơ duyên về sau, tôi biết được chuyện Đới Chính Hàm mạo danh Vinh Đông hẹn hò với Hà Tử Quân, tôi mới quyết định giúp cô ta.

Tình yêu online, mạo danh bạn trai, ăn cắp, thấy chết không cứu. Cận Hoài Lý nhìn chăm chăm vào mấy chữ mình viết này, thất thần từ khi nào. Trực giác nói cho anh biết, chân tướng của chuyện này có lẽ ẩn sau lời khai của Phùng Phàm.

Nhưng chân tướng như thật như giả đó rốt cuộc là gì đây? Anh vò đầu, phát hiện chiếc di động trên bàn đã nhấp nháy sáng một lúc rồi.

Anh ngẩng đầu lên, thấy ngoài cửa sổ trời đã tối đen, thầm nghĩ giờ này Nguyễn Lập Đông còn gọi đến làm gì vậy?

Âm thanh trong điện thoại ồn ào hỗn tạp, ngay cả giọng nói của Nguyễn Lập Đông cũng trộn lẫn âm thanh rè rè như máy điện tín.

“A lô, Cận Hoài Lý, em đã tìm thấy quán karaoke mà Phùng Phàm nói rồi, phát hiện được một vài chuyện kỳ lạ. Anh mau đến đây đi!”

Chuyện kỳ lạ? Chuyện kỳ lạ gì? Cận Hoài Lý muốn hỏi thêm nhưng điện thoại đã bị ngắt.

Có chuyện gì vậy? Khi anh vội vàng gọi lại thì đã nghe thấy thông báo “Thuê bao đã tắt máy”.

Nguyễn Lập Đông! Nhớ lại cô gái làm việc gì cũng quá nông nổi, thiếu lý trí, chân luôn luôn chạy trước não đó, Cận Hoài Lý cuống cuống cầm áo khoác, lao ra ngoài.

Đêm đen, tĩnh mịch. Đèn đuôi xe của chiếc “tên lửa số 2” lao qua góc đường, hết như đang lao thẳng lên bầu trời đen như mực

Quản lý của Vương Giác Ca Thành lúc này đang nhìn người trước mặt với vẻ căng thẳng, “Anh à, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi chưa từng gặp cô gái như miêu tả của anh”.

Biết rõ rằng đối phương đang nói dối nhưng khổ nỗi lại không tìm được chứng cứ để phản bác, Cận Hoài Lý sầu não. Anh cuộn chặt tay lại, phải làm sao? Phải làm sao đây?

Bỗng nhiên, tầm mắt của anh rơi xuống bệ xi măng ngay gần đó. Ở đó có một chiếc kẹp tóc thủy tinh đang phát sáng lấp lánh.

Anh nhận ra nó thuộc về Nguyễn Lập Đông.

Anh vội bước chạy tới, cùng hướng rơi của chiếc kẹp tóc còn vương một sợi tóc.

Cô bị cưỡng chế đưa đi, trước khi đi còn xảy ra giằng co, từ sợi tóc này có thể nhìn ra điểm ấy.

“Cô ấy đang ở đâu?”

Người quản lý không hiểu chuyện vẫn còn muốn cứng cổ nguy hiểm. Cận Hoài Lý đã sớm dự liệu được, anh rút di động ra, huơ huơ trước mặt người quản lý: “Nếu cô còn không nói, tôi sẽ liên lạc với cảnh sát. Sợi tóc trên chiếc kẹp này có thể chứng minh bạn tôi từng tới chỗ cô. Bây giờ cô có thể thừa nhận cũng đã muộn rồi, tôi muốn kiểm tra camera của các người!”.

Khi Vạn Phong tới, người quản lý bị dồn vào đường cùng đã nói ra tất cả: Một nhóm khách quen có một số vụ làm ăn đen tối. Vì quá trình giao dịch bị Nguyễn Lập Đông nhìn thấy nên đã bắt cô đi.

Vụ làm ăn đen tối đó là gì? Cận Hoài Lý không rõ.

Nguyễn Lập Đông hiện đang ở đâu, có an toàn hay không, anh cũng không nói chắc được.

Cuộc đời dường như chưa bao giờ bất lực đến thế.

Anh cúi đầu ngồi trên băng ghế dài trong Cục cảnh sát, tinh thần gần như suy sụp.

Vạn Phong lấy lời khai xong đi ra, ngồi xuống bên cạnh anh: “Tình hình vẫn khá lạc quan, đối phương chỉ là đám thanh niên hư hỏng bán thuốc lắc, không hiểu sao lại bắt Nguyễn Lập Đông. Các tổ viên của chúng tôi đã tận dụng hết lực lượng tổ chức để tìm cô ấy rồi. Giáo sư Cận, anh cũng đừng quá...”

“Tôi có thể nói chuyện với người ở quán karaoke không?” Nguyễn Lập Đông vì theo đuổi chân tướng mới mất tích. Những việc dư thừa anh không làm được, chí ít cũng không thể phụ sự tin tưởng của cô đối với mình.

Vạn Phong ngấn ra, gật đầu đồng ý.

Đã một năm trôi qua, nhưng người phục vụ ở Ca Thành khi đó đa phần không còn nữa. Cũng may có một nhân viên nữ vì được thăng chức nên ở lại. Mà câu chuyện xảy ra khi đó, cô ấy vẫn còn lưu giữ những ấn tượng mơ hồ.

“Có một người trông có vẻ hoà nhã đưa Tiểu Tống tới bệnh viện. Bạn của anh ta lúc đó rất hung hãn, nhưng anh ta chẳng nói chẳng rằng, cứ thế đưa thẳng Tiểu Tống đi.”

Tiểu Tống là người phục vụ khi đó, còn người hoà nhã mà nhân viên nữ chỉ ra từ bức ảnh chính là Phùng Phàm.

Kết quả này đối với Cận Hoài Lý mà nói hoàn toàn không lạc quan.

Lẽ nào thật sự do anh nghĩ nhiều sao? Trong đầu một nửa là vụ án, một nửa là Nguyễn Lập Đông còn chưa rõ sống chết, Cận Hoài Lý cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

“Giáo sư Cận, ý của cấp trên là vụ án này đã kết thúc. Anh đừng nghĩ nhiều nữa, yên tâm về nhà đợi tin tức của cô Nguyễn đi.”

“Tôi vẫn cảm thấy có rất nhiều điều chưa giải thích rõ ràng.”

Thật sự hết cách với vị giáo sư đầu gối cố chấp này, Vạn Phong thở dài, đưa thứ gì đó tới trước mặt anh: “Đây là ghi chép về sau, anh xem đi.”

Cận Hoài Lý đón lấy cuốn sổ, lật giở, phát hiện bên trong có ghi chép chuyện vì sao Phùng Phàm trở nên thân thiết với Đới Chính Hàm.

“Đới Chính Hàm từng tự kỷ một thời gian?” Phùng Phàm còn ở suốt bên cạnh cùng điều trị với anh ta?

Cận Hoài Lý rùng mình, tiếp tục đọc.

Trên ghi chép nói, có một lần Đới Chính Hàm bị bệnh nặng, cầm dao tự vẫn, chính Phùng Phàm đã ngăn anh ta lại, vết dao đó tới giờ vẫn còn lưu lại trên cánh tay Phùng Phàm.

“Quả thực có vết dao này.” Vạn Phong ngồi bên gật đầu chắc nịch.

Nếu những chuyện viết trên đây đều là sự thật, nếu đúng như những gì Phùng Phàm nói, anh ta và Đới Chính Hàm từng là bạn rất thân, vậy thì Cận Hoài Lý có thể khẳng định một trăm phần trăm, Phùng Phàm này có vấn đề.

Vì trên đời chẳng có người nào lại đi giết người chỉ vì bạn tốt phạm phải sai lầm như vậy. Tuyệt đối không có.

“Vạn Phong, tôi muốn nhờ anh hai việc.”

“Chuyện gì vậy, giáo sư Cận cứ nói.”

“Tôi muốn điều tra danh tính của vị bác sỹ từng điều trị cho Đới Chính Hàm.” Căn bệnh tự kỷ ám thị này, thông thường nếu không dựa vào điều trị của bác sỹ thì sẽ trở thành chứng bệnh rất khó chữa. Thế nên anh dám khẳng định, Đới Chính Hàm đã từng được điều trị.

“Còn nữa, cậu làm ơn đưa Nguyễn Lập Đông bình an trở về.”

“Được, giáo sư Cận, tôi hứa với anh.”

Điều tra một bệnh viện không phải chuyện khó khăn, nhưng muốn tra vị bác sỹ tâm lý từng điều trị một bệnh nhân nhất định nào đó thì không dễ như vậy, vì còn liên quan tới vấn đề riêng tư của bệnh nhân.

Phía Vạn Phong mãi vẫn không có kết quả, Nguyễn Lập Đông lại bật vô âm tín, cuộc sống của Cận Hoài Lý bỗng chốc như rơi xuống vực thẳm.

Nguyễn Lập Đông mất tích tới ngày thứ ba, anh nhìn đồng vật chứng Vạn Phong mang tới, chau mày, “Phá án đối với tôi mà nói không phải là chuyện dễ giải sầu”.

Vạn Phong tưởng rằng mang đại mấy bức ảnh và nhạc phổ của Đối Chính Hàn tới lừa bịp anh là được sao? Bây giờ anh vốn không có tâm trạng phá án. Anh chỉ muốn biết Nguyễn Lập Đông ở đâu, khi nào có thể quay về.

Không trả lời được câu hỏi của anh, Vạn Phong há hốc miệng, quay người đi.

Tâm trạng của Sài Diễm qua mấy ngày đã ổn định hơn rất nhiều. Cô ta thay Cận Hoài Lý nhận đồ, không ngờ lại cầm không vững, một chiếc khung ảnh rơi xuống đất.

“Bộp” một tiếng.

Vạn Phong giật mình chạy lại xem, tưởng là Cận Hoài Lý tức giận, vội tới giúp anh thu dọn.

“Không cần anh giúp, cũng không cần anh đỡ dành tôi, tìm đại mấy thứ tới qua mặt tôi nói là di vật của Đới Chính Hàm.” Cận Hoài Lý nhìn bức ảnh Vạn Phong nhặt lên, nét mặt buồn bã vô cùng.

“Đâu có qua mặt anh. Tất cả đây đều là đồ đạc tìm được ở nhà Đới Chính Hàm đấy.”

Nói vớ vẩn, bức ảnh này rõ ràng là của Vinh Đông. Anh từng nhìn thấy ở nhà Vinh Đông, vì đây là kiểu ảnh không có người, chỉ đơn thuần là một nhóm các bức ảnh chụp sáng tối rất đặc biệt, dưới những lớp sáng tối dày mỏng không đều nhau là bóng hai người. Anh còn nhớ rất rõ.

Thấy anh không tin, Vạn Phong thề độc: “Tôi lừa anh làm gì? Không phải của Đới Chính Hàm, tôi lấy mấy thứ này ở đâu ra chứ.”

Nói vậy, Cận Hoài Lý mới thật sự phát hiện ra bức ảnh trước mắt và bức ảnh trong trí nhớ của mình có vài điểm khác biệt.

Hai bức ảnh đều do Vinh Đông chụp, điểm này thông qua kết nối trực tuyến đã được mẹ của Vinh Đông thừa nhận. Bà ấy nói Vinh Đông thích nhiếp ảnh nhưng lại không thích chụp chân dung, kể cả ảnh chụp chung với bạn bè của anh ta cũng đều là kiểu chụp bóng thế này. Mẹ của Vinh Đông còn nói bức ảnh ở trong nhà thì đã có từ lâu, được chụp bởi Vinh Đông và một người bạn cũ từ khi anh ta còn chưa tới Thuật Phong. Còn về bức ảnh tại nhà Đới Chính Hàm thì bà ấy chưa thấy bao giờ.

Tắt màn hình đi, Cận Hoài Lý nhìn chăm chú bức ảnh một lúc. “Người bạn cũ” mà Vinh Đông quen khi chưa tới Thuật Phong có thể là ai? Vô duyên vô cớ biến mất ư? Có liên quan tới vụ án này hay không?

Một suy đoán chưa chắc chắn không thể chống đỡ cho việc phá một vụ án, Cận Hoài Lý đang trong lúc cạn kiệt cả tinh thần lẫn sức lực cũng chỉ còn cách nghe theo ý kiến của Vạn Phong, tạm thời gác nghi ngờ đối với Phùng Phàm qua một bên.

Tin tức tốt nhất không ngờ lại tới vào một ngày cuối tháng. Sáng sớm, Cận Hoài Lý vẫn còn đang ngủ, dưới nhà bỗng vang lên một loạt tiếng gõ cửa. Anh lật người, nghĩ bụng nếu không phải Sài Diễm thì cũng là Trần Vị Nam gõ trò.

Không ngoài dự đoán, chẳng bao lâu sau dưới nhà đã yên ắng hẳn.

Thấy chưa, quả nhiên là họ.

Anh nhắm mắt lại, bỗng nhiên cảm thấy cánh cửa phòng được nhẹ nhàng mở ra.

Ai vậy? Anh mở mắt, thấy có người đứng ngẩn bên giường.

Nguyễn Lập Đông... trở về rồi!

“Em đã đi đâu?”

“Vạn Phong nói anh vì em mà chẳng còn tâm trạng ứng phó với vụ án, phải không?”

“Có bị thương không?”

“Vụ án của Phùng Phàm đã điều tra rõ ràng chưa?”

“Vạn Phong cứu em ra sao?”

“Em định tập kích bất ngờ một phen, không ngờ anh còn chẳng có thói quen ngủ nude.”

... Cuối cùng Cận Hoài Lý cũng im lặng. Anh kéo kín chiếc chăn trên người, mặt bỗng đỏ bừng.

“Vậy nên, em đã thoát được tầm kiểm soát của bọn chúng như thế và chạy về. Cũng may em xinh đẹp, nếu không trên người chẳng có bất kỳ giấy tờ tùy thân nào, sẽ không có ai chấp nhận cho em quá giang.”

Nguyễn Lập Đông ôm chặt chiếc gối trong lòng. Cô nói nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng nghĩ cũng biết mấy ngày bị bắt đi, cô sống chẳng thoải mái chút nào, “Anh thì sao? Còn chưa nói với em chuyện của Phùng Phàm đã điều tra rõ ràng hay chưa?”.

Cận Hoài Lý lắc đầu: “Phùng Phàm nói Đới Chính Hàm từng bị tự kỷ ám thị. Anh muốn điều tra từ bác sỹ tâm lý, tạm thời chưa có kết quả. Hơn nữa còn tìm được hai bức ảnh chụp bóng từ nhà của Vinh Đông và Đới Chính Hàm, một bức là hình Vinh Đông và một ‘người bạn cũ’ của anh ta, thân phận của người này bọn anh cũng chưa tìm ra”.

Dù sao thì cũng chỉ là bóng người chứ không phải ảnh chân dung, muốn phân biệt được diện mạo của “người bạn cũ” này gần như là không thể.

“Hình dáng của chiếc cửa chớp này đặc biệt quá nhỉ?” Nguyễn Lập Đông cầm lấy bức ảnh, thuận miệng nói một câu.

Cửa chớp? Cận Hoài Lý nhú mày. Đúng rồi, anh chỉ mãi tìm kiếm từ chiếc bóng mà bỏ sót việc bóng của chiếc cửa chớp trong bức ảnh vốn đã mang nét đặc biệt.

Anh cầm điện thoại lên, đang chuẩn bị gọi cho Vạn Phong, không ngờ Vạn Phong đã gọi cho mình trước.

“Giáo sư Cận, gần như đã điều tra hầu hết các bác sỹ tâm lý trong thành phố rồi, họ đều chưa từng tiếp nhận bệnh nhân nào tên Đới Chính Hàm.”

Việc này...

“Tạm thời chưa lo việc này vội, anh điều tra giúp tôi những quán cà phê ở Phố Dương và Thuật Phong, tôi muốn tìm một quán có cửa chớp rộng không đều nhau, khoảng 25-30 cm và 15-20 cm.”

“Tìm cái này làm gì ạ?”

“Tôi tìm được nó thì cũng gần như tìm được ‘người bạn cũ’ của Vinh Đông rồi.”

“Điều này có liên quan gì đến phá án chứ?” Vạn Phong muốn khuyên Cận Hoài Lý đừng tiếp tục bứt rứt vì vụ án này nữa nhưng chung quy vẫn đồng ý. “Đúng rồi, giáo sư Cận, phiền anh giúp tôi truyền đạt thành ý tới cô Nguyễn. Nếu không nhờ cô ấy để lại manh mối, chúng tôi cũng không thể bắt được băng đảng buôn ma túy và buôn người này.”

Cận Hoài Lý “ừm” một tiếng, rồi nhìn về phía Nguyễn Lập Đông đang dương dương tự đắc, ngắt máy.

“Cận Hoài Lý, anh phải học tập em, gặp khó khăn đừng sợ hãi, rồi sẽ có cách giải quyết thôi.”

Đang nói, người đối diện bỗng nhào tới, ôm chặt lấy cô.

Những mơn man bên vành tai cũng thấm đẫm bao dè dặt ngượng ngùng, thiêu đốt gò má cô như phát sốt. Nguyễn Lập Đông cũng quên cả hít thở, một lát sau mới lúng túng lên tiếng: “Anh làm gì vậy? Chẳng phải em vẫn bình yên sao?”

“Ừ.” Cận Hoài Lý buông tay ra, trong lòng bàn tay chẳng biết đã có thêm hai chiếc khuyên tai bằng pha lê.

“Tặng em à?”

“Ừ.”

“Đẹp quá.” Nguyễn Lập Đông đeo khuyên tai lên, ngắm nghía trước gương.

Cô gái trước gương kia không biết đôi khuyên tai này đã đeo lên thì rất khó tháo ra, bên trong khảm hai công cụ định vị.

Như vậy sau này dù Nguyễn Lập Đông có đi đâu, anh cũng sẽ tìm được cô.

Không biết là ông trời có mắt hay giống như lời người xưa thường nói: Mọi lời dối trá cuối cùng đều bị vạch trần. Đồng nghiệp của Vạn Phong dễ dàng tìm được quán cà phê trong bức ảnh, trùng hợp hơn nữa là nhân viên của quán vẫn còn nhớ một Vinh Đông rất thích cầm máy ảnh chụp thứ này thứ kia trong quán của họ, cũng nhớ “người bạn cũ” ban đầu cùng Vinh Đông tới quán, về sau nhóm nhỏ kết nạp thêm Đối Chính Hàm, về sau nữa họ không còn gặp “người bạn cũ” đó nữa.

Nhìn cảnh người nhân viên xác nhận bức ảnh của “người bạn cũ” đó, Nguyễn Lập Đông chột bịt chặt miệng, “Thật sự không ngờ, tay Phùng Phàm này vẫn nói dối từ trước tới giờ”.

Phùng Phàm chính là “người bạn cũ” trước kia của Vinh Đông.

“Vinh Đông và anh từng là bạn bè rất thân thiết. Đới Chính Hàm cũng vậy, vì sao anh phải ngụy tạo một câu chuyện dối trá để hãm hại hai người bạn của mình?” Trong phòng thẩm vấn, Vạn Phong quăng cả một sấp tài liệu ra trước mặt Phùng Phàm.

Đó là tập bệnh án, ghi chép quá trình điều trị tâm lý của một bệnh nhân. Cuối cùng họ cũng tìm được vị bác sỹ tâm lý đó và nhận được tài liệu, đáng tiếc, điểm sai lệch duy nhất trong đó là người bệnh thực sự không phải Đới Chính Hàm, mà chính là Phùng Phàm.

“Khi Đới Chính Hàm chết, không phải anh ta gặp ma nên sợ hãi lùi về sau mà cả cơ thể đang đổ về trước. Có lẽ lúc đó anh ta đang rướn người, muốn bắt lấy một thứ gì đó. Đây không phải là biểu hiện sợ hãi, anh ta không sợ Vinh Đông, tất cả đều do anh bóp méo.” Vạn Phong cảm thấy may mắn vì sự kiên trì của Cận Hoài Lý đã không khiến họ bỏ lỡ chân tướng, để lọt lưới một kẻ xấu xa như vậy.

“Đúng vậy, họ là hai người bạn tốt quá đấy. Vinh Đông rơi xuống nước, Đới Chính Hàm sợ nước chẳng phải vẫn không nhảy xuống cứu cậu ta ư? Bạn bè tốt cái quái gì chứ!”

“Vinh Đông cũng là bạn của anh, anh cũng không nhảy xuống cứu.”

“Chính tôi đẩy cậu ta xuống.” Phùng Phàm nở một nụ cười ma quỷ, “Bọn họ nói bài hát của tôi không hay. Tôi muốn viết một cách tử tế, chỉ là tôi viết không hay. Vinh Đông thà giúp Đới Chính Hàm cũng không giúp tôi, tôi chẳng qua chỉ tham khảo cậu ta một đoạn nhạc mà thôi, cậu ta cứ thế giương mắt nhìn tôi bị Đới Chính Hàm chửi mắng.”

Vạn Phong sửng sốt, quan sát Phùng Phàm nói chuyện, thật sự cảm thấy con người này quá đáng sợ.

“Mình không thể lý giải vì sao hẳn lại vì hai người vốn là bạn tốt của hẳn, cuối cùng trở thành bạn tốt của nhau mà nảy sinh tâm lý đố kỵ, nhưng bây giờ xem ra sự thực chính là như vậy. Đới Chính Hàm và Vinh Đông đã quen nhau, họ trở thành những người bạn thân thiết hơn, thế nên Phùng Phàm phát điên trong lòng, không chỉ muốn hại người, còn muốn vu vạ cho họ việc ăn cắp bài hát. Có điều...” Cận Hoài Lý ngồi ở phòng bên chống cằm. Anh không hiểu.

Đang mãi nghĩ thì bỗng có một tiếng cười thê lương từ phòng bên vọng sang. Cận Hoài Lý lập tức ngẩng đầu lên. Bên trong lớp kính màu trà, Vạn Phong bối rối nhìn Phùng Phàm nằm lăn ra đất, không ngừng lăn lông lốc, cười điên rồ.

Phùng Phàm bị điên ư?

Anh không tin.

“Em cũng không tin!” Mấy ngày sau, Nguyễn Lập Đông ở nhà nghỉ dưỡng gặp Vạn Phong đi cùng Cận Hoài Lý tới thăm cô, “Hẳn rõ ràng muốn giả điên để trốn tránh chế tài của pháp luật.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Tên này quá điên rồi, vừa giả điên vừa kể hết mọi chuyện giữa hẳn và Đới Chính Hàm, Vinh Đông cho chúng tôi. Rõ ràng là khiêu khích các đồng nghiệp tại khoa giám định thần kinh của chúng tôi mà!” Vạn Phong phẫn nộ vung nắm đấm.

“Chuyện giữa hẳn và hai người kia rốt cuộc như thế nào?”

“...”

Vạn Phong bỗng nín lặng. Lúc này đây, cho dù hỏi, chẳng phải Nguyễn Lập Đông vẫn nên hỏi chuyện giám định thần kinh ư?

Thở hắt ra một hơi, anh ta bắt đầu kể lại những vướng mắc trong mối quan hệ giữa ba người ấy.

...

Vạn Đông là một người bạn Phùng Phàm quen trong một lần tới Phố Dương. Khi đó ví tiền của hắn bị rơi mất, cả ngày không ăn không uống, chính Vinh Đông đi ngang qua đã cho hắn mười đồng để có được bữa no ngày hôm đó.

Phùng Phàm từng hỏi Vinh Đông: Không sợ hắn là lừa đảo ư?

Vinh Đông trả lời hắn: Tôi đứng ở bên quan sát cậu rất lâu, mãi vẫn chẳng xin được tiền. Làm gì có tên lừa đảo nào ngốc như vậy chứ?

Phùng Phàm nói, chính vì câu nói này của Vinh Đông, hai người ấy đã trở thành bạn tốt. Thế nên về sau khi tới Thuật Phong, Vinh Đông đã đến nhờ cậy hắn. Còn nguyên nhân hắn và Đới Chính Hàm đã quen nhau từ lâu, quãng thời gian đó hắn bị tự kỷ ám thị, ngày ngày trầm cảm đến mức có ý định tự sát, chính Đới Chính Hàm vẫn luôn ở bên chăm sóc hắn.

Phùng Phàm đã từng có thời gian nghĩ rằng hắn là một kẻ may mắn, mặc dù không có tiền nhưng lại có hai người bạn tốt như vậy. Thế nên khi Vinh Đông mới tới Thuật Phong, Phùng Phàm không suy nghĩ gì đã giới thiệu cho hai người họ quen nhau. Nhưng sự phát triển sau đó thì lại có chút khác với dự liệu của hắn. Những người cùng có tài như Đới Chính Hàm và Vinh Đông có nhiều chủ đề để nói hơn. Họ cùng nhau sáng tác, viết nhạc, chụp

ảnh, dần dần, Phùng Phàm cảm thấy giữa họ, mình đã không còn vị trí gì nữa.

Cảm giác bị tâng lờ này khiến hẳn buồn bã. Hẳn cũng từng thử nói chuyện với Vinh Đông về chuyện này, nhưng lúc đấy, hẳn nhận ra, bản thân đã không còn ở trong mối quan hệ giữa họ nữa.

Có lẽ bắt đầu từ khi Đới Chính Hàm và Vinh Đông bàn bạc sáng tác ca khúc, Phùng Phàm đã bắt đầu mong ngóng có chuyện gì đó không hay xảy đến với họ.

Có lần, vài người bạn tụ tập, ở quán bar chơi trò “Nói thật hay mạo hiểm”. Phùng Phàm bắt được một cơ hội.

Hôm ấy, Thuật Phong đổ mưa rất lớn, bầu trời âm u xám xịt...

Hôm đó, mọi người chơi rất vui, đặc biệt là Đới Chính Hàm. Cũng chỉ vài ngày trước, bài hát mà cậu ta và Vinh Đông cùng sáng tác được một nhà sản xuất ngầm trúng, đôi bên đang bàn bạc chuyện hợp tác. Đới Chính Hàm uống quá chén đã ngủ gục bên sô pha, mấy người bạn còn lại bắt đầu chơi trò “Nói thật hay mạo hiểm”.

Hôm đó cũng chẳng hiểu tại sao, Vinh Đông thua liên tiếp bốn lần, mấy lần trước cậu ta đều chọn nói thật, đến lần thứ tư mọi người kiên quyết bắt cậu ta chọn mạo hiểm.

Nhưng phải làm gì mới gọi là mạo hiểm đây? Có người đề nghị để Vinh Đông đi xin số điện thoại của một cô gái trong quán bar. Đề nghị này sau khi được đưa ra đã bị những người khác phản đối, lý do là vì nó quá cũ rồi, thêm nữa Vinh Đông cũng phải kiểu người đó.

Lúc này Phùng Phàm – người vẫn luôn khó chịu vì Đới Chính Hàm và Vinh Đông càng ngày càng thân thiết – lên tiếng: “Vinh Đông, hay là cậu gọi điện cho người bạn online đó của A Hàm đi, dùng thân phận của A Hàm”.

Người ngồi ở đó không phải ai cũng biết chuyện của Hà Tử Quân. Lúc đó, Phùng Phàm đã giải thích qua, nói đối phương là bạn chat của Đới Chính hàm, sức khỏe không tốt, có lần suýt tự tử, lần đó A Hàm vừa hay bị mất tiếng không nói được, chính Vinh Đông đã thay cậu ta gọi điện thoại báo cảnh sát, về sau nghe nói cô gái kia đã được cứu sống.

Liên quan đến mấy chuyện lẽ đường lãng mạn, trí tò mò của đám con trai không thua gì phái nữ. Nghe xong, tất cả mọi người lập tức vỗ tay, đám con trai lại càng hăng máu hơn con gái.

Việc này khiến Vinh Đông khó xử. Cậu ta liếc nhìn Đới Chính Hàm nằm trên sofa, nói: “Vậy không hay đâu.”

Sự kiêng dè cậu ta dành cho Đới Chính Hàm khiến Phùng Phàm cực kỳ khó chịu. Rõ ràng bọn họ quen nhau sau, rõ ràng hẳn đến trước họ kia mà. Cảm giác ghen tức cuộn trào trong lòng nhưng lại không tài nào biểu hiện ra mặt được.

Cố gắng ép ra một nụ cười, hãnh vĩ vai Vinh Đông: “Không sao, trò chơi thôi mà. Hơn nữa, giọng của cậu và A Hàm giống nhau như vậy, cho dù sau này A Hàm có nói chuyện với cô gái kia cũng chẳng biết được ai với ai đâu.”

Mọi chuyện sau đó đúng như Phùng Phàm tưởng tượng. Hà Tử Quân rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của Vinh Đông, cũng rất vui mừng. Họ nói chuyện một lúc. Vinh Đông rất muốn ngắt máy, nhưng bạn bè cứ viết đi

viết lại chỉ lệnh “Giờ cậu là Đới Chính Hàm” lên mặt bàn, cậu ta đành bấm bụng tiếp tục đóng giả.

Đó là lần đầu tiên Vinh Đông nói chuyện điện thoại với Hà Tử Quân, Phùng Phàm cũng không biết cuộc điện thoại này có ý nghĩa gì với hắn. Có thể trong mắt hắn, đây chính là một lần Vinh Đông phản bội Đới Chính Hàm, vì sau này Vinh Đông không hề nói lại chuyện ấy cho Đới Chính Hàm.

Chuyện tiếp theo đó có chút vượt ngoài dự liệu của hắn, nhưng lại khiến hắn rất háo hức đón chờ. Một lần vô tình, hắn phát hiện ra Vinh Đông đang nói chuyện điện thoại, mà đối phương lại là Hà Tử Quân.

Vinh Đông nói, ban đầu Hà Tử Quân gọi điện cho cậu ta, sau đó cậu ta cũng gọi điện cho cô ấy mấy lần. Cậu ta không biết nên giải quyết kiểu quan hệ này như thế nào. Phùng Phàm ngoài miệng nói rằng cô ấy chẳng qua chỉ là bạn online của A Hàm mà thôi, nhưng trong lòng thì rất vui khi nhìn thấy tình huống quái dị này tiếp tục phát triển – Người nói chuyện với Hà Tử Quân trên mạng là Đới Chính Hàm, còn người bạn “tốt nhất” của Đới Chính Hàm – Vinh Đông – lại lấy danh nghĩa “Nửa đời chinh chiến” để liên lạc điện thoại với Hà Tử Quân.

Còn màn kịch nào hay hơn việc giữa họ xuất hiện thêm một con quỷ đây? Phùng Phàm cực kỳ sung sướng.

Chỉ tiếc là màn kịch này kéo dài không lâu. Chỉ một thời gian sau, Vinh Đông muốn kết thúc mối quan hệ này nên đã làm thủ tục khóa sim, hơn nữa còn dùng QQ của Đới Chính Hàm nói với Hà Tử Quân rằng mình bị mất di động.

Không lâu sau, trong đám bạn bè đồn thổi tin tức Đới Chính Hàm có bạn gái, người đó là Hà Tử Quân. Dĩ nhiên, tin nhắn sau khi gửi đi đã được

Vinh Đông xóa sạch.

Còn về chuyện sao chép, kể lại chuyện này, Phùng Phàm cảm thấy tự giễu: “Hai người họ có thể hợp tác sáng tác. Tôi chẳng qua chỉ dùng vài giai điệu, Đới Chính Hàm đã mắng tôi té tát. Cậu ta còn định đánh tôi nữa, nhưng cuối cùng lại đánh gã nhân viên quán karaoke đó mà thôi. Anh có biết nực cười nhất là ai không? Là tên gốc Vinh Đông đó, rõ ràng biết thừa tôi bất mãn nhưng vẫn rời xa Đới Chính Hàm và mọi người, một mình tới bên hồ tìm tôi. Cậu ta nói ‘Không có tài không sao cả!’, cậu ta dám nói tôi không có tài! Tôi bèn đẩy cậu ta xuống. Lúc đó tôi cũng sợ, nhưng khi tôi nhìn thấy kẻ tới kịp nhưng lại không dám xuống nước Đới Chính Hàm kia thì tôi không còn sợ nữa. Bạn tốt của Vinh Đông vì sợ nước mà không cứu cậu ta, haha, tình bạn của họ cũng chỉ có vậy mà thôi.”

Suốt cả một vụ án, điều duy nhất khiến người ta bất ngờ là cái chết của Đới Chính Hàm không hoàn toàn vì Hà Tử Quân. Nếu không có Hà Tử Quân, Phùng Phàm cũng sẽ giết anh ta. Vì Đới Chính Hàm đã đoán ra chính Phùng Phàm đẩy Vinh Đông xuống nước sau khi nghe được mấy lời nói mơ của Phùng Phàm trong lúc ngủ.

...

“Như vậy thì Hà Tử Quân là đáng thương nhất rồi.” Nguyễn Lập Đông không thể không xót xa, cảm thán: “Các anh kể lại sự tình cho Hà Tử Quân chưa?”

“Kể rồi.”

Nghe được chân tướng, Hà Tử Quân đã ngơ ngẩn mấy ngày liền.

Cả Nguyễn Lập Đông và mọi người ở đó hiện giờ đều có một nguyện vọng duy nhất, đó chính là Phùng Phàm phải bị pháp luật trừng trị.

Vậy mà, tin tức từ tổ giám định thần kinh còn chưa có, một lời mời bất ngờ khác đã khiến Cận Hoài Lý nhăn mặt chau mày.

Bố mẹ anh sắp kết hôn, mỗi người đều là lần thứ ba.

Nơi gần mặt trời có lẽ ngập tràn băng tuyết.

“Anh không muốn đi.” Dáng vẻ nhăn nhó của Cận Hoài Lý cho người ta cảm giác dường như thứ anh cầm trên tay không phải là thiệp mời mà là một củ khoai lang nóng rẫy.

“Đó là bố mẹ anh mà, họ kết hôn sao anh lại không đi được chứ? Còn nữa, vì sao cô chú lại đồng thời kết hôn tới lần thứ ba?”

“Em thật sự muốn biết?” Cận Hoài Lý ngẩng đầu lên, nhìn cô bằng ánh mắt vô tội.

Nguyễn Lập Đông gật đầu. Dĩ nhiên rồi, điều này còn phải hỏi sao?

“Nếu em đi cùng anh, anh sẽ nói cho em biết.”

Nhìn vào đôi mắt trong veo ấy, Nguyễn Lập Đông cứ cảm thấy kỳ kỳ.

Cận Hoài Lý của bây giờ sao lại khác người lúc cô vừa mới quen thế nhỉ? Cụ thể khác ở điểm nào thì cô lại không thể nói rõ.

“Thôi được rồi.” Cô bĩu môi, làm ra vẻ đồng ý một cách miễn cưỡng, thật ra tận đáy lòng Nguyễn Lập Đông chấp nhận là vì cô luôn bị người đàn

ông này thu hút. Mà bắt đầu từ chuyện ngoài ý muốn lần trước, sức hấp dẫn này càng lúc càng trở nên rõ rệt.

Ra nước ngoài du lịch không thuận lợi như họ nghĩ. Vì nguyên nhân thời tiết, họ bị lỡ mất một ngày tại nơi chuyển chuyển bay. Kết quả, khi họ tới được Tanzania thì chậm một ngày so với hôn lễ rồi.

Nguyễn Lập Đông gặp được em trai của Cận Hoài Lý ở sân bay. Một chàng trai cao hơn cô cả một cái đầu, để mái tóc dài vừa phải màu vàng, giống như một thanh niên không đứng đắn. Nguyễn Lập Đông hỏi tên cậu ta, cậu ta đỏ mặt một lúc lâu mới tự giới thiệu mình tên là Cận Hoài Thế.

Cảm thấy cậu em này rất thú vị, Nguyễn Lập Đông huých khẽ vào người Cận Hoài Lý, “Em tưởng anh đã rất bền lên rồi, hóa ra em trai anh cũng vậy à. Nhưng mà cái tên của cậu ấy còn buồn cười hơn anh đấy – ‘Dọn chuyện xấu’^[2]?”

[2] Trong tiếng Trung “Cận Hoài Thế” và “Dọn chuyện xấu” phát âm gần giống nhau.

“Nó vừa ra đời thì bố mẹ anh ly hôn, quả đúng là ‘dọn chuyện xấu’.”

“Anh, anh học được thói bới móc nỗi đau của người khác từ khi nào vậy? Trước đây anh đâu có như thế.” Cận Hoài Thế cúi đầu lái xe nhỏ giọng kháng nghị. Một mảng đỏ hồng kéo dài tới tận hai bên tóc mai lập tức khiến Nguyễn Lập Đông nhớ tới lần đầu gặp Cận Hoài Lý.

“Thì ra bền lên là gen di truyền của gia đình anh à?”

Cận Hoài Lý chịu không nổi việc bị bóc mẽ, cúi thấp đầu, “Chẳng phải em muốn biết chuyện của bố mẹ anh sao? Để Hoài Thế nói cho em nghe.”

Chủ đề này quả nhiên đã thu hút được hứng thú của Nguyễn Lập Đông. Cô không trêu đùa nữa mà chăm chú lắng nghe Cận Hoài Thế kể về câu chuyện của bố mẹ họ.

Bố mẹ của Cận Hoài Lý vì tính cách không hợp nhau nên đã ly hôn, chuyện này vốn chẳng có gì ly kỳ, nhưng sau khi ly hôn, hai người họ lại cưới thêm rất nhiều lần, hơn nữa lần nào cũng trùng thời gian, trùng địa điểm.

“Cận Hoài Lý, sao em thấy bố mẹ anh giống như đang hờn dỗi hơn vậy?” Câu chuyện của Cận Hoài Thế khiến Nguyễn Lập Đông mơ màng một lúc, cuối cùng cô đưa ra kết luận thế này, “Họ đúng là hờn dỗi nhau, lẽ nào họ vẫn còn yêu nhau?”.

“Đừng nói bừa.” Cận Hoài Lý bịt miệng cô lại. Lúc này, ô tô đã chạy vào một thôn nhỏ ở Tanzania. Ngoài cửa sổ, một người đàn ông da vàng đang vẫy tay với người trong xe.

“Đây là bố mới của chúng ta.” Cận Hoài Thế vừa tắt máy vừa khẽ nói.

“Bố mới” là bác sỹ Vương, tới Tanzania làm tình nguyện viên y tế, đeo một cặp kính, trông có vẻ rất bác học, nho nhã, chào hỏi họ xong bèn đi ngay.

“Sao ông ta lại bỏ đi?” Vì thương Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông đã lập tức coi vị bác sỹ Vương này là một ông bố dượng bạo lực, lạnh nhạt với con riêng của vợ.

“Không phải đâu.” Đọc hiểu những cảm xúc trong ánh mắt cô, Cận Hoài Thế vội xoa tay, “Đây là phong tục của người bản địa: Giấu cô dâu. Trong

một ngày chú rể có thể tới tối đa ba gia đình. Xem ra hôm nay chú Vương lại thất bại trở về rồi.”

Còn kiểu phong tục này nữa, phải tìm cô dâu trong thời gian hạn định, nếu không tìm được thì khỏi cưới? Bị tập tục quái đản này dọa cho hết hồn, Nguyễn Lập Đông liên tục lắc đầu.

“Cận Hoài Lý, anh bảo có thể tác hợp lại cho bố mẹ anh không?”

Suy nghĩ đột ngột xuất hiện khiến cô run lên.

“Chưa biết chừng có thể làm vậy thật đấy!” Cô giữ chặt Cận Hoài Lý, nhưng cánh tay bỗng khựng lại, không dám bừa bãi nữa khi nhìn thấy nét mặt khó định nghĩa của anh.

Đó là biểu cảm khi che giấu một nỗi đau sâu kín ư? Hay là vẻ không cam tâm? Mang theo nghi vấn này, Nguyễn Lập Đông trải qua đêm đầu tiên ở Tanzania, đón chào bình minh ngày thứ hai.

Cùng ngày đó, cô gặp được bố của Cận Hoài Lý – Cận Hà Tịch.

Cận Hà Tịch ngồi xuống bên bàn, uống trà gặm bánh mì, hỏi Cận Hoài Thế: “Bác sỹ Vương vẫn chưa tìm được sao?”.

“Chưa ạ.”

“Chẹp chẹp, mắt nhìn của Tưởng Khâm cũng chẳng ra sao, gã lần này còn chẳng bằng người lần trước. Cháu là bạn gái của Hoài Lý phải không? Ngồi đi, bữa sáng đó.” Đối với Nguyễn Lập Đông, Cận Hà Tịch rất hòa nhã. Ông tiện tay đẩy một chồng bánh mì đen qua, rồi đặt hộp mứt trước mặt cô.

Nguyễn Lập Đông giơ tay đón lấy, còn chưa kịp nói cảm ơn, không ngờ một câu nói sắc nhọn hơn của Cận Hà Tịch đã theo đó buông xuống.

“Hắn ta gốc thì thôi đi, đáng ghét ở chỗ Tưởng Khâm và cô dâu của bố lại trốn ở cùng một nhà mà! Bố lại không thể vào.”

“Vì sao không thể vào ạ?” Hỏi xong, Nguyễn Lập Đông liền hối hận, vì câu hỏi của cô hơi ngốc, ngốc tới độ mấy người trong phòng đều nhìn cô.

Cận Hà Tịch hoàn hồn lại trước, quẹt khóe miệng, “Mẹ của bọn chúng thích véo tai người khác. Chú chỉ cần thẳng là bà ấy lại véo tai chú, vừa đau lại vừa phiền.”

“Chú Cận, có phải chú vẫn còn yêu mẹ của Cận Hoài Lý không?” Trực giác khiến cô vô thức hỏi câu này.

Ai ngờ Cận Hà Tịch nghe xong đứng bật dậy khỏi ghế như ma, há hốc miệng, định giải thích gì đó, cuối cùng lại từ bỏ, sải bước đi ra ngoài.

Cùng đi còn có Cận Hoài Thế.

“Em nói gì sai rồi sao? Nhưng biểu hiện của chú rõ ràng vẫn còn quan tâm tới cô mà.” Hai người yêu nhau lẽ nào không nên ở bên nhau? Cho dù có chuyện gì khó khăn cũng có thể giải quyết mà.

Cô nhìn Cận Hoài Lý, hy vọng nhận được sự ủng hộ từ anh, dù là một câu trả lời cũng được.

Tiếc là anh chỉ đi qua, nhẹ nhàng nắm tay cô lên. “Chuyện này em đừng can dự.”

Nói vậy là sao? Nguyễn Lập Đông bỗng nhiên rất thất vọng về Cận Hoài Lý, cô cảm thấy anh là một người đàn ông không có trách nhiệm.

“Em nhìn nhầm anh rồi.” Nói rồi, cô chạy ra ngoài.

Phía xa, bãi cát vàng lãng mạn, dưới những căn nhà đất xếp thành hàng, mấy người phụ nữ da đen đang ngồi hóng gió. Nguyễn Lập Đông chạy mãi chạy mãi rồi dừng lại. Cô có chút hối hận, không nên lỡ mồm chạy ra ngoài như vậy, dù sao thì cô cũng không quen thuộc vùng đất này.

Đang lưỡng lự không biết có nên quay trở về không thì một người phụ nữ từ xa đi tới đã thu hút sự chú ý của cô. Người ấy mặc một chiếc áo dài màu trắng, quan trọng hơn là, bà có một gương mặt khá giống Cận Hoài Lý.

“Cô có phải Tưởng Khâm, mẹ của Cận Hoài Lý không ạ?” – Nguyễn Lập Đông lên tiếng hỏi.

“Cô là ai?” Người phụ nữ quay đầu, vẻ mặt đề phòng.

“Cháu là...” Nguyễn Lập Đông băn khoăn không biết nên giới thiệu mình như thế nào. Cô có nên giới thiệu mình là bạn gái của Cận Hoài Lý không?

“Ai da, không cần biết cô là ai, đi theo tôi.” Nói rồi, Tưởng Khâm kéo Nguyễn Lập Đông cùng chui vào một nhà dân gần đó.

Ban đầu còn chưa hiểu bà đang làm gì, nhưng dần dần Nguyễn Lập Đông cũng ngấm ra. Cô đang tham gia vào trò giấu cô dâu ở đây rồi.

Cùng Tưởng Khâm ngồi sụp trong một cái chum tròn quay, nín thở một lúc lâu, cuối cùng Nguyễn Lập Đông cũng nhịn không nổi, lên tiếng: “Cô à,

cô thật sự không còn yêu chú nữa sao?”.

“Một người đàn ông đã ngoại tình, sao tôi còn phải yêu ông ta?”

Ngoại tình?

“Đúng vậy. Chuyện đàn ông ngoại tình thì có gì kỳ lạ đâu. “Tưởng Khâm cuộn chân lại, “Lúc đó tôi vẫn còn mang thai. Ông ta ra nước ngoài tham gia một buổi tọa đàm nghiên cứu, sau khi trở về nhà thì bắt đầu nhận nhiều điện thoại hơn. Về sau tôi phát hiện ra ông ta và một người đàn bà khác giờ trò mờ ám.”

“Lúc mang thai đã...” Nguyễn Lập Đông nổi giận đùng đùng, kêu to.

“Nhỏ tiếng thôi.” Tưởng Khâm trừng mắt, làm Nguyễn Lập Đông sợ hãi lập tức nín thở ngay tức khắc.

“Mang thai có là gì? Vì chuyện này tôi còn từng tự sát.” Nói tới đây, Tưởng Khâm bỗng nhiên “ui da” một tiếng, “Cô xem, tại cô cả, cô kêu một tiếng đã kéo chồng tôi tới rồi đấy!”

Ngoài chum, bác sỹ Vương cười tít mắt nhìn cô dâu tương lai của mình rồi đưa tay ra.

Trong tiếng ai oán của Tưởng Khâm, Nguyễn Lập Đông vừa hoàn hồn trở lại cũng từ từ ngậm chặt miệng.

Cô lơ đãng trở về nơi ở, bên ngoài cũng truyền tới tin mừng của Cận Hà Tịch. Hai cô dâu mới lần lượt được tìm thấy, hôn lễ cũng được định vào tối hôm đó.

Khi nhận được tin này, Cận Hoài Lý cũng có mặt. Anh nhìn Nguyễn Lập Đông, “Em còn giận không?”

Nộ khí không hề thuyên giảm như trong dự liệu, Nguyễn Lập Đông cúi đầu, lẳng lẳng quay về phòng.

“Anh à, em thấy chị Lập Đông và mẹ một trước một sau bước ra. Có lẽ mẹ đã nói hết với chị ấy rồi chẳng, chị Lập Đông có phản ứng gì?”

Không có phản ứng gì. Cận Hoài Lý lắc đầu.

“Lập Đông quả nhiên không phải là một người bình thường.” Cận Hoài Thế bất chợt cảm thán, “Anh, anh bảo chị ấy liệu có phát hiện ra bí mật đó không?”

Anh lại lắc đầu lần nữa, anh cũng không biết.

Nguyễn Lập Đông ở trên gác hoàn toàn không biết người dưới nhà đang bàn tán về mình. Cô nằm trên giường, đầu óc hỗn loạn toàn là chuyện về bố mẹ của Cận Hoài Lý. Đám cưới riêng của hai người họ đều tổ chức vào tối nay, nhưng Nguyễn Lập Đông cứ cảm thấy giữa đôi vợ chồng này dường như còn có một sự vướng vãn nào đó.

Cô lại nhớ tới Cận Hoài Lý, cảm thấy người đàn ông ấy quả thật thiếu chút trách nhiệm.

“Phiền phức quá.” Hình tượng người đàn ông tốt trong lòng bỗng nhiên xuất hiện vết rạn nứt, điều này thật sự khiến cô khó chấp nhận.

Xa xa, tiếng nhạc dần vang, chắc là hôn lễ đã bắt đầu.

Cô chẳng có tâm trạng nào tham gia hôn lễ, chỉ còn cách trùm chăn lên, không nghe âm thanh phiền lòng ấy nữa.

Không biết là buồn thật hay vì điều gì khác, Nguyễn Lập Đông ngủ thiếp đi mất.

Trong mơ, dường như cô nhìn thấy cánh cửa phòng được mở ra một lần. Cận Hoài Lý bước vào, thở dài một lúc rồi quay người đi ra.

Cánh cửa thật sự đóng “cạch” một tiếng khiến cô choàng tỉnh. Cô mở mắt ra, phát hiện ngoài cửa sổ, trời đã tối đen.

“Sao mình ngủ lâu quá vậy?” Nguyễn Lập Đông day thái dương rồi bước xuống giường.

Tiếng nhạc đã dứt, chắc hẳn hôn lễ đã kết thúc. Cô phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, bên đường, một người đang tản bộ hút thuốc thu hút sự chú ý của cô.

Một người đáng lẽ phải động phòng, sao lại ở đây?

Cận Hà Tịch nhìn về căn nhà gần đó, không tìm được lòng, lại lần sờ tìm thêm một điếu thuốc nữa.

“Chẳng phải hôm nay chú cũng động phòng ư? Sao lại nhìn người ta động phòng vậy?” Nguyễn Lập Đông từ trong bóng tối bước ra.

Cận Hà Tịch chột nín thở, dập tắt điếu thuốc vừa châm.

Liên quan gì đến nó? Không có lớn nhỏ! Lờm Nguyễn Lập Đông một cái, Cận Hà Tịch đứng dậy định bỏ đi.

“Chú ngoại tình khi cô ấy đang mang thai, vợ chú vì chú mà tự sát, loại người như chú sao xứng làm chồng người ta. Không động phòng cũng được, bớt hại người.” Bị kích động với vẻ cà lơ phất phơ của ông, Nguyễn Lập Đông không kìm nén được, nói hết những lời tận đáy lòng ra.

“Những lời này là bà ấy nói với cháu phải không?” Cận Hà Tịch hừ một tiếng, “Cháu thì biết cái gì?”

Mình không biết gì ư? Người đàn ông từng ngoại tình đối mặt với những câu hỏi chất vấn luôn thích nói câu này, làm như mọi người trên thế giới đều không thể hiểu được nỗi khổ trong lòng của mình vậy. Ba của Cận Hoài Lý cũng vậy, chồng của Nguyễn Viên – anh rể cũ của cô cũng nói thế luôn.

Đây chính là đàn ông! Nguyễn Lập Đông bỗng dưng cảm thấy mất niềm tin vào cuộc sống này.

Nguyễn Lập Đông chỉ xin nghỉ phép năm ngày, trừ đi thời gian đi lại thì tối mai cô sẽ phải về nước.

Một ngày trước khi đi, dưới yêu cầu mạnh mẽ của Tưởng Khâm, cô cùng cả đoàn tới Thung lũng Tách giãn lớn tại Đông Phi.

Thảo nguyên bao la, bát ngát, một quan cảnh rộng lớn mà Nguyễn Lập Đông chưa bao giờ được nhìn thấy. Ở nơi xa tít tắp gần đường chân trời, cô thậm chí còn nhìn thấy những con linh dương đang lao đi vun vút. Tâm trạng của cô lại rất u sầu.

Đã mấy ngày rồi cô không nói chuyện với Cận Hoài Lý.

Cô không ngờ là Cận Hà Tịch cũng đi theo, sau khi xuống xe còn gọi riêng cô qua một bên.

“Gọi cháu qua làm gì?” Nguyễn Lập Đông chậm chạp đi tới, có chút hồ hững với vị trưởng bối này.

“Đã mấy ngày rồi cháu không nói chuyện với Hoài Lý, có phải vì quan hệ giữa chú và mẹ nó không?”

“Chuyện này có liên quan đến chú sao?”

“Sao lại không liên quan? Con trai chú khó khăn lắm mới có một cô bạn gái, không thể bị phá hỏng vì chú được!”

Phá hỏng?

Điều này Nguyễn Lập Đông thật sự chưa từng nghĩ tới. Cô cũng hiểu Cận Hoài Lý phần nào, bố anh là một người như vậy, sao còn mong được anh tác hợp họ chứ?

Nhưng mà...

“Cháu đã quan sát chú nhiều ngày, chú vẫn chưa động phòng sao?”

“Cái con bé này! Để ý chuyện này làm gì?” Dường như cơn giận đã trào lên, Cận Hà Tịch giậm chân bình bịch, cuối cùng xua tay, “Thôi bỏ đi, không thể để cháu cảm thấy con trai chú có một người cha không đáng tin cậy được, chú nói thật với cháu vậy.”

Nói gì cơ?

Nguyễn Lập Đông bỗng có dự cảm rằng, những chuyện Cận Hà Tịch nói sau đây có lẽ có liên quan đến lý do Cận Hoài Lý ngập ngừng.

“Có phải Tưởng Khâm từng kể cho cháu nghe chuyện chú ‘ngoại tình’ không? Bà ấy gặp ai là lại kể cho người ấy. Còn nhớ năm đó, đồng nghiệp của chú quả thực từng tỏ lòng mến mộ với chú, chú cùng từng hoang mang một thời gian, nhưng cũng chỉ đơn thuần là hoang mang mà thôi. Vào lúc chú còn đang do dự bất định thì sự tình đã bị Tưởng Khâm phát hiện. Khi đó bà ấy đang mang thai nhưng vẫn rất bình tĩnh nói chuyện với chú một lần.

Chú cũng đã nghĩ thông suốt và đoạn tuyệt quan hệ với người ấy, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc ở đó. Cận Hoài Thế vừa chào đời, chẳng hiểu sao bà ấy lại đề nghị ly hôn. Bà ấy nói nếu chú không đồng ý thì bà ấy sẽ chết.

Đây không phải là hành vi của một người bình thường. Chú tưởng bà ấy chỉ giận dỗi thôi, nên cũng không để tâm, ai ngờ bà ấy tự sát thật. Người thì đã cứu được, nhưng bà ấy cũng mắc một trở ngại tâm lý, loại bệnh này khiến bà ấy phóng đại chuyện chú ‘ngoại tình’ lên gấp nhiều lần, chỉ có thể dụi bớt khi làm những việc tổn thương bản thân mình.”

“Thế nên vì không muốn để cô ấy tiếp tục tự tổn thương chính mình nên chú mới đồng ý ly hôn?”

“Đúng vậy. Cháu đừng tỏ ra không tin có được không?” Cận Hà Tịch lườm cô, nghĩ bụng, bạn gái của con trai ông quả thực không biết trên dưới.

“Vậy sao cô ấy tái hôn chú cũng tái hôn, nghe nói còn là lần thứ ba rồi?”

“Không đấu với bà ấy, làm sao chú gặp được bà ấy đây? Và lại, chú chỉ kết hôn giả thôi. Được rồi, những gì cần nói chú nói hết cả rồi. Hai thằng nhóc kia, còn định nghe trộm bao lâu nữa, ra đây cho bố.”

Hai người đứng gần đó đã nghe được mệnh lệnh của bố, Cận Hoài Lý gật đầu bước tới trước một bước, gần với Nguyễn Lập Đông.

“Sao anh không nói với em những chuyện này?” Nhớ lại những cơn giận vô lý vô cớ mấy ngày qua của mình, Nguyễn Lập Đông nắm vạt áo, tự tìm cho mình một đường lùi.

“Chính chú không cho phép anh em nó nói ra. Hai đứa nhóc chết tiệt kia, có phải đang ép bố tự nói ra không?” Nhớ lại biểu hiện cố tình sâu não mấy ngày qua của Cận Hoài Lý, Cận Hà Tịch chợt phát hiện ra điều gì đó.

“Bố, anh nói sau này nếu con tìm được đối tượng, cũng phải giống anh, không thể giấu bạn gái chuyện gia đình, nhưng cũng không được nuốt lời hứa với bố.”

“Hai thằng này!”

Cận Hà Tịch đuổi đánh Cận Hoài Thế. Nguyễn Lập Đông nghiêng đầu nhìn Cận Hoài Lý, chợt xót xa phần nào cho người sinh ra trong một gia đình kỳ lạ như anh.

“Xin lỗi, em trách nhầm anh rồi.”

“Ngoài hai anh em anh, mẹ còn sinh thêm hai đứa con nữa. Bố rất khổ.”

Anh nắm tay cô, cất giọng buồn thương.

“Ừm.”

“Bố anh muốn bọn anh giúp ông giữ bí mật này, thế nên anh không thể nói với em.”

“Vâng.”

“Nhưng nếu như em vì chuyện này mà tức giận, bố anh cũng không định nói với em thì anh sẽ nuốt lời hứa, nói sự thật cho em biết.”

“Cận Hoài Lý, có ai từng nói với anh là trong những tình huống kiểu này, tốt nhất là anh nên im lặng và ôm em thật chặt không?”

Cô giơ tay ra, ôm anh thật chặt.

Trước nay cô luôn nghĩ mình không khao khát sống cùng ai trọn cuộc đời. Nhưng trong khoảnh khắc này, trái tim đập loạn nhịp của cô bỗng bắt đầu nghĩ nếu ngày ấy thực sự đến, thế giới này sẽ thế nào nhỉ?

Vui vẻ ra nước ngoài rồi lại vui vẻ trở về, khi ấy trên những con đường ở Thuật Phong đã rụng đầy lá vàng rơi.

Nguyễn Lập Đông ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên mũi ngứa ngứa, thế rồi cô lập tức hắt xì.

“Cảm cúm à? Có cần mua ít thuốc không?”

Nguyễn Lập Đông day day mũi, cảm thấy hơi buồn cười, “Anh nghĩ nhà em nghèo tới nỗi ngay cả thuốc cảm cũng không chuẩn bị sao?”

Cận Hoài Lý bị từ chối ngồi lăm bẫm rồi cởi áo khoác ngoài, khoác lên người cô.

Đối với con người này, sẽ chẳng thể nào kỳ vọng mấy màn kịch “tổng tài bá đạo” xuất hiện ở anh rồi. Nguyễn Lập Đông mím môi nghĩ vậy.

Chiếc xe đi thẳng tới nhà Nguyễn Lập Đông. Cận Hoài Lý đang chuẩn bị trả tiền xe thì khựng lại vì mấy tiếng gõ lên cánh cửa.

“Xem ra trong thời gian chúng ta đi chơi, Tiêu Nghiên đã nịnh nọt chị em không ít.” Nguyễn Lập Đông đặc ý chỉ ra ngoài cửa sổ. Cô cảm thấy mọi việc đang phát triển đúng như những gì cô nói với Cận Hoài Lý trước khi họ đi, rằng Tiêu Nghiên và chị gái cô có cơ hội.

Nhưng Cận Hoài Lý lại cảm thấy nụ cười trên gương mặt Tiêu Nghiên nhuộm đôi chút đau khổ, tại lớp kính ư? Anh lấy tờ tiền trăm tệ trong tay lau lên cửa sổ.

Sự tình đúng như anh dự liệu, Tiêu Nghiên quả thực không được vui.

“Chồng cũ của Viên Viên quay về rồi.” Sau khi tiễn Nguyễn Lập Đông ra về, nét mặt Tiêu Nghiên hoàn toàn sụp đổ, “Cận à, tôi hết hy vọng rồi. Tay Kim Xán đó rất mạnh, hơn nữa họ còn có với nhau một cậu con trai.”

“Có mạnh hơn nữa nhưng nếu không chu đáo với Nguyễn Viên như cậu, chẳng phải vẫn công toi sao?” Vỗ vai người bạn tốt, Cận Hoài Lý phải vận dụng hết công suất của đại não mới nghĩ ra được vài từ an ủi người ta, tiếc rằng nói nhảm xưa nay vẫn là điểm yếu của anh.

Tiêu Nghiên cười cười, vẻ mặt trông vẫn chẳng khá khẩm hơn là bao.

Cận Hoài Lý hết cách, vò đầu: “Nếu không thì tôi đi dạo với cậu vậy.”

Tiêu Nghiên gật đầu.

Hai người đàn ông và một chiếc va li kéo cọt kẹt lăn qua đám lá rụng dưới chân, giẫm tán loạn khiến mặt đất được phen hốt hoảng.

Tối đó, vì ở bên Tiêu Nghiên mà khi Cận Hoài Lý về tới nhà, đêm đã khuya rồi.

Đèn đường gần ngôi nhà số 77 đường Trung Sơn Đông không nhiều, chỉ khoảng bốn, năm cột. Mấy ngày anh ra nước ngoài, khi quay lại bỗng phát hiện có tới ba cột đã hỏng. Hai cột còn lại yếu ớt đứng phía xa, ánh sáng hắt xuống khoảng cách năm mét phía trước bậc thềm thấp nhất của ngôi nhà, bao trùm một khoảng sáng nhờ nhờ.

Một người thiếu sự sợ hãi với bóng tối như anh cứ thế đi thẳng tới trước cánh cửa nan sắt, đẩy ra. Cùng với tiếng kim loại ma sát vào nhau, cánh cửa lớn bên cạnh anh cũng từ từ khép lại.

Cửa nhà vẫn giống như lúc đi. Anh đẩy cửa ra, phát hiện trong nhà không có ánh đèn, anh tưởng Trần Vị Nam đã ngủ rồi.

Vừa cất bước, anh bỗng cảm thấy có điểm bất thường, anh nhớ là không để thứ gì ở chỗ đặt chân này mà?

“Piggy?” Anh gọi một tiếng.

Tiếng “tít, tít” như trong dự liệu không đáp lại anh.

Anh nhú mày, bật ngọn đèn trên tường lên, rồi ngay lập tức sững người vì cảnh tượng trước mắt.

Căn nhà cứ như vừa trải qua một trận cướp bóc vậy.

Ti vi bị đập, chiếc sofa đơn như đã bị ai giẫm đạp, đổ nghiêng trên nền nhà, còn khu bếp thảm khốc hơn thì không phải trình bày chi tiết, một câu miêu tả đại khái là sành sứ vỡ hết, kim loại rơi hết.

“Thế này là... sao?”

Đúng lúc này, chiếc điện thoại – có khả năng là vật dụng duy nhất trong nhà còn nguyên tính năng chọt vang lên. Tiếng chuông kêu rất lâu nhưng Cận Hoài Lý không có tâm trạng nhận máy. Tới tận khi điện thoại chuyển sang chế độ ghi lời nhắn tự động, anh mới ngẩn ngơ nghe thấy giọng mũi ngạt ngào của Nguyễn Lập Đông: “Cận Hoài Lý, anh đi đâu vậy? Di động thì tắt máy, điện thoại bàn thì không ai nghe. Trần Vị Nam đã để lại mảnh giấy ở nhà em, nói Sài Diễm đã khóa thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng của anh ấy. Không còn cách nào khác, anh ấy đã mượn mấy thứ trong nhà anh và chạy rồi. Anh ấy đã mượn bao nhiêu rồi? Em bị cảm, chị không cho phép em ra ngoài.”

Nhìn cả phòng khách không còn chỗ nào đặt chân, Cận Hoài Lý cay đắng trả lời: Chẳng bao nhiêu.

Cận Hoài Lý ngồi dọn dẹp lại nhà cửa, chắc mẫm rằng chỉ cần anh không trả lời điện thoại, Nguyễn Lập Đông sẽ ngoan ngoãn đi ngủ. Ai ngờ, khoảng một tiếng sau, trong tiếng gió Bắc rít gào, Nguyễn Lập Đông người đầy sương lạnh xuất hiện trước cửa nhà, hắt xì liên tục.

Cô day mũi, bao lời chất vấn định nói ra đều bị nuốt ngược trở lại sau khi nhìn thấy thảm cảnh ấy. Cô bịt miệng: “Trời đất ơi, sao em có thể quên là Sài Diễm sẽ giận cá chém thớt chứ?”

Nói xong, cô ngã khụy xuống nền nhà.

Thế là tối đó, sau khi phải đối mặt với sự thật rằng nhà cửa bị cướp sạch đầy bi ai, Cận Hoài Lý còn phải chăm sóc cho cô bạn gái đang bị cảm lạnh.

Đó thật sự là cảm giác xây dựng lại gia đình trên đồng đống nát.

Về đêm, Nguyễn Lập Đông sốt cao không hạ, nằm trên giường rên hừ hừ. Cận Hoài Lý không biết làm sao bèn rút di động ra, gọi một cuộc điện thoại xuyên đại dương.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, khi nghe được đối phương nói tiếng “A lô”, anh lập tức bóp mũi. Phải biết, cảm giác cầu xin sự giúp đỡ người đã từng kiêu ngạo chiến thắng mình cực kỳ tệ hại, tiếc là anh không quen nhiều bác sỹ, có một người còn vừa rồi mù trong chuyện thất tình, không tiện làm phiền.

“Sốt cao, nói mê, uống thuốc hạ sốt vẫn không có hiệu quả, phải làm sao đây?” Ngồi bên cạnh giường, anh nhìn lên trần nhà, dường như tư thế này có thể khiến anh cảm thấy bớt khó xử một chút.

Lạc Minh Thân ở đầu kia điện thoại hôm nay nghỉ ngơi hơi muộn một chút. Anh ta đang xem một bệnh án, không ngờ lại nhận được điện thoại của Cận Hoài Lý. Nghe xong, Lạc Minh Thân trừng mắt một lúc: “Tôi không nghe nhầm chứ? Cậu bắt một bác sỹ tâm lý cao cấp chuyên ngành điều trị tâm thần phân liệt, một chuyên gia thu phí theo giờ... khám cảm cúm?”

“Ừm.”

Thôi được rồi. Lạc Minh Thân ấn máy tính đặt lên bàn, bắt đầu hướng dẫn: Có thể hạ sốt bằng cách vật lý, thuốc hạ sốt phải kết hợp với một lượng nước nóng lớn...

Vài phút sau, Lạc Minh Thân nói xong tất cả. Anh ta nhìn máy tính, 5 phút 07 giây.

“Theo tiêu chuẩn tính phí của tôi, ngày mai nhớ...” Anh ta đang chuẩn bị báo giá thì phát hiện ra, Cận Hoài Lý đã ngắt máy luôn rồi.

Cái gã này! Lạc Minh Thân kéo ngăn kéo bên tay phải, lấy từ đáy ra một cuốn sổ. Anh ta lật giở, cầm bút viết một dòng như sau lên sổ: Cận Hoài Lý nợ Lạc Minh Thân phí tư vấn XXX tệ.

Cách vài dòng hướng lên trên, còn có một đoạn ghi chép như thế này: Năm XXXX, quen Cận Hoài Lý tại buổi hội thảo khoa học chuyên ngành tâm lý tại Harvard, hai bên lấy buổi hùng biện tâm lý đánh cược thắng thua, tiền cược XX tệ, bên thua Cận Hoài Lý vẫn còn nợ tới nay.

Cái tên lảm lí đáng chết lại không chịu nhận thua kia!

Theo lời của Lạc Minh Thân, Cận Hoài Lý lấy khăn ướt, cẩn thận lau cho Nguyễn Lập Đông từng chút một, bất chợt phát hiện ra cô đã mở mắt.

“Anh không làm gì cả đâu! Anh... anh đang giúp em hạ sốt bằng cách vật lý!” Cận Hoài Lý bối rối giải thích, chiếc khăn mặt trong tay suýt rơi xuống đất.

“Bố ơi.”

Em gọi anh là gì? Anh tròn xoe mắt, tưởng mình nghe nhầm.

Không ngờ ngay sau đó Nguyễn Lập Đông tiếp tục gọi tiếng thứ hai: “Bố ơi.”

“Con nhớ bố lắm, bố ơi.” Nói xong, cô lật người, kéo ngã cả Cận Hoài Lý.

Mùi hương đặc biệt trên cơ thể người con gái khiến tim anh đập dồn dập, bồi hồi không yên, một tình cảm mềm mại cũng lặng lẽ nảy nở tận đáy lòng.

Thu chặt hai cánh tay, anh ôm ghì lấy cô: “Lập Đông, anh sẽ giúp em tìm ra chân tướng việc bố mẹ em mất tích.”

“Anh nói đấy.” Chẳng rõ Nguyễn Lập Đông còn ngủ hay đã tỉnh, vùi đầu vào vòng tay anh.

“Anh đã nói rồi mà.”

“Không được nuốt lời.”

“Sẽ không nuốt lời.” Nhưng em đừng cọ cọ có được không? Cận Hoài Lý đỏ bừng mặt, khó xử nói.

Chẳng biết có phải vì lời hứa có hiệu quả hay không, Nguyễn Lập Đông sau một ngày đã khỏi cúm, nhưng lại tới lượt Cận Hoài Lý đổ bệnh.

Cận Hoài Lý ốm tới ngày thứ hai, Nguyễn Lập Đông nhận được điện thoại của một người. Cuộc điện thoại ấy tới từ anh rể cũ của cô – Kim Xán, anh ta hẹn gặp mặt cô.

“Anh ta tìm em liệu có thể có chuyện gì?”

“Mặc kệ anh ta chứ!” Nguyễn Lập Đông xua tay, “Tóm lại nếu anh ta muốn trở lại với chị gái em, em sẽ là người đầu tiên phản đối. Anh ở nhà cố gắng nghỉ ngơi, uống thuốc đúng giờ đấy.”

Nhìn Cận Hoài Lý âu sầu nhú mày, Nguyễn Lập Đông bụm miệng cười. Đàn ông đàn ang lại sợ uống thuốc? Loại thuốc cô mua cho anh đã là loại

dành cho trẻ em tăng liều lượng rồi, ngọt lắm mà.

Nguyễn Lập Đông tươi cười đi ra khỏi cửa, chẳng mấy chốc đã tới chỗ hẹn.

Cô xuống xe, kính ngạc phát hiện thì ra một khách sạn năm sao đã mở mấy năm rồi ở Thuật Phong, đang được sửa sang, bên ngoài tòa nhà được kéo bạt che, bên trong bạt còn loáng thoáng nhìn thấy những người công nhân đang tất bật.

Đang yên đang lành sao lại thi công? Chẳng phải vừa mới sửa trước đó một thời gian sao?

Cô đang không sao hiểu nổi thì Kim Xán đứng trước cửa khách sạn đã nhìn thấy cô, bèn đi về phía này.

“Lập Đông, anh còn tưởng phải một lát nữa em mới tới, không ngờ em tới sớm vậy.”

Vừa gặp người đàn ông này, Nguyễn Lập Đông lập tức thấy khó chịu. Cô khoanh tay trước ngực, không hề che giấu sự chán ghét dành cho anh ta: “Tìm tôi có việc gì? Mau nói đi, tôi còn có việc nữa.”

“Ngay cả một tiếng anh rể cũng không gọi.”

“Anh không còn là anh rể của tôi từ lâu rồi.”

Cảm quan dành cho người anh rể này của Nguyễn Lập Đông đã thay đổi từ năm bố mẹ cô gặp chuyện, vì chính lúc đó, gã đàn ông thối tha này đã đề nghị ly hôn chị gái cô. Không chỉ có vậy, anh ta còn giành được quyền nuôi dưỡng Kim Tử Thanh rồi đón con trai qua Mỹ, bao năm rồi chẳng thèm đoái hoài hỏi thăm chị gái.

Cô vẫn còn nhớ lúc đó chị mắc chướng ngại tâm lý, phải vào bệnh viện điều trị một thời gian. Khoảng thời gian đó là lúc Nguyễn Lập Đông sống rất khó khăn, bác sỹ không cho phép cô gặp chị.

Cảm giác cô độc một mình không dễ chịu chút nào, mà Kim Xán chính là tội đồ gây ra chuyện đó.

Dường như chẳng hề cảm nhận được thái độ không hợp tác của Nguyễn Lập Đông, Kim Xán vẫn rất điềm nhiên. Anh ta chỉ tay về một quán cà phê gần đó, “Qua bên kia đi.”

Giờ đi làm buổi sáng, những con người trên con đường tấp nập mới chỉ bắt đầu một ngày làm việc mới, trong quán cà phê rất thưa thớt người. Nhân viên phục vụ mặc chiếc tạp dề đen đang đứng trong quầy chế biến cốc Cappuccino mà Nguyễn Lập Đông gọi.

Khi cà phê được mang lên, Nguyễn Lập Đông liếc mắt vào di động: “Anh đã nhìn tôi chăm chú tròn ba phút đồng hồ rồi, đừng nói anh đã là người bỏ rơi chị gái tôi, chỉ riêng với sự tệ hại của một tên đàn ông như anh, tôi đã không cho anh bất kỳ cơ hội nào tỏ thái độ ngấm với tôi rồi.”

Kim Xán nghe được câu này, bỗng ho khan một tiếng. Anh ta vừa lau khóe miệng vừa thở dài: “Lập Đông à, cái miệng của em vẫn độc như vậy.”

“Cùng lắm là vẫn ‘giậm chân tại chỗ’ thôi.” Nguyễn Lập Đông cười khẩy, bưng tách cà phê lên.

Người đàn ông tự cảm thấy nhạt nhẽo nhún vai, đổi sang một chủ đề khác thú vị hơn: “Nghe nói em đã có bạn trai, một người ít nói như vậy liệu có cùng chủ đề với em không? Có nhạt nhẽo không?”

“Anh lo nhiều vậy à?” Nguyễn Lập Đông “hừ” một tiếng, giơ chiếc chìa khóa trong tay lên, “Anh có tư cách gì?”

“Lấy tư cách anh rể của em, có được không?” Anh ta mỉm cười, một lần nữa tâng lờ vẻ sừng sốt của Nguyễn Lập Đông, “Đây là chuyện thứ hai anh muốn nói với em. Lần này quay về, anh muốn tái hôn với chị em.”

“Kim Xán, anh có biết bốn chữ ‘mặt dày vô sỉ’ viết thế nào không?”

Rời khỏi quán cà phê, Nguyễn Lập Đông hoảng sợ phi như bay về nhà, đẩy cửa ra cô cao giọng hét câu đầu tiên: “Chị, chẳng lẽ chị đã chấp nhận cái tên khốn Kim Xán đó một lần nữa rồi à?”

“Đâu có.” Nguyễn Viên đang quét dọn trong phòng khách, giật mình vì câu hỏi này. Chiếc chổi chọt rung lên, làm bụi đất bay tứ tung.

“Chị chắc chứ?” Nguyễn Lập Đông lườm chị gái, thở hồng hộc ngồi phịch xuống sofa.

“Em không tin tưởng chị gái của mình đến thế ư?”

“Không phải em không tin chị, tại chị không đáng tin quá mà thôi.” Đối mặt với vẻ sốt ruột của chị gái, Nguyễn Lập Đông cũng đã bình tĩnh lại. Cô ôm chặt chiếc gối ôm trong lòng, nhớ ra một chuyện khác: “Chị, năm xưa chị ly hôn với anh ta là vì nhà chúng ta phá sản hay vì anh ta có người đàn bà khác ở ngoài?”

“Trưa nay tới trường đón cháu.”

“Cô Nguyễn à, thái độ qua loa của chị có thể lộ liễu thêm chút nữa không?”

“Không thể.”

“...”

Thật không khác gì vung nắm đấm lên bịch bông, Nguyễn Viên vốn không mắc bẫy của cô, Nguyễn Lập Đông ừ ê, cuối cùng chỉ còn cách đi ra ngoài.

“Kim Tử Thanh thật không thể khiến người ta yên tâm. Còn bé tí mà đã đánh nhau rồi!” Ai oán suốt dọc đường, cuối cùng Nguyễn Lập Đông cũng tới trường của Kim Tử Thanh.

Đi thẳng vào tòa nhà phía Đông, vẫn còn đang đứng trước cửa thang máy, cô đã loáng thoáng nghe thấy giọng nói chói tai của một người phụ nữ vọng tới.

Nếu không phải vì giáo viên ngăn cản nó, Kim Tử Thanh cảm thấy nó nhất định sẽ đánh cho thằng nhóc Mã Tiểu Đạc kia tới khi cầu xin, nhận sai mới thôi. Ừm, nếu không vì giáo viên ngăn cản, nó nhất định sẽ làm vậy. Nó giật giật khóe miệng chờ ra, nhìn chiếc gương trước mặt.

Trong gương còn đồng thời soi bóng một người phụ nữ béo mập. Bà ta đối mặt với Kim Tử Thanh, đang giơ một ngón tay ra chỉ vào thằng bé mà nói: “Thằng nhóc hỗn hào không có mẹ sinh, không có mẹ dạy này, mà xem mà đánh Tiểu Đạc nhà tao ra nông nổi này, mặt nó sưng lên rồi đây này.”

“Chị chắc chắn là con trai chị bị cháu tôi đánh sưng mặt, chứ không phải trời sinh đã có một khuôn mặt nở to như cái bánh ga tô chứ?”

Kim Tử Thanh kinh ngạc quay đầu lại, “Dì...”

“Cô nói cái gì!” Bà béo tự cho rằng mình không phải hạng vừa, giọng nói lập tức cao vống lên.

“Tôi nói mặt con trai chị không phải bị đâm mới thành ra như thế, là bẩm sinh đã vậy rồi.” Con tức từ chỗ Nguyễn Viên đang phải đè nén vừa hay tìm được chỗ để xả, Nguyễn Lập Đông không tích chút đức nào cho khẩu nghiệp của mình. Cô bước lại gần, nâng mặt Kim Tử Thanh lên, chép miệng một hồi, rồi mới thu tay về, đi tới chỗ bà béo.

Khi đi tới trước mặt bà ta, cô giơ tay lên, dưới ánh nắng, mười đầu ngón tay tỏa sáng trên những ngón tay thon dài.

“Vừa sửa móng xong.”

Ngay sau đó, một chuyện khiến cả văn phòng cảm thấy khó mà tin nổi đã hiện hữu đầy thực tế qua tay Nguyễn Lập Đông. Cô đột ngột ôm chặt đầu của bà béo kia, lấy đầu mình húc thật mạnh vào.

“Rầm” một tiếng.

Bà béo ngất xỉu ngay tại chỗ, trước mắt Nguyễn Lập Đông cũng đen xì một mảng. Khi bóng đen tan đi, cô vẫn còn kịp xua tay với Kim Tử Thanh đang đứng ngây ra, “Ngốc hả, còn không mau chạy!”

“À, vâng.”

Cũng may môn Thể dục của Kim Tử Thanh không tệ, nếu không nó cũng chẳng biết mình có thể cùng Nguyễn Lập Đông chạy xa như thế hay không. Nguyễn Lập Đông ngồi xồm xuống sau một lùm cây, thở dốc: “Mau gọi điện cho bố con, cứ nói dì đã đâm mẹ của bạn con, bảo anh ta tới giải quyết hậu quả, nếu không con sẽ bị ghi vào học bạ, khỏi đi học luôn đấy. Còn nữa, không được để mẹ con biết.”

“Vâng.” Kim Tử Thanh đáp lời rồi bắt đầu bấm số. Nó vừa bấm vừa hỏi Nguyễn Lập Đông: “Dì ơi, ban này dì siêu thật đấy, nhưng dì chưa hỏi xem có chuyện gì sao?”

“Việc này có gì phải hỏi. Thằng nhóc đó béo hơn con hai vòng, độ phì nhiêu của mẹ nó càng khỏi cần so sánh. Con thì nhát gan như chuột ấy, nếu nó không nói câu gì khó nghe, liệu con có dẫm nó không?”

Kim Tử Thanh bĩu môi không phục, “Nếu vậy, sao dì còn bỏ chạy?”

“Dì nhát chết.” Cô nói như một lẽ đương nhiên.

“...”

Một lát sau, đầu kia điện thoại có người nhắc máy. Kim Tử Thanh khoa chân múa tay, chưa nói rõ sự tình ra sao, tình cảnh đã đột ngột thay đổi: “Bố, bố mau gọi cấp cứu đi, dì cũng ngất xỉu rồi...”

Nguyễn Lập Đông mơ một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy, cô đứng tại một con đường vừa hẹp vừa dài, đầu đường có hai người khác. Họ quay lưng về phía cô, không nhìn rõ diện mạo của họ ra sao. Nhưng Nguyễn Lập Đông nhận ra, đó là bố mẹ cô.

Cô hét “bố, mẹ” rồi chạy về phía họ. Nhưng dường như con đường ấy không có điểm dừng, dài vô tận. Bất luận cô có chạy thế nào cũng không thể chạy tới bên cạnh họ. Cuối cùng, cô vấp ngã, đập đầu xuống vô cùng đau đớn. Cô bật khóc miệng vẫn còn gọi bố.

Cận Hoài Lý ngồi bên giường, nhìn người đang mê mông lung, nửa mê nửa tỉnh, trong lòng đau khổ vô cùng: *Mình giống chú đến vậy ư? Sao cứ gọi mình như thế chứ?*

“Anh là Cận Hoài Lý...” Anh ai oán nhìn người vừa tỉnh giấc, “Lần sau không được bừa bãi như thế, suýt nữa thì em bị chấn động não rồi đấy.”

“Biết rồi, cũng tại em tức giận kẻ kia cậy lớn bắt nạt nhỏ. Đúng rồi, nguyên nhân chúng ức hiếp Kim Tử Thanh là gì?”

“Hình như có liên quan đến anh rể cũ của em.”

Vì khách sạn của bố thẳng bé tên Mã Tiểu Đạc đó bị Kim Xán mua đứt nên nó mới nói chuyện với Kim Tử Thanh bằng giọng thù địch.

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Nguyễn Lập Đông tỏ vẻ khinh thường, “Tay Kim Xán đó chẳng làm được chuyện gì nên hồn, xem ra mấy ngày tới không thể để anh ta tham gia đại hội thể dục thể thao của Tiểu Kim Tử được!”.

Nói thì nói vậy, nhưng Kim Xán vẫn tới tham gia như đã hẹn.

Hôm đó, Kim Tử Thanh cực kỳ sung sướng khi giành được hai giải nhất chạy ngắn 200 mét và tiếp sức 400 mét, còn cậu bạn Mã Tiểu Đạc kia thì lại khóc mếu, nguyên nhân vì bố thẳng bé không tới như đã hẹn.

Người vừa nói câu “Đáng đời” là Nguyễn Lập Đông không thể nào ngờ, chỉ vài ngày sau khi Đại hội kết thúc, cô lại nhận được tin bố của Mã Tiểu Đạc mất tích từ Vạn Phong.

KHÚC BIẾN TẤU THỨ TƯ: LỜI NÓI DỐI GIẾT NGƯỜI SAU VỤ MẤT TÍCH HỢP PHÁP

Con sóng vòng quanh thành phố gợn sóng lăn tăn, soi bóng ánh mắt quá đổi tiêu tụy và trơ trọi của người đàn bà mập. Cùng với cốc cà phê dần nguội, thái độ của Nguyễn Lập Đông đối với bà ta giờ phút này cũng dần chuyển sang sự cảm thông, vì cô nhớ tới bố mẹ của mình.

“Sự tình là như vậy, đương sự đi tình khác gặp bạn bè, từ đó không còn xuất hiện nữa, cùng mất tích còn có hai người bạn của ông ta, đều là những chủ doanh nghiệp khá lớn trong nước.” Vạn Phong báo cáo một mạch tất cả các tình tiết của vụ án rồi buông một tiếng thở dài, trong lòng cảm khái tại sao gần đây các vụ án khó lại nhiều như vậy, quả thực là không có đầu mối.

“Vị này là vợ của đương sự, nghe nói tôi đến gặp giáo sư nên kiên quyết muốn đi theo.”

Anh ta vừa dứt lời bỗng nghe thấy một âm thanh, người đàn bà béo ấy đã quỳ xuống, sụt sùi kể lể: “Cô Nguyễn, chuyện lần trước là tôi không đúng, cầu xin cô hãy để giáo sư Cận giúp đỡ tìm chồng tôi được không. Anh ấy là trụ cột của gia đình chúng tôi, hai mẹ con tôi không có anh ấy thì không thể sống nổi nữa.”

Tiếng khóc thảm thiết thu hút vô số ánh mắt trong quán cà phê. Bao nhiêu thương tâm ban nãy vẫn còn tích đầy trong lồng ngực bỗng chốc bay đi đâu hết, Nguyễn Lập Đông vạch đen đầy đầu nhìn sang Cận Hoài Lý: Lẽ nào em bầm sinh đã mang một gương mặt ác nghiệt, ghi thù ư?

Cận Hoài Lý chột mím cười.

Cận Hoài Lý nhận lời mời của Vạn Phong, tiệc là giống như ban đầu, trong tình hình manh mối quá ít ỏi, anh nhất thời cũng chưa có hướng đi nào. Cho tới vài ngày sau, hai người họ kết thúc buổi phát thanh trực tiếp tại đài, đi ra ngoài cổng thì gặp Vạn Phong. Họ biết, manh mối tới rồi.

“Mã Ứng Hành và hai người bạn của ông ta đều chết rồi.” Vạn Phong buồn bã cúi đầu, trong lòng anh ta vừa chất chứa niềm xót thương dành cho nạn nhân và căm phẫn dành cho hung thủ, đồng thời còn cuộn trào một cảm giác buồn nôn. Những mảnh thịt được cắt vụn nấu chín sau đó để lâu ấy quả thực rất thách thức khứu giác của người ta, cho dù là khứu giác của một cảnh sát hình sự cũng không ngoại lệ.

Họ phải oán hận lớn đến mức nào! Anh ta day mũi, bỗng nhiên cảm thấy trong lúc nói chuyện vẫn còn ngửi thấy thứ mùi đó.

“Hơn nữa thi thể còn không nguyên vẹn, những mảnh thịt bị cắt vụn và nấu chín được để vào trong ba chiếc túi nilon riêng biệt, dán kín sau đó gửi tới từng nhà, đồng thời còn gửi cả những đồ vật luôn đi theo bên người ba nạn nhân. Gia đình Mã Ứng Hành được gửi tới một bàn tay bị chặt nát và một chiếc đồng hồ Rolex. Trong ba bưu kiện chuyển phát nhanh đều kèm theo một mảnh giấy.”

“Bên trên viết gì?” Nguyễn Lập Đông tò mò hỏi, trực giác nói cho cô biết nội dung trên mảnh giấy rất có thể sẽ rợn người. Cô bất giác rụt cổ lại.

“I’m the heir.”

Ta là người thừa kế? Thế là có ý gì? Nguyễn Lập Đông run người, bỗng cảm thấy ba chữ “người thừa kế” vô duyên vô cớ toát lên một cảm giác hăm dọa.

So với đồng thit khiến người ta buồn nôn kia, sự đả kích mà ba chữ “người thừa kế” mang tới cho Vạn Phong hiển nhiên ít hơn nhiều. Anh ta cho rằng, ba chữ này ngoài việc là công cụ để hung thủ cố tình làm ra vẻ kỳ bí thì chẳng còn ý đồ đặc biệt nào khác. Trong đầu óc Vạn Phong hiện giờ chỉ toàn những tờ giấy bảo đảm mà anh ta lập ra ngay trước mặt lãnh đạo.

Ngoài doanh nhân có tiếng Mã Ứng Hành ra, hai nạn nhân còn lại – Trình Đức Hậu và Đỗ Đốc đều là những ông chủ, nhà từ thiện có tiếng ở thành phố kế bên. Việc họ gặp nạn đã tạo nên một luồng dư luận xấu. Dưới áp lực nặng nề ấy, anh ta vỗ ngực, lập một giấy bảo đảm đặt thời hạn phá án. Nhưng vụ án đâu có phải nói phá là phá được?

“Giáo sư Cận, bên trên hối thúc rất gấp, đầu óc tôi bây giờ bát nháo như nồi cháo vậy, ngoài việc nắm được địa điểm cuối cùng họ xuất hiện ra thì hầu như không còn nắm được gì trong tay. Anh có đường hướng gì không?”

Ánh mắt đầy kỳ vọng rơi xuống người đàn ông đang oằn lưng suy tư. Nặng trĩu rơi xuống kéo dài bóng lưng anh trở thành một cảnh đẹp. Trầm ngâm giây lát, anh ngẩng đầu lên: “Thịt người đã nấu chín rồi còn có thể giám định DNA được không?”

“Cần xác nhận với phía pháp y, trừ phi có chỗ còn sót lại chưa chín hết, nếu không sẽ rất khó giám định. Giáo sư Cận, anh nghi ngờ người chết không phải ba người họ?”

“Ừm.” Anh gật đầu, “Còn nữa, những người này quen biết nhau như thế nào? Là bạn làm ăn hay là bạn học? Điều tra được điểm này có lẽ sẽ giúp ích cho việc tìm ra lý do họ gặp nhau rồi mất tích lần này.”

“Còn gì nữa không ạ? Giáo sư Cận, anh đi đâu vậy?”

Vạn Phong giơ tay ra nhưng không kịp giữ Cận Hoài Lý lại, nét mặt tỏ vẻ kỳ lạ kèm theo sự hụt hẫng.

“Hẹn hò.” Cận Hoài Lý nắm chặt tay Nguyễn Lập Đông.

Trong một khoảnh khắc, nụ cười trên khuôn mặt người ấy khiến Nguyễn Lập Đông có ảo giác rằng anh đang đùa.

“Vậy vụ án phải làm sao?”

“Vạn Phong, anh cũng nên thử độc lập xem sao.”

Cận Hoài Lý nói chuyện ôn hòa như một người cha hiền từ, kỳ lạ là rõ ràng anh không đùa cợt mà sao Nguyễn Lập Đông lại muốn cười thế này?

“Thật sự mặc kệ anh ấy ư?” Những ngọn đèn trên con đường ven hồ bắt đầu sáng dần lên. Cô nắm tay anh, nhẹ nhàng cười, lá cờ của một quán rượu gần đó cũng lay động theo gió.

“Mặc kệ.”

“Vậy anh đưa em đi hẹn hò thật sao? Đi đâu vậy?” Ánh mắt cô sáng lấp lánh, đáy lòng bỗng dâng lên một tia hy vọng. Tên ngốc này đã được khai thông rồi, không biết sẽ đưa cô đi đâu đây?

“Bên kia có một nhà hàng đồ Tây, tới đó được không?”

“Cũng được.” Sờ sờ cái bụng rỗng tuếch, Nguyễn Lập Đông vui vẻ nhận lời.

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Được.”

“Anh muốn nói với em một số suy nghĩ của anh về vụ án này, anh nghĩ em sẽ thích nghe. Lập Đông, em còn ham học hơn cả mấy sinh viên của anh, bây giờ anh đã không còn phân biệt rõ mình là giảng viên Vật lý hay là gì nữa rồi...”

Cận Hoài Lý hiếm khi nói nhiều không hề chú ý tới việc người bên cạnh đã không còn hồi đáp từ lâu.

Nguyễn Lập Đông, mà còn kỳ vọng điều gì? Kỳ vọng một người ngốc như anh sẽ tặng mà hoa hồng, rồi cùng mà nghe một bản nhạc nhẹ? Đừng nằm mơ nữa, mau tỉnh dậy đi.

Cô ôm ngực, sai rộng bước chân loạng choạng đi theo.

“Này, hay chúng ta đánh cược đi.”

“Cờ bạc là không hay.” Người đàn ông khó xử quay đầu, không ngờ mới câu thứ hai đã bị chặn miệng.

Nguyễn Lập Đông làm mặt dữ, “Có phải cược thật đâu, anh bảo khoảng bao lâu thì vụ án này có tiến triển?”

“Vậy thì... ba ngày?” Cận Hoài Lý giơ ngón tay lên.

“Vậy em sẽ đoán hai ngày, người thắng cuộc có thể yêu cầu người thua cuộc làm một việc.” Nhớ lại tình tiết Triệu Mẫn gây khó dễ cho Trương Vô Kỵ trong *Ỗ thiên đồ long ký*, cô mím môi, nở một nụ cười tinh quái.

Ánh nắng đổ nghiêng qua ô cửa sổ nhà hàng Tây, cô gái ngồi bên bàn vừa ăn bít tết vừa nghĩ tới tình cảnh mình thắng cược mấy ngày sau.

Nhưng mọi việc chẳng như ý người ta, phía Vạn Phong chẳng mấy chốc đã có đột phá.

Ở địa điểm cuối cùng mà ba nạn nhân xuất hiện, một khách sạn nhỏ tên là “Thế kỷ kinh điển”, họ điều tra được người chủ mang tên Lý Kim Tịch.

“Người này làm sao?” Nhìn chăm chú người trên bức ảnh, Nguyễn Lập Đông cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, chưa kể tới việc người này trông rất bình thường thì cô không hiểu vụ án có liên quan gì đến anh ta, sao cô không tài nào nhớ ra cái tên này trong số những người liên quan?

“Việc này cũng phải cảm ơn giáo sư Cận đã nhắc nhở.” Vạn Phong hít sâu một hơi, nét mặt không hề nhẹ nhõm hơn chút nào. Anh ta lấy từ trong túi xách ra một tập tài liệu khác, tập tài liệu đó tới tay anh ta sớm hơn những tài liệu của khách sạn một chút. Bên trong ghi chép lại cuộc sống của Mã Ứng Hành, Trình Đức Hậu và Đỗ Đốc. Họ quen nhau trong một lần du lịch. Sở dĩ sau lần đó tình cảm trở nên sâu đậm là vì họ cùng trải qua một thiên tai.

“Du lịch sa mạc gặp phải bão cát. Cả đoàn du lịch bị chia tách. Ba người họ dựa vào lượng nước của xương rồng và chút lương khô ít ỏi để đợi đội cứu hộ tới. Lý Kim Tịch này cũng là thành viên của đoàn du lịch. Ông ta là người duy nhất không được cứu. Nghe nói ông ta bị bão cát cuốn đi rồi đi lạc một mình, cuối cùng mất tích. Vì thời gian mất tích quá lâu, ông ta được suy đoán là đã chết.”

“Lại liên quan tới người đã ‘chết’ à?” Bả vai Nguyễn Lập Đông run lên, Cận Hoài Lý hiểu cô đang nhớ tới vụ án của Hà Tử Quân.

Nhưng lương thiện và đồng cảm là một chuyện, tội phạm có lý do vẫn là tội phạm. Anh đón lấy tài liệu của Lý Kim Tịch xem qua: “Tiếp theo, các

anh định làm thế nào?”

“Tôi nghĩ có thể điều tra từ ba chữ ‘người thừa kế’ này, hung thủ nhất định là người có liên quan tới Lý Kim Tịch, còn nữa... nếu hung thủ thật sự liên quan tới Lý Kim Tịch, thì vì sao hẳn phải nhắm vào ba người họ? Nhất định có lý do. Giáo sư Cận, sao anh lại nhìn tôi như vậy?”

Vạn Phong xoa xoa chóp mũi, bả vai đung đưa không tự nhiên.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy có thể sau này anh không cần tôi giúp đỡ nữa.”

“Sao giáo sư lại nói vậy?” Lời khẳng định khiến anh cảnh sát hình sự trẻ tuổi ngại ngùng. Anh ta đỏ mặt, không ngừng gãi đầu.

“Cận Hoài Lý, Vạn Phong đỏ mặt trông giống anh quá.”

“Anh đâu có đỏ mặt.”

“Anh xem, anh cũng gãi đầu rồi, còn nói là anh không ngượng sao?”

Cận Hoài Lý chỉ hận bản thân không được di truyền cái miệng lanh lợi của bố mẹ, cảm thấy bản thân bị Nguyễn Lập Đông trêu chọc càng ngày càng rơi vào tình cảnh khó khăn, đành chuyển đề tài.

“Đã có kết quả giám định DNA chưa? Có thể khẳng định là ba người họ không?”

Vạn Phong lắc đầu, DNA đã bị phá hỏng toàn bộ rồi. Nhưng đối với cảnh sát, đây lại là một tin tốt, vì điều này có nghĩa ba người họ có khả năng vẫn còn sống.

Để nhanh chóng phá được vụ án, phía cảnh sát khẩn trương tìm kiếm trong thành phố xảy ra vụ án, hy vọng tìm được manh mối chứng tỏ họ vẫn còn sống. Nhưng rất không may, không bao lâu sau, họ tìm được thi thể đầu tiên.

Nạn nhân là Mã Ứng Hành, đây là kết luận có được sau một ngày căn trọng làm việc của tổ giám định.

Cận Hoài Lý ngồi trong phòng làm việc năng chới chang, nhìn bức ảnh trong tay, thần sắc hơi lạnh lẽo.

Hài cốt của Mã Ứng Hành rất hoàn chỉnh, ngoài phần đầu ra thì các phần xương khác đều bị lóc thịt ở những mức độ khác nhau. Có thể nhận ra, thủ pháp của hung thủ hoàn toàn không chuyên nghiệp, ví dụ như trên xương hông vẫn còn dính chút thịt đó.

Do đã tử vong được một khoảng thời gian nhất định nên cơ mặt của Mã Ứng Hành đã xuất hiện tình trạng nhăn nheo. Cận Hoài Lý nhìn một lúc rồi nhắm mắt lại, nhớ tới tên lột da tay Đào Đức khi xưa từng đối đầu. Vì sao trên đời có nhiều tên biến thái thích lột da người ta như vậy?

Tại một thành phố nào đó cách Thuật Phong vài cây số, có một căn nhà nhỏ tách biệt trông có vẻ đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, tỏa ra một thứ mùi khó định nghĩa. Chẳng biết có con chó hoang từ đâu chạy đến, dừng chân bên ngoài căn nhà, kêu ăng ẳng mấy tiếng, dường như rất hy vọng chủ nhân của căn nhà nhỏ cho nó chút thức ăn. Nhưng ngay sau đó, một tiếng “cộc” vang lên làm con chó giật mình. Nó muốn chạy đi, lại không cưỡng được mùi thịt thơm phức. Trong lúc nó còn lưỡng lự, cánh cửa của căn nhà nhỏ bỗng bật mở.

Người đứng bên cửa mặc một chiếc quần dài màu đen, chân đi đôi xăng đan không hợp thời. Hấn đứng trong khoảng bóng râm trước cửa, giơ tay, ném ra ngoài một miếng thịt.

Con chó đói lắm rồi, nó nhai ngấu nghiến. Người đàn ông quan sát nó ăn ngon lành, sau cùng còn ngồi hẳn xuống nhìn nó ăn. Lần này tướng mạo của hấn hiện rõ dưới ánh nắng. Da dẻ hấn gần như trắng đến trong suốt, đôi mày hẹp dài, khóe miệng còn vương nụ cười mỉm. Hấn có một gương mặt hiền lành, nếu không phải vì bàn tay đang dính đầy máu kia thì những người gặp hấn sẽ đinh ninh hấn là một người lương thiện.

Hấn giơ tay lên, ánh nắng xuyên qua bốn kẽ ngón tay hắt xuống gương mặt. Trên khuôn mặt hấn vừa có màu vàng của nắng, vừa có màu đỏ của máu, hai thứ màu hòa trộn vào nhau, soi rõ biểu cảm bên trên, có chút tuyệt vọng rồi ánh lên vẻ dữ tợn...

Ở phía Thuật Phong, ngoài việc xác nhận được thân phận của nạn nhân đầu tiên thì những tình tiết khác liên quan đến vụ án đều phát triển rất chậm. Vạn Phong nhận được thông báo phải tới hiện trường vụ án. Trước khi đi, anh ta còn cất công chạy tới mời Cận Hoài Lý, ai ngờ lại bị Cận Hoài Lý nghiêm giọng từ chối.

“Tôi vẫn nên ở lại đây thì hơn.”

Nhìn theo bóng Vạn Phong hất hững bước ra cửa, Nguyễn Lập Đông giữ anh lại: “Vì sao lại không đi? Anh định khoanh tay đứng nhìn thật sao? Không được đâu, em còn muốn tham gia, chương trình cũng cần tham gia. Hơn nữa em ngốc lắm, không theo từ đầu tới cuối sẽ không hiểu gì về vụ án cả.”

Nguyễn Lập Đông vì muốn điều tra án, bất chấp cả việc thừa nhận mình là kẻ ngốc, vẻ đáng yêu đó của cô khiến Cận Hoài Lý không nhịn được

cười, “Không phải, anh ở lại là muốn làm rõ nguyên nhân và động cơ hung thủ sử dụng phương pháp tàn nhẫn nhường này để giết người”.

Thế ư? Nghi hoặc nhìn anh mãi, Nguyễn Lập Đông mới chợt phát hiện ban nãy mình đã nói gì đó không nên.

“Đúng rồi, chẳng phải trước khi đi Vạn Phong còn nói sẽ sắp xếp cho anh một trợ lý sao? Em thấy anh ấy đã thật sự coi anh là thầy rồi, thầy Cận ạ.”

“Gì cơ?” Anh mãi mê nghĩ về vụ án, không hề nghe thấy. Bây giờ Nguyễn Lập Đông nhắc lại anh mới rõ, rồi lập tức lo lắng: Trợ lý ư?

Ở bên Nguyễn Lập Đông lâu như vậy rồi, Cận Hoài Lý vẫn chưa sửa được cái tính lằm lì, sợ người lạ, điều này khiến anh chàng Hoắc Bình tới tìm gặp anh càng thêm phiền muộn. Cận ta là ai? Một người tốt nghiệp chuyên ngành cảnh sát, vào nghề đã hơn một năm, một cảnh sát trẻ tuổi xuân phơi phới, dù chỉ đi đứng cũng toát lên sức sống. Cận ta không sao hiểu được lý do đội trưởng Vạn không cho mình đi theo mà lại bắt làm trợ lý cho một người đầu gối.

Cận ta không ngờ đến nỗi nói ra suy nghĩ này cho Cận Hoài Lý biết, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc anh không nhận ra.

Lần đầu tiên gặp mặt, Cận Hoài Lý cầm tài liệu Hoắc Bình mang tới, nói nhỏ: “Cận về đi, sau này cũng không cần tới nữa.”

“Vì sao ạ? Đội trưởng Vạn bảo em phải hợp tác làm việc với anh.”

“Tôi không quen nói chuyện với người lạ, cậu cũng đang nghi ngờ khả năng của tôi.” Cận Hoài Lý nằm rạp ra bàn, đọc phần tài liệu ấy: “Năm xưa đoàn du lịch của họ gồm hai mươi du khách, ba người nước ngoài liên lạc có chút khó khăn, mười bảy người còn lại mất tích một còn mười sáu, cộng thêm hai hướng dẫn viên du lịch, trong số đó lấy được thông tin của tám người, để tôi nghĩ xem.”

Hoắc Bình muốn giải thích, càng tò mò Cận Hoài Lý nói muốn nghĩ là ý gì. Phải biết rằng, đội trưởng Vạn không phải chỉ một, hai lần thôi phỏng về “thầy Cận” này trước mặt họ. Cậu ta muốn xem xem một mọt sách như thế này, dựa vào máy tính có thể “nghĩ ra” thứ gì.

Cận Hoài Lý những tưởng cậu ta đã đi rồi, bèn vừa lẩm bẫm vừa gõ chữ: “Lưu Nhĩ Đông, cả nhà đi du lịch, vợ và con trai, một nhà buôn độc lập, chủ yếu buôn bán cái gì đây?”. Liếc mắt vào tài liệu, anh tự hỏi tự trả lời, “Ồ, cam quýt. Năm đó họ đi du lịch là vì cam quýt bán quá ế, Lưu Nhĩ Đông đã bỏ hết tiền của cùng vợ xuống miền Nam bán hàng, trước mắt không liên lạc được?”.

Đúng là như vậy, nhưng đây chỉ là những gì trên tài liệu viết, Hoắc Bình cho rằng anh chỉ đang cố tỏ ra nguy hiểm.

“Con trai anh ta thì sao? Cũng không tìm thấy ư? Việc này là không thể, chẳng có ai vô duyên vô cớ mất tích. Xem anh tìm được cái gì này, Nguyễn Lập Đông!”

Anh hớn hờ quay người lại, nụ cười bỗng tắt ngấm khi nhìn rõ người bên cạnh là ai.

“Cậu còn chưa đi sao?”

“Thầy Cận, làm sao anh tìm được vậy, ý của em là làm sao anh tìm được cả gia đình Lưu Nhĩ Đông?!” Hoắc Bình kích động bắt lấy tay anh.

“Việc...” Cận Hoài Lý ngậy người. Anh không hiểu nổi tại sao trong ánh mắt Hoắc Bình bỗng nhiên bùng lên hai ngọn lửa nhỏ. Sau vài giây thất thần, anh nuốt nước bọt, “Trên bức ảnh cả nhà mà cậu mang tới cho tôi, Lưu Nhĩ Đông và vợ mỗi người đứng một bên nắm tay con trai mình – Lưu Cường. Việc người phụ nữ nắm tay con trai là rất bình thường, nhưng đàn ông nắm tay con trai, còn nắm chặt như vậy, có thể chính vì đó là nơi khiến người đàn ông ấy cảm thấy kiêu hãnh. Lưu Cường biết đánh dương cầm, đốt ngón tay của cậu bé có những vết chai rất dày, chứng tỏ cậu bé rất chăm chỉ luyện tập, đàn có lẽ cũng không tệ.

Những người làm ăn đều chuẩn bị tinh thần cho lỗ lãi. Mặc dù năm đó cam quýt ở quê Lưu Nhĩ Đông bán ế, nhưng không làm thiệt hại tới mức sống của họ. Thế nên tôi nghĩ nguyên nhân họ đi có thể là vì anh ta đã dồn tiền vào một chỗ khác. Tôi đoán có lẽ là gom góp cho con trai học tập, cộng thêm manh mối đàn dương cầm thì đã tìm ra... Cậu làm cái gì đấy? Đừng có kéo tay kéo chân tôi, bạn gái tôi đọc tiểu thuyết đam mỹ, nhìn thấy cậu làm vậy sẽ suy nghĩ xa xôi đấy”.

“Thầy Cận, thầy thật lợi hại.” Suy nghĩ ai oán bay vèo đi như khói. Gì mà trở lại đội, gì mà điều tra án, bây giờ Hoắc Bình chỉ muốn được học thêm từ Cận Hoài Lý đôi ba chiêu.

Một ngày sau, ở thành phố kế bên, trong phòng làm việc của tổ chuyên án “Người thừa kế”.

Vạn Phong bóp chặt đầu lọc trong tay, sốt ruột ứng phó với đội viên trong điện thoại: “Được rồi, được rồi, cảm thấy thầy Cận lợi hại thì cứ đi theo anh ấy, ríu ra ríu rít nói với tôi, phiền chết đi được.”

Không muốn nghe lời phân bua, anh ta cúp máy. Điện thoại phát ra tiếng đập máy đánh “rầm” một tiếng, thu hút một vài ánh mắt trong căn phòng áp suất đang rất thấp. Nghi phạm Lý Kim Tịch đến hôm nay vẫn không có tung tích gì, vụ án phát triển rất khó khăn, sự ngọt ngào của chính đội trưởng Vạn khiến mọi người cũng khó thở theo. Lẽ nào người tên Lý Kim Tịch này chỉ là một sự trùng hợp đơn thuần, tờ chứng minh nhân dân giả đó cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi?

Lòng ngực khó chịu như bị một tảng đá lớn đè xuống, anh ta lấy tay đấm hai cái, lúc ấy mới nhớ ra Hoắc Bình dường như đã nói với anh ta rằng muốn theo Cận Hoài Lý đi tỉnh điều tra.

“Đi đâu chứ?” Anh ta ngậm một miếng thuốc rồi gọi lại vào số ban nãy.

Tắt máy! Shit!

Khi anh ta nhận được tin tức từ đồng nghiệp rằng Hoắc Bình và Cận Hoài Lý đã lên thủ đô gặp Lưu Cường thì lại chửi thề một tiếng.

“Không dẫn tôi theo...”

Khi tới trường học, con trai của Lưu Nhĩ Đông – Lưu Cường vẫn đang trong lớp.

Tiết học của học viện âm nhạc, giảng viên thi thoảng lại phát một hai đoạn thanh nhạc êm ru. Sau khi nghe cả một bản nhạc không thể gọi tên, sinh viên tan lớp.

Cận Hoài Lý đứng trước cửa giảng đường, từ xa đã nhìn thấy một thiếu niên đi về phía họ. So với bức ảnh, dáng vẻ của thiếu niên đã có thay đổi. Khi nhìn thấy họ, chàng trai hơi nheo mắt lại, sau khi sắp xếp lại chỗ nhạc phổ trong tay, chàng trai sải bước đi về phía họ.

“Tôi là Lưu Cường.”

Vạn Phong làm cảnh sát cũng được mấy năm rồi. Anh ta không thể đảm bảo sau này liệu còn gặp vụ án nào ghê rợn hơn vụ này hay không. Nhưng anh ta dám chắc chắn, tính tới thời điểm hiện tại, đây là vụ án ghê rợn nhất mà anh ta từng gặp. Vì chẳng mấy chốc họ đã tìm thấy xác của nạn nhân thứ hai. Lần này là một chân, chân phải, phần từ mắt cá trở xuống bị chặt ra. Giữa đồng máu là mảnh xương trắng. Nghe nói khi được phát hiện, chân được đặt đứng thẳng như một đôi giày.

Chính vào lúc tâm trạng của anh ta khó kiềm chế nhất, chỉ muốn lập tức bắt được hung thủ ngay thì thật bất ngờ, anh ta nhận được điện thoại của Cận Hoài Lý.

Trong điện thoại, Cận Hoài Lý nói với Vạn Phong, có thể anh đã tìm ra được động cơ giết người của hung thủ.

Bạn đã từng nghe qua về vụ án kỳ lạ V.Dudley chưa?

Đó là vụ án ăn thịt người xảy ra năm 1884.

Thuyền trưởng Dudley, giúp việc Stephens, thuyền viên Brooks và một thuyền viên tập sự - cậu bé Parker 17 tuổi – gặp bão lớn, con thuyền họ đang ngồi gặp nạn, họ phải nhảy lên thuyền cứu sinh, cách lục địa hơn một nghìn dặm Anh.

Mấy ngày lênh đênh phiêu bạt đã rút cạn nước và lương thực trên thuyền cứu sinh. Mấy người đối mặt với cái chết cuối cùng đã giết chết cậu bé Parker khi đó là người yếu nhất để dựa vào xác của cậu bé mà sống tiếp.

“Thế nên, anh muốn nói, Lý Kim Tịch năm đó không phải mất tích trong sa mạc, mà bị...” Giọng nói của Vạn Phong trong điện thoại run rẩy, đầu sao thì, bất luận ở trong điều kiện văn minh thế nào hoặc ở thời đại, bối cảnh gì, chuyện ăn thịt người, đừng nói là gặp phải, cho dù chỉ nói ngoài miệng thôi thì cảnh tượng nhai xương người khác cũng khiến người bình thường cảm thấy tim đập chân run.

Anh ta nuốt nước bọt tiếp tục hỏi: “Giáo sư Cận, có bằng chứng không?”

“Lưu Cường nói nơi Mã Ứng Hành được cứu không hề có cây xương rồng nào tồn tại, có vài cây thì cũng vì khí hậu mà thể tích nước nhỏ đến đáng thương. Vừa hay, tôi có một bạn học đã làm nghiên cứu khảo nghiệm sau sự kiện sa mạc lần ấy. Anh ấy đã giúp tôi làm thí nghiệm, dưới điều kiện nhiệt độ đó, lượng nước ngọt thu thập được nhờ vào bốc hơi rơi vào khoảng 15ml một ngày.”

“15ml?” Vạn Phong lẩm bẩm một tiếng. Anh ta không có khái niệm gì đối với con số này, chỉ nhớ rằng lọ sơn móng tay mà em gái anh ta dùng vào khoảng 6ml tới 7ml gì đó, chỉ là một cái lọ bé cón con: “Vậy không phải nhiều lắm, tôi sẽ lập tức báo cáo tình hình với Phó Cục trưởng”.

Vì chuyện của mấy năm trước, hơn nữa chuyện ấy cũng không xảy ra tại Trung Quốc, thế nên cho dù lật lại vụ án cũng phải cử một lực lượng cảnh sát điều tra, có lẽ còn cách kết quả cuối cùng một khoảng thời gian.

Ngược lại, kết quả khám nghiệm DNA của chiếc chân kia lại tới sớm hơn một bước, hoàn toàn tương đồng với mẫu DNA thu được tại nhà Đỗ Đốc. Từ vết hoen tử thi trên chiếc chân thì thấy, khi miệng vết thương lớn có thể sẽ xuất hiện vết hoen tử thi, cách giải thích chỉ có một, Đỗ Đốc cũng chết rồi.

Sau khi chết bị chặt xác nên vẫn còn vết hoen tử thi. Nhìn vết thương to đùng đó, da đầu Vạn Phong tê rần. Bây giờ tư duy của anh ta cũng càng ngày càng thiên về hướng ba người này là hung thủ giết chết Lý Kim Tịch năm đó. Họ dựa vào xác của Lý Kim Tịch để sống trong lúc chờ đội cứu hộ, còn Lý Kim Tịch thì trở thành người chết oan uổng. Nhưng có một người tới bây giờ mới dùng cách thức tàn nhẫn này để giết hại họ. Người này là ai đây?

Vắt óc suy nghĩ mấy ngày liền, cuối cùng cũng có tin tốt truyền tới. Tài liệu của cảnh sát nước ngoài chứng thực, tại nơi xảy ra bão cát sa mạc năm đó, quả thực có người phát hiện có một bộ hài cốt. Vì dân địa phương không có phong tục hỏa táng nên rất may mắn bộ xương đó vẫn được lưu giữ. Phần xương cổ bị gãy, chứng tỏ nạn nhân tử vong vì bị bẻ gãy cổ.

Thi thể năm đó không ai nhận giờ đã được xác thực chính là Lý Kim Tịch.

Sự thật này khiến tổ trọng án quyết định thu hẹp phạm vi điều tra hung thủ lại thành những người từng có quan hệ với Lý Kim Tịch, hơn nữa còn là người có cơ hội được biết sự thật năm đó.

“Thật sự là vụ án ăn thịt người ư?”

Thời tiết đã chuyển lạnh, mọi người trong số nhà 77 đường Trung Sơn Đông quây quần lại bên bếp ăn lẩu dê. Một câu nói của Nguyễn Lập Đông khiến Hoắc Bình bỏ đũa xuống.

“Cô Nguyễn, cô gan dạ thật.”

“Thế nên tôi cảm thấy mình rất thích hợp làm cảnh sát. Đáng tiếc, trường cảnh sát không nhận tôi.” Cô gắp một miếng thịt dê cho Cận Hoài Lý, tiếp tục nói về chủ đề “thịt người”.

Đồng thời lúc này, ở ngoại thành, dưới bóng hoàng hôn bao trùm, trong một ngôi nhà tách biệt cũ nát tỏa ra mùi thịt thơm phức, bay ra xa, làm dấy lên vài tiếng chó sủa...

“Sao anh đã quay về rồi? Lẽ nào đã phá được án?” Một ngày sau, vừa vào cửa nhìn thấy Vạn Phong cũng có mặt, Nguyễn Lập Đông ngậy ra, chạy tới.

“Phá được thật thì đã tốt.” Vạn Phong rủ vai, rầu rĩ.

Vì tình tiết vụ án đang dần sáng tỏ, lực lượng cảnh sát của tổ trọng án cũng bị phân thành hai bộ phận chủ yếu. Một bộ phận tiếp tục ở lại tìm kiếm người mất tích, một bộ phận khác thì lập tức về quê của Lý Kim Tịch, điều tra các mối quan hệ của anh ta. Người cùng sống tại Thuật Phong với Lý Kim Tịch là Vạn Phong dĩ nhiên được liệt vào danh sách trở về.

“Tức là bây giờ các anh đã lọc ra được ba người này?” Bá vai Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông nhìn ba cái tên trên mảnh giấy, “Một người là bạn gái cũ đã lấy chồng, một người là bạn tốt Trần Anh Kiệt, một người là em trai nhỏ hơn anh ta hai tuổi – Lý Triều Tịch. Được rồi, chúng ta đi thôi!”.

“Đi đâu vậy?” Cận Hoài Lý đang ngồi trên sô pha bị một lực mạnh mẽ kéo dậy, còn chưa hiểu mô tê gì.

“Điều tra án.”

“Chẳng phải nói sẽ ăn bít tết ư?” Nhìn miếng bít tết sống vừa cho vào tủ lạnh, Cận Hoài Lý có chút ảm ức. Anh muốn ăn bít tết lâu lắm rồi.

“Điều tra án quan trọng, điều tra xong ăn cũng không muộn mà.”

Không cho Cận Hoài Lý nguy hiểm, Nguyễn Lập Đông kéo anh ra. Đi ra tới cửa, cô còn quay đầu vẫy tay với đồng chí Vạn Phong cũng đang ngần ngừ, “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi thôi”.

“Ồ, ồ.” Vạn Phong tỉnh lại rảo bước đuổi theo, vừa bước xuống thêm vừa gãi đầu, “Cô rốt cuộc là phát thanh viên Nguyễn hay là cô giáo Cận?”.

“Đừng nói linh tinh nữa, mau đi thôi.”

Không những nhập xác giống hệt thầy Cận, tính tình cũng nóng nảy lên quá nhiều? Vạn Phong lè lưỡi, cảm thương nhìn Cận Hoài Lý. Có người bạn gái như vậy, giáo sư Cận cũng đáng thương lắm.

Ai ngờ được, lại có người cam tâm chịu đựng gian khổ. Cận Hoài Lý còn mỉm cười nhìn cô: “Đi điều tra người nào trước đây?”.

“Dĩ nhiên là bạn gái cũ.”

Vạn Phong nhìn chăm chăm Nguyễn Lập Đông, có phần câm nín.

“Thầy Cận, anh có ý kiến gì?”

“Bạn gái cũ.”

Vạn Phong hoàn toàn nín bặt, nghĩ bụng: Anh nói là tới chỗ bạn gái cũ, không phải vì bạn gái hiện tại của anh nói vậy đấy chứ?

“Anh đừng có xem thường chữ ‘cũ’ này. Không phải chưa từng có án lệ như vậy đâu. Người yêu đã chết, người còn sống vẫn sống bình thường. Phải rất nhiều năm về sau, khi người ta đã quên bằng mất người đã chết kia rồi, người phụ nữ mới giết hung thủ năm đó. Cận Hoài Lý vừa mới kể cho tôi nghe đấy. Phải không?”

Cận Hoài Lý gật đầu. Vụ án người rỗi ở Anh năm 1869 chính là như vậy. Thi thể được phát hiện vào buổi sáng sớm, được treo trên cầu, tứ chi bị đứt gãy rồi được dùng dây nối lại, trông giống như rỗi gỗ. Hung thủ chỉ mới 25 tuổi, là một cô gái da trắng tên Lissa rất xinh đẹp, người chết là kẻ lang thang đã từng giết hại bạn trai cũ của Lissa.

Hơn nữa, ngoài căn cứ này, Cận Hoài Lý cũng rất tin tưởng vào trực giác của Nguyễn Lập Đông, dấu sao thì mấy lần trước cũng chính cô đã mang lại linh cảm phá án cho anh.

“Lập Đông.” Anh nắm lấy tay cô, “Em thích phá án, anh không phản đối. Nhưng bắt buộc phải đi cùng anh”.

“Sao vậy? Sợ em gặp chuyện à?” Cô nghịch ngợm nháy mắt, “Yên tâm đi, em có chút võ đấy”.

Phì cười vì tư thế đánh võ góc nghếch vụng về của Nguyễn Lập Đông, Cận Hoài Lý siết chặt tay cô. Nghĩ cũng yên tâm, mặc dù cô hơi nhanh nhẩu đoảng, nhưng chỉ cần anh và cô ở bên nhau thì sẽ không có chuyện, huống hồ còn có đôi khuyên tai anh làm nữa.

Người Vạn Phong nổi đầy da gà vì ánh mắt sến rện của cặp đôi trước mặt, anh ta run chân, hướng dẫn cho chiếc xe rẽ.

Bạn gái cũ của Lý Kim Tịch tên là Phương Phương, sống trong một gia đình bình thường trong thành phố. Khi họ tới nơi, Phương Phương không có nhà, trong nhà chỉ có một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi và một đứa trẻ.

Đó là mẹ của Phương Phương, từ quê lên giúp cô ta trông con. Sau khi biết rõ lai lịch của họ, ánh mắt bà lão nhìn họ hơi hoảng hốt. Vạn Phong

cảm thấy đối phương có vẻ rất không muốn để họ vào nhà. Nhưng càng như vậy sẽ càng khiến người ta dấy lên nghi ngờ. Không nói nhiều, Vạn Phong cương quyết cứ thế xông vào.

“Con gái tôi rất thật thà, các anh tìm nhầm người rồi phải không?” Bà lão hết cách đành lùi ra sau để họ tiến vào, miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

Nét mặt hoang mang bối rối ấy khiến Vạn Phong không đành lòng, anh ta dụ giọng, nói rằng mình chỉ đang làm việc công mà thôi.

“Tình cảm của vợ chồng Phương Phương thế nào?”

“Hả?”

“Tôi hỏi một câu khác nhé, Lý Kim Tịch, bà còn nhớ người này không?”

“Lý Kim Tịch?” Bà lão rõ ràng có ấn tượng với cái tên này, nhưng bà ta rõ ràng cũng không biết vì sao cảnh sát lại hỏi câu ấy. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng chìa khóa lạch cạch, ngay sau đó là một loạt tiếng kim loại va chạm. Cửa bật mở, một cô gái trẻ buộc tóc đuôi ngựa xuất hiện trước cửa. Bất thành linh thấy bao nhiêu người xuất hiện trong nhà, cô ta quả thực giật mình.

“Chúng tôi là cảnh sát, không phải là người xấu.” Vạn Phong đang giải thích thì cô gái đó đã quay người chạy mất.

“Đứng lại!” Vạn Phong hét to, lập tức đuổi theo.

Nhìn thấy sắc mặt bà lão trong nhà đã trắng bệch ra, Nguyễn Lập Đông huých huých vào người Cận Hoài Lý, “Thế này coi như là phá được án rồi?”.

“Chưa biết chừng, nhưng cũng không thể nói chắc chắn được.” Anh nhìn chiếc tủ lạnh lớn trong bếp, sững người.

Tủ lạnh vì sao phải khóa?

“Thứ đựng bên trong không phải là thi thể đấy chứ?” Nhìn theo ánh mắt anh, phát hiện sự khác thường của chiếc tủ lạnh, Nguyễn Lập Đông “á” lên một tiếng.

Đồng thời, bà lão kia cũng òa lên khóc.

Về sau, cảnh sát Thuật Phong xuất quân rầm rộ, tiến vào nhà Phương Phương, khống chế mẹ cô ta rồi người chồng sau đó trở về nhà. Nhưng khi họ thành công mở được tủ lạnh thì bao nhiêu hy vọng lại hoàn toàn trở thành thất vọng. Trong tủ lạnh chẳng đựng thi thể hay mảnh xác như họ tưởng tượng mà chỉ là một số động vật được đưa vào diện bảo tồn của quốc gia đã chết, bên trong thậm chí còn có bốn chiếc tay gấu, đều không hề nhỏ, là loại gấu con.

“Sao lại như vậy!” Nguyễn Lập Đông vừa thất vọng vừa phẫn nộ.

Tâm trạng thất vọng còn chưa tan hết, cô bỗng nhận được điện thoại của đài.

“Đi phỏng vấn? Nhưng bên này tôi vẫn còn... Được rồi.”

Ủ dột ngắt máy, cô chớp chớp mắt với Cận Hoài Lý, “Trong đài sắp xếp em đi công tác”.

“Đi đâu vậy?”

Nguyễn Lập Đông vừa thông báo địa chỉ, cuộc điện thoại thứ hai đã tới ngay sau đó.

“Được rồi, đừng có giục!” Gào lên một câu vào di động, Nguyễn Lập Đông lưu luyến nhìn Cận Hoài Lý, “Anh phải nhanh bắt được hung thủ đấy”.

“Được.”

“Khi nào em về, nhớ kể em nghe quá trình phá án.”

“Được.”

“VẬY em đi đây.”

Giây phút đó, Cận Hoài Lý thật sự muốn đáp cô một tiếng: Không được.

Haizz, tiếc là họ vẫn phải chia làm hai ngã. Nguyễn Lập Đông về đài phát thanh, Cận Hoài Lý và Vạn Phong trở về Cục công an.

Đáng tiếc, tiến triển trong Cục không thuận lợi như thế. Từ khâu cung của Phương Phương, cảnh sát không thu được thông tin gì có giá trị.

Lẽ nào cô ta thật sự không hay biết gì?

Vạn Phong nóng tính, vốn không ôm quá nhiều hy vọng đối với người bạn gái cũ này, anh ta đã dặn mọi người sắp xếp xe để đi tìm người bạn cũ của Lý Kim Tịch rồi. Vừa mới quay người, chẳng biết Cận Hoài Lý đã đi tới trước mặt anh ta từ lúc nào.

“Hỏi tiếp đi.”

“Hỏi gì ạ?”

“Lý Kim Tịch chết như thế nào?”

Việc này... Vạn Phong do dự, vì rất nhiều nguyên nhân. Lần thăm vấn trước, họ vốn không hỏi Phương Phương chuyện này.

“Thôi được.” Cuối cùng Vạn Phong cũng gật đầu đồng ý với anh.

Ánh đèn trắng đã hắt xuống, chiếu lên một nửa gò má của Phương Phương, từng đường nét nhấp nhô bắt đầu thay đổi theo cái miệng mở ra của cô ta, “Anh ấy chết oan uổng như thế, cuối cùng các người cũng nhớ ra phải điều tra xem anh ấy chết ra sao ư? Khi trước các người làm gì?”.

“Bây giờ chúng tôi đang cố gắng tìm ra chân tướng, nếu cô nắm được bất kỳ thông tin gì, xin hãy nói.” Phương Phương sau khi bùng nổ thì day day thái dương, trở nên bình tĩnh một cách kỳ lạ, giống như đang trầm tư, lại giống như đang ngây người ra một cách đơn giản. Vạn Phong bất chợt quay đầu nhìn bức tường đằng sau lưng, dường như đang muốn hỏi người ở phía bên kia phải làm thế nào.

Cận Hoài Lý cũng hơi nản lòng, có thể Phương Phương thật sự chỉ vì quá phần nộ, cô ta hoàn toàn không biết thêm nhiều chuyện hơn.

Chính vào lúc họ gần như sắp từ bỏ thì Phương Phương lên tiếng.

Giọng cô ta khàn đặc, dùng toàn bộ sức lực để gằn rõ từng chữ một: “Sau khi Kim Tịch gặp nạn không lâu, tôi từng giúp em trai anh ấy đi tìm một thời gian. Một thời gian sau, Lý Triều Tịch bỗng nhiên nói với tôi

không cần tìm nữa, còn cấm tôi không được phép can dự vào chuyện của gia đình cậu ta”.

“Theo cô thấy, chuyện gì đã khiến Lý Triều Tịch có thay đổi này?”

“Tiền, còn có thể là thứ gì khác?” Phương Phương khinh thường hừ một tiếng: “Sau đó, tôi phát hiện ra nó bỗng nhiên có tiền. Tiền ở đâu ra? Tôi đoán là phí bịt miệng của hung thủ hại chết anh ấy”.

“Điều tra tài khoản cá nhân của Lý Triều Tịch, ngoài ra, cần điều tra cả ghi chép đi lại của hắn gần đây. Cái gì?” Vạn Phong ra khỏi phòng thẩm vấn, đang cưỡi cấp dưới đi làm việc thì bỗng nhiên nghe thấy bên dưới báo cáo: “Lý Triều Tịch đi qua thành phố xảy ra án mạng vào thời gian xảy ra vụ án? Trùng hợp quá vậy? Hiện giờ hắn đang ở thành phố nào?”.

Sau khi trở về Thuật Phong, Lý Triều Tịch đột ngột biến mất vô cơ tại trạm xe.

“Tăng cường nhân lực, nhất định phải tìm được tên Lý Triều Tịch này. Ngoài ra, khẩn trương thúc giục phía ngân hàng, một khi phát hiện thấy hắn và mấy người Mã Ứng Hành có chuyển tiền qua lại là chúng ta có bằng chứng rồi.”

“Bằng chứng gì?” Cận Hoài Lý đi qua, tạt cho Vạn Phong đang hùng hùng khí thế một gáo nước lạnh.

Vạn Phong vuốt mặt, cười hì hì: “Giáo sư Cận, anh xem, trí nhớ của anh không tốt rồi. Ngay cả tôi còn nhớ tới chuyện tiền bạc của Mã Ứng Hành không còn dư dả. Anh ta hết tiền thì Lý Triều Tịch cũng ít tiền đi, thế nên đây chính là động cơ giết người.”

Ồ... Tư duy của Vạn Phong nghe có chút khiên cưỡng. Cận Hoài Lý cũng không đưa ra ý kiến phản bác. Anh chỉ nhắc nhở Vạn Phong, còn một người tên Trần Anh Kiệt mà họ chưa tìm đến.

“Biết rồi, giáo sư Cận. Anh về trước đi, có tin tức gì tôi sẽ báo cho anh.”

“Anh ta ăn cháo đá bát lộ liễu đến vậy mà anh không đấm cho anh ta một trận sao?”

“Không có.” Cận Hoài Lý nghịch ngón tay, do dự có nên nói tiếp suy nghĩ của mình không. Con người anh trước nay không khoe khoang, càng không thích tranh giành gì, anh có ý không muốn tham gia các lần phá án về sau nữa.

Nhưng anh sợ nếu mình không làm, Nguyễn Lập Đông sẽ không vui.

“Lập Đông à, anh muốn nói với em một chuyện.”

“Có chuyện gì đợi em về rồi nói, em phải đi họp rồi.”

Vừa tới nơi đã họp rồi, cô có chịu được không? Anh còn chưa kịp hỏi hết, cuộc gọi đã bị ngắt.

A lô... Một ngày rồi em chưa nói chuyện tử tế với anh. Nhìn vào điện thoại, anh bỗng oán trách. Đang buồn bực thì tiếng chuông lại vang lên.

“A lô, chịu nói chuyện với anh rồi à?” Anh những tưởng là Nguyễn Lập Đông, giọng cũng trở nên dịu dàng ấm áp.

“Giáo sư Cận, tôi có không nói chuyện với anh lúc nào đâu!” Vạn Phong hờn hờ nói vào điện thoại, vốn không nhìn thấy sắc mặt với năm màu phân biệt hiện tại của Cận Hoài Lý. Anh ta muốn báo tin vui, cuối cùng cũng tìm

thấy tung tích của tên Lý Triều Tịch đó, cả những kê khai chi tiết rõ ràng của tài khoản ngân hàng cá nhân đã chứng minh chắc chắn thêm cho suy luận của anh ta.

“Bây giờ chỉ còn đợi tên nhóc này sa lưới thôi.”

“Chúc mừng anh, vậy anh cố gắng làm đi.”

Cận Hoài Lý ngắt máy.

Mặc dù anh không thể được coi là phách lối, nhưng trong lòng vẫn ít nhiều có chút kiêu ngạo.

Người ta đã không cần anh nữa mà.

Thời gian trôi đi, thậm chí còn chưa tới ngày thứ hai, cú điện thoại cầu cứu của Vạn Phong đã lại tới. Trong điện thoại, anh ta không còn vẻ hùng hồn lúc trước nữa, giọng nói ủ dột vô cùng, “Giáo sư Cận, Trình Đức Hậu cũng đã được tìm thấy...”

“Đây chẳng phải là chuyện tốt ư? Chứng cứ của Lý Triều Tịch cũng có rồi, vụ án được phá rồi.” Cận Hoài Lý mím môi, cứ cảm thấy có gì đó chua xót.

“Chỉ là Lý Triều Tịch không thừa nhận đã giết ba người họ, hơn nữa...” Anh ta âu sầu nắm chặt tay lại, quan trọng là Lý Triều Tịch có nhân chứng về thời gian.

“Vậy bây giờ anh có suy nghĩ gì?”

“Tôi muốn giáo sư Cận giúp chúng tôi sửa lại tư duy.”

“Tôi không được đâu, tôi làm thế nào được?”

“Giáo sư Cận, anh đang giận tôi đấy à?”

“Ừm.”

Không ngờ Cận Hoài Lý lại thẳng thắn đến thế, Vạn Phong sửng sờ: “Tôi sai rồi, giáo sư Cận, tại tôi tự cao tự đại quá. Anh nói đi, tôi phải làm thế nào anh mới hết giận?”.

“Tình hình của Trình Đức Hậu thế nào?”

“Sao cơ? Giáo sư Cận không giận nữa rồi?”

“Phải, cậu đã xin lỗi rồi. Nói về vụ án đi.”

Vạn Phong đã chuẩn bị tinh thần bị gây khó dễ, vội lau mồ hôi trán, thăm nghĩ vị giáo sư Cận này cũng dễ dãi quá đi.

Thở phào một hơi, anh ta kể lại sự tình xảy ra trong suốt một ngày vừa rồi.

Nhân viên vệ sinh sáng sớm dậy dọn dẹp phát hiện có một đám chó hoang đứng vây quanh trước thùng rác bèn đi qua xem sao, phát hiện ra có một cái túi bị đám chó giành giật, trong túi là thi thể của Trình Đức Hậu, một cái đầu người bị cắn đi không ít da thịt, đã lộ ra một ít xương sọ ghê rợn.

Hy vọng còn một người sống sót đã bị dập tắt, quan trọng nhất là Lý Triều Tịch vốn không phải hung thủ.

“Bạn thân của Lý Kim Tịch – Trần Anh Kiệt thì sao?”

Lời của anh sao không phải là suy đoán của Vạn Phong, đây cũng là nguyên nhân anh ta tìm tới Cận Hoài Lý.

“Lý Triều Tịch nói chính Trần Anh Kiệt giết ba người họ, vì Trần Anh Kiệt cũng biết nguyên nhân cái chết của anh trai cậu ta, e rằng rất tức giận. Đúng rồi...” Nhớ lại một chuyện còn chưa nói với Cận Hoài Lý, Vạn Phong hăng giọng: “Lý Triều Tịch đã thừa nhận rồi, nguyên nhân cái chết của Lý Kim Tịch đúng như chúng ta suy đoán”.

Người ăn thịt người. Cận Hoài Lý nheo mắt lại, “Vậy bây giờ chẳng phải nên tìm Trần Anh Kiệt sao? Cậu đang ở Cục phải không? Tôi qua đó”.

Nói rồi, Cận Hoài Lý cầm áo khoác đi ra khỏi nhà.

Ai mà ngờ được một biến cố lớn như vậy lại xảy ra trên đường anh đến Cục cảnh sát cơ chứ?

“Vụ án được phá rồi?” Trên tầng hai Cục cảnh sát, Cận Hoài Lý day tai, tưởng mình nghe nhầm.

“Cũng không phải là phá rồi, chỉ là Trần Anh Kiệt bị điều tra ra từng xuất hiện ở thành phố ấy khi vụ án mạng xảy ra, tới nay chưa rõ tung tích. Anh cũng biết đấy, vụ án này có thời hạn, trước kia chúng tôi cũng đã xác định nghi phạm nằm trong số những người có liên quan đến Lý Kim Tịch, thế nên Cục trưởng đã lệnh cho toàn bộ anh em phải truy bắt bằng được Trần Anh Kiệt.”

Đây rõ ràng là một quyết định qua quýt, nhưng anh và Vạn Phong lại chẳng vẫn hồi được gì.

Không còn cách nào khác, Cận Hoài Lý đành ở lại Cục đợi tin tức. Anh không chắc chắn Trần Anh Kiệt có phải hung thủ hay không, nhưng chỉ dựa vào việc loại trừ để phán đoán thì quá cầu thả rồi.

Xung quanh người người qua lại, ai dường như cũng đang tất bật vì vụ án, chỉ có mình anh ngồi trong góc, nhàm chán, vô vị. Cuối cùng, khi thật sự quá buồn chán, anh bèn đề nghị một chuyện với Vạn Phong.

Nơi có thể cung cấp băng ghi hình cuộc thẩm vấn là một căn phòng nhỏ, nhân viên thao tác lấy ra đoạn băng đó rồi ngồi nghiêng một bên ngủ gật. Phá án là cuộc chiến liên tục hằng đêm, nó giày vò thần kinh của mỗi một nhân viên cảnh sát.

Cận Hoài Lý thì khác, anh ngủ rất ngon, thế nên rất có tinh thần xem lại đoạn băng thẩm vấn Lý Triều Tịch.

“Anh ta cũng luôn muốn tiền, người có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng đó tâm lý lại rất bất thường. Anh ta luôn nói là bạn của anh trai tôi, sẽ không vì chuyện này mà sách nhiễu người khác. Chính anh ta, nhất định là anh ta!” Lý Triều Tịch ở trong đoạn băng gào lên điên cuồng.

“Có phải anh ta hay không, cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra. Khi còn chưa có chứng cứ, bất kỳ ai cũng có thể là người vô tội, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng tình nghi.” Người cảnh sát đã quá quen với kiểu buộc tội vô căn cứ này không coi lời nói của cậu ta ra gì. Nhưng Lý Triều Tịch lại không thôi, “Ai nói tôi không có chứng cứ, tôi có!”.

Cận Hoài Lý “ồ” một tiếng, rướn dài cổ ra.

“Anh ta biết rõ nguyên nhân cái chết của anh trai tôi, hơn nữa gần đây anh ta thiếu tiền, nhất định là anh ta! Hơn nữa tôi tới nhà Đỗ Đốc đòi tiền, nhà hẳn rõ ràng có người lại không mở cửa cho tôi. Nếu không phải vì Trần

Anh Kiệt nói gì với họ thì sao họ lại không đưa tiền cho tôi? Tôi biết Trần Anh Kiệt đã tìm họ từ lâu rồi.”

Haizz... Hy vọng lại hóa thành thất vọng, loại chứng cứ khống này thật khiến anh căm nín.

Nếu xuất hiện một chứng cứ mang tính quyết định thì tốt rồi. Cận Hoài Lý nghĩ mãi, nghĩ mãi, bỗng nghe thấy một tiếng bước chân gấp gáp vang lên trên hành lang.

“Giáo sư Cận, giáo sư Cận...” Vạn Phong lao tới trước cửa, giơ bức ảnh trong tay ra, “Thứ này tìm được ở nhà Trần Anh Kiệt”.

Trên mặt bàn trong bức ảnh, nét chữ bên trên mảnh giấy rất quen thuộc.

“Ta là người thừa kế.” Cận Hoài Lý lẩm bẩm. Trần Anh Kiệt là người thừa kế?

“Nhà hãn đã không còn ai từ lâu. Trong nhà sạch sẽ tới mức một sợi tóc cũng không có. Phó Cục đã hạ lệnh, toàn lực truy nã Trần Anh Kiệt.”

Thế nên, vụ án này... coi như đã phá xong?

Từ sau khi Nguyễn Lập Đông đi công tác, năm giờ chiều hằng ngày trở thành giờ cố định nói chuyện điện thoại giữa cô và Cận Hoài Lý.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa Cận Hoài Lý cũng đã sớm quen với cách mở đầu này của Nguyễn Lập Đông.

“Vụ án thế nào?”

“Phá rồi.” Anh kể lại quá trình phá án cho cô nghe với tâm trạng có phần mỏi mệt.

“Ồ, không nghe anh kể phần sau, em còn tưởng Trần Anh Kiệt chết rồi nữa?”

“Chưa chết, Vạn Phong đang tìm hãn kia. Sao em lại nói như vậy?”

“Ở trên phim truyền hình, hung thủ giết người xong đều dọn dẹp sạch sẽ hiện trường. Anh bảo nhà hãn sạch không có một sợi tóc, em chẳng nghĩ là hãn đã chết thì sao?” Nguyễn Lập Đông lăm lăm, nhưng không biết rằng một câu nói của cô đã làm bùng nổ vô số pháo hoa trong đầu Cận Hoài Lý.

Phải rồi, chi tiết này luôn bị anh bỏ quên.

“Lập Đông, em đúng là thiên tài đấy!” Anh cúp máy.

Nếu Trần Anh Kiệt là hung thủ, còn để lại mảnh giấy chỉ hung thủ mới có trong nhà mình thì hãn ta hoàn toàn không cần phải dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ nhà cửa như vậy, đến nỗi không để lại một dấu vết nào thuộc về mình. Sở dĩ thành ra tình trạng như hiện tại, cách giải thích chỉ có một, hung thủ không phải Trần Anh Kiệt. Mà trong nhà Trần Anh Kiệt không có dấu vết gì của hãn ta là vì hung thủ thật sự muốn che giấu điều gì đó. Muốn che giấu gì đây?

Đầu óc rơi vào một khoảng hỗn loạn. Anh vò đầu, hít sâu một hơi, cảnh cáo bản thân: “Cận Hoài Lý, mày phải bình tĩnh, chân tướng nhất định ăn

giấu trong số những manh mối này, chỉ là chưa tìm ra mà thôi”.

Vạn Phong cũng dần bắt đầu chuyển dần sang tán đồng phương diện này của Cận Hoài Lý, nguyên do vô cùng đơn giản, mãi vẫn chưa tìm thấy Trần Anh Kiệt.

Phía cảnh sát gần như giăng mắc thiên la địa võng, nhưng lại không hề tìm thấy bóng dáng của Trần Anh Kiệt tại thành phố nơi xảy ra án mạng.

“Nếu thật sự là hãn ta, không thể nào không tìm thấy bất kỳ một manh mối nào.” Anh ta nói.

“Dù thế nào, hãy cứ sắp xếp lại các manh mối đã biết trước, xem có phát hiện gì không.” Nói rồi, Cận Hoài Lý cầm lấy một tập tài liệu trong tay Vạn Phong, “Chúng ta liệt kê những thứ đã biết xem nào”.

“Được.” Vạn Phong trả lời, “Người đầu tiên là Mã Ứng Hành...”

Từng giây từng phút trôi qua, tiếng của Vạn Phong cũng từ trạng thái vang vọng như tiếng chuông chuyển dần sang mệt mỏi, “Đỗ Đốc thường xuyên sống một mình, độc thân chưa kết hôn. Haizz, theo tôi thấy, trong mấy người này, đáng thương nhất là Đỗ Đốc, chết thảm như vậy, hài cốt không nguyên vẹn, ngay cả một người đưa tiễn cuối cùng cũng không có. Trình Đức Hậu cũng chẳng khá hơn là bao”.

Vạn Phong đặt tài liệu xuống, cất giọng có phần xót xa: “Giáo sư Cận, có lúc tôi thật sự không muốn làm ngành cảnh sát này. Chứng kiến nhiều cái chết như vậy, tôi vẫn không thể bình thản được. Những nạn nhân này chết quá thê thảm”.

“Ừm, thế nên phải khẩn trương bắt được hung thủ.” Không hề bị cảm xúc của anh ta ảnh hưởng, Cận Hoài Lý giơ bức ảnh trong tay lên, “Tới nhà

Trần Anh Kiệt xem sao, tôi không tin không có manh mối”.

Nhà của Trần Anh Kiệt quả thật như lúc trước điều tra, sạch sẽ tới nỗi không để lại dấu vết của một ai.

Vạn Phong đi giày cao su bước vào phòng khách, nhìn thấy Cận Hoài Lý đang tỉ mỉ kiểm tra bốn phía xung quanh.

“Giáo sư Cận, cả phòng này chúng tôi đều kiểm tra rồi, khả năng có sai sót thực sự quá nhỏ.”

“Vậy thì cũng phải tìm.”

Nói thì nói vậy nhưng nửa tiếng sau, Cận Hoài Lý vẫn không có thu hoạch gì.

“Hung thủ dọn dẹp căn phòng sạch sẽ như vậy, rốt cuộc muốn che giấu thứ gì?”

“Phải.” Vạn Phong phụ họa, “Anh nói có khi nào hung thủ thật sự là Trần Anh Kiệt. Hẳn ta muốn chúng ta không bao giờ tìm thấy hắn nữa nên đã tiêu hủy hết mọi dấu vân tay có thể thu được DNA của hắn không?”.

“Không thể nào.” Cận Hoài Lý chỉ vào đôi giày trên giá, “Hắn ta không thể tiêu hủy sạch sẽ”.

“Giày ư?” Vạn Phong đi qua, cầm đôi giày ấy lên, lắc đầu khó xử, “Kiểm tra rồi, đôi giày này từng bị ai đó ngâm qua, ngoài một chút mùi hôi chân thì chẳng còn manh mối nào”.

“Mùi hôi chân?”

Cận Hoài Lý bỗng lục tìm trên người như đang hoảng hốt. Cuối cùng khi cầm trên tay bức ảnh ấy, anh bỗng bừng tỉnh ngộ, trong lòng nảy sinh một suy nghĩ táo bạo, “Vạn Phong, có vẻ như tôi biết ai là hung thủ rồi”.

Vì thế nên họ vẫn tìm không ra Trần Anh Kiệt, vì thế nên trong nhà Trần Anh Kiệt mới không tìm thấy DNA của hắn ta. Điều này không có nghĩa Trần Anh Kiệt muốn biến mất từ đây, đây hoàn toàn là việc làm che mắt bịt tai cảnh sát của hung thủ.

Liếc nhìn Vạn Phong đang vô cùng sốt ruột, Cận Hoài Lý giơ bức ảnh trong tay lên: “Đã từng xem ‘Thời niên thiếu của Bao Thanh Thiên’ chưa? Vụ án thôn ần dật trong đó...”.

Trên bức ảnh là chiếc chân gãy trắng phớ ghê rợn của Đỗ Đốc.

Nếu anh đoán không nhầm, họ không bao giờ tìm được Trần Anh Kiệt nữa...

Ương Thu là một thành phố nằm ven biển Đông Nam Trung Quốc. Xưa nay được mệnh danh là quê hương của thuyền bè, Ương Thu không chỉ có đủ các loại thuyền mà còn sở hữu rất nhiều những công trình kiến trúc mang tính hiện đại hóa, là thành phố du lịch khá nổi tiếng trong nước.

Về đêm, ánh đèn lồng đủ màu sắc bao trùm tạo thành một khoảng mờ lung say lòng người, dễ dàng khiến những người đứng đó lạc lối trong khung cảnh nên thơ trước mắt.

Xuân Hi là một khách sạn không mấy nổi bật, nằm trên con đường cũng tầm thường tại Ương Thu. Nói là khách sạn thì có hơi khoa trương, vì nó tổng cộng chỉ có hai tầng trên dưới cùng tám phòng. Ở Ương Thu còn rất

nhiều nhà dân được sửa sang lại làm thành khách sạn như Xuân Hi, các thành phố du lịch phát đạt đa phần đều vậy.

Mười giờ đêm, bà chủ của Xuân Hi – Chân Xuân Hi nằm rạp trước quầy lễ tân ngủ gật. Chị ta chốc chốc lại tóp tép miệng, xem ra đang nằm mơ một giấc mơ đẹp, có thể liên quan tới thức ăn.

Sự thật quả đúng như vậy, chồng của Chân Xuân Hi từng làm ở nhà hàng, tay nghề nấu nướng không tồi. Anh ta hứa ngày mai sẽ làm cho Chân Xuân Hi món ngó sen thủy tinh. Chân Xuân Hi từng ăn món này một lần, bên trong ngó sen là phần nhân được tẩm ướp đặc biệt. Sau khi rán giòn rồi vớt ra, lại tiếp tục được phết một lớp tương hải sản nữa, cảm giác tươi mới giòn tan không thể tan đi.

Mơ mãi, mơ mãi, Chân Xuân Hi lại chép miệng. Nhưng lần này, sao chị ta lại cảm thấy mình chép miệng rất lâu, lại còn “cộc, cộc, cộc” nữa, rất có tiết tấu. Cuối cùng, khi chị ta cảm thấy không ổn, mở mắt mới phát hiện ra hai người phía trước đã gõ tay lên bàn mình một lúc lâu rồi.

Chân Xuân Hi lau vệt nước miếng trên khóe miệng, chớp mắt nói: “Trong nhà vẫn còn hai phòng, ở bao lâu?”.

Đối phương lắc đầu, chìa thẻ ngành ra cho Chân Xuân Hi xem.

Sau khi nhìn rõ dòng chữ trên thẻ, cơn buồn ngủ của Chân Xuân Hi hoàn toàn bay biến.

“Đồng chí cảnh sát, nhà chúng tôi không trốn thuế, tuân thủ kỷ cương pháp luật...”

“Trong nhà có một người khách tên Trần Anh Kiệt từng tới ở phải không?”

Chân Xuân Hi lắc đầu. Ban nãy chị ta nói còn hai phòng trống chỉ là lừa gạt mà thôi. Vì khách sạn này của chị ta nằm khá khuất, cộng thêm việc con đường bên cạnh gần đây lại mở thêm mấy khách sạn cao cấp, nên việc làm ăn càng không dễ dàng. Tám căn phòng, giờ vẫn còn trống tới bảy. Căn phòng còn lại là phòng ở của chị ta, thế nên dĩ nhiên chị ta biết trong nhà này rất cuộc từng có một người tên Trần Anh Kiệt tới ở hay không.

Dường như đã sớm dự liệu sẽ có được câu trả lời kiểu này, đối phương lại rút ra một bức ảnh để Chân Xuân Hi nhận mặt. Chân Xuân Hi nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Chưa từng gặp”.

“Thôi được rồi.” Người nói chuyện là cảnh sát hình sự tới từ Cục công an thành phố Ương Thu. Đây đã là ngày thứ ba họ điều tra ở khu vực này rồi, vậy mà vẫn không có thu hoạch gì. Bây giờ họ bắt đầu nghi ngờ phải chăng đã tìm sai phương hướng. Thở dài, một cảnh sát lên tiếng: “Nếu cô nhìn thấy người lạ nào ở gần đây, hành vi có chút kỳ quái thì nhớ kịp thời báo lại”.

Họ đi rồi, Chân Xuân Hi lẩm bẩm: “Lẽ nào lại có ai phạm tội?”.

Nhớ lại nét mặt nghiêm nghị của hai cảnh sát ban nãy, Chân Xuân Hi hơi sợ hãi. Chị ta gọi một cuộc điện thoại cho chồng mình, bảo anh ta về sớm một chút.

Chị ta vừa cúp máy thì cánh cửa khách sạn lại bị ai đẩy vào. Chị ta lại hỏi theo phản xạ: “Thuê phòng à?”.

Chị ta ngẩng đầu lên, rồi đột ngột sững người lại. Đối phương là người để bộ râu xồm, đội chiếc mũ chóp, quá nửa gương mặt bị che kín. Chị ta hơi sợ hãi.

Đối phương không nói gì, thẳng thừng đưa chứng minh thư và tiền ra trước mặt Chân Xuân Hi. “Ồ một ngày.” Hấn nói.

“À à...” Chân Xuân Hi cúi đầu viết biên lai cho hấn, trong bụng cứ cảm thấy có chỗ nào đó bất thường. Thủ tục rất đơn giản, chỉ là một tờ hóa đơn viết tay. Người đàn ông lấy hóa đơn và tiền trả lại, đi lên gác.

Chân Xuân Hi ngồi ở dưới nhà, nhớ tới lời của người cảnh sát ban nãy. Chị ta lờ mờ cảm thấy ánh mắt người đó và người trên ảnh hơi nhang nhác. Chị ta nhắc điện thoại lên định gọi cảnh sát, nhưng sau đó lại từ bỏ.

Lỡ như người ta là người tốt, chẳng phải cú điện thoại này của mình đắc tội với khách rồi sao? Nghĩ như vậy, Chân Xuân Hi len lén đi lên gác. Người đó ở trong gian phòng trong cùng trên tầng hai. Chân Xuân Hi kiễng chân lên, rón rén đi tới trước cánh cửa phòng ấy.

Lúc trước đã nói, khách sạn này là nhà dân được sửa sang lại, nên cửa giả vốn không thống nhất theo một quy cách nào, ví dụ như cánh cửa của phòng này lại có mắt mèo. Về sau Chân Xuân Hi đã lấy một nhúm bông chặn mắt mèo ấy lại.

Nhớ tới chuyện này, chị ta khẽ khàng lấy nhúm bông đó ra. Chị ta ghé tới bên cửa, thò đầu vào nhìn. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn trái tim của Chân Xuân Hi suýt nữa thì ngừng đập vì thảng thốt.

Vì bên kia cánh cửa, một con mắt mở to cũng đang nhìn chị ta!

“Mẹ ơi!” Chân Xuân Hi kêu lên thành tiếng.

Nửa tiếng sau, khi cảnh sát Ương Thu nhận được báo án vội vàng tới nhà khách Xuân Hi thì chông của Chân Xuân Hi đang đứng ở góc rẽ tầng hai, cảnh sát bàng hoàng nhìn lên gác. Khi lên tới nơi, họ cũng giật mình vì

cảnh tượng trước mắt. Ngoài cửa căn phòng nằm sâu trong góc, Chân Xuân Hi đang ngồi bệt dưới sàn, một người đàn ông sắc mặt đã tái mét đang đè lên chân chị ta.

Một cảnh sát hình sự đi qua, tháo lớp ngụy trang trên mặt người đàn ông xuống, chính là nghi phạm mà họ đang cần tìm.

Có lẽ đã nhiều ngày không đối mặt với nhiều người như vậy, Đỗ Đốc ngồi trên chiếc ghế thiết kế đặc biệt, cảm thấy rất không tự nhiên. Hắn cứ xoay qua xoay lại một lúc lâu, cuối cùng đề nghị xin một liều thuốc.

Khói thuốc khiến Đỗ Đốc bình tĩnh hơn nhiều. Sau khi hút được nửa điếu, hắn ngẩng đầu lên nhìn người cảnh sát chịu trách nhiệm hỏi cung: “Chính các anh tăng cường kiểm tra nghiêm ngặt bến cảng, sân bay, ga tàu thậm chí là đường cao tốc ư?”.

“Dĩ nhiên rồi.” Một ngày sau, Vạn Phong khi nhận được toàn bộ khẩu cung của Đỗ Đốc đã nói như vậy. Nói thật lòng, ban đầu, khi Cận Hoài Lý nói với anh ta hung thủ là “nạn nhân” thứ hai của vụ án – Đỗ Đốc, Vạn Phong còn tuyệt đối không tin. Người chết sao có thể trở thành hung thủ chứ? Trên chân của Đỗ Đốc có vết hoen tử thi, hơn nữa DNA khám nghiệm ra cũng trùng khớp với mẫu DNA thu thập được tại nhà Đỗ Đốc.

“Nếu DNA thu được tại nhà Đỗ Đốc là của Trần Anh Kiệt thì mọi chuyện đều có thể lý giải rồi.”

Sau giây phút sững sốt, Vạn Phong lập tức phái người đi thu thập vật phẩm cá nhân của Trần Anh Kiệt, cuối cùng tìm được DNA quan trọng trí mạng trên bộ quần áo được hàng xóm mượn đi.

“Đứng trước chứng cứ, hắn cũng không thể không khai nhận.” Nói về lý do giết người của Đỗ Đốc, Vạn Phong thốn thức.

Năm xưa vì muốn sống sót, ba người họ đã giết Lý Kim Tịch – người ngất xỉu trên sa mạc, để dựa vào thi thể của anh ta, chờ đợi đội cứu hộ tới.

Nhưng cũng bắt đầu từ lúc đó, Đỗ Đốc thường xuyên gặp ác mộng. Hãn là người bị nghiêm trọng nhất trong ba người. Về sau, qua điều trị của bác sỹ tâm lý, tình hình cũng có chuyển biến tốt hơn nhiều. Nhưng cơn ác mộng tại sa mạc chưa kết thúc ở đó. Chuyện làm ăn của Mã Ứng Hành và Trình Đức Hậu đã lâu không có khởi sắc. Hai người này dường như đã bàn bạc và đi đến thống nhất, lần nào cũng tới cầu xin Đỗ Đốc trợ giúp.

Giống như kiến bò trên cùng một sợi dây thừng, Đỗ Đốc bị cái khóa này bó buộc rất nhiều năm, cuối cùng khi hãn không nhẫn nhịn nổi tất cả những việc này nữa, hãn đã nghĩ tới một cách để kết thúc mọi thứ. Chỉ cần cái tên “Đỗ Đốc” này biến mất trên cuộc đời, thì hãn sẽ thật sự tự do.

Hãn hẹn Mã Ứng Hành và Trình Đức Hậu tụ tập ở ngoại thành, rồi lấy lý do giúp đỡ, bảo Trần Anh Kiệt tới nhà mình ở vài ngày. Muốn xóa sạch dấu vết của một người không phải chuyện khó khăn gì, huống hồ còn có Trần Anh Kiệt sống ở nhà hãn.

“Tôi cũng thật khâm phục anh thầy giáo sư Cận, vì một câu có mùi hôi chân mà anh cũng nghĩ ra được đó không phải đôi giày của Trần Anh Kiệt.”

“Đó là vì anh không hiểu những người mắc bệnh sạch sẽ. Họ yêu cầu thân thể sạch sẽ tới từng cọng tóc.” Hơn nữa, ngay từ khi ba thi thể được phát hiện toàn bộ, Cận Hoài Lý đã nhận thấy có điểm bất thường. Với tư cách là nơi dễ tiết lộ thân thể nhất nhưng đầu của Đỗ Đốc lại biến mất, điều này vốn đã kỳ lạ.

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên nói với anh.” Vạn Phong dừng bước lại, “Mảnh giấy *Ta là người thừa kế* đó, Đỗ Đốc nói không phải do hắn viết”.

Không phải Đỗ Đốc? Lẽ nào còn một người khác?

Mang theo nghi vấn này, Cận Hoài Lý trở về nhà. Piggy đang kêu tí tí xoay tròn tại chỗ.

“Làm sao vậy?” Anh bước tới, ấn lên lưng Piggy một cái. Sau một tiếng “tút”, Piggy bắt đầu phát ra âm thanh.

“A lô, Cận Hoài Lý. Em sẽ về muộn mấy hôm, chương trình bên này vẫn chưa xong. Hơn nữa em bận lắm, mấy ngày này cũng không có thời gian gọi điện cho anh đâu. Vậy nhé, em đi làm việc đây.”

Tút...

Piggy chậm chạp trượt tới bên chân anh, xoay vòng vòng như đang an ủi. Dường như nó cũng cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân, nhưng không biết nên động viên thế nào.

“Nguyễn Lập Đông, em đã quay trở về rồi, sao lại không tới gặp anh chứ?”

Anh nhìn lên lưng Piggy, ở trên đó chẳng biết từ lúc nào đã hiện lên một tấm bản đồ, tại vị trí Thuật Phong có một điểm màu xanh đang nhấp nháy, điểm sáng đó chính là Nguyễn Lập Đông.

Nguyễn Lập Đông đã mơ một giấc mơ, trong mơ có một hồ nước rất rộng. Cô đi dưới đáy hồ, đỉnh đầu là mặt trời bị bọt nước hòa tan thành một

màu vàng nhạt.

Cô muốn bắt lấy mặt trời ấy, nhưng vừa mới giơ tay ra thì nó đã vụn thành từng mảnh.

Lúc này từ xa vọng lại tiếng khóc, tiếng khóc của trẻ con, rất nhỏ rất nhỏ. Sống mũi cô cay xè, hô hấp khó khăn, cổ họng như bị ai bóp chặt vậy.

Cô muốn kêu lên nhưng không tài nào bật lên thành tiếng được.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô cũng mở mắt ra.

Lại là một giấc mơ, dày vò cô lâu như vậy.

Cô muốn lật chiếc chăn nặng nề trên người ra thì cửa phòng đột ngột bật mở. Nguyễn Lập Đông chợt dạ lập tức run người chui tọt vào trong chăn.

“Chị đây.”

Nguyễn Lập Đông thở phào, lại thò đầu ra, “Chị, chị tới thì cứ tới, đừng để tiếng bước chân của mình khiến người khác hoảng sợ như vậy có được không?”.

“Việc này không liên quan gì tới cách đi đứng của chị, mà liên quan tới con ma đang sống trong bụng em.”

“...”

Cô chớp chớp mắt, hóa giải hết mọi ngỡ ngàng ngập ban nãy, Nguyễn Lập Đông nghĩ tới một vấn đề.

“Không gọi.”

“Xem ra coi như đã lừa gạt thành công.” Nguyễn Lập Đông thở phào, thâm cảm thấy may mắn.

“Lập Đông, có thể nói là cậu ta thật thà, cũng có thể cậu ta vốn không quan tâm tới em.”

“Anh ấy không phải người như vậy.”

Về điểm này, Nguyễn Lập Đông rất chắc chắn.

Ở bệnh viện tới ngày thứ bảy, Nguyễn Viên đi làm thủ tục xuất viện cho Nguyễn Lập Đông.

Trời đã vào thu, ngoài cửa sổ lá cây đã rụng sạch. Gió vừa thổi là mặt đất đã rào rào. Nguyễn Lập Đông đứng trước cửa sổ, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi xót xa: Cận Hoài Lý này, cô nói là cô bé quan thì anh thật sự không gọi điện thoại cho cô...

Bỗng nhiên, cô phát hiện trong góc sân có một người đang đứng. Trái tim cô đập lỡ một nhịp. Thì ra Cận Hoài Lý đã tới rồi!

Cận Hoài Lý đã hỏi rõ thời gian xuất viện của Nguyễn Lập Đông từ lâu, giờ đang cầm đồ đạc đứng dưới tầng chờ đợi. Thời tiết đã chuyển lạnh, đứng quá lâu mũi anh hơi ngứa, có cảm giác muốn hắt xì hơi. Anh thò tay vào trong túi áo lấy ra mẫu giấy ăn thì bỗng có một người từ phía sau đột ngột lao tới, ôm chặt lấy anh.

Anh không nhìn thấy được gương mặt của người ấy nhưng lại nghe được cô vừa huyên thuyên không ngừng nghỉ vừa đánh vào lưng anh.

“Anh biết em vào viện sao? Biết từ khi nào vậy? Đã biết rồi vì sao không tới thăm em? Anh có biết em sợ anh phát hiện ra nên lúc nào cũng thận trọng dè dặt không, kết quả anh lại biết em ở bệnh viện từ lâu rồi!”

Khi nói tới chuyện ấm ức, Nguyễn Lập Đông giơ nắm đấm lên, nhằm chuẩn vào Cận Hoài Lý mà đánh.

“Anh đã biết em ở bệnh viện mà còn không tới thăm em! Hại em ở đây đóng kịch như một con ngốc vậy!”

“Em không nói cho anh biết chẳng phải vì không muốn anh biết ư? Anh giả vờ không biết sao em còn giận chứ?” Tâm tư của con gái thật sự quá khó nắm bắt rồi đấy. Anh xì mặt, giơ thứ trong tay lên, “Anh làm cho em đây, lần sau ra ngoài nhớ mặc nó vào, khi gặp đứa trẻ nào rơi xuống nước cũng không phải sợ nữa. Nó có lớp giữ ấm và dụng cụ nâng đỡ. Quan trọng nhất là thuận tiện và có tính thẩm mỹ cao. Anh cảm thấy khá thích hợp với một người không giỏi bơi lội mà lại thích cứu mấy đứa trẻ rơi xuống nước như em. Ở phần cổ anh đã thêm vào một ống thở lặn, như vậy em sẽ không bị sặc nước, càng không bị viêm phổi”.

Nguyễn Lập Đông ngẩn người. Cô nuốt nước bọt, nhìn nắm đấm đang giơ cao của mình, bỗng nhiên cảm thấy mình đang ức hiếp người ta.

“Xin lỗi nhé, em trách nhầm anh rồi.” Cúi gằm xuống, Nguyễn Lập Đông chợt phát hiện ra một thứ bên chân mình, “Đây là gì vậy?”.

“Nó được làm từ những phế liệu còn sót lại, nguyên liệu không đủ nên nhỏ hơn Piggy một chút. Tên nó là Shark, lúc làm có chút sơ suất, chắc là nó sẽ thích đi theo em.”

“Thì ra đây là Sa sư đệ!”

Sa sư đệ? Cận Hoài lý vò đầu, có lẽ anh cần suy nghĩ tới việc làm thêm Đường Tăng, ngựa Bạch Long và Tôn Ngộ Không nữa.

Ở phía xa, thấy hai người họ đã hòa hợp được, Nguyễn Viên lắc đầu đi tới. Có lúc chị ấy thật sự không thể hiểu được sự lựa chọn của em gái, chỉ còn cách ủng hộ.

Nhưng vì sao, con bé lại chọn một anh chàng gốc như vậy cơ chứ?

Chị ấy vẫy tay, một mảnh giấy bất ngờ rơi từ trong hành lý ra.

“Đây là gì vậy?” Chị ấy cúi xuống nhặt nó lên.

“Chị, chị sao vậy?” Phát hiện ra chị gái, Nguyễn Lập Đông ngại ngần kéo giãn khoảng cách với Cận Hoài Lý, chạy vài bước tới. Cô cầm lấy mảnh giấy trên tay Nguyễn Viên, sau khi đọc rõ mấy chữ viết trên đó, cô chột giật mình.

“Cận Hoài Lý, anh mau tới đây, người thừa kế xuất hiện rồi! Anh mau tới đây!”

Người thừa kế gì? Cận Hoài Lý bước tới, cầm lấy mảnh giấy, đọc dòng chữ bên trên. Trái tim anh bất chợt đập nhanh hẳn lên.

Khác với hai mảnh giấy trước, dòng chữ lần này là: *Người thừa kế đã quay lại.*

Quay lại? Mảnh giấy còn xuất hiện ở đây? Lẽ nào là bạn cũ? Cận Hoài Lý nhíu mày: “Lập Đông, anh lo em sẽ gặp nguy hiểm, thế nên hãy chuyển tới chỗ anh ở đi”.

Nguyễn Lập Đông: “...”.

Nguyễn Viên: “...”.

Thời gian như một họa sỹ lười biếng, chẳng biết vào khoảnh khắc nào đó đã phác thêm nét nét bút nhiều màu. Còn Cận Hoài Lý chính là nhân vật dưới ngòi bút ấy, đa phần anh được vẽ thêm rất nhiều tính cách. Sau khi nói ra suy nghĩ trong lòng một cách quá đỗi tự nhiên, anh mới đỏ mặt, hoảng hốt bỏ chạy, “Anh đi gọi điện cho Vạn Phong”.

“Em mà tới ở nhà cậu ấy, chị đảm bảo sẽ đánh gãy chân em.” Mặc dù luôn cảm nhận được sự đơn giản và thẳng thắn của Cận Hoài Lý nhưng để mặc em gái tới “sống chung” với một người đàn ông khác, Nguyễn Viên không thể nào chấp nhận được.

“Chị, sao càng ngày em càng cảm thấy anh ấy đẹp trai thế nhỉ?”

Câu nói này không hề khoa trương, Cận Hoài Lý tưởng mạo như một thư sinh ở lỳ trong nhà điển hình trong lòng cô đã đủ để đảm nhiệm chữ “đẹp trai” ấy, hơn nữa không ai có thể ngang hàng.

“Một người đẹp trai như vậy, lẽ nào em không nên nắm giữ ư?”

“Nên thì đúng là nên, này, em làm gì vậy! Phổi của em vừa khỏi! Bác sỹ bảo em cần tĩnh dưỡng!”

Mặt trời lặn về Tây, kéo dài bóng người đang lao đi. Cô chạy nhanh như bay, không còn vẻ mệt mỏi âu sầu khi ở trên giường bệnh nữa. Nguyễn Viên quả thật không đuổi theo kịp, đành đứng đặng sau giậm chân bình bịch.

“Em đừng có thành kiến với Cận, cậu ấy ngoài việc lảm lì ra thì không còn tật xấu nào khác.” Từ khi Kim Xán về nước, Tiêu Nghiên đã mấy ngày

không gặp Nguyễn Viên rồi. Hiếm có dịp gặp mặt, anh ấy lại phải nói lời khách sáo cho bạn.

Nhưng con người là vậy, quan điểm đã ăn sâu vào tiềm thức thì rất khó thay đổi. Thấy Nguyễn Viên vẫn không suy suyển, Tiêu Nghiên nhú mày suy nghĩ: “Hay là gọi cả cậu ấy và Lập Đông, chúng ta về quê anh chơi. Đã lâu anh không trở về rồi, em cũng có thêm cơ hội tìm hiểu về Cận”.

“Không phải em nói cậu ấy không tốt.” Nguyễn Viên khó xử ngẩng đầu lên, thực sự là vì Lập Đông ở bên cạnh Cận Hoài Lý, cả ngày tiếp xúc với đủ các vụ án mưu sát, chị ấy không yên tâm. Nhưng khi chị ấy bắt gặp ánh mắt mong mỏi của Tiêu Nghiên thì bỗng hiểu ra hàm ý đằng sau lời đề nghị này, gò má chột đỏ bừng.

“Anh để em suy nghĩ đã.”

“Đừng nghĩ nữa. Kế thừa kế đó còn chưa làm rõ là có ác ý hay thật sự có một người như vậy, tạm thời rời khỏi Thuật Phong có thể để phòng sự cố. Chẳng phải em cũng lo cho sự an toàn của Lập Đông ư?”

Tiêu Nghiên không hề biết hóa ra mình bịa chuyện cũng có thể trơn tru như vậy. Anh ấy ho một tiếng rồi nhìn Nguyễn Viên, trong ánh mắt gấp gáp toát lên một hy vọng chân thành, anh ấy hy vọng mình có thêm nhiều cơ hội được ở bên Nguyễn Viên.

“Vậy... thôi được rồi.”

Điều càng khiến Tiêu Nghiên mừng hơn là Kim Xán vì công việc đã không đi cùng.

Bên ngoài tàu hỏa, phong cảnh lướt qua vun vút. Bên trong, Nguyễn Lập Đông đã tự viết một chữ “Yes” trong lòng. Bầu không khí giữa chị gái và

Tiêu Nghiên rất tốt, Kim Xán hết cơ hội rồi.

Trong lòng mừng thầm, cô chợt nhớ lại chuyện cũ. Sau khi bố mẹ gặp chuyện, Kim Xán đưa con trai sang Mỹ, chị gái tâm trạng hoàn toàn sụp đổ đã phải tới bệnh viện tâm thần, hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Khoảng hơn một năm sau đó, Nguyễn Lập Đông mới lại được gặp chị.

Cũng may, chị ấy đã ổn rồi.

“Đúng rồi.” Nhớ ra một vấn đề quan trọng chưa từng hỏi bao giờ, Nguyễn Lập Đông thu ánh mắt từ chị gái về, “Tiêu Nghiên thích chị em bao lâu rồi?”.

“Không biết nữa, chuyện yêu đương này anh chỉ nhạy cảm với em.” Với những người khác, anh vốn không quan tâm cho lắm.

Câu trả lời của Cận Hoài Lý khiến Nguyễn Lập Đông sững sờ. Yêu vốn là một chuyện đầy hạnh phúc, được trở thành mối tình đầu của một người lại càng là chuyện khiến người ta cảm thấy ấm áp. Nếu được, cô cũng muốn trở thành người kết thúc tình yêu của anh.

“Này, tối nay em muốn ngủ cùng anh.”

Cô nhìn Cận Hoài Lý đã sững người, thầm cười trong lòng. Tên ngốc này, mình nói thẳng thắn như vậy, liệu có làm anh sợ không?

Nguyễn Lập Đông ngẩng cao đầu, cố làm ra vẻ bình tĩnh, “Có dám không?”.

“Em đang nói chuyện với anh à?” Cận Hoài Lý móc tai, chẳng mấy chốc trên lòng bàn tay đã có thêm hai thứ to bằng hai hạt đậu tương. “Đứa nhỏ ở

hàng trên hơi ồn, anh đang nghe một bài hát, rất hay, em có muốn nghe không. Lập Đông, em sao vậy, giận đấy à?”

Nếu phụ nữ sinh ra đã được định trước là mẫu người dễ thay đổi cảm xúc, đa sầu đa cảm thì tâm trạng của Nguyễn Lập Đông dành cho Cận Hoài Lý lúc này không kém một cơn bão đột ngột ập tới, không được báo trước chút nào, cứ thế trút xuống làm anh ướt rượt.

Hắt xì!

Chuyến tàu đi mất gần mười lăm tiếng đồng hồ. Một phút trước khi nó dừng lại, Nguyễn Lập Đông cuối cùng cũng hết giận, nhưng từ chối nói cho Cận Hoài Lý biết ban nãy cô nói gì với anh.

“Em thích nơi này.” Cô cố tình chuyển đề tài.

“Đúng là không tệ.” Anh xách hành lý, đánh giá những ngôi nhà thấp xếp thành hàng trước mắt, trên tháp đồng hồ mọc đầy rêu xanh, đúng là không tồi.

“Lập Đông, ban nãy em nói gì vậy? Anh thật sự không nghe thấy.”

Con người này...

Nguyễn Lập Đông sắp bị anh dồn ép tới chỗ chết rồi. Vào lúc cô đang tự đấu tranh xem có nên lặp lại câu nói đó không thì một giọng nói cứu cô ra khỏi “vực sâu muôn trượng”.

Một tiếng “cậu” của Giang Lâm Sâm rung động tận tâm can, chấn động tới nỗi khiến Nguyễn Lập Đông run người. Sau giây phút giật mình, cô lao tới, nắm chặt lấy tay Giang Lâm Sâm: “Sao em lại tới đây?”

Cảnh tượng như hai nguyên thủ quốc gia gặp mặt khiến Tiêu Nghiên giật thót đi chậm một bước. Anh ấy nhìn thấy tấm biển trên tay Giang Lâm Sâm. Không sai, chính là hai chữ “Tiêu Nghiên”. Nó là cháu của anh, tới đón anh! Nhưng tình cảnh trước mắt, sao nhìn kiểu gì cũng cảm thấy giống như Nguyễn Lập Đông mới là cậu của Giang Lâm Sâm vậy?

Mấy phút sau, sau khi làm rõ được thân phận của Nguyễn Lập Đông, Giang Lâm Sâm thở phào, lái xe đưa họ về nhà.

Trên xe, cậu liếc nhìn Nguyễn Viên, thầm nghĩ: Đây chính là vợ à?

Tới tận lúc đến nơi, Nguyễn Lập Đông mới biết, nhà họ Tiêu là một gia tộc lớn tại đó.

Nhìn đầu người nhưng nhúc trước mắt, Nguyễn Lập Đông nuốt nước bọt, mừng thầm: Chị, chị còn muốn nhắm vào em, bây giờ e là chỉ tiếc không thể phân thân được thôi.

“Đi thôi.” Cận Hoài Lý dang sau gờ hành lý trong tay lên, “Anh đưa em tới nơi ở”.

“Ồ.”

Tách đám đông ra, cùng anh xuyên qua một hàng nhà trúc, cuối cùng họ dừng chân trước một vũng nước.

Đình viện sâu hun hút, ánh tà dương vụn vặt, anh chỉ vào căn nhà nhỏ trước mặt: “Chúng ta ở đây.”

“Ừm.” Vì bị cảnh đẹp hấp dẫn, Nguyễn Lập Đông hít sâu một hơi rồi bỗng sững người, “Anh nói gì cơ? Chúng ta?”.

“Chẳng phải em nói chúng ta sẽ ở cùng nhau sao?”

“Chẳng phải anh không nghe thấy câu đó ư?”

“Anh không nghe thấy các câu khác, riêng câu đó thì nghe thấy rồi.”

“...”

“Không được, em đổi ý rồi.” Cung đã lên dây, Nguyễn Lập Đông lại trở tính, xách hành lý, quay người trở về phòng. Cánh cửa đóng sầm lại, Cận Hoài Lý xoa xoa mũi, “Tiêu Nghiên, cửa nhà cậu bao lâu không lau rồi, toàn là bụi thôi”.

Nguyễn Lập Đông bước vào cửa, đi lên gác, khi đi ngang qua cửa sổ, cô bỗng nhiên kêu “á” lên một tiếng.

“Cận Hoài Lý, Cận Hoài Lý, anh mau tới đây.” Gọi mãi, gọi mãi cô mới chợt nhớ ra Cận Hoài Lý đã bị mình khóa ngoài cửa rồi. Haizz, chắc chắn là anh sẽ bỏ lỡ cảnh Tiêu Nghiên hôn chị gái.

Cô bò lên bệ cửa sổ, thích thú ngắm nhìn hai con người đang ngọt ngào ngoài kia, bất thành tình nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Cận Hoài Lý ai oán chấm mũi giày, “Anh đến rồi đây, có chuyện gì vậy?”.

“... Không có gì.” Nguyễn Lập Đông đỏ mặt, lẹ bẹn bỏ chạy. Chạy lên được mấy bậc cầu thang, cô lại quay đầu: “Em chưa nói gì đâu nhé, anh mau quay về phòng ngủ đi”.

Bầu không khí nặng nề duy trì tới sáng sớm hôm sau. Cận Hoài Lý chu môi tới tầng chính ăn sáng, dọc đường đi vừa hay đụng phải Giang Lâm Sâm đang vội vội vàng vàng. Cận ta bắt lấy tay Cận Hoài Lý: “Chú Cận, một bạn học của cháu có người em trai mất tích. Cận nói chú thông minh nhất, còn biết suy luận, chú có thể tìm giúp cậu ấy không?”.

“Không thể.” Cận Hoài Lý đang không được vui làm như không nhìn thấy Giang Lâm Sâm, cúi đầu bỏ đi mất.

Hai phút sau, Tiêu Nghiên vội vã đuổi theo anh, chặn trước mặt anh, thở hồng hộc: “Cận à, có một đứa trẻ bị mất tích, cậu giúp đỡ đi”.

Liếc xéo Tiêu Nghiên một cái, Cận Hoài Lý lại cúi đầu. Trông cái mặt hồng hào của cậu kìa, rõ ràng là đã ôm được người đẹp về nhà, thế nên đừng có lượn qua lượn lại trước mặt tôi nữa, không biết tôi đang buồn hay sao?

Thấy anh trầm mặc không màng tới mình, Tiêu Nghiên tưởng rằng anh chưa nghe thấy, bèn lặp lại lần nữa.

“Vì sao đi tới đâu cũng có vụ án tìm tôi vậy? Tôi không muốn làm.”

Nghe được câu này, Tiêu Nghiên hơi sững lại. Cận cũng nói ra những câu như thế này ư?

Anh ấy muốn đuổi theo hỏi han, tiếc là bước chân của Cận Hoài Lý quá nhanh, đã đi rất xa rồi.

Phải làm sao đây? Tiêu Nghiên xoa cằm, chợt nhớ tới một người.

Nguyễn Lập Đông nghe Tiêu Nghiên nói xong bèn khẩn trương lao đi tìm Cận Hoài Lý.

Ai ngờ, bên bàn ăn, Cận Hoài Lý ăn uống xong đã chờ đợi có phần sốt ruột, “Sao giờ cậu mới tới, không điều tra án nữa à?”.

Nguyễn Lập Đông quay đầu nhìn Tiêu Nghiên, anh ấy xị mặt, bỗng đứng chẳng biết đáp lại thế nào.

Giang Lâm Sâm sốt sắng chờ đợi, vừa thấy Cận Hoài Lý đồng ý đã vội chạy tới nói rõ tình hình. Bạn học của cậu tên là Lý Vĩ, em trai tên là Lý Căn, mười tám tuổi, học tại trường cấp ba Tô Hà. Ngay sáng nay, nhà Lý Vĩ nhận được điện thoại của trường, nói rằng Lý Căn từ chiều hôm qua đã không đi học.

“Vì sao muộn như vậy mới thông báo?” Nguyễn Lập Đông giận dữ, rõ ràng rất không tán đồng với cách làm việc của nhà trường.

“Trường đó tổ chức theo mô hình ở ký túc xá. Chiều qua Lý Căn xin nghỉ ốm, thầy giáo không quá để tâm. Nhưng sáng nay Lý Căn vẫn không đi học, họ bèn hỏi bạn học ở cùng phòng ký túc với cậu ấy, nên mới biết cả tối qua Lý Căn không ở trong trường.” Giang Lâm Sâm giải thích.

“Ồ. Như vậy à.” Nguyễn Lập Đông liếc nhìn Cận Hoài Lý đã đi vào trong đại sảnh của Cục Cảnh sát, phát hiện ra anh đang bị chèn giữa đám đông, nhú mày, nét mặt trông có vẻ không vui.

“Sao vậy?” Cô chạy vài bước tới, giọng nói của cô gần như bị nuốt sạch bởi những âm thanh hỗn tạp.

“Đây đều là những người có con bị mất tích, nhưng họ không nói cho anh biết tình hình cụ thể.” Anh chỉ vào một cảnh sát duy trì trật tự, thể hiện rõ đó là nguồn cơn khiến anh khó chịu.

“Vậy phải làm sao?” Nguyễn Lập Đông cũng phát rầu. Nên biết rằng, đây không phải là Thuật Phong, không có một Vạn Phong có thể dễ dàng cung cấp mọi thông tin cho họ, “Nếu có người quen thì tốt rồi”.

Người quen? Câu nói của Nguyễn Lập Đông đánh thức Cận Hoài Lý. Anh nhớ tới Cung Khắc, đó là người có thể giúp đỡ anh.

Anh vội rút điện thoại ra, gọi cho Cung Khắc.

Năm phút sau, sự tình đã có sự chuyển hóa kỳ diệu, Phó Cục trưởng phân cục cuống cuồng lao tới nơi.

Ông ta tỏ thái độ không thể ôn hòa hơn rồi nắm lấy tay Cận Hoài Lý, “Được hợp tác với giáo sư Cận, thì đám lính này của tôi có cơ hội học hỏi rồi”.

Cận Hoài Lý phải bỏ rất nhiều sức mới giải cứu được bàn tay của mình. “Tôi muốn xem tài liệu về mấy đứa trẻ mất tích này.”

“Anh muốn tìm hiểu xem vụ án này có phải do một người gây ra không ư?” Nguyễn Lập Đông đứng một bên chen vào.

Anh nhìn sang, đáy lòng bỗng lạnh lẽo. Cũng chỉ có những lúc như thế này, cô mới có thể bình yên nói chuyện với anh chẳng?

Mấy tài liệu đó đều có sẵn. Chẳng bao lâu sau, trong tay Cận Hoài Lý đã có cả một chồng tài liệu.

“Tổng cộng có năm người mất tích, thời gian mất tích tập trung vào hai tháng gần đây. Người mất tích nằm trong khoảng từ mười tuổi tới mười tám tuổi, đều là con trai. Đây không phải vụ án bắt cóc bán người, tuổi của những đứa trẻ này quá lớn.”

Đọc xong tài liệu, anh phóng tầm mắt ra xa. Một đứa trẻ lớn như vậy bị mất tích, có hai khả năng, một là đã gặp nạn thật sự, hai là có liên quan tới nội tạng. Tóm lại dù là kết quả nào, thì những người mất tích này cũng lành ít dữ nhiều, bây giờ anh phải tranh thủ cứu được Lý Căn.

“Trong số năm đứa trẻ mất tích, có hai người xuất hiện lần cuối tại quán internet, bắt đầu điều tra từ quán đấy đi.”

“Hai đứa không ở cùng một quán internet, hơn nữa nói là nơi xuất hiện cuối cùng cũng chỉ vì có người trông thấy nói vậy, nếu không phải thì sao?” Một cảnh sát trẻ xen vào.

“Sau khi vụ án kết thúc, tôi cảm thấy anh nên dạy lại đám lính của anh xem làm cảnh sát nên có thái độ gì.”

Phó Cục trưởng ngăn người, cả anh cảnh sát vừa lên tiếng cũng đỡ ra. Nguyễn lập Đông giơ tay ý nói anh quá tuyệt rồi ngông nghênh đi cùng Cận Hoài Lý ra ngoài.

“Bây giờ đi đâu đây?” Cô khoác tay anh, hỏi tự nhiên như không.

Cô không biết lúc này Cận Hoài Lý đang thầm thở dài trong lòng. Vì sao bạn gái của anh chỉ khi nào có vụ án mới thân mật với anh một cách tự nhiên được?

Haizz, cất hết mọi ủ ê trong lòng, anh đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Đây là khu vực chính của Tô Hà, không ít nhà lầu nhưng độ cao trung bình không lớn, trong đó còn có một vài kiến trúc kiểu cổ đại. Anh mua một tấm bản đồ tại sạp báo, lấy chiếc bút bi mang theo người ra, rồi ngồi xuống góc đường ở vỉa hè, bắt đầu vẽ vẽ lên bản đồ.

“Mấy cậu bé mất tích vẫn còn đang đi học. Hai người học tiểu học, hai người học trung học. Lý Căn học cấp ba.” Cận Hoài Lý đánh dấu vị trí trường học của họ trên bản đồ.

Nhìn lên bản đồ, Nguyễn Lập Đông khó hiểu, “Không ở cùng một nơi, đánh dấu có ích gì chứ?”.

“Có thể khoanh vùng vị trí của kẻ gây án.” Anh chỉ vào bản đồ, năm điểm trên đó vừa hay hợp thành một vòng tròn.

“Đi thôi.” Anh nắm tay Nguyễn Lập Đông.

Có lẽ anh nên học cách chấp nhận việc mình có một người bạn gái như vậy. Cô rất sĩ diện, có đôi khi những lời nói ra không giống suy nghĩ trong lòng, nhưng trong lúc quan trọng, cô lại kề vai sát cánh đứng bên anh như bây giờ vậy.

Anh chỉ về phía xa, đó là hướng của hai ngôi trường tiểu học.

Ký túc xá của trường tiểu học Thiết Lộ và Thị Lập cách nhau một con đường. Thị Lập trông nhỏ hơn rất nhiều so với Thiết Lộ. Đường chạy cao su, sân trường sạch sẽ gọn gàng, không giống như trường Thiết Lộ, trên tường bao đâu đâu cũng nhìn thấy rêu xanh.

Họ không bước vào bất kỳ ngôi trường nào cả, ngược lại vòng một vòng rồi tìm một cửa hàng nhỏ, đi vào.

Đối mặt với câu hỏi của anh, chủ cửa hàng ban đầu không muốn trả lời cho lắm.

“Không có quán internet, đám học sinh tiểu học sao được vào đây chứ!” Chủ cửa hàng là một người đàn bà phốp pháp, giọng nói the thé. Bà ta coi Cận Hoài Lý và Nguyễn Lập Đông như phụ huynh của đám trẻ vậy.

Cận Hoài Lý xoa xoa mũi, đổi một cách nói khác, “Tại tôi nghe nói gần đây có quán internet muốn bán lại, tôi muốn xem mặt tiền”.

Tên gốc này biết nói dối từ lúc nào vậy, Nguyễn Lập Đông len lén liếc nhìn anh, mím môi cố nhịn cười.

“Bán lại?” Người đàn bà béo lộ ra nét mặt nghi hoặc, “Không nghe nói nhà ông Hồ định bán lại mà”.

Rồi bà ta gọi vào trong nhà, “Ông ơi, ông có nghe nói quán internet nhà ông Hồ định bán lại không?”.

Cùng với tiếng nói của người đàn bà, một người đàn ông hình thể rõ ràng không thể so bì vén rèm chui ra, “Không nghe nói”.

Về sau, khi ông Hồ đó thật sự gặp Cận Hoài Lý, ông ta vẫn chưa hiểu tại sao quán của mình đang yên đang lành lại có tin bán lại.

“Không phải tôi muốn mua quán của ông, chỉ muốn nhờ họ chỉ đường cho tôi thôi.” Cận Hoài Lý quan sát quán nằm khuất trong khu dân cư này, trong gian phòng tối mù mù, có rất đông các học sinh tiểu học đang ngồi.

“Một tháng trước, một học sinh tiểu học tại trường Thiết Lộ tên Dương Tĩnh mất tích. Trước đó chắc là nó đã tới quán của ông chơi game phải

không. Ông đừng vội phủ nhận, chúng tôi tìm được tới quán của ông thì đã điều tra ra việc cậu bé đã từng tới hay chưa.” Nguyễn Lập Đông nghịch đầu ngón tay, chưa đợi ông chủ lên tiếng đã khoát tay, “Chúng tôi không phải cảnh sát. Nhưng nếu ông không nói thật, tôi không dám bảo đảm sẽ không tìm cảnh sát tới đâu”.

Quán internet ấy không có giấy phép kinh doanh lại còn cho phép trẻ vị thành niên vào chơi. Chỉ riêng hai điểm yếu này thôi đã phải khiến ông chủ ngoan ngoãn khai báo thành thật.

Vì học sinh tiểu học không có giấy tờ tùy thân nên quán net này không đăng ký giấy tờ, ông chủ hoàn toàn không biết tên của Dương Tĩnh. Nhưng khi Nguyễn Lập Đông lấy ảnh của thằng bé ra theo lời dặn của Cận Hoài Lý, ông ta vừa nhìn đã nhận ra ngay.

“Nó hả, thằng nhỏ này chơi giỏi lắm, cứ suốt ngày âm ỉ kêu mấy trò chơi trên mạng quá đơn giản với nó. Kể ra, cũng một thời gian rồi nó không tới chỗ tôi. Nó đi cùng ai ư? Đi một mình thôi. Lần cuối cùng hả, không nhớ nữa.”

Cô lại lấy ra một bức ảnh khác. Đó là bức ảnh của một học sinh trường Thị Lập. Vừa lấy ra, ông chủ đã mắt long sòng sọc: “Thằng đáng chết này, lần trước chơi được một nửa thì chuẩn, còn nợ tôi mấy chục đồng nữa! Khi nào ư? Tôi nghĩ xem nào, sớm hơn Dương Tĩnh một chút. Lúc đó nếu không nhờ Trần Lợi tới khuyên tôi, tôi nhất quyết phải đuổi theo đánh cho nó một trận mới thôi”.

“Trần Lợi là ai?”

“Người thu gom phế liệu ở chỗ chúng tôi, rảnh rỗi cậu ta lại tới chỗ tôi mua thuốc. Chuyện cậu ta chơi game tôi quả thực không biết rõ lắm, thi

thoảng đúng là có tới chỗ tôi ngồi nhưng ngồi không lâu. Cậu ta còn bận kiếm tiền cưới vợ nữa.”

Hỏi được những thông tin ấy, Cận Hoài Lý bèn kéo Nguyễn Lập Đông đi.

“Ban nãy em làm không tồi chứ?” Rời khỏi quán internet, Nguyễn Lập Đông dương dương tự đắc đứng bên đường, hồi tưởng lại cảnh tượng ban nãy, cô thật sự cảm thấy mình có tư chất trở thành cảnh sát.

“Đúng là rất tốt.” Anh gật đầu thừa nhận.

“Vậy bây giờ chúng ta tới tìm người tên Trần Lợi đó?”

“Ừm, chưa biết chừng sẽ có manh mối gì đó. Nhưng mà...” Anh nhìn Nguyễn Lập Đông, “Anh muốn đi một mình.”

“Vậy sao được, đã nói là chúng ta song kiếm hợp bích, anh không thể bỏ lại em một mình được.”

...

“Được rồi, anh đi vệ sinh cái đã.”

Nguyễn Lập Đông gật đầu đồng ý không hề nghi ngờ. Họ tìm một nhà vệ sinh công cộng ở gần đó. Nguyễn Lập Đông đứng ngoài đợi mãi đợi mãi, phải mười mấy phút trôi qua mà vẫn chưa thấy Cận Hoài Lý ra ngoài. Cận Hoài Lý đâu?

Cận Hoài Lý cẩn trọng cắt đuôi Nguyễn Lập Đông, có phần chột dạ. Nhưng anh vẫn tin rằng cách làm của mình là đúng. Đưa cô đi rồi, lỡ có chuyện gì không an toàn...

Anh vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc xe đã dừng trước một nhà thu phế liệu. Cận Hoài Lý xuống xe, quan sát ngôi nhà tồi tàn trước mặt.

Trong không khí còn lan tỏa mùi rách nát. Anh đi tới trước, gõ cửa cọc cộc.

Qua một lúc rất lâu, có tiếng bước chân chậm chạp, một giọng nói vang lên cùng cánh cửa bật mở, “Ai đó?”.

Một gương mặt khô gầy thò ra.

“Chào anh, Trần Lợi, tôi tên là Cận Hoài Lý.” Anh giơ tay về phía người đứng bên trong.

Cảnh sát Tô Hà đang xác nhận thân phận, lúc đó định tới nhà Trần Lợi xác thực tình hình. Còn Phó Cục trưởng bận rộn vụ án tới tận trưa mới nhớ ra họ đã không nhìn thấy Cận Hoài Lý một lúc rồi.

Ông ta gọi điện cho Cận Hoài Lý, được thông báo là di động của anh đang trong tình trạng không liên lạc được.

Lúc này, di động bị vỡ màn hình của anh đang rơi trong góc phòng. Cận Hoài Lý nhú mày, cảm thấy đau đầu. Anh chậm rãi mở mắt ra, xung quanh tối om. Trong không gian tối như bưng này, anh ngửi thấy một mùi nhức mũi, mùi tanh của máu.

Anh thử cử động chân tay, phát hiện ra hoàn toàn không thể cử quậy. Trong khoảng thời gian anh hôn mê, có người đã trói anh lại. Ngộ ngាយ một lúc lâu, Cận Hoài Lý dứt khoát từ bỏ. Anh giơ thẳng hai chân ra, mặc kệ trên chân còn sợi dây thừng trói chặt.

“A lô, có ai không?”

“Có...” Một giọng nói khe khẽ từ xa vọng lại. Cả người Cận Hoài Lý run lên, sao Nguyễn Lập Đông lại ở đây!

“Còn nói nữa? Đều tại anh cả, bỏ em lại một mình hành động! Giờ thì sao, thân thủ thì tệ hại, bị bắt rồi chứ gì?” Nguyễn Lập Đông dựa sát lại khiêu khích. Trong bóng tối, Cận Hoài Lý thậm chí không biết cô tìm tới đây bằng cách nào. Anh chỉ có thể nín thở hạ giọng lệnh cho cô mau chóng rời khỏi nơi này.

“Còn lâu! Anh sợ em làm lỡ dở mọi chuyện đến thế cơ à. Nói cho anh biết, em không ngốc đâu, em đã gọi điện tới Cục Cảnh sát rồi, họ sẽ tới đây ngay lập tức. Trước lúc đó, nhiệm vụ của em là bảo vệ anh thật tốt.”

Bảo bối của anh ời! Cận Hoài Lý thầm kêu khổ trong lòng. Sao cô không hiểu cô ở đây không những không bảo vệ được anh mà ngay cả bản thân cô cũng có thể gặp nguy hiểm chứ!

Anh đang mãi nghĩ thì Nguyễn Lập Đông bỗng kêu lên “Mẹ ời”, “Đây là thứ gì?”.

Cô giơ một mảnh xương trắng hếu lên, mặt mếu máo.

“Nhỏ tiếng thôi...” Cận Hoài Lý hoảng sợ nhìn ra phía có tia sáng mặt trời, có tiếng bước chân đáng sợ đang tới gần.

Lần này lớn chuyện rồi. Cận Hoài Lý nghĩ.

“Á!” Vài giây sau, một tiếng kêu thảm khốc vọng ra vùng đất hoang bên ngoài căn nhà.

Tại bệnh viện Thị Lập, cảnh sát đứng nghiêm hai hàng bên hành lang, trước một cánh cửa thủy tinh khép kín, Phó Cục trưởng tay kẹp điều thuốc, chẳng biết đã đi qua đi lại bao nhiêu bước.

“Một tên hung thủ, bị ba người đánh đến ngất xỉu phải vào bệnh viện. Nói ra cũng có thể thành kỳ tích đấy.” Ông bỏ điều thuốc xuống, mỉm cười lắc đầu: “Giáo sư Cận, cảm ơn cậu đã giúp đỡ và phối hợp, nếu không thật không biết tên này còn hại bao nhiêu người nữa?”.

Họ đào được từ trong vườn nhà Trần Lợi lên mười bốn thi thể, đó là mười bốn mạng người đấy. Nếu không nhờ Cận Hoài Lý phát hiện ra manh mối thì Lý Cận sẽ là mạng người thứ mười lăm.

Kể ra cũng không khác gì định mệnh sắp đặt, Lý Cận còn chưa bị Trần Lợi giết chết, ở phút cuối cùng đã cứu được Cận Hoài Lý và Nguyễn Lập Đông.

Theo lời khai của Lý Cận, cảnh sát biết được cách thức gây án của Trần Lợi.

Đối tượng mà Trần Lợi lựa chọn đều là những trẻ vị thành niên chơi game trong quán internet. Hẳn thường nói dối là ở nhà có trò hay hơn để lừa gạt lòng tin của bọn trẻ.

Lý Cận đã bị lừa tới bãi rác như thế. Khi cậu ta nằm trên một chiếc giường, bị trói chặt, bị những sợi dây thừng ấy siết cổ, cậu ta mới bàng hoàng tỉnh ngộ, đây vốn không phải trò chơi. Cậu ta sắp chết rồi. Tiếc là số phận đã định, trước sau bốn lần Trần Lợi ra tay, Lý Cận cuối cùng đều thoát chết.

“Hắn mà không sống lại thì em chết rồi.” Nhớ lại cảnh trong bóng tối, Trần Lợi bổ nhào về phía mình, trước mắt Nguyễn Lập Đông đen sì lại.

“Sau này em nghe lời một chút, đừng có chạy lung tung.” Năm chặt lấy tay cô, Cận Hoài Lý chân thành nói.

“Ừm.”

“Phải chú ý an toàn.”

“Ừm...”

“Nghe lời, chuyển tới nhà anh.”

“Ừm... Hử?”

Cận Hoài Lý đặc ý giật chiếc cúc áo ghi âm trên người xuống, “Em hứa rồi, anh đã ghi âm lại. Nói lời không giữ lời là chó con”.

Chẳng qua chỉ là chuyển tới ở thôi mà? Có cần phải giở trò hứa hẹn con nít này ra không? Nguyễn Lập Đông xì một tiếng, “Chuyển thì chuyển!”.

ÂM CHUYỂN THỨ NĂM: TIẾNG VỌNG NỬA ĐÊM TRONG CĂN NHÀ TRỐNG

Rời khỏi Thuật Phong chưa tới nửa tháng, khi quay trở lại, họ đã gặp được trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Người ta hay nói cuối năm tuyết rơi năm sau được mùa, nhưng trận tuyết này lại không khiến người trong thành phố vui vẻ gì. Ra khỏi bến xe, Nguyễn Lập Đông vừa nhìn thấy cả một quảng trường tuyết xám lác đác rơi là nhăn mũi, tỏ ra không vui: “Sao màu tuyết này giống socola quá vậy?”.

“Không những màu giống mà mùi vị của nó cũng giống nữa đấy.”

Nguyễn Lập Đông trợn tròn mắt, “Thật không vậy?”.

“Em há miệng thử một cái là biết liền.”

“Thử thì thử.” Cô ngẩng đầu lên, miệng há ra rất nghiêm chỉnh rồi lại lập tức ngậm vào. Cô hơi nheo mắt, giơ ngón tay lên chọc vào Cận Hoài Lý đang cười ngốc nghếch, “Anh học thói xấu rồi đấy”.

“Gần mực thì đen thôi.”

“Xì!”

“Em cứ tùy ý xì, chỉ cần nhớ chuyện chuyển tới nhà anh ở là được.”

“...”

“Không được giở trò, anh ghi âm rồi đấy.”

“Em thấy anh không phải gần mực thì đen đâu, rõ ràng là hậu sinh khả úy!” Cô lẩm bẩm rồi đá bay đám tuyết bên cạnh chân.

Tuyết xám nhũn ra nhưng không bắn tứ phía mà dính đầy vào mũi giày. Dưới ánh nắng, khuôn mặt Nguyễn Lập Đông ánh lên vẻ ngượng ngập, bực bội như vừa thất bại.

Lời nói ra như bát nước đổ đi, Nguyễn Lập Đông đành phải ôm hành lý, nghiêng rãnh nghiêng lợi tới nhà Cận Hoài Lý. Ai ngờ chuyện này lại bị chị gái biết được, hôm đó cô đã bị lôi cổ tới phòng khám tâm lý của Tiêu Nghiên.

“Nói xem, chuyện này là thế nào?”

Nguyễn Lập Đông đưa mắt nhìn Nguyễn Viên đang phát hỏa, trong đầu hiện lên hình ảnh một cô giáo chủ nhiệm đeo kính gọng đen, tay vung thước kẻ, miệng nói không ngừng.

“Chị, chị làm vậy sẽ già nhanh lắm đấy, vả lại em cũng lớn từng này rồi.”

Không nói thì thôi, lời vừa bật ra, Nguyễn Lập Đông đã chọc giận Nguyễn Viên. Chị ấy hai mắt dầm lệ, nhìn cô em gái không hiểu chuyện, “Em nghĩ chị muốn quản lý em sao, nếu không phải vì em...”.

“Chị, cậu nhóc kia cũng mắc bệnh tâm lý à?”

Gì cơ? Nguyễn Viên quay đầu lại, nhìn thấy Khưu Húc đi cùng mẹ từ trong phòng làm việc của Tiêu Nghiên bước ra, “Cậu bé đó hả... Chị đang nói em cơ mà, không được đánh trống lảng!”.

Nguyễn Lập Đông bĩu môi, người chị gái này quá khó hạ gục. Cô tò mò thật mà, dù sao thằng bé vẫn còn quá nhỏ.

Cô nhìn thấy nó đi ra khỏi cửa rồi được một người đàn ông đang đợi trên sô pha nắm tay, càng lúc càng không hiểu vì sao cậu bé ấy lại phải tới gặp bác sỹ tâm lý.

Đó là lần thứ năm trong tháng này, Khưu Húc tới phòng tư vấn tâm lý, cậu bé biết vị bác sỹ tư vấn cho mình là Tiêu Nghiên. Nó không ghét người tên Tiêu Nghiên ấy mà chỉ không thích tới đó khám bệnh. Bác sỹ ở đó nói nó bị mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, nói bệnh này thật ra không được tính là bệnh, nhưng nếu nghiêm trọng như nó thì phải được điều trị.

Khưu Húc không cảm thấy nó có bệnh. Nó chỉ sợ ngồi trên ghế sô pha, sợ bất kỳ loại ghế nào có thể ngồi mà thôi. Thôi được rồi, không chỉ vậy, mỗi lần ăn xong, nó lại hay nôn thốc nôn tháo mà không thể kiềm chế. Còn có những triệu chứng khác, nó không muốn nghĩ tới nữa.

Đêm khuya, nó nằm trong phòng mình, nhìn lên trần nhà. Căn phòng tối om om, không bật đèn. Chẳng biết đây là lần thứ mấy nó mất ngủ rồi. Đương nhiên, hôm nay khi mất ngủ, nó lại nghe thấy tiếng “cộc cộc” đó.

Tiếng động ấy vọng xuống từ trên tầng, nó từng hỏi bố, chủ nhân của căn nhà đó là ai, vì sao cứ phát ra âm thanh ấy.

Bố nó cũng từng đi hỏi chủ chung cư, người ta nói căn hộ ấy đã để trống một năm rồi, chủ nhà ra nước ngoài vẫn chưa về.

Nhưng mỗi ngày cứ tới buổi tối, Khưu Húc lại nghe được âm thanh ấy: Cộc cộc, cộc cộc.

Thế nên sau khi được nó yêu cầu, bố đã tìm cảnh sát tới. Dưới sự giám sát của cảnh sát, chủ chung cư tìm trung gian ủy quyền mua căn hộ này, mở cửa phòng ra, phát hiện bên trong trống không, không có lấy một món đồ gia dụng.

Trung gian nói, không hiểu vì sao căn hộ này cho dù từng có người tới hỏi nhưng cuối cùng lại không thương lượng thành công. Người mua nói nó rất không sạch sẽ, nhưng khi hỏi lý do thì không ai muốn trả lời.

Biết đâu trên tầng thật sự có một con ma?

Hai giờ sáng, Khưu Húc bò dậy khỏi giường, len lén mở cửa nhà ra, đi lên tầng.

Nó cầm trong tay một chiếc chìa khóa, là của căn nhà trên đó. Nó nhặt được sau khi người trung gian đi khỏi.

Chuyện này nó chưa nói với bố mẹ. Tối nào âm thanh đó cũng vọng xuống dưới, Khưu Húc muốn tìm hiểu xem rốt cuộc đó là tiếng gì.

Hôm nay, nó mở cửa, bất ngờ nhìn thấy trong phòng có bóng người.

Bố của Khưu Húc - Khưu Thành là một người đàn ông ít nói. Hôm nay, anh ta dậy đi tiểu lúc nửa đêm, khi ngang qua phòng của con trai thì bất ngờ phát hiện thằng bé đã biến mất. Anh ta sốt sắng, vợ đi công tác không ở nhà, con có thể đi đâu được?

Ngay cả áo khoác còn chưa kịp mặc, Khưu Thành cầm đèn pin đi ra cửa. Anh ta đang chuẩn bị xuống dưới tìm kiếm thì bỗng nghe thấy có tiếng người khóc, tiếng khóc vọng xuống từ trên tầng, nghe rất giống tiếng Khưu Húc.

Anh ta vội vàng đi lên, cánh cửa căn nhà đó đang mở. Khửu Thành nhìn thấy con trai ngồi bệt dưới sàn, bên cạnh có một người đang nằm, người đó sắc mặt trắng nhợt, chính là người vợ đáng lẽ đang đi công tác. Dáng vẻ của cô ta giống như đã chết...

Vì đã đi du lịch nên khi quay trở về, Tiêu Nghiên bận rộn hơn trước rất nhiều. Mỗi ngày anh ấy liên tục tiếp năm đến sáu bệnh nhân, có lúc ngay cả bữa trưa cũng chỉ kịp vội vàng ăn qua loa. Nguyễn Viên đã nói anh ấy mấy lần nhưng Tiêu Nghiên đều bảo không sao.

Hôm nay, cuối cùng Tiêu Nghiên cũng bị đau dạ dày.

Tới giờ nghỉ trưa, Nguyễn Viên mang canh tới cho anh ấy, ngồi ngay bên cạnh bàn làm việc, đốc thúc anh ấy ăn cơm. Chuyến du lịch lần này khiến nút thắt trong lòng Nguyễn Viên được cởi bỏ không ít. Chí ít thì chị ấy sẽ không còn vì Kim Tử Thanh không thích Tiêu Nghiên mà cố tình tỏ ra xa cách với anh ấy nữa.

Ăn được một nửa phần cơm thì có người gõ cửa, Tiêu Nghiên nói một câu “Mời vào”, Tiểu Hứa - nhân viên phụ trách quầy lễ tân thò đầu vào. Cô ấy nhìn thức ăn trên bàn trước rồi đánh mắt sang Tiêu Nghiên và Nguyễn Viên ngồi bên, chép miệng: “Cùng làm việc dưới một mái nhà, sao chúng tôi không có số hưởng thế này, có cơm bưng nước rót, còn có người yêu thương nữa”.

Lo Nguyễn Viên cảm thấy ngượng, Tiêu Nghiên cầm đũa gõ lên mép bát hai cái, “Có gì thì nói đi”.

Tiểu Hứa lè lưỡi, vòng tay ra đằng sau, “Khửu Húc và bố cậu bé đã tới rồi”.

Sao lại tới vào lúc này? Tiêu Nghiên hơi chau mày. Anh ấy nhớ hôm nay vốn không phải ngày điều trị của Khuru Húc mà. Tiểu Hứa nhìn ra được ý của anh ấy, lên tiếng nhắc nhở rằng hôm qua họ đã gọi điện hủy lịch hẹn. Tiêu Nghiên “à” lên một tiếng, coi như đã nhớ ra.

Anh ấy định đứng dậy nhưng lại bị Nguyễn Viên cản lại, Nguyễn Viên nói: “Chậm một lúc không sao cả”.

Nghe Nguyễn Viên nói vậy, Tiêu Nghiên cũng ngồi xuống thật, ngoan ngoãn ăn phần cơm còn lại. Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Hứa còn độc thân lờm nguýt, lẩm bẫm một câu “Không biết khoe khoang tình cảm có chết nhanh hơn không” rồi quay người đi ra. Cô ấy phải nói với Khuru Húc và bố cậu bé rằng bác sỹ Tiêu phải một lúc nữa mới rảnh.

Tiêu Nghiên không dám ăn quá nhanh, sợ Nguyễn Viên trách móc mình, cũng lại không dám ăn quá chậm vì bệnh nhân đang ngồi đợi bên ngoài. Tới khi anh ấy vừa hứng mọi oán trách của Nguyễn Viên dành cho Nguyễn Lập Đông vừa ăn xong bữa cơm, rồi bảo Tiểu Hứa gọi Khuru Húc vào đã mười phút sau.

Khuru Húc vừa vào đã ngồi xuống. Tiêu Nghiên cảm thấy có chỗ nào đó khang khác. Sau đó, tận lúc liếc thấy Khuru Thành thì anh mới chợt nhớ ra: “Mẹ của cháu bé sao không cùng tới?”.

“Mẹ nó đi công tác, còn chưa về. Hôm qua thằng bé không thoải mái lắm nên tôi gọi điện tới xin phép được hoãn điều trị một ngày.”

Tiêu Nghiên gật đầu, đúng là như vậy. Anh ấy nhìn về phía Khuru Húc, thằng bé đúng là không có gì thay đổi, vẫn cúi gằm, vẫn không thích nói chuyện cho lắm.

“Khưu Húc.” Tiêu Nghiên chào nó, bắt đầu buổi điều trị hôm nay.

Một tiếng đồng hồ sau, Nguyễn Viên hơi buồn ngủ bèn tới phòng trà nước pha cà phê. Khi cầm chiếc cốc quay trở lại, chị ấy vừa hay nhìn thấy cảnh Khưu Thành đưa thằng bé vào trong thang máy. Khưu Thành làm động tác vuốt ve lưng Khưu Húc, chẳng hiểu có phải ảo giác không, Nguyễn Viên cứ cảm thấy sống lưng thằng bé đang run lên từng cơn.

Nguyễn Viên mang cà phê tới cho Tiêu Nghiên, tiện thể hỏi thăm tình hình của Khưu Húc. Tiêu Nghiên trầm ngâm rất lâu mới nói một câu: “Không hiểu vì sao bệnh của thằng bé này luôn tái phát, có lẽ anh nên hỏi các đồng nghiệp, anh cứ cảm thấy việc điều trị của mình không có tác dụng mấy với nó”.

“Đừng nói vậy, có ai sinh ra đã là một thần y đâu?” Nguyễn Viên nói.

“Em đang bao che khuyết điểm của anh đấy à?” Tiêu Nghiên nở nụ cười làm Nguyễn Viên đỏ mặt, đặt tách cà phê xuống, đi ra khỏi phòng.

Nhưng hai người khi đó chẳng ngờ được họ đã không còn cơ hội điều trị cho Khưu Húc nữa. Một ngày sau, có tin phát hiện mẹ của Khưu Húc tử vong dưới chân cầu trung tâm thành phố. Rồi hai ngày sau đó, có cảnh sát tới gặp, hỏi Tiêu Nghiên một số chuyện. Qua họ, Tiêu Nghiên được biết, bố của Khưu Húc - Khưu Thành đã ra đầu thú.

“Nghe nói người vợ đi công tác trở về, hai người cãi nhau rồi Khưu Thành lỡ tay bóp cổ vợ đến chết.” Ngay sau khi biết được thông tin, Nguyễn Lập Đông đã từ cơ quan hưng phấn lao về số 77 đường Trung Sơn Đông.

Dáng vẻ hăm hở đó của cô là nghiêm nhiên đã coi nơi này như nhà của mình, còn không thừa nhận cô đối với anh có cảm giác thân thiết? Cận

Hoài Lý sướng rơn trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

“Cãi nhau kiểu gì tới mức giết người được. Con trai của họ không có ở nhà? Lỡ tay? Điểm này có thể phân tích từ báo cáo giải phẫu của pháp y. Nếu là lỡ tay thì trước đó có lẽ sẽ còn những vết thương do vật lộn. Nếu cố tình giết người thì những nơi tồn tại vết thương do vật lộn sẽ hơi khác một chút.”

Tiêu Nghiên ngẩng đầu nhìn trời, anh ấy rất muốn nói: hai người là người yêu mà, sao nội dung trò chuyện đa số đều là các vụ án mạng vậy...

Tiêu Nghiên ngẩng đầu uống một hớp bia, “Nhưng kể ra tôi cũng không tin là bố của cậu bé giết người. Làm gì có kẻ nào vừa giết người xong, ngày hôm sau vẫn bình thản đưa con trai tới khám bệnh chứ?”.

“Cái này thì chưa chắc, trên thế giới có mấy kẻ giết người nổi tiếng sau khi gây án hầu như đều không tránh mặt mà vẫn đường hoàng sống. Khi anh coi phạm tội là một điều hiển nhiên, thì anh sẽ không biết thế nào gọi là bị phát hiện, thế nào gọi là sợ hãi nữa.” Nguyễn Lập Đông lắc đầu nói, tiện thể liếc sang Cận Hoài Lý - người đã nói cho cô biết những điều này.

“Nếu hai người đã nói đầy lý lẽ như vậy, ngày mai có muốn cùng tôi tới Cục Cảnh sát một chuyến không? Tôi phải tới lấy lời khai.”

“Còn phải hỏi sao?” Khoác vai Cận Hoài Lý, Nguyễn Lập Đông cười gian xảo. Phải biết rằng, chương trình Trực tiếp phá án của cô bây giờ nổi tiếng vô cùng, muốn duy trì sức sống cho nó, cô buộc phải có những tư liệu “thú vị”.

Hy vọng lần này là vậy.

Ngày hôm sau, sau bao ngày âm u mù mịt, cuối cùng nắng cũng đã chiếu xuống Thuật Phong. Dưới đáy con sông bao quanh thành phố vẫn còn hơi lạnh giờ đã có dòng nước ấm áp chầm chậm chảy, giống như một tấm lụa xám bao bọc lấy nơi đây.

Tại một phân cục nào đó trong thành phố Thuật Phong.

Ngoài cửa là những quán bán đồ ăn sáng ồn ào ấm ì, dùng hơi nóng hừng hực phá vỡ thành phố đang đóng băng vì lạnh.

“Ăt xì!” Người cảnh sát tại nơi đăng ký ra vào xoa xoa đầu mũi đỏ ửng, nghe Tiêu Nghiên trình bày lý do tới đây rồi lập tức vẫy tay với người đến sau anh ấy: “Đội trưởng Vạn, tìm anh đấy”.

“Lại là anh?” Nguyễn Lập Đông trừng mắt, lập tức cảm thấy cô đang hơi khoa trương, ngoài anh ta ra còn ai có duyên với họ như thế nữa?

Vạn Phong nhìn thấy nét mặt của Nguyễn Lập Đông trước tiên bèn nhướn mày, “Cô Nguyễn có vẻ không muốn gặp mặt tôi lắm nhỉ?”.

“Cũng không phải vậy, chỉ cảm thấy ai đó lại sắp sửa cướp trắng công sức của người khác rồi.”

“...”

Cận Hoài Lý dờ khóc dờ cười. Anh không màng tới danh lợi, cũng không muốn thể hiện quá nhiều trước mặt người khác. Nhưng Nguyễn Lập Đông...

“Được rồi, được rồi, biết là anh coi nhẹ danh lợi rồi. Em cũng chỉ nói vậy thôi, chẳng phải em cũng dựa hơi anh mà kiếm danh tiếng đó sao?” Cô

xua tay, dáng vẻ biết rõ rành rành của cô càng khiến anh không biết nên cười hay nên mếu.

“Cô Nguyễn, phiền cô khích bác tôi thì chuyên tâm một chút, đừng tiện thể khoe khoang tình cảm. Ở đây còn có một người độc thân nữa đấy!” Vạn Phong bày ra nét mặt khoa trương, lần này tới lượt Nguyễn Lập Đông khó xử.

Cô hắng giọng, cố nghiêm mặt lại, “Tình hình vụ án thế nào rồi?”.

“Tuy rằng Khưu Thành đã tự thú, nhưng lời khai của hắn có nghi vấn. Ví dụ như, hắn khai hiện trường đầu tiên là tại nhà. Lúc giết người, con trai đang ngủ nên không nghe thấy. Hắn giết người xong, xuất phát từ tâm lý hoảng sợ đã đem xác đi phi tang. Cô Nguyễn, sao tôi cảm thấy cô càng ngày càng giống lãnh đạo của tôi vậy?”

Chẳng thế thì sao, không nhìn xem cô ở bên cạnh ai à? Nguyễn Lập Đông bắt lấy tay Cận Hoài Lý, cảm giác ấm áp từ từ lan từ lòng bàn tay ra khắp cơ thể. Cô quay đầu, lúc ấy mới phát hiện có một ánh mắt triu mến đã mỉm cười nhìn cô rất lâu rồi.

“Lập Đông, cảm ơn em đã yêu anh.” Cận Hoài Lý thấp giọng nói.

“Ai yêu anh chứ.” Cô lẩm bẩm, nhưng không thể phủ nhận. Con người ấy chẳng biết đã bước vào tận đáy lòng cô rồi hóa thành một vị thần từ lúc nào.

“Hai người đừng ở đây sến rện nữa.” Tiêu Nghiên không thể tiếp tục nhìn được nữa, bèn ngắt lời họ, tiến lên một bước, ghé sát vào Vạn Phong: “Nhưng anh bảo những chuyện này có điểm gì đáng nghi?”.

“Chúng tôi tìm thấy một thứ không nên có trên người nạn nhân.”

“Thứ gì?”

“Gì vậy?” Tiêu Nghiên và Nguyễn Lập Đông một trước một sau lên tiếng hỏi.

“Một dấu vân tay, mặc dù đã bị dấu vân tay của Khưu Thành đè lên nhưng qua kiểm tra đã thu được kết quả, dấu vân tay đó không phải của Khưu Thành...” Anh ta chớp chớp mắt, đáp án không cần nói cũng biết, “Là của Khưu Húc”.

“Việc này chẳng phải rất bình thường ư? Khưu Húc là con trai của nạn nhân, có tiếp xúc thân thể là rất bình thường.”

“Nhưng cô đừng quên, Khưu Thành nói trước khi chết nạn nhân đi công tác. Hắn còn nói khi giết người, Khưu Húc đang ngủ. Nếu hắn thật sự là hung thủ, hoàn toàn không cần giấu giếm điểm này.” Vạn Phong vỗ vai Tiêu Nghiên, “Pháp luật có tiêu chuẩn định lượng của nó. Nếu thật sự là Khưu Húc làm, chúng ta cũng không thể đổ oan cho một người tốt. Anh Tiêu, hãy nói cho chúng tôi biết về Khưu Húc đi”.

Nói về Khưu Húc ư... Nhìn người bạn tốt bên cạnh mình, Tiêu Nghiên ngẩng đầu. Trên đỉnh đầu anh ấy, ngọn đèn sáng trắng đang đung đưa rọi vào mắt, khiến người ta hơi choáng váng.

Nói về Khưu Húc, lần đầu tiên gặp thẳng bẻ, có lẽ đã là một tháng trước.

Bố mẹ của Khưu Húc là hai nhân viên công sở hết sức bình thường trong thành phố này. Mẹ của Khưu Húc, cũng là nạn nhân Uông Tĩnh là một nhân viên kiểm dịch chất lượng tại một xưởng sản xuất thuốc, thu nhập tương đối ổn định, tiền lương mỗi tháng vào khoảng bốn nghìn tệ.

So với Ông Tĩnh, Khưu Thành hơi kém một chút. Ban đầu anh ta cũng làm tại xưởng luyện cơ khí, thuộc dạng công nhân kỹ thuật. Sau đó lăn lộn được vài năm, đang chuẩn bị thăng chức thì xưởng cơ khí cắt giảm biên chế, Khưu Thành phải đổi việc. Về sau, anh ta mở một cửa hàng ở gần nhà, bán những thứ lặt vặt, thu nhập không được gọi là nhiều, một tháng khoảng trên dưới ba nghìn.

Cả hai vợ chồng cộng lại lương một tháng khoảng hơn bảy nghìn tệ, không được coi là dư dả tại Thuật Phong, nhưng cũng không đến mức quá chật vật. Một gia đình vốn đầm ấm, hạnh phúc, nhưng lại vì bệnh tình của cậu con trai mà như bị một màn sương mù bao phủ.

Chẳng biết từ lúc nào, Khưu Húc bắt đầu xuất hiện triệu chứng của căn bệnh ám ảnh cưỡng chế (OCD). Nó luôn không rời được các vòi nước trong nhà, có khi vừa tắt rồi lại quay đầu ngó xem đã tắt chưa. Đây chỉ là những biểu hiện ban đầu, về sau Khưu Húc trở nên trầm mặc ít nói. Kể từ khi bố mẹ nhìn thấy nó không ngừng cầm kim chọc vào một con rối, Ông Tĩnh kéo thế nào nó cũng không chịu buông tay thì bệnh tình của Khưu Húc đã lần đầu tiên được mọi người trong nhà đặc biệt chú ý.

“Ông Tĩnh nói, trước khi tới chỗ tôi, Khưu Húc đã từng tới không ít nơi để khám bệnh.” Tiêu Nghiên nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên anh ấy gặp Khưu Húc. Nói thật lòng, thằng bé không khác mấy với các bệnh nhân từng tới chỗ anh ấy khám bệnh.

“Cậu bé từng tới phòng khám của anh khám bệnh mấy lần?”

“Ba lần.” Sau vài giây hồi tưởng ngắn ngủi, Tiêu Nghiên đã trả lời như vậy. Vốn dĩ phải là bốn lần, giữa chừng vì anh ấy và Cận Hoài Lý ra nước ngoài du lịch nên đã hủy một lần điều trị.

“Nhưng mà, hiệu quả điều trị cho Khuru Húc không được tốt. Chẳng biết là vì số lần chữa trị chưa đạt hay vì phương pháp của tôi không thích hợp nữa.” Tiêu Nghiên lắc đầu. Vạn Phong dừng bút, “Anh Tiêu, tôi có một câu hỏi, có lẽ không được chuyên nghiệp lắm”.

“Anh cứ hỏi đi.”

“Anh nói những người mắc căn bệnh OCD như Khuru Húc liệu có tồn tại khả năng giết người khi không đạt được mục đích mà chúng mong muốn hoặc bị kích động không?”

“Ý anh là...”

“Chính Khuru Húc đã giết mẹ mình - Uông Tĩnh?!” Nguyễn Lập Đông trợn trừng mắt. Con trai giết mẹ, nghĩ tới thôi đã rợn người.

Ánh mắt Tiêu Nghiên chợt sững lại... Về lý luận thì quả thực có khả năng này, quả thực cũng từng có trường hợp như vậy. Anh ấy muốn lắc đầu, gạt giả thiết đáng sợ này ra khỏi não bộ, nhưng anh ấy lại chợt nhớ ra một chuyện.

“Nhưng kể ra, Uông Tĩnh đúng là một người phụ nữ mạnh mẽ. Không chỉ Khuru Húc mà bố của Khuru Húc hình như cũng sợ cô ta. Mặc dù mỗi lần Khuru Húc tới chỗ tôi đều có bố mẹ đi cùng nhưng Khuru Thành luôn đợi ở ngoài.”

“Vậy à...” Vạn Phong gạt đầu, “Tôi hiểu rồi”.

Buổi chiều, ánh nắng lờ mờ, gió thổi làm lay động lá cờ màu sắc phía xa. Tòa nhà Kinh Mậu đứng sừng sững phía trước. Lớp kính màu xanh lam phản chiếu lại ánh nắng, tạo thành một vệt bóng như cái đuôi cá chép màu

lam đang bật nhảy lên không trung, cực kỳ hút tầm nhìn giữa một thành phố đang xám xịt.

Nguyễn Lập Đông bước xuống thềm, trong đầu vẫn còn nghĩ tới vụ án, bàn tay bỗng nặng trĩch.

Cô quay đầu nhìn Cận Hoài Lý - người bỗng nhiên lại trở nên thiếu tự nhiên, hỏi với vẻ khó hiểu: “Sao vậy?”.

“Không sao.” Anh ngẩng đầu, hướng tầm nhìn về phía xa. Chiếc măng tô dáng dài bị gió lật mép áo lên, thổi bay phần phật, cả người anh trông vừa cô đơn vừa ôn hòa.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp một người như vậy, loạng choạng cầu thả lao vào cuộc sống của anh, tô vẽ cho mọi điều xám xịt, đơn độc trở nên ngập tràn màu sắc.

“Chỉ là anh cảm thấy cuối cùng anh đã hiểu hạnh phúc là gì rồi. Lập Đông, em có hạnh phúc không?”

“Hạnh...” Nếu anh không háo sắc, mặc kệ địa điểm như thế, em sẽ càng hạnh phúc hơn. Nguyễn Lập Đông - người đã chuyển tới nhà Cận Hoài Lý tới ngày thứ ba, âm thầm thở dài.

Đêm xuống, trăng sáng vắng vặc, ánh sao xa mờ. Hiếm khi có ngày trời đẹp, Nguyễn Lập Đông tắm rửa xong bèn lau tóc rồi quay trở về phòng.

Cận Hoài Lý ngồi ở đầu giường đọc sách. Nghe thấy có tiếng động, anh bèn ngẩng đầu lên, rồi lập tức buông cuốn sách trong tay xuống. Da anh vốn đã trắng, được ánh đèn đầu giường chiếu vào trông lại càng mềm mại. Anh giơ tay về phía Nguyễn Lập Đông, ngón tay ứa nhìn, mảnh dẻ.

“Qua đây, anh lau giúp em.”

“Ồ.”

Cô bước qua.

Hơi nóng trong phòng tắm vẫn còn vương, tỏa từ nền nhà lên tới đỉnh đầu. Nguyễn Lập Đông nheo mắt, thoải mái lim dim chực ngủ.

Bỗng nhiên, cô liếc thấy tựa cuốn sách ban nãy Cận Hoài Lý ngồi đọc, cả người lập tức rung lên rồi bật dậy, giật lấy nó.

Ai ngờ còn chưa chạm được vào mép cuốn sách, cô đã bị người ta ấn ngược trở lại vị trí cũ.

“Chưa lau xong, ngồi yên nào.” Dáng vẻ mỉm cười khi nói của anh khiến Nguyễn Lập Đông run rẩy, bỗng chốc có chút bực bội.

“Sao anh lại xem trộm sách của em?”

“Em để trên bàn, không thể coi là anh xem trộm chứ? Còn nữa, nếu bạn gái anh hoài nghi ‘khả năng’ của anh, anh cần phải biết thì hơn.”

Hiếm khi anh nói được một câu đầy ý tứ sâu xa như vậy. Nét mặt Nguyễn Lập Đông khựng lại, nhưng vẫn còn cứng miệng thừa nhận: “Em đâu có”.

“Lập Đông, không làm và không biết là hai chuyện khác nhau, nghĩ về một người đàn ông như vậy rất tổn thương lòng tự trọng của anh.”

Nguyễn Lập Đông chỉ ước sao hiện tại có ngay một cái lỗ cho cô chui xuống, có trời biết tại sao cô lại bị ma xui quỷ khiến rồi đi tìm hiểu về vấn

đề tại sao đàn ông “không có hứng thú” với phụ nữ. Chỉ tại Cận Hoài Lý thật sự quá nghiêm túc, đến chạm còn không chạm vào cô.

Nhưng bây giờ cô lại thấy hơi hồi hận rồi, vì bỗng cảm giác có một luồng khí nóng đang ập tới từ sau lưng mình.

“Lập Đông, anh rất bình thường.”

Nuốt nước bọt cái ực, Nguyễn Lập Đông gật đầu. Anh càng sát lại gần, trái tim cô đập càng nhanh.

“Trước giờ anh không dám đường đột, nhưng thật không ngờ lại khiến bạn gái của anh hiểu lầm. Em bảo anh có nên để cô ấy tiếp tục hiểu lầm không?”

“Cô ấy không hiểu lầm đâu, em đảm bảo đấy!”

“Nguyễn Lập Đông, em là cô gái lòng nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo lộ liễu nhất mà anh từng gặp đấy. Nhưng sao anh lại thích em như vậy nhỉ?”

“Ừm, ừm.” Thích là tốt, thích thì sẽ không làm bừa. Nhưng nhìn thấy gương mặt mỗi lúc một sát thêm ấy, trái tim Nguyễn Lập Đông bắt đầu đập thình thịch, thình thịch.

“Cận Hoài Lý, sinh hoạt tình cảm quá sớm không tốt đâu. Em còn chưa đón sinh nhật mười tám tuổi, vả lại gần đây răng hàm của em bị viêm, sẽ lây nhiễm đó!”

Mặc kệ cô có nói gì cũng không thể ngăn cản gương mặt với nụ cười mỉm ôn hòa ấy nhích lại từng chút, từng chút.

Đất trời bị nộ hôn nóng bỏng ấy cuốn bay, Nguyễn Lập Đông đã đánh mất phương hướng, từ từ lạc lối trong thế giới mờ lung trắng xóa ấy, không thể bò ra được nữa.

Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa, chỉ chưa đầy một ngày, tin Nguyễn Lập Đông suýt nữa bị Cận Hoài Lý “ăn thịt” đã được tuyên truyền khắp mọi nơi.

“Chị bảo sao anh ấy có thể làm vậy chứ, tới phút cuối thì ‘dập cầu dao’, cảm giác nhìn thấy mà không ăn được khó chịu lắm.” Cô đá giày, ai oán kể khổ với Nguyễn Viên đang ngồi trên ghế.

Khẽ liếc nhìn Nguyễn Lập Đông, Nguyễn Viên không lên tiếng, thực ra trong lòng đang thầm lẩm bẫm: Vốn dĩ người chị ấy lo lắng là Cận Hoài Lý, bây giờ xem ra vẫn là cô em gái này thiếu quản giáo!

“Được rồi, được rồi, chẳng phải em muốn điều tra án ư? Buổi sáng Tiêu Nghiên đã nhận được điện thoại của Vạn Phong, hình như có liên quan tới vụ án. Anh ấy đã tới tìm Cận Hoài Lý rồi, sao em không đi cùng?”

“Thôi xong!” Nguyễn Lập Đông phát cái “bốp” vào chân. Sáng sớm tình mơ cô đã chạy ra ngoài, có biết gì đâu cơ chứ!

“Không nói chuyện với chị nữa, em đi đây!”

Cô bật dậy, ngông nghênh bỏ đi.

“Hiện tại chúng tôi nghi ngờ Khưu Thành không phải là hung thủ giết Ưông Tĩnh, mà người đó là cậu con trai Khưu Húc.” Trong Cục có chuyện, Vạn Phong tới muộן một chút. Ánh nắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, càng khiến vẻ nặng nề trên khuôn mặt anh ta thêm rõ nét, “Tại phòng ngủ của

Khừu Húc, chúng tôi đã tìm được nhật ký của thằng bé, nó thật sự tồn tại khuynh hướng bạo lực”.

“VẬY các anh đã từng hỏi Khừu Húc chưa?” Cận Hoài Lý vừa xoa cằm vừa nói.

“Hỏi rồi.” Chính kết quả hỏi được đã khiến suy nghĩ của Vạn Phong xuất hiện xung đột không hề nhỏ. Anh ta vẫn còn nhớ khi Khừu Húc được người giám hộ đưa tới, nó vẫn còn gào lên điên cuồng: “Chẳng phải nói là bố tôi đã giết sao? Chính ông ấy cũng thừa nhận rồi!”.

Trong văn hóa truyền thống, vạn sự đều phải đặt chữ “hiếu” lên đầu. Câu nói này của Khừu Húc đã thật sự gây chấn động cho giá trị quan của Vạn Phong. Bây giờ anh ta gần như khẳng định người giết Uông Tĩnh chính là Khừu Húc, còn Khừu Thành vì muốn bảo vệ con trai nên đã “tự thú”nhận tội.

“Anh làm vậy hơi thiên về ấn tượng ban đầu, nhưng cũng có thể hiểu.” Cận Hoài Lý nói trúng tim đen.

Lời khẳng định của Cận Hoài Lý khiến Vạn Phong được an ủi phần nào, nhưng anh ta vẫn khá hụt hẫng, “Chúng tôi không có bằng chứng mang tính thực chất để chứng minh Khừu Húc giết người. Ngoài dấu vân tay đó ra, cộng thêm việc Khừu Thành nhất mực nhận là mình làm, hiện giờ chúng tôi đang rơi vào một cục diện bế tắc”.

“Tội không bằng chứng? À đúng rồi, vụ người thừa kế kia điều tra đến đâu rồi?”

Vạn Phong lắc đầu, ngoài dòng chữ quỷ quái đó ra, anh ta chẳng tìm được bất kỳ manh mối nào: “Giáo sư Cận, chúng ta cứ làm rõ vụ án này trước đã”.

Anh đâu có nói là không điều tra. Nhìn thấy Nguyễn Lập Đông thở hồng hộc xuất hiện ngoài cửa, Cận Hoài Lý mỉm cười bật ra một chữ: Điều tra.

Khưu Húc tạm thời chưa bị bắt giữ, nhưng cảnh sát đã cử người giám sát thẳng bé 24/24 giờ. Đối với chuyện của Uông Tĩnh, thái độ hai nhà nội ngoại của Khưu Húc tồn tại một sự khác biệt nhất định. Người nhà Uông Tĩnh khẳng định chính Khưu Thành đã giết vợ, còn thái độ của nhà họ Khưu thì lại có phần mơ hồ. Dẫu sao thì hiện tại chỉ có hai kẻ tình nghi, mà cả hai đều mang họ Khưu.

Cận Hoài Lý ngược lại không quan tâm hành tung của Khưu Húc có được theo dõi sát sao hay không. Lúc này anh đang ngồi trên ghế sofa tại nhà, đọc cuốn sổ trong tay. Đó là một cuốn nhật ký, nhật ký của Khưu Húc. Từ nội dung cuốn nhật ký, có thể thấy Khưu Húc ôm đồm bất mãn đối với xã hội này, ví dụ như đoạn văn sau đây:

Ngày XX tháng XX năm XX,

Tôi không muốn đi học, mẹ cứ ép tôi phải đi học. Kết quả là ngồi trong phòng học, tôi lại không nhin được, muốn đi vệ sinh. Một tiết học chỉ có 40 phút mà tôi giơ tay những bảy lần. Cô chủ nhiệm nói tôi cố ý gây rối, bắt tôi đứng ngoài hành lang chịu phạt. Tôi cảm thấy bất kỳ lúc nào mình cũng có thể tè ra quần. Thế là tới khi các bạn tan học, tôi tè dầm thật, mấy người đi đi lại lại trên hành lang cứ cười tôi.

Sau đó mẹ tới đón tôi về nhà. Tôi hận mẹ, hận thế giới này.

Cận Hoài Lý tiếp tục đọc xuống dưới. Nhìn ngày tháng dù đoạn nhật ký này được viết cách đoạn trên vài ngày, nội dung liên quan tới “ngồi”.

Ngày XX tháng XX năm XX,

Tôi hận mẹ, tôi không muốn ngồi lên ghế, tôi sợ phải ngồi lên nó. Nhưng mẹ nói, trong nhà có khách, tôi buộc phải lịch sự, buộc phải ngồi.

Tới cuối cùng, tôi cũng không chịu ngồi.

Mẹ bắt tôi ở trong phòng tự kiểm điểm, tôi ngồi lên giường, lấy con búp bê mà tôi đã châm rất nhiều lỗ lên, ngắt đầu nó xuống.

Tiêu Nghiên nói chứng bệnh của Khưu Húc có tên khoa học là ám ảnh cưỡng chế, luôn lặp đi lặp lại một số hành động mà bản thân không cần làm nhưng lại không thể không làm. Loại bệnh này phải nặng tới mức nào mới dẫn tới việc giết mẹ của mình. Anh xoa cằm...

Nói tới phá án, Vạn Phong cứ ngỡ Cận Hoài Lý sẽ đề nghị tới gặp Khưu Húc trước. Cho dù không gặp Khưu Húc chí ít anh cũng nên gặp Khưu Thành, nhưng anh không làm vậy.

Thôi được rồi, tới trường của Khưu Húc thì tới, dù sao thì tư duy của giáo sư Cận luôn khác với anh ta.

Đợt thi giữa kỳ đã qua được một thời gian, trong trường lại lan tỏa bầu không khí học tập hăng say. Một học sinh mặc áo đồng phục thể dục chạy qua đường chạy phía sau lưng, miệng còn lẩm nhẩm vài từ mới tiếng Anh. Nguyễn Lập Đông - người đã bước lên con đường xi măng - bất chợt quay đầu nhìn mấy em học sinh đang chạy trên con đường nhựa ấy rồi chép miệng. Đây đúng là trường điểm của thành phố trong truyền thuyết, cũng may cô không học ở đây.

Nghĩ vậy, cô quay đầu rảo bước nhanh theo Cận Hoài Lý đã đi vào trong tòa nhà.

Hành lang rất dài, vắng vắng tiếng đọc bài đồng dạng. Nguyễn Lập Đông dừng lại trước một phòng học ở tận đầu hành lang, nhìn khung cảnh ánh nắng trải xuống nền nhà qua ô cửa sổ. Trong quầng sáng mờ mờ ấy, cô giáo nghe thấy tiếng gõ cửa bèn quay đầu lại, đẩy gọng kính trên mũi và đứng dậy.

Vạn Phong dẫn đầu, đẩy cửa ra.

“Tình hình của Khưu Húc, trước đó phía cảnh sát đã tới tìm hiểu qua tại chỗ chúng tôi. Tính cách thẳng bé hơi hướng nội. Nhưng nó vẫn là một đứa trẻ ngoan, tham gia các hoạt động của lớp rất tích cực, chỉ thi thoảng có hơi...” Cô giáo ngồi trên ghế, hai chân nhẹ nhàng vắt vào nhau, tiện tay đẩy chiếc kính lên.

“Có hơi gì cơ?” Bờ vai Vạn Phong rung lên, anh ta lập tức ngẩng đầu.

Cô giáo Lưu do dự một lát rồi lên tiếng: “Họ nói Khưu Húc mắc chứng ám ảnh cưỡng chế. Ban đầu tôi không tin, sau này trong một buổi đại hội thể dục thể thao do trường tổ chức, anh biết đấy, trong các hoạt động kiểu này có học sinh nào không mang theo đồ ăn? Lần đó Khưu Húc cũng mang đi, tôi không còn nhớ nó mang theo món gì, là bim bim hay kẹo chocolate. Tóm lại nó chưa kịp ăn hết thì đã đánh rơi xuống đất. Nếu là một đứa trẻ bình thường thì chúng sẽ vứt đi ngay, nhưng Khưu Húc thì không. Nó nhặt lên ăn hết, chúng tôi có cản thế nào cũng vô ích”.

“Đó là chuyện khi nào?”

“Để tôi nhớ lại xem.” Cô giáo Lưu cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó ngẩng lên, đáp chắc chắn: “Năm ngoái, mùa xuân năm ngoái trường chúng tôi tổ chức

đại hội thể dục thể thao mùa xuân. Hôm đó trời còn nổi gió. Tôi ấn tượng rất sâu sắc, món ăn của Khuru Húc đã bị dính không ít bụi rồi, nhưng mặc cho chúng tôi kéo, thằng bé vẫn không ngừng nhét vào miệng”.

“Chuyện này trước kia chưa từng xảy ra sao?”

“Chưa từng có.”

“Trong lớp, có em nào chơi thân với Khuru Húc không?”

“Trần Tuyên.”

“Chúng tôi có thể gặp cậu bé ấy được không?”

“Được.”

Nửa tiếng sau, chuông hết giờ vang lên, Cận Hoài Lý tới gặp cậu bé chơi khá thân với Khuru Húc ấy tại một phòng học để không.

Cậu bé nắm rõ mọi chuyện một cách bất ngờ, mở miệng là nói ngay những lời khiến mọi người có mặt á khẩu: “Khuru Húc sẽ không giết mẹ mình đâu, tại sao các cô các chú lại không để cậu ấy đi học? Lần trước cậu ấy đã hứa với cháu sẽ cùng cháu chơi điện tử. Tất cả là tại mọi người, chẳng thấy cậu ấy tới gì cả”.

“Ai nói với cháu là cô chú nghi ngờ Khuru Húc giết mẹ chứ?” Nguyễn Lập Đông mở to mắt.

“Trên phim chẳng phải vẫn như thế sao? Bị nghi ngờ một thời gian dài sẽ trực tiếp bị bắt. Những người vị thành niên như chúng cháu bị mấy người hạn chế tự do.”

“Mấy thứ trên phim ảnh toàn bậy bạ cả thôi. Cô chú tới là để chứng minh Khưu Húc không phải là hung thủ.” Nguyễn Lập Đông chỉ vào Vạn Phong, “Người nghi ngờ là chú cảnh sát này, hai cô chú với chú ấy không cùng một hội”.

Vạn Phong ngửa mặt nhìn trời, lườm nguýt: Cô nói vớ vẩn gì vậy, MC Nguyễn!

Mặc dù là nói linh tinh, nhưng Trần Tuyên lại tin thật. Thằng bé gật đầu, “Cô chú muốn biết chuyện gì?”.

“Tình hình của Khưu Húc có sự thay đổi, chứng âm ảnh cường chế đó bắt đầu từ năm ngoái. Trước khi cậu ấy có những thay đổi này, cậu ấy từng nói gì với cháu không? Hoặc đã từng có chuyện gì xảy ra?”

Trần Tuyên đầu tiên lắc đầu, sau đó lại gật đầu, “Trước đây dù tới trường hay về nhà bọn cháu đều đi cùng nhau, nhưng về sau không biết cậu ấy đã mắc phải lỗi gì mà bị gia đình đánh một trận. Kể từ đó, mẹ cậu ấy bắt đầu đưa đón cậu ấy hằng ngày, thế là bọn cháu không đi cùng nhau nữa. Cháu có hỏi cậu ấy vì sao lại bị ăn đòn, cậu ấy nói không biết. Cháu cảm thấy là cậu ấy không muốn nói cho cháu biết”.

“Quan hệ giữa Khưu Húc và mẹ mình thế nào?”

“Cũng tạm, mẹ cậu ấy là người rất nghiêm khắc, gặp bọn cháu chưa bao giờ nói chuyện. Đã mấy lần Khưu Húc nói với cháu là cậu ấy không muốn ở nhà nữa, muốn bỏ nhà ra đi. Cậu ấy hay nói như vậy lắm, nhưng chưa bao giờ làm thật cả, cháu trêu cậu ấy là hèn. Nhưng mà, nếu mẹ cháu cũng nghiêm như mẹ Khưu Húc, cháu cũng phải bỏ nhà ra đi. Sao lại suốt ngày thích phê bình người khác, lại còn cả ngày sưng sía nữa.”

Nói chuyện thêm một lúc, Nguyễn Lập Đông kết thúc buổi trò chuyện lần này. Cô nhìn theo bóng Trần Tuyên rời đi, giây phút cảnh cửa khép lại, sau lưng bỗng vang lên ngữ điệu ai oán của Vạn Phong: “Không ai ước hiệp người khác như cô đâu nhé. Công việc của chúng tôi vốn đã hạn chế, lại xuất hiện biết bao nhiêu người thích cướp bát cơm”.

Nguyễn Lập Đông nghe xong không những không giận, lại còn cười phá lên. Cô nhìn về phía Cận Hoài Lý, nghĩ bụng: Những câu anh muốn cô hỏi cô đều đã hỏi rồi, không biết có phát hiện gì chưa.

Lúc này, Cận Hoài Lý đang chau mày như đang suy tư, không hề chú ý rằng cô đang nhìn mình.

Xe lao đi như bay, chẳng mấy chốc họ đã tới trạm thứ hai: Xưởng sản xuất thuốc số 2 tại Thuật Phong. Đây là xí nghiệp nhà nước, với một tòa nhà vuông vức đúng quy chuẩn. Trong một phòng làm việc trên tầng hai, chủ nhiệm bộ phận nơi Uông Tĩnh làm việc đang tiếp đón họ.

“Con người Uông Tĩnh làm việc rất nghiêm túc, cư xử rất đứng đắn. Cô ấy gặp chuyện, mọi người trong cơ quan đều rất đau lòng. Chúng tôi mong sẽ sớm bắt được hung thủ. Uông Tĩnh là một nhân viên tốt, chúng tôi...”

Vạn Phong giơ tay ngắt lời chủ nhiệm. Anh ta khó chịu nhất là kiểu ăn nói khách sáo này, “Chồng cô ấy nói trước khi xảy ra chuyện, Uông Tĩnh đang đi công tác, nhưng về sau lại chứng minh hoàn toàn không có việc này?”.

“Đúng vậy, đúng là khoảng thời gian đó đơn vị có sắp xếp chuyển công tác, nhưng trong danh sách không có tên Uông Tĩnh.”

“Anh là lãnh đạo của cô ấy, anh cảm thấy tính cách của cô ấy ra sao?”

“Ngoài công việc ra, quan hệ giữa tôi và mỗi cấp dưới đều rất trong sạch!” Chủ nhiệm trợn trừng mắt, đáp.

Vạn Phong cảm thấy tay chủ nhiệm này chắc chắn học Ngữ văn rất tệ. Câu hỏi của anh ta rõ ràng có liên quan gì đến trong sạch đâu?

Sau đó, chủ nhiệm gọi thêm hai đồng nghiệp của Uông Tĩnh tới. Từ lời khai của họ, thu thập được một số thông tin: Uông Tĩnh là một người khá nghiêm túc, tính cũng có phần nóng nảy. So với cô ấy, chồng của Uông Tĩnh, Khưu Thành dễ tính hơn nhiều. Đồng nghiệp nói, Uông lĩnh và Khưu Thành kết hôn mấy năm rồi, chưa từng nghe nói họ cãi nhau lần nào.

Rời khỏi công xưởng sản xuất thuốc, gió nổi lên trên cánh đồng hoang bên ngoài. Vạn Phong lau mồ hôi đầy trán, thở phào may mắn khi lần này không bị Nguyễn Lập Đông cướp mất đất diễn.

Tiến bộ đấy, Cận Hoài Lý lắc đầu.

“Chúng tôi đã hỏi hàng xóm sống gần nhà Khưu Thành. Theo lời của họ, Khưu Thành là người trung hậu, ít nói, không mạnh mẽ như Uông Tĩnh. Việc lớn trong nhà đều cho Uông Tĩnh quyết. Trong khoảng thời gian chung sống, Uông Tĩnh cũng có đôi lần nổi nóng nhưng Khưu Thành luôn nhường nhịn cô ấy.” Nói xong những lời này, Vạn Phong hỏi Cận Hoài Lý: “Giáo sư Cận, chúng ta còn cần tới nơi Khưu Thành từng làm việc nữa không?”

Dĩ nhiên rồi.

Tảng đá hình sư tử phía trước xưởng luyện cơ khí Trung Thanh gần đây mới được sửa chữa. Quả cầu đá bên dưới móng sư tử đầy đặn, mới mẻ. Xem ra nhà xưởng này làm ăn đã có khởi sắc. Vạn Phong đăng ký cho mấy người họ rồi đợi rất lâu mới thấy một người đàn ông mập mạp từ từ đi tới.

Ông ấy họ Từ, trước kia là đồng nghiệp của Khưu Thành. Sau khi cắt giảm biên chế, Khưu Thành rời khỏi xưởng cơ khí, sư phụ Từ may mắn là người ở lại, hiện ông ấy đã ngồi lên được vị trí trước kia đáng lẽ thuộc về Khưu Thành.

Lúc đó, trời đã chập tối, sư phụ Từ dứt khoát muốn đưa họ ra ngoài xưởng. Họ tìm được một quán nướng lề đường cách công xưởng khoảng trăm mét, gọi một chút đồ nhắm, muốn vừa ăn vừa trò chuyện.

Vạn Phong có tính kỷ luật công việc, không thể ăn uống. Cận Hoài Lý thì mắc bệnh sạch sẽ, vốn không ăn mấy món lề đường kiểu này bao giờ. Ngược lại, Nguyễn Lập Đông thì đói rồi bèn cầm xiên thịt nướng lên, nhai ngấu nhai nghiền.

Lò than làm hồng lên khuôn mặt sư phụ Từ. ông ấy cầm lon bia lên, uống một ngụm rồi bắt đầu kể.

“Khưu Thành là một người rất tốt. Nếu năm xưa cậu ấy không từ bỏ thì chức vụ hiện tại của tôi chính là của cậu ấy.” Thì ra, khoảng thời gian xưởng cơ khí làm ăn đi xuống, vợ của sư phụ Từ mắc bệnh nặng, ông ấy là người kiếm sống duy nhất trong gia đình, còn có một đứa con phải chu cấp. Lúc đó ông ấy đã nhiều lần cùng Khưu Thành tới quán này ăn uống trò chuyện, mỗi lần ăn hai chục xiên nướng, uống thêm mấy chai bia.

Về sau, xưởng cơ khí thật sự phải giảm biên chế, trong số những người phải nghỉ có Khưu Thành.

“Tôi đã nghe nói về chuyện của cậu ấy rồi, họ nói cậu ấy giết vợ. Tôi không tin đâu. Vì lý do gì chứ? Cô cậu không biết đó thôi, thời đó còn đi làm, ngày nào làm xong việc cậu ấy cũng mau mau chóng chóng về nhà.

Tôi hỏi cậu ấy có việc gì cậu ấy nói về xem vợ con thế nào. Khuru Thành thương con trai cực kỳ.”

Sư phụ Từ tuy là đàn ông nhưng nói chuyện lại rất dông dài. Nói chuyện với ông ấy xong thì trời cũng tối hẳn.

Trên đường trở về, Vạn Phong hỏi Cận Hoài Lý: “Còn tới cửa hàng của Khuru Thành xem sao không?”.

Cận Hoài Lý quay đầu hỏi Nguyễn Lập Đông: “Em buồn ngủ chưa?”.

“Rồi.”

“Vậy không đi nữa.”

...

Nửa đêm, mọi thứ đều yên ắng. Giữa màn đêm đen như bị rạch ra một khe nhỏ ấm áp, ở nơi ấy có ánh đèn vàng hắt xuống, Cận Hoài Lý đang cúi đầu viết gì đó.

Một người bố thương yêu con trai, một người mẹ tính tình nghiêm khắc, bỗng nhiên có một cậu con mắc chứng OCD. Tất cả mọi hiện tượng dường như đều bị giấu một mốc thời gian.

Là gì đây?

Đúng vào lúc này, cánh cửa sau lưng anh bị ai đó đẩy ra, một cái bóng nhỏ bé lạng lẽ dựa sát lại gần.

“Sao em lại tới đây?”

Cuối cùng anh cũng phát hiện sau lưng có người bèn quay đầu lại nhìn, liền bắt gặp ánh mắt nịnh nọt của Nguyễn Lập Đông: “Mắt em làm sao vậy?”.

Nguyễn Lập Đông không chịu nổi, đánh mắt lườm anh, trong lòng bắt đầu có ý thoái lui. Có nên ở lại nữa không?

Đúng vào lúc cô chuẩn bị rút lui, Cận Hoài Lý bất ngờ đưa tay giữ chặt cô lại.

“Anh có một suy nghĩ.”

Gì vậy? Cô bất lực nhìn ánh mắt hùng hực lửa của Cận Hoài Lý, trầm nghĩ, ánh mắt của tên ngốc này chắc chắn không có ý như cô tưởng tượng.

Quả nhiên...

“Anh cảm thấy người có vấn đề là Khưu Thành.” Anh lên tiếng, ánh nhìn trở nên nặng nề.

“Sao lại nói vậy?” Đôi mắt Nguyễn Lập Đông lập tức bừng sáng.

“Em xem cái này đi.” Cận Hoài Lý đưa cho cô một thứ. Dưới ánh đèn, ngón tay của anh trở nên cực kỳ mảnh khảnh.

“Nhật ký của Khưu Húc?”

Cận Hoài Lý gật đầu, “Anh luôn cảm thấy nhà họ Khưu vì một chuyện gì đó mà tâm lý bắt đầu có sự thay đổi. Anh cứ nghĩ mãi không biết chuyện này là chuyện gì”.

“Anh đã nghĩ ra chưa?”

Anh lắc đầu, “Nhưng vừa nhìn thấy em, anh đã nghĩ ra mốc thời gian đó rồi”.

Em? Nguyễn Lập Đông kinh ngạc chớp chớp mắt, cảm giác kiêu hãnh bỗng đâu trào dâng từ tận đáy lòng. Cô đứng thẳng lưng lên, bày ra tư thế mà mình cho là đầy linh cảm rồi lật mở cuốn nhật ký, “Cuốn sổ này nói cho anh biết mốc thời gian đó ư?”.

Cô đọc nội dung bên trong, bỗng dừng lại thấy mây mù giăng kín.

Khừu Húc luôn oán trách mẹ mình.

“Nó rất ít nói về bố thì phải.” Nguyễn Lập Đông vô thức lên tiếng.

Chính câu nói vô thức của cô đã khiến Cận Hoài Lý bất giác mỉm cười. Lập Đông của anh luôn nhạy bén như vậy luôn nhắm trúng chỗ hiểm, bắt được manh mối quan trọng.

“Là người đàn ông trụ cột trong gia đình, vậy mà trong nhật ký của Khừu Húc chưa từng nhắc tới Khừu Thành, hoặc không thể nói là chưa từng nhắc tới, chính xác nên nói trong vòng một năm nay không hề nhắc tới. Điểm này rất bất thường. Một năm trước, Khừu Húc bị đánh, Ông Tĩnh trong suốt một năm qua luôn đưa đón con trai. Ông Tĩnh trầm mặc ít nói còn Khừu Húc thì luôn thể hiện thái độ tiêu cực với Ông Tĩnh trong nhật ký. Có lẽ, chúng ta trước giờ đã đi nhầm hướng. Có khi nào thái độ tiêu cực ấy của Khừu Húc xuất phát từ tâm lý oán trách khi cho rằng Ông Tĩnh đã không bảo vệ được thằng bé hay không? Người nó thật sự sợ hãi phải chăng là Khừu Thành? Có lẽ Khừu Húc vốn không phải là một đứa trẻ ích kỷ né tránh. Đừng quên, khi chúng ta hỏi nó, nó đã nói: Bố giết người.”

Nhưng... Nhưng... Cả một câu nói dài dằng dặc của Cận Hoài Lý khiến Nguyễn Lập Đông thật lòng không thể chấp nhận. Cô nhớ lại lời nói của sư phụ Từ: “Sư phụ Từ nói Khuru Thành rất thương Khuru Húc mà, làm sao có thể?”.

“Đúng là có khả năng này. Nhưng là một năm trước, khi Khuru Thành vẫn còn công việc.”

“Vậy còn đợi gì nữa, mau nói cho Vạn Phong để anh ấy điều tra.” Nguyễn Lập Đông phấn khích nhảy dựng lên, nhưng lập tức bị giữ lại.

“Không gấp.” Cận Hoài Lý nheo mắt cười, “Lập Đông, ban này em vào đây là định làm gì?”.

“Có định làm gì đâu.” Cô chột dạ lùi bước, nhưng không ngờ lần này Cận Hoài Lý quyết không buông tha.

Cô nhìn thấy gương mặt thân quen ấy từ từ phóng to trước mắt mình, bèn tự an ủi bản thân: *Không sao đâu, không sao đâu, lần trước cũng vậy, tới giây phút cuối cùng anh sẽ kiềm chế ấy mà.*

Nghĩ vậy, cô an tâm hơn: “Mau thả em ra”.

“Không thả.” Anh khẽ nói: “Anh học được một câu qua cuốn sách ấy của em”.

“Câu gì?” Trái tim cô đập nhanh dữ dội, hơi thở nóng rực từng chút từng chút phả lên cô. Anh mỉm cười: “Đời sống tình cảm không được thỏa mãn”.

Cận Hoài Lý học thói xấu rồi! Cô nín thở, cảm giác nụ hôn của anh đang rơi từ từ xuống cơ thể.

Ngựa ngáy dần hóa thành sóng trào, sục sôi cuốn trôi cô, nhấn chìm cô...

Khi tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai nữa, Cận Hoài Lý giật mình, vội vàng bò dậy.

Hàng loạt suy nghĩ đáng sợ lướt nhanh qua đầu. Anh thậm chí còn nghĩ tới việc Nguyễn Lập Đông bị người ngoài hành tinh bắt đi. Nhưng đúng lúc ấy, cửa bật mở.

Nguyễn Lập Đông vừa nói chuyện điện thoại vừa đi vào, bước chân có chút thiếu tự nhiên.

“Vậy nhé, lát nữa đừng quên gọi cả Tiêu Nghiên. Vì sao á? Anh ấy là bác sỹ tâm lý mà.”

Lắm bậm ngất máy xong xuôi, cô đứng yên nhìn Cận Hoài Lý ngay gần đó, “Sao vậy, mặt em dính nhọ à?”.

Anh lẳng lẳng bước lên, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. “Anh lại nhớ ra một câu khác.”

“Câu gì?”

“Hóa thành bướm bay đi mất.”

Xì! Nguyễn Lập Đông lờm nguýt nhưng không nở đẩy anh ra.

“Sau này anh phải đối xử tốt với em một chút, nhường nhịn em hơn, không được phép nhìn các cô gái khác. Nếu thay lòng thì anh cứ cẩn thận

đó!” Cô giơ nắm đấm thị uy.

“Được.”

Cô vòng tay lại ôm anh, nghiêng đầu dựa vào cổ anh, “Em đã nói cho Vạn Phong nghe suy nghĩ của anh rồi”.

“Suyt.” Anh chặn miệng cô lại, lúc này đây anh không muốn nói tới vụ án nữa.

Nhưng đâu phải anh muốn mà được, Vạn Phong gặp vụ án là như gà chọi gặp địch, chẳng mấy chốc đã sắp xếp xong xuôi mọi việc như lời dặn dò của Nguyễn Lập Đông, nhân tiện gọi ngay một cuộc điện thoại phá tan khoảnh khắc đôi uyên ương đang tình nồng ý đậm.

Bên ngoài Cục cảnh sát vừa trải qua một trận tắc đường, tiếng còi inh ỏi vang vọng khắp nơi. Cận Hoài Lý ai oán nhìn Tiêu Nghiên và Vạn Phong, uất ức vô cùng, cho dù Nguyễn Lập Đông có ra hiệu bằng ánh mắt thế nào đi chăng nữa, anh vẫn chưa thể tiết chế bớt tâm trạng của mình.

Cũng may tính anh trước nay kín đáo, người bên cạnh không hề phát hiện ra bí mật giữa anh và Nguyễn Lập Đông.

Tiêu Nghiên sau khi biết được suy luận của anh thì lắc đầu: “Chẳng trách...”.

Chẳng trách mỗi lần tới khám, Khưu Thành đều đợi ở bên ngoài, người cùng Khưu Húc vào khám luôn là Uông Tĩnh. Nếu coi Khưu Thành là nguyên nhân phát bệnh của Khưu Húc thì tất cả đều được giải thích rõ ràng rồi.

Lên trên tầng hai, đứng trước cửa một phòng thẩm vấn, Tiêu Nghiên gật đầu với Vạn Phong và nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức, yên tâm đi”.

“Đúng đấy, xin cứ yên tâm.” Nguyễn Lập Đông hiểu, Vạn Phong cảm thấy để Tiêu Nghiên đi hỏi chuyện không tin cậy, bèn vỗ vai anh ta, giống như vỗ con Husky ở nhà anh ta vậy.

“Không được vỗ.”

Tay cô lập tức bị kéo trở về. Cận Hoài Lý lạnh nhạt đánh mắt về phía Tiêu Nghiên vừa rời đi, “Hai người không định đi xem Tiêu Nghiên hỏi han thế nào sao?”.

Ồ.

Ừ nhỉ!

Hai con “Husky” đồng thời gật đầu.

Lần đầu tiên “điều trị tâm lý” ngay trong Cục Cảnh sát, Tiêu Nghiên gượng gạo kéo cà vạt, ép ra một nụ cười, “Hi, lâu rồi không gặp cháu”.

Chào hỏi hoàn toàn không đạt được hiệu quả gây chú ý, Khưu Húc không có bất kỳ phản ứng nào đáp lại anh ấy. Sau một hồi bực dọc, Tiêu Nghiên trở nên sốt ruột. Anh ấy lấy ra cuốn sổ luôn mang theo bên mình, lật mở: “Khưu Húc, hiệu quả điều trị của cháu không rõ ràng lắm. Chi bằng hôm nay chúng ta đổi phương thức điều trị sang trò chuyện đi?”.

“Chú được cảnh sát cử tới hỏi cung cháu chứ gì?”

Vạn Phong ngồi ở phòng bên xi mặt xuống, nhìn Nguyễn Lập Đông bằng ánh mắt “Cô thấy chưa, biết ngay mà”.

“Chờ đó mà xem.” Nguyễn Lập Đông giận dữ nghĩ.

Tiêu Nghiên thì lại không hề ử dột như Vạn Phong, anh ấy mỉm cười: “Đâu có, chú tới điều trị cho cháu mà. Chẳng phải cảnh sát vừa hỏi xong ư? Mấy hôm tới chú phải đi công tác, biết cháu ở đây nên đã vội tới làm điều trị cho cháu. Cháu xem ở đây không hề có cảnh sát, ngay cả camera cũng không có nữa là”.

Khuru Húc quả thật đã ngẩng đầu lên nhìn ngó bốn phía xung quanh. Đúng là không có thật.

“Thật không ngờ bác sỹ Tiêu bốc phét cũng lanh ra phết.” Vạn Phong cười nói. Dù sao thì đó cũng chỉ là một thằng nhóc còn chưa bước chân vào xã hội, ngay cả camera đầu kim cũng không biết.

“Im lặng.” Nguyễn Lập Đông vừa định bịt miệng anh ta lại thì liền bị Cận Hoài Lý ngăn cản.

Hiếm khi thấy Cận Hoài Lý giật ùng ùng như thế, Vạn Phong tròn mắt: “Hai người này... có vấn đề”.

“Im lặng.” Lần này tới lượt Cận Hoài Lý nói.

Tiêu Nghiên không hề biết mấy người bên cạnh đang “nói” nhưng gì, bèn tiếp tục “lừa gạt”.

“Thật ra, tình trạng hiện tại của cháu, lúc nhỏ chú cũng từng bị. Trước kia chú sợ phải xuống nước. Có lần chú giấu mẹ đến bơi trong một cái hồ, suýt nữa thì bị chết đuối. Mẹ chú biết được bèn đánh cho chú một trận thật đau. Sau lần đó, mỗi khi chú tới gần nước, mẹ chú lại quát chú. Chú rất sợ mẹ, bà ấy rất hung dữ.”

Tiêu Nghiên chớp mắt: “Khừ Húc, ở nhà cháu bố dữ hơn hay mẹ dữ hơn? Chú nghĩ chắc là mẹ cháu đúng không, lần nào đi cùng mẹ, cháu cũng rất ít nói”.

“Thật ạ?” Khừ Húc ngẩng đầu, có chút ngập ngừng.

Dường như nhìn thấy cơ hội, Tiêu Nghiên gật đầu chắc nịch: “Thật mà, mẹ chú dữ lắm, hay đánh chú, còn hay phạt chú đứng nữa”.

Ánh nhìn “đồng bệnh tương liên”chợt lóe lên trong đôi mắt Khừ Húc. Nó lập tức cúi gằm: “Nhưng cháu sợ bố”.

Tiêu Nghiên và cả Vạn Phong ở phía kia, trái tim đều bắt đầu đập kịch liệt. Nhưng theo từng lời kể lại của Khừ Húc, sự kích động ấy của họ dần hóa thành phần nộ.

Khừ Húc kể, khi Ông Tĩnh không có ở nhà, Khừ Thành chưa từng để nó ngồi, ăn cơm cũng phải đứng, làm bài cũng phải đứng. Ban đầu Khừ Húc không nghe, thường nhân lúc Khừ Thành ra khỏi nhà để ngồi trộm. Sau khi bị phát hiện, Khừ Thành bèn bắt thẳng bé ra ngoài ban công quỳ cả một buổi tối. Hôm ấy, thời tiết về đêm của Thuậ Phong vào khoảng 0 độ c, Khừ Húc cứ thế mặc quần áo mùa thu, quỳ suốt cả buổi.

Chuyện này về sau bị Ông Tĩnh biết được, ban đầu cô ta cố gắng hạn chế đi công tác. Khi con trai ở nhà, cô ta cũng ở nhà. Từ lần Khừ Húc xin nghỉ vì bệnh, ngày ngày Ông Tĩnh đều đưa đón Khừ Húc.

Khừ Húc nói nó hận mẹ, nó không hiểu vì sao mẹ lại không bảo vệ nó, cho dù là phản kháng lại bố một chút thôi.

Khưu Húc nói trước đây bố không như vậy. Chẳng biết vì nguyên nhân gì bố đã thay đổi. Vì bố, Khưu Húc mới nảy sinh căn bệnh mà cho tới nay nó vẫn không biết rốt cuộc tên của thứ bệnh ấy là gì.

Nó sợ rất nhiều thứ. Nó không dám lãng phí thức ăn, vì ở nhà, dù nó chỉ để lại một hạt cơm, thì mấy ngày sau đó, nó sẽ không có cơm để ăn. Nó không dám ngồi, vì bố không cho phép nó ngồi.

Nó hận mẹ, hận cả bố.

Nghe xong tất cả, Tiêu Nghiên hít sâu một hơi: “Khưu Húc, ngày mẹ cháu gặp chuyện, cháu đang...”.

Anh ấy muốn hỏi Khưu Húc đang ở đâu, còn chưa kịp nói hết câu thì dưới tầng đã vọng tới một tiếng “bùm” rất lớn.

Là một vụ nổ.

Một đám choai choai gây gỗ đánh nhau bị đưa cả vào trong Cục, khi cảnh sát đang chuẩn bị lấy lời khai, một trong số đó bỗng lấy ra một thứ giống như thuốc nổ dạng nhỏ và dẫn nổ.

May mắn là vì thuốc nổ tự chế nên sức công phá không quá lớn, chỉ làm bay một bàn làm việc, nổ trúng hai tên nhóc. Ngoài hai tên đó và ba cảnh sát khác bị thương nhẹ thì tên gây nổ đã bị mất một bàn tay.

Khi Vạn Phong xuống dưới, kẻ mất tay vẫn còn nằm dưới đất, miệng kêu la đau đớn.

“Đáng đời. Thà cứ lấy một quả có sức công phá mạnh hơn rồi chết chung cho xong.”

Nguyễn Lập Đông đứng ở góc cầu thang, nhìn từ trên xuống dưới. Vạn Phong quay đầu nhìn cô: “Thế thì chúng ta cũng phải xuống ‘dưới ấy’ nói chuyện rồi”.

Cũng phải. Cô quay đầu, bắt đầu lo lắng cho Tiêu Nghiên bị cắt ngang màn hỏi chuyện.

Vì vụ nổ, mọi người vốn đang ngồi yên trong phòng của mình đều đổ hết ra ngoài. Khưu Húc, Tiêu Nghiên cũng không ngoại lệ. Điều khiến người ta bất ngờ là cuộc nói chuyện không hề kết thúc dang dở, có điều cô chưa nghe được mà thôi.

Bực bội thật! Cô kéo kéo Cận Hoài Lý.

Có sao đâu? Cận Hoài Lý vỗ vai cô: “Lát nữa là em sẽ biết thôi mà”.

Nguyễn Lập Đông nghe xong bèn gật đầu. Nói nhanh một chút, nói nhanh một chút đi! Cô sốt ruột lắm rồi.

“Khưu Húc nói hôm đó nó nghe thấy trên gác có tiếng động bèn lập tức đi lên. Tới khi nó mở cửa ra thì thấy mẹ nó đã nằm dưới sàn. Nó đi qua đẩy mẹ, phát hiện mẹ nó đã chết. Sau đó, Khưu Thành đi lên, trông thấy tình hình trong phòng liền dặn Khưu Húc nói với người ngoài rằng người là do anh ta giết. Khưu Thành căn dặn nó rất nhiều lần, khiến Khưu Húc sợ quá, đành phải gật đầu đồng ý.”

“Anh xem, tôi đã nói Khưu Thành chưa chắc đã là kẻ giết người mà.” Nghe xong lời kể của Tiêu Nghiên, Vạn Phong ưỡn ngực. Anh ta luôn cho rằng hung thủ là Khưu Húc, “Còn về việc anh ta ‘ngược đãi’ khiến Khưu

Húc sinh bệnh, tôi cảm thấy có liên quan tới chuyện anh ta nghỉ việc. Không còn công việc, tâm trạng hụt hẫng, khiến anh ta muốn chuyển dời sự chú ý tới một việc khác, tình trạng này có thể hiểu được”.

Vài tiếng đồng hồ sau khi vụ nổ xảy ra, các cảnh sát tập trung tại một phòng họp bàn luận vụ án. Chính giữa phòng họp được đặt một máy chiếu, hình ảnh được chiếu lên tường dừng lại tại cuộc nói chuyện giữa Tiêu Nghiên và Khưu Húc trước khi có vụ nổ.

Có người lập tức đưa ra một suy nghĩ khác biệt: “Nếu Khưu Thành không phải hung thủ thì tại sao trên người nạn nhân, ngoài dấu vân tay của hắn và Khưu Húc thì không còn manh mối nào khác?! Một tội phạm dù có tinh vi đến đâu cũng sẽ để lại manh mối, khi tôi vừa vào trường cảnh sát, giảng viên đã nói như vậy”.

Người nói câu ấy là một cảnh sát trẻ măng, còn người cậu ta phản bác chính là người thầy đã dẫn dắt cậu ta phá án. Nói xong, cậu cảnh sát hơi hối hận.

Thế nhưng, đúng lúc này, có người mào đầu vỗ tay. Mọi người có mặt trong phòng đều hướng ánh mắt về phía người ấy. Nếu đổi lại là người khác, bỗng chốc bị bao nhiêu cặp mắt nhìn vào ắt sẽ căng thẳng, chí ít cũng sẽ ngượng ngùng đến đỏ mặt.

Nhưng Nguyễn Lập Đông tự thừa nhận, mặt mình rất dày. Cô nhìn mọi người một lượt rồi nói: “Cậu ấy nói không hề sai”.

Cô đánh mắt sang Cận Hoài Lý, không mấy bất ngờ khi nhận được ánh mắt khẳng định của anh.

Vụ án dường như lại quay trở về điểm xuất phát, hung thủ là một trong hai người: Khưu Húc và Khưu Thành.

Có người cảm thấy khả năng Khừ Húc là hung thủ lớn hơn một chút. Mặc dù thằng bé là con, mặc dù chứng bệnh của nó bị Khừ Thành bức ép mà thành, nhưng khi cảnh sát truy tìm hung thủ, Khừ Thành xuất phát từ bản năng làm cha vẫn gánh chịu mọi tội lỗi, điểm này đủ khiến mọi người cảm thấy đây là trường hợp thiên tính của người làm cha gánh tội thay con trai. Huống hồ ngay cả Khừ Húc cũng thừa nhận, nó không nhìn thấy Khừ Thành giết người.

Cũng có người vẫn cảm thấy hung thủ là Khừ Thành, dẫu sao thì muốn bắt một đứa trẻ như Khừ Húc giữ quan điểm nó không giết người tương đối khó. Những người ủng hộ ý kiến này ít hơn một chút, Cận Hoài Lý lại là một trong số đó.

Nhưng phải làm sao để chứng minh quan điểm của mình là đúng? Anh rơi vào trầm tư.

Có lẽ anh nên trở về điểm xuất phát của vụ án để tìm lại đường hướng suy nghĩ.

Tiểu khu nơi nhà họ Khừ ở nằm trong một khu phố cổ tại Thuật Phong, tường bao xung quanh nhiều năm không được sửa chữa, đứng xộc xệch xiêu vẹo trên con đường nằm ngoài tiểu khu, dây leo đã bò ngang bò dọc. Khi Cận Hoài Lý và mọi người tới nơi, mấy đứa trẻ đang trèo qua tường bao, nhảy xuống con đường nhựa bên ngoài.

Phía xa, ông lão cầm cán chổi nhắm vào một cậu nhóc, miệng còn nói: “Thằng mất dạy!”.

Cận Hoài Lý liếc nhìn rồi cẩn thận vòng qua đứa trẻ đang cuống cuống chạy để đi vào tiểu khu.

Bên trong tiểu khu cực kỳ yên ắng, vì thời tiết đã chuyển lạnh nên bên ngoài không còn nhiều ông già bà già thong thả dạo bộ. Cận Hoài Lý kéo Nguyễn Lập Đông đi tới tòa nhà nơi Khưu Thành sống, đúng lúc bắt gặp ông lão vừa giờ chổi ban nãy giờ đã quay về.

Ông lão nhìn thấy họ, hừ một tiếng, có vẻ còn để bụng chuyện ban nãy họ không giúp ông ấy bắt đứa nhóc kia lại.

“Ông ơi, ông có biết nhà họ Khưu trên tầng không ạ?” Cận Hoài Lý không để tâm tới hình tượng xấu của mình trong lòng ông lão, vẫn lên tiếng hỏi.

“Họ Kha họ Khâu gì, tôi chẳng quen ai sất!” Ông lão bực dọc khua cán chổi.

“Ông ơi, cháu là người thân của Uông Tĩnh, chính là chị Uông Tĩnh đợt trước gặp chuyện chẳng lành, nên cháu qua đây xem sao.” Thấy tình hình không ổn, Nguyễn Lập Đông bèn kéo anh chàng vụng miệng Cận Hoài Lý ra ngoài, nịnh nọt tiến sát tới trước mặt ông lão. Khi nói chuyện, đôi mắt cô còn ngân ngấn nước, dáng vẻ quả thật giống hệt như một người vừa mất người thân. Nghe cô nói vậy, ông lão lập tức buông cán chổi xuống.

“Nhà đó hả...”

Trải nghiệm nỗi đau mất người thân khiến ông lão quên luôn cơn bực ban nãy, chủ động đưa họ vào trong tòa nhà.

“Ông ơi, tình cảm giữa Khưu Thành và Uông Tĩnh có tốt không ạ?” Sợ bị nghi ngờ, Nguyễn Lập Đông thờ dãi giải thích: “Chẳng qua là cháu muốn biết khi còn sống, chị cháu có được hạnh phúc không thôi”.

Cô diễn biểu cảm xót xa cứ như thật, Cận Hoài Lý nhú mày lắc đầu, không dám hòa theo cô.

Nói thì nói vậy nhưng chiêu này của Nguyễn Lập Đông lại rất có tác dụng với ông lão còn đang mơ mơ hồ hồ. Ông lão buông một tiếng thở dài: “Nói thế nào bây giờ. Hai đứa trông thì xứng đôi, chỉ có điều cả hai đều ít nói. Chị gái cô đã ít nói, anh rể cô lại cũng hay im lặng. Tôi thấy tính khí của anh ta cũng không thân thiện lắm đâu”.

“Không đâu, anh rể cháu rất tốt bụng, chưa bao giờ nổi nóng với đồng nghiệp, nghe nói anh ấy cũng đối xử với chị cháu không tồi.”

Nguyễn Lập Đông, mấy câu vớ vẩn có đầu có đũa này em học từ đâu ra vậy? Cận Hoài Lý càng lúc càng không nghe tiếp được nữa, che mặt lại, không dám nhìn thẳng.

Dường như hiểu được ngôn ngữ hình thể của Cận Hoài Lý, ông lão xua tay, càng tỏ ra chán ghét hơn: “Cô gái, cô chưa kết hôn phải không? Cô không biết đàn ông giỏi nhất là ra ngoài ra về à? Cô chưa đọc mấy bản tin trên ti vi à? Mấy nhà giàu có đó, kẻ nào cũng sống chó má, ra ngoài thì rực rỡ sáng sủa, về nhà thì đánh vợ đánh con”.

“Khừu Thành đánh chị cháu?” Làm như hoàn toàn không hiểu lời của ông lão, Nguyễn Lập Đông tròn mắt, cảm thấy mình sắp phát hiện ra một chuyện cực kỳ hệ trọng.

“Chuyện đó thì không có. Nhưng mà...” Ông lão hạ thấp giọng, “Cậu ta nghi ngờ chị cô gian díu với thằng nhóc tầng trên”.

Việc này...

Tầng trên? Căn phòng trống đó ư? Trùng hợp vậy?

Lời nói của ông lão bỗng chốc mở ra một hướng suy nghĩ cho Cận Hoài Lý. Anh lẩm bẫm: “Tôi muốn biết chủ hộ ở trên tầng đã đi đâu, tôi phải biết”.

“Em gọi cho Vạn Phong!” Chẳng biết họ đã ăn ý với nhau như vậy từ lúc nào, Nguyễn Lập Đông đã cầm điện thoại di động lên.

Cận Hoài Lý cố nhin cười, động viên ông lão đang đứng ngây ra nhìn. Anh chưa kịp lên tiếng thì di động của mình cũng đã reo.

“Tiêu Nghiên, có chuyện gì? Sao?” Anh cầm chắc điện thoại, càng lúc càng hiểu rõ động cơ gây án của Khuru Thành.

Khuru Thành cũng từng khám bác sỹ tâm lý. Hãn cũng mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, từng có một thời gian nghi ngờ Khuru Húc không phải con trai ruột của mình.

Một người bố như vậy sao có thể vô tư nhận tội thay con chứ? Anh không tin.

Một ngày sau.

Khuru Thành ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh to bằng bàn tay trên đỉnh đầu mình. Đã là ngày thứ mười ba hãn ở nơi này. Từ khi vào trại tạm giam, hãn không còn tự do. Hãn nghĩ chắc không lâu nữa mình sẽ rời khỏi đây, tới một nơi thật sự đánh mất tự do.

Cánh cửa sắt sau lưng cọt kẹt kêu lên. Một cảnh sát gọi hãn, có người muốn gặp hãn.

Chắc là tới rồi đây. Hãn nghĩ, rời đứng dậy.

Bước qua từng lần cửa sắt, Khừ Thành đi vào một gian phòng. Trong phòng có một chiếc bàn dài, trên ghế có người đang ngồi ngay ngắn.

Khừ Thành ngồi xuống, cúi đầu, nét mặt ôn hòa: “Tôi đã nói rồi, người do tôi giết, không liên quan tới con trai tôi”.

“Tôi biết.” Đây là lần đầu tiên Cận Hoài Lý đích thân tới thăm vấn nghi phạm. Anh hơi căng thẳng, đầu khể cúi, từng ngón tay gầy cử động qua lại để xoa dịu cảm giác bồn chồn tận đáy lòng, “Anh biết Khừ Húc có thói quen đi lên tầng lúc nửa đêm. Hôm đó anh giết Uông Tĩnh trước, đợi cho Khừ Húc lên tầng rồi mới đi lên. Anh tự thú không phải vì muốn bảo vệ Khừ Húc mà muốn cảnh sát nghi ngờ thằng bé.

Nhưng Khừ Húc không giết người, anh dời sự chú ý của cảnh sát chẳng qua là muốn chúng tôi tìm được động cơ anh làm tất cả những việc này. Trước khi hai người đưa Khừ Húc đi khám chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế, thật ra anh cũng từng tới gặp bác sỹ tâm lý. Căn bệnh của anh khiến anh nghi ngờ Khừ Húc không phải con trai mình, thế nên anh ngược đãi nó, lạnh nhạt với Uông Tĩnh. Thậm chí anh còn đi tới bước giết chết Uông Tĩnh, biến Khừ Húc thành nghi phạm. Vòng vèo cả một vòng lớn chỉ để chúng tôi thay anh công bố đáp án. Tôi chưa bao giờ biết thì ra người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế cũng hèn nhất đến vậy. Chẳng qua chỉ là một kết quả cần phải kiểm chứng, đưa Khừ Húc tới bệnh viện kiểm tra là được rồi, vì sao phải giết người?”.

Cận Hoài Lý đập tay lên bàn. Dưới lòng bàn tay anh là báo cáo xét nghiệm ADN được lấy từ trong bệnh viện, bên trên là kết quả giám định quan hệ cha con giữa Khừ Thành và Khừ Húc.

Mắt Khừ Thành sáng lên, hần run rẩy hỏi: “Nó... có phải không?”.

Lận Hoài Lý không trả lời Khửu Thành. Anh cúi đầu, bàn tay vì kích động mà run lên: “Muốn biết kết quả ư? Vậy thì trước hết, anh hãy khai báo một vụ án giết người khác cũng do anh thực hiện đi”.

Chính vào sáng nay, đã có kết quả điều tra tung tích chủ hộ căn nhà trên gác. Cậu thanh niên có quan hệ bí mật với Ông Tĩnh đã mất tích...

Trên đầu nhà họ Khửu vốn dĩ là gia đình nhà họ Tần. Hai ông bà khi còn chưa nghỉ hưu từng là giáo viên, sau khi về hưu rảnh rỗi thì ở nhà chăm hoa chăm cỏ. Quan hệ giữa nhà họ Tần và láng giềng xung quanh rất tốt, dĩ nhiên, bao gồm cả nhà họ Khửu sống bên dưới.

Khoảng thời gian Khửu Thành chưa nghỉ việc, Ông Tĩnh từng tìm hai ông bà ấy nhờ dạy kèm cho Khửu Húc một thời gian. Về sau hai ông bà di cư qua nước ngoài, việc dạy kèm cũng tạm dừng tại đó. Khi hai ông bà chuyển đi, Khửu Thành vẫn đang đi làm, căn nhà để không của nhà họ Tần có người mới chuyển tới ở, chính là cậu con trai của họ.

Cậu thanh niên họ Tần này vốn dĩ cũng muốn cùng bố mẹ ra nước ngoài, nhưng vì công ty của cậu ta còn một số việc chưa xử lý xong nên cậu ta đi muộn hơn bố mẹ một năm.

Chính trong một năm ấy đã xảy ra một số chuyện. Khửu Thành mất việc, phát hiện ra quan hệ giữa cậu thanh niên họ Tần và Ông Tĩnh có chút bất thường. Cho tới một ngày, sau khi ra ngoài tìm việc rồi trở về nhà, hăn bắt gặp cậu ta và vợ mình tay nắm tay trên con đường kế bên tiểu khu.

Khi ấy hăn không nói gì, nhưng cũng từ chính giây phút đó, hăn bắt đầu để ý từng việc làm nhỏ nhặt của vợ, ví dụ như mỗi ngày sau bữa cơm, Ông Tĩnh lại lên tầng lượn lò, mỗi lần phải đi tới cả tiếng. Rồi lại ví dụ

như sau khi vợ đi, trên tầng cũng vọng tới một số tiếng động, cậu thanh niên kia cũng đi xuống.

Ông Tĩnh đã cặp bồ, kẻ ấy sống ngay tầng trên.

Biết được sự thật này, nội tâm Khưu Thành chuyển biến rất dữ dội. Nói thật, chuyện hôn nhân giữa hắn và Ông Tĩnh không có quá nhiều yếu tố tình cảm, quen nhau một năm rồi cưới, chẳng bao lâu sau đã có Khưu Húc. Là một người đàn ông, hắn không hy vọng vợ làm chuyện gì có lỗi với mình, nhưng Khưu Thành và Ông Tĩnh đều không ai nói gì.

Một ngày nào đó, Khưu Thành gõ cửa căn phòng trên tầng. Hắn vào đó tròn hai tiếng, lúc đi ra, nét mặt cực kỳ bình thản, còn mỉm cười chào hỏi người hàng xóm đang đi xuống, không khác gì mọi khi. Có điều, không ai chú ý rằng trong lòng bàn tay hắn có một vết đỏ rực, ấy chính là máu.

Hắn đã giết chết người hàng xóm tầng trên, chàng trai họ Tần kia.

“Anh đã xử lý thi thể bằng cách nào, anh làm vậy không sợ Ông Tĩnh phát hiện ra và báo cảnh sát ư?” Nghe xong quá trình gây án của Khưu Thành, Cận Hoài Lý không vui chút nào, nhưng không còn cách nào khác, có những thứ chỉ dựa vào suy luận là không thể hoàn thành.

“Mấy ngày đó trùng hợp là Ông Tĩnh lại đi công tác. Trước khi đi, tôi phát hiện được hộ chiếu và vé máy bay của cô ta trong túi xách. Vé máy bay ghi thời gian sau khi cô ta công tác trở về, cô ta định đi cùng thằng đó. Ha ha, nhưng tôi đã giết nó rồi.” Gương mặt Khưu Thành méo mó bệnh hoạn, “Còn về thằng họ Tần đó, thi thể của nó bị tôi giấu ở một nơi mà không ai tìm thấy được”.

Những phần khác của câu chuyện, Khưu Thành cũng đã khai báo đầy đủ. Có lẽ vì muốn chuẩn bị đầy đủ cho việc ra đi, thời gian Ông Tĩnh bay

cách ngày Khuru Thành giết người tới mấy hôm. Trong khoảng thời gian đó, Khuru Thành đưa Khuru Húc về nhà nội, bản thân thì lấy danh nghĩa hàng xóm để sắp xếp giúp cậu Tần mọi việc trước khi xuất hành, ví dụ như sắp xếp công ty chuyển đồ dọn đồ dùng gia đình trong nhà họ Tần đi, hay như lấy di động của thanh niên họ Tần đổi giờ bay. Như vậy thì tới khi Ông Tĩnh trở lại, tình nhân của cô ta đã bay khỏi Thuật Phong từ “mấy hôm trước” rồi. Hoặc ví dụ như, xử lý cái xác.

“Cuối cùng hẳn vẫn không nói đã giấu cái xác ở đâu?” Vạn Phong hỏi.

Cận Hoài Lý gật đầu.

Vạn Phong thấy kỳ lạ: “Giáo sư Cận, chuyện Khuru Thành giết Ông Tĩnh có thể suy luận được ra, nhưng làm sao anh biết chuyện thanh niên họ Tần bị giết? Đây đã là chuyện của hơn một nghìn năm trước rồi!”.

“Chìa khóa.” Cận Hoài Lý hắt xì một cái, mùa đông đã tới ngay trước mắt, thời tiết cũng chuyển lạnh rất nhanh. Anh day day mũi.

“Chìa khóa ư? Chìa khóa làm sao?”

“Khuru Húc nói nó nhặt được một chiếc chìa khóa. Trước đó, quản lý khu nhà từng tới mở cửa nhà họ Tần. Nhưng tôi đã hỏi quản lý, chìa khóa của nhà họ Tần vẫn còn đó, không hề mất. Vậy thì chiếc chìa khóa mà Khuru Húc nhặt được ở đâu ra? Tôi đã lấy chiếc chìa khóa ấy xem xét, chìa khóa có dấu xước rõ rệt, chỗ tay cầm thì sáng bóng, là kết quả của việc cọ sát, sử dụng nhiều năm. Chứng tỏ đây là một chiếc chìa khóa cũ, không phải mới đánh. Nhất định là Khuru Thành muốn Khuru Húc nhặt được chìa khóa, mục đích chẳng qua là muốn tạo ra giả tưởng Khuru Húc giết người để chúng ta giúp hắn chứng minh Khuru Húc có phải con trai hắn hay không. Nhưng, chiếc chìa khóa ấy, hắn lấy từ đâu ra?”

“Chỉ cần một cú điện thoại là có thể xác minh cậu họ Tần kia rốt cuộc có đi nước ngoài hay không.” Vạn Phong đã hiểu, nhưng anh ta lại lập tức phủ nhận những điều này, “Nhưng cũng không đúng, con trai chưa ra nước ngoài đoàn viên với bố mẹ, bố mẹ không gọi điện về nhà sao? Hỏi như vậy chẳng phải sẽ lộ sao?”.

“Vợ chồng họ Tần nửa năm trước đã chết trong một vụ hỏa hoạn.” Người đã chết thì sẽ chẳng thể nào quan tâm tới chuyện sống chết của con trai mình nữa. Cận Hoài Lý hồi tưởng lại thông tin anh xác minh được qua cuộc điện thoại quốc tế ấy.

Cận Hoài Lý còn nhớ anh hỏi Khưu Thành: Ông Tĩnh đi công tác về phát hiện tình nhân đã đi mất thì cũng muốn sống yên ổn với hẳn, vì sao hẳn còn giết người?

Câu trả lời của Khưu Thành là: Ác ma trong lòng khó xóa, cộng thêm việc đường như Ông Tĩnh đã phát hiện ra chuyện hẳn giết người.

Có lẽ mỗi một kẻ phạm tội đều như vậy, trước khi xảy ra thì luôn nghĩ rằng hãy liều mình đi, cùng lắm thì bị phát hiện, nhưng sau khi chuyện đã rồi, bọn chúng lại luôn muốn nghĩ cách làm sao để che giấu tội ác của mình.

Bản tính của con người luôn là ích kỷ.

Vạn Phong thở dài, vụ án này khiến anh ta cảm thán. Nếu Khưu Thành không mất việc, có lẽ khi phát hiện ra vợ ngoại tình, hẳn sẽ không đến mức chọn cách giết người. Lòng tự trọng của người đàn ông có lúc thật sự rất buồn cười, vì thu nhập có sự cách biệt với vợ đã khiến bệnh tâm lý của Khưu Thành càng ngày càng nghiêm trọng. Chuyện này nghe có vẻ nực cười, nhưng lại đang hiện hữu một cách chân thực.

Vạn Phong một mình cảm khái hoàn toàn không chú ý tới việc Cận Hoài Lý đã ngồi lên xe của mình. Khi anh ta phát hiện ra, Cận Hoài Lý đã nhú mày nhìn anh ta rất lâu.

“Giáo sư Cận, anh muốn tôi đưa anh đi đâu à?”

“Nhà Khưu Thành.”

“Đúng rồi, sao cô Nguyễn chưa tới?” Vạn Phong nhìn ghế sau trống trải, chợt cảm thấy khó hiểu. Giáo sư Cận và cô ấy chẳng phải sớm đã thành một thể rồi sao?

“Cô ấy có việc.” Bị đài truyền hình gọi đi rồi.

Tiểu khu nhà họ Khưu giờ đây còn yên ắng hơn cả lần trước họ tới. Chắc vì đã vào năm học, nơi đây không còn cảnh đám trẻ con nhảy ra nhảy vào phía tường bao xung quanh khu nhà nữa.

Cận Hoài Lý và Vạn Phong, còn cả mấy pháp y đi theo lần lượt đi vào hành lang chật hẹp. Hành lang này có vẻ chẳng mấy khi tiếp đón nhiều người như vậy, từng đôi giày nện xuống sàn bật lên những tiếng “cộp cộp”, thi thoảng có những âm nặng hẫng vọng lại đôi chút thì cũng lập tức bị những bước chân nối theo sau vùi lấp mất.

Vạn Phong đi đầu tiên, anh ta đeo găng tay trắng, trong tay cầm chìa khóa cửa nhà họ Khưu, chủ động mở cửa.

Cũng giống như mấy lần trước họ tới, cách bài trí trong nhà họ Khưu không có gì thay đổi. Bước vào cửa, phía bên tay phải là một cánh cửa kính, trên cửa có dán giấy bóng, người đứng bên ngoài sẽ không nhìn rõ được những thứ bên trong, là phòng tắm và phòng vệ sinh của nhà họ

Khuru. Cận Hoài Lý kéo cửa ra nhìn, phòng vệ sinh không hề nhỏ, còn có một bồn tắm cỡ lớn.

Anh đóng cửa lại, bước vào phòng khách, mé phải phòng khách là nhà bếp và bàn ăn, bên tay trái là hai phòng ngủ một lớn một nhỏ, phòng ngủ nhỏ của Khuru Húc, gần cửa ra vào hơn một chút.

Trong phòng khách có ghế sofa và bàn uống nước, hướng thẳng tới chiếc ti vi trên tường.

Cách bài trí ti vi của nhà họ Khuru khá đặc biệt, được khảm sâu vào trong tường, trên tường đục bốn cái lỗ vuông to hơn ti vi một chút, màn hình tinh thể lỏng được đặt trong bốn lỗ vuông, hoàn toàn nằm sâu bên trong. Bên cạnh ti vi còn đặt một con lợn đút tiền tiết kiệm đã bị đập vỡ.

Cận Hoài Lý cảm thấy nơi giấu thi thể của Khuru Thành không phải là bên ngoài, vì bất luận là chôn xuống đất hay thả xuống sông thì đều sẽ bị phát hiện. Huống hồ Khuru Thành từng nói, Uông Tĩnh đã phát hiện ra vụ án mưu sát này. Chứng tỏ địa điểm mà Khuru Thành giấu xác phải là nơi Uông Tĩnh nhìn thấy, nơi ấy chỉ có thể là nhà họ.

Sau khi anh nói rõ những suy đoán của mình cho Vạn Phong, Vạn Phong và các đồng nghiệp pháp y bắt đầu tìm kiếm thi thể trong ngôi nhà không lớn này.

Nhưng thật sự rất khó khăn, khoảng thời gian con người vừa chết, thi thể sẽ xuất hiện mùi hôi thối, giấu ở đâu mới không bị phát hiện đây?

Cận Hoài Lý nhìn chăm chăm con lợn đút tiền bên cạnh ti vi rất lâu, rồi bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, anh dang rộng hai tay, ôm chặt lấy chiếc ti vi.

Vạn Phong mơ mơ hồ hồ, “Giáo sư Cận, anh định làm gì... Giáo...”.

“Rầm” một tiếng, chiếc ti vi đã rơi xuống đất.

“Giáo sư Cận...” Thế này được gọi là phá hoại tài sản công dân rồi đấy, Vạn Phong không dám nói câu ấy ra. Cận Hoài Lý thì mặc kệ, anh giơ tay: “Tìm thấy rồi”.

Nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, Vạn Phong sửng sốt phát hiện ra vị trí đằng sau chiếc ti vi có một phần sơn tường đã bị tróc xuống, một hàng thứ gì màu trắng hếu tỏa ra thứ ánh sáng ghê rợn, chính là hàm răng người.

Một ngày sau, cảnh sát lần lượt tìm được từ sau ti vi, dưới bồn tắm... trong nhà Khừ Thành một loạt các phần xương cốt của con người. Thông qua giám định pháp y, chúng thuộc về cùng một người.

Vạn Phong thông báo kết quả này cho Khừ Thành đang đợi thăm vấn. Anh ta thật sự hỏi Khừ Thành xem hẳn không sợ hay sao?

Vậy mà Khừ Thành lại hỏi ngược lại anh ta một câu khiến anh ta không còn muốn tiếp tục chủ đề nữa: “Tôi và Uông Tĩnh kết hôn, tám tháng sau Khừ Húc đã ra đời. Bác sỹ nói là sinh non, anh có thể nói cho tôi biết, Khừ Húc có phải con trai tôi không?”.

Vạn Phong thật sự cảm thấy người này bệnh tình không hề nhẹ, tới bây giờ vẫn còn băn khoăn vấn đề này.

Anh ta vừa quay người định đi thì Khừ Thành bỗng gọi giật lại.

“Chẳng phải các anh vẫn luôn muốn hỏi tôi làm cách nào để tạo ra tiếng ‘cộp cộp’ đó ư? Thật ra tôi chẳng làm gì cả, tôi cũng không biết âm thanh đó do ai gây ra.”

Đêm xuống, tiểu khu im phăng phắc. Một chủ nhà nọ nửa đêm dậy đi vệ sinh, bỗng nhiên nghe thấy từ trên tầng vọng xuống một âm thanh: Tách tách, tách tách, tách tách...

Cùng với đó một tiếng nói mơ hồ, nghe giống như: *Hello, I'm GUIDE.*

“Ví dụ như hàng xóm trên tầng có tiếng nước chảy, hoặc có tiếng thủy tinh rơi vỡ, tất cả những điều này đều đã được ghi chép từ lâu, nhưng vẫn chưa được lý giải, tuy nhiên nhất định không phải vì có ma.” Trước khi xuống xe, Cận Hoài Lý dốc hết trách nhiệm giải thích tận tình cho Vạn Phong.

“Biết rồi, biết rồi...” Đối với vị giáo sư thi thoảng lại nổi tính cố chấp này, Vạn Phong cũng không biết nói sao. Chẳng qua anh ta chỉ tiện miệng hỏi cái âm thanh “tách tách” ấy rốt cuộc là gì mà thôi, chỉ hỏi han mang tính thăm dò thôi, giáo sư Cận có cần giải thích đi giải thích lại tới mười mấy lần không?

“Chẳng phải anh đã nhớ cô Nguyễn suốt cả ngày sao? Mau đi đi. Cần thận xe đó.”

Anh ta mở cửa xe, vội vàng đuổi Cận Hoài Lý xuống xe. Ngay sau đó, đèn ở đuôi xe SUV sáng rực lên, Vạn Phong lập tức lái xe lao vút đi chạy trốn.

Đúng là nói quá nhiều, quá nghiêm túc rồi!

“Anh ta làm sao vậy nhỉ?” Cận Hoài Lý vò đầu, quay người bước lên thêm.

Bậc thềm sau khi tuyết tan trở nên vô cùng ướt át, trong nhà có ánh đèn le lói hắt ra. Anh chợt giật mình, cô ấy về cũng sớm thật!

Cận Hoài Lý rảo nhanh bước chân đi tới trước cửa, đẩy nó ra.

Căn phòng có sự thay đổi rõ rệt so với lúc anh đi ban sáng, lộn xộn hơn rất nhiều. Hai chiếc va li to đùng đựng quần áo mở tung, nằm lăn lóc dưới đất, quần áo bên trong vắt bừa bãi lên sofa, bàn uống nước, thậm chí là tivi.

Bên dưới chiếc áo len màu đỏ còn có thứ gì đó đang rung lên từng hồi. Cận Hoài Lý chau mày bước lại vài bước, nhặt quần áo lên, hỏi Piggy đang kêu từng tiếng “tít, tít” tội nghiệp: “Đây đều là quần áo cô ấy mua ư? Không giống với phong cách của cô ấy thì phải”.

“À... thật ngại quá.” Đúng lúc này, một giọng nữ vọng từ phía nhà bếp ra. Cận Hoài Lý ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái xa lạ tay cầm nôi, nhìn anh với nét mặt có phần thấp thỏm: “Đó là quần áo của tôi, tôi là bạn thân của Nguyễn Lập Đông, tôi tên...”.

Lời tự giới thiệu của Trần Thiến Thiến còn chưa kết thúc, cô ta đã nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Cận Hoài Lý. Anh “á” lên một tiếng rồi chạy tuột lên gác.

Trần Thiến Thiến tròn mắt vài giây rồi bỗng phì cười thành tiếng.

Bạn trai của Nguyễn Lập Đông cũng chẳng ra sao! Còn ngượng nữa. Cô ta cúi đầu nhìn chiếc áo lưới đang mặc trên người, có phần đặc ý. Shark không biết từ đâu chạy ra, chạy vòng vòng quay Trần Thiến Thiến, kêu vài tiếng, sau đó phun một ngụm nước lên chân cô ta.

“Gặp Trần Thiến Thiến rồi à?” Trong phòng ngủ tầng hai, Nguyễn Lập Đông nằm úp mặt lên giường.

“Chẳng biết tên là gì.” Cận Hoài Lý xị mặt, đi tới trước giường, quỳ gối xuống bên mép giường, “Nhưng vì sao lại ở trong nhà chúng ta?”.

“Không phải em đưa tới. Cô ta được tình khác cử tới đàm phán hợp tác với phía Thuật Phong bọn em, là bạn hồi đại học của em, ở cùng một ký túc xá. Cô ta nói muốn tới ở nhà em vài hôm, hỏi em có tiện hay không. Lúc ấy có mặt Giám đốc đài truyền hình, anh bảo em có tiện từ chối không?”

“Ồ. Nếu cô ta ở lại đây, chúng ta còn có thể ‘tình cảm’ không?”

Nguyễn Lập Đông thẹn quá hóa giận, vung nắm đấm lên; “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có suốt ngày treo chuyện nhạy cảm đó lên miệng”.

“Lập Đông, hai người...” Chẳng biết Trần Thiến Thiến đã xuất hiện từ ngoài cửa lúc nào, cô ta ho khẽ một tiếng, nét mặt còn vương chút ngượng ngùng: “Tôi tới để nói với cậu, tôi đã thu dọn quần áo xong xuôi cả rồi!”.

“À... Ờ!” Nguyễn Lập Đông vò đầu, không biết nên tiếp lời thế nào.

Không ngờ Cận Hoài Lý đi thẳng tới, đóng sầm cửa lại.

Nguyễn Lập Đông trợn tròn mắt.

“Có giấy không?” Anh hỏi một câu không đầu không đuôi như thế.

“Anh nhớ ra rồi, đầu giường có.” Anh tự hỏi tự trả lời, lấy giấy, tốc ký vài chữ lên trên rồi đi tới, mở cửa, dán lên, sau đó lại đóng sầm cửa vào.

“Như vậy sẽ không có ai quấy rầy chúng ta nữa.”

“Anh viết gì lên đó vậy?”

“Người sống chớ lại gần!”

“Cận Hoài Lý, anh làm như vậy chẳng phải khiến em không còn chút hình tượng nào trong đám bạn học hay sao?” Nguyễn Lập Đông chớp chớp mắt, hỏi Cận Hoài Lý. Cận Hoài Lý nắm lấy tay cô, vỗ về an ủi, “Không sao, đằng nào thì em cũng chẳng có cái gọi là hình tượng”.

Nguyễn Lập Đông: “...”.

Trong ấn tượng của Nguyễn Lập Đông, Trần Thiến Thiến là một người khá trầm tính. Cô ta ít nói, cũng không giao lưu nhiều với cô. Khi bố mẹ Nguyễn Lập Đông còn chưa xảy ra chuyện, cảm giác nổi trội do gia đình mang lại khiến cô tách biệt và được phân vào nhóm những người bị cô lập.

Trần Thiến Thiến lại là một trong số không nhiều người có qua lại với Nguyễn Lập Đông.

Lúc đó cô học năm thứ tư, không biết giảng viên bị trúng gió gì mà lại trao học bổng cho một người bình thường chẳng mấy học hành như Nguyễn Lập Đông.

Ngày lĩnh học bổng, Nguyễn Lập Đông vì không quan hệ tốt mà chẳng nhận được bất kỳ thông báo nào. Cuối cùng, chính Trần Thiến Thiến đã cất công chạy về ký túc xá báo tin cho cô.

Nếu không có Trần Thiến Thiến, có lẽ cả đời này, Nguyễn Lập Đông đã bỏ lỡ mất lần duy nhất được đứng lên sân khấu lĩnh thưởng.

Thế nên, đối với Nguyễn Lập Đông, Trần Thiến Thiến chưa được coi là bạn, nhưng lại là người bạn học từng giúp cô, người duy nhất.

Tối đó, ba người ngồi ăn bữa cơm do Trần Thiến Thiến đạo diễn, thi thoảng chuyện trò vài câu, làm như ban ngày chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, bầu không khí cũng tạm coi là hòa hợp.

Ngày hôm sau, trường học đột xuất thông báo rằng Cận Hoài Lý có một cuộc họp phải có mặt. Còn chưa ủ ấm đủ với Nguyễn Lập Đông, Cận Hoài Lý đã phải tới trường với tâm trạng không mấy tình nguyện.

Tới nơi rồi anh mới biết, phía nhà trường đã sắp xếp một buổi diễn thuyết, vì người thuyết trình chính của buổi này bị ốm, không tìm được ai chữa cháy nên đành nhờ cậy Cận Hoài Lý.

“Tôi đâu có biết.” Anh xua tay.

“Giáo sư Cận, tôi nghĩ Lập Đông cũng hy vọng bạn trai của cậu ấy là một người có trách nhiệm, phải không?” Điều khiến Cận Hoài Lý bất ngờ là Trần Thiến Thiến cũng có mặt tại đây. Cô ta đứng phía sau mấy lãnh đạo nhà trường, nếu không lên tiếng sẽ rất khó phát hiện ra.

Cuối cùng Cận Hoài Lý vẫn ở lại, chẳng phải vì câu nói của Trần Thiến Thiến, mà vì chủ nhiệm khoa có số điện thoại của Nguyễn Lập Đông, đã uy hiếp Cận Hoài Lý rằng nếu không nhận lời, sẽ gọi điện cho cô.

Nhớ tới một Nguyễn Lập Đông trước khi anh đi vẫn còn ngủ mê mệt như heo, Cận Hoài Lý đành bấm bụng đi lên diễn thuyết.

Vì chữa cháy đột xuất nên phía nhà trường không hạn chế chủ đề diễn thuyết, mặc cho Cận Hoài Lý tự do phát huy. Thế là anh đã chọn kể lại vụ án Khưu Thành giết vợ vừa kết thúc trước đó.

“Kể ra, động cơ gây án của hung thủ hoàn toàn không kỳ lạ, chính là vì nhân tính. Tạm thời chưa nói tới chuyện Uông Tĩnh ngoại tình thì tâm lý của Khưu Thành đã luôn ở trong tình trạng tự ti rồi. Sau khi thất nghiệp, anh ta không còn sự tự tin, nguyên nhân trực tiếp khiến anh ta sinh chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế chính là do thu nhập của Uông Tĩnh cách biệt với anh ta.”

Cận Hoài Lý ngừng lại, cầm chai nước khoáng ban tổ chức chuẩn bị từ trước lên, mở ra, uống một ngụm rồi lại đánh mắt xuống dưới: “Theo tâm lý học, từ khi sinh ra, các bạn đã bắt đầu có ký ức, sau này đi học, bước vào xã hội sẽ phát sinh rất nhiều mối quan hệ. Kỳ thi cuối cùng, cùng là hai con người phải đối mặt với trận chiến lớn. Một người đạt 95 điểm, một người đạt 60 điểm. Tới khi chọn người để trao học bổng, một người giành được còn một người để lỡ. Hai con người không nỗ lực như nhau giành được những kết quả khác nhau. Thậm chí hai con người đã nỗ lực như nhau lại vẫn có hai kết quả khác nhau. Vậy thì sẽ nảy sinh chuyện gì? Sẽ đổ kị”.

“Tâm lý học tội phạm là một nhánh quan trọng của tâm lý học, phát hiện ra khoảng 70% những người thân quen phạm tội là có liên quan tới tâm lý đổ kị này...”

“Một buổi diễn thuyết rất xuất sắc.” Sau khi buổi diễn thuyết kết thúc, Trần Thiến Thiến đứng dưới nhanh chóng gấp sổ lại.

Cận Hoài Lý cúi đầu, không có tâm trạng đáp lời.

Lãnh đạo nhà trường mời Cận Hoài Lý và Trần Thiến Thiến cùng đi ăn cơm trưa, Cận Hoài Lý xưa nay không thích mấy buổi xã giao kiểu này nên xua tay từ chối.

Đúng vào lúc này, cánh tay anh bị kéo một cái. Anh quay đầu lại nhìn thì thấy Trần Thiến Thiến đã ngất xỉu.

Anh nói với vị lãnh đạo đang vội bước tới một câu “Cô ta ngất xỉu rồi”, không hề có ý định giúp đỡ nào. Anh không quen tiếp xúc cơ thể với người khác giới, trừ Nguyễn Lập Đông.

“Giáo sư Cận, cậu...” Phó hiệu trưởng vốn định bảo anh giúp bế cô ta lên trước, nhưng nhìn thấy thái độ đó của Cận Hoài Lý, ông ta lập tức từ bỏ suy nghĩ ấy. Sau đó, ông ta vẫn phải tìm một giảng viên khác, lúc ấy mới đưa được Trần Thiến Thiến tới bệnh viện.

“Dù gì Trần Thiến Thiến cũng là bạn học của em, chí ít anh cũng phải thể hiện được một chút ngoài mặt chứ?” Buổi chiều, Nguyễn Lập Đông đang ngồi trên sofa nghỉ ngơi ở nhà, chân gác lên bàn uống nước, tay cầm hộp kem to tướng, mắt nhìn ti vi, vừa ăn vừa nói.

“Được.”

Còn dám nói được? Cô thị uy nhét một miếng kem vào miệng anh.

“Đúng rồi, anh còn chưa nói Thiến Thiến sao rồi.”

“Cô ta có thai rồi.”

Mang thai? Một miếng kem mắc nghẹn trong cổ họng, Nguyễn Lập Đông ho tới tấp. Không được, cô phải tới thăm Trần Thiến Thiến.

Bệnh viện, trong phòng bệnh ngào ngạt mùi thuốc khử trùng.

Nguyễn Lập Đông ngồi bên giường, cách đó không xa là giỏ hoa quả và hoa tươi cô vừa mua.

“Thiến Thiến, bố của đứa trẻ là ai? Cậu thế này...” Cô nhìn bốn phía xung quanh, còn mấy chữ “có thai trước khi cưới” đành nói thì thầm.

Trần Thiến Thiến mỉm cười: “Lập Đông, năm ngoái tôi đã kết hôn rồi. Hôn lễ của chúng tôi được tổ chức ở nước ngoài, không thông báo cho bạn bè trong nước, bạn học cũng không thể tới, chồng tôi là người nước ngoài”.

“Người nước ngoài sao!” Chủ đề này lập tức thu hút tâm lý hóng hớt của Nguyễn Lập Đông. Phải biết rằng, trường đại học năm xưa của Nguyễn Lập Đông có học viện trao đổi du học sinh, sinh viên ở đó đa phần là người nước ngoài. Mặc dù cô không thân thiết với mọi người nhưng sở thích của cô lại khá tương đồng với các bạn cùng lớp.

Lúc đó, Nguyễn Lập Đông đã mơ tới một ngày cô cũng quen được với một người bạn trai ngoại quốc. Được như vậy thì cô sẽ đưa bạn trai đi mua sắm, cảm giác nhất định sẽ cực kỳ ngẫu.

Những ký ức và suy nghĩ ấy bỗng hiện lên trong đầu Nguyễn Lập Đông như những ngọn đèn sân khấu trong lúc Trần Thiến Thiến kể về người chồng ngoại quốc của mình. Cô muốn hỏi Trần Thiến Thiến họ quen nhau bằng cách nào, tổ chức hôn lễ ở đâu, chồng cô ta làm nghề gì.

Nguyễn Lập Đông còn rất nhiều thắc mắc muốn hỏi, khi cô đang chuẩn bị cất lời thì trán bỗng bị cốc một cái.

“Không được phép suy nghĩ linh tinh.” Cận Hoài Lý nghiêm mặt nhìn cô.

Nghĩ thôi mà, cũng không được sao? Nguyễn Lập Đông gãi đầu, ngoan ngoãn im miệng.

Thật sự không thể nhìn ra, cái thai của Trần Thiến Thiến đã hơn bốn tháng rồi. Vì thời tiết chuyển sang đông, quần áo dày cộp nên Nguyễn Lập Đông không hề phát hiện ra. Bác sỹ nói Trần Thiến Thiến vì quá lao lực nên mới ngắt xiu, cũng may khi đó phòng diễn thuyết trải thảm nên không bị sao.

Ở bệnh viện nghỉ ngơi một ngày thì Trần Thiến Thiến ra viện.

Đài phát thanh truyền hình Thuật Phong cũng biết tin bèn hỏi ý kiến cô ta, ý muốn để cô ta về nhà rồi để đài cử một người khác qua. Nhưng Trần Thiến Thiến mỉm cười nói không cần. Lúc đó cô ta còn khoác tay Nguyễn Lập Đông nói: “Tôi sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe. Với lại còn có Lập Đông ở đây, cô ấy sẽ chăm sóc tôi mà”.

Nguyễn Lập Đông cười tít mắt đồng ý. Sau khi cô trở về nhà, nói chuyện này cho Cận Hoài Lý, anh nhìn cô hồi lâu như đang nhìn một người ngoài hành tinh, rồi im lặng, coi như mặc nhận.

Cứ như vậy, Trần Thiến Thiến ở lại nhà của Cận Hoài Lý và Nguyễn Lập Đông.

Hồi đại học, Nguyễn Lập Đông và cô ta không qua lại nhiều. Sau vài ngày chung sống, Nguyễn Lập Đông cảm thấy con người Trần Thiến Thiến cũng không đến nỗi nào.

Chớp mắt, Trần Thiến Thiến đã ở nhà Cận Hoài Lý gần một tuần. Chương trình mà đài của họ và đơn vị của Nguyễn Lập Đông hợp tác cũng càng ngày càng thuận lợi.

Hôm ấy trước khi tan làm, Nguyễn Lập Đông nhận được điện thoại của Nguyễn Viên, nói tâm trạng không tốt, muốn Nguyễn Lập Đông về nhà chơi với mình.

Ngắt máy xong, Nguyễn Lập Đông quay qua nhìn Trần Thiến Thiến và nói: “Tôi phải tới chỗ chị tôi một lát, cậu về trước đi”.

Trần Thiến Thiến tỏ ra khó xử: “Lập Đông, hay tôi và cậu cùng tới nhà chị cậu đi, giáo sư Cận đang ở nhà, tôi và anh ấy... không tiện lắm”.

“Không sao đâu, giờ này chưa biết chừng anh ấy đang ở trường học. Và lại cho dù có ở nhà thì anh ấy cũng nói ít cực kỳ, cậu không chê anh ấy coi cậu như không khí là được rồi.”

Nguyễn Lập Đông nói như vậy, Trần Thiến Thiến đành phải đồng ý. Cô ta nói sẽ tới siêu thị mua ít thức ăn rồi về nhà đợi Nguyễn Lập Đông.

Nguyễn Viên tìm Nguyễn Lập Đông là vì gần đây chị ấy thường xuyên đau đầu, cũng hay mất ngủ. Nguyễn Lập Đông cảm thấy tất cả đều chỉ là nguy hiểm, cô nói thẳng không chút kiêng dè: “Có phải không thuyết phục được thằng tiểu quỷ Kim Tử Thanh đó không?”.

Nguyễn Viên thở dài: “Sao em đoán chuẩn quá vậy?”.

Kim Tử Thanh rất bài xích Tiêu Nghiên.

Nguyễn Viên đã từng cố gắng nói chuyện với con trai về việc muốn xây dựng gia đình mới, nhưng lần nào Kim Tử Thanh cũng giở trò, không đột nhiên lục máy chơi game ra thì cũng nhảy thẳng lên giường, nhắm mắt, nói với Nguyễn Viên bằng chất giọng không thể mệt mỏi hơn: “Mẹ, con đang trong thời kỳ phát triển, mẹ không thể chiếm dụng giờ ngủ của con”.

Nếu nó gào khóc có khi còn dễ giải quyết một chút, đáng tiếc nó không hề. Kim Tử Thanh uyển chuyển kháng nghị, khiến Nguyễn Viên không biết phải đối phó thế nào.

“Thằng nhóc chết tiệt đó, Tiêu Nghiên tốt như vậy mà. Nhưng, chị yên tâm, chỉ cần chị muốn, em nhất định sẽ giúp chị.” Nguyễn Lập Đông vỗ ngực đảm bảo, nhưng phải giúp thế nào đây?

Cô đánh mắt ra ngoài cửa sổ, bất ngờ phát hiện ra tuyết đã rơi. Nhớ ra ở nhà còn Trần Thiến Thiến, Nguyễn Lập Đông cầm đồ đạc chuẩn bị trở về. Nguyễn Viên phát hiện thời tiết đã thay đổi, chị ấy lo đường không dễ đi, khuyên Nguyễn Lập Đông ở lại.

“Vậy thì không được, Trần Thiến Thiến ở nhà của em. Cô ấy còn làm món ngon cho em và Hoài Lý nữa.”

Nguyễn Viên biết người tên Trần Thiến Thiến ấy. Hồi Nguyễn Lập Đông đi học, chị ấy đã từng nghe em gái nhắc đến cô ta. Đó là bạn học của Lập Đông. Nhớ lại chuyện hôn nhân thất bại của mình, Nguyễn Viên định nhắc nhở Nguyễn Lập Đông nhưng cô hoàn toàn không cho chị ấy cơ hội, xách ba lô lên và rời đi.

Từ khi lập đông tới nay, tuyết rơi xuống Thuật Phong nhiều một cách kỳ lạ. Chiếc taxi mà Nguyễn Lập Đông bắt mới đi được hai con phố đã phải dừng lại rồi di chuyển theo hiệu lệnh của cảnh sát giao thông. Tuyết rơi càng lúc càng nặng, dần dần phủ kín cửa sổ. Nguyễn Lập Đông hà hơi lên cửa sổ, nhưng chẳng mấy chốc chỗ đó đã bị khí lạnh phủ mờ.

Người tài xế bật radio giao thông lên, âm thanh bật ra đã làm thuyên giảm bớt cảm giác sốt ruột khi phải chờ đợi. Anh ta gợi ý với Nguyễn Lập Đông: “Chương trình này hay lắm, lúc tôi trực ban không xem được

chương trình trực tiếp nhưng không bỏ lỡ bất kỳ lần phát sóng lại nào. Cô dẫn chương trình này thú vị cực kỳ, toàn bắt nạt anh khách mời”.

“Đó không gọi là bắt nạt, họ chính là một đôi.”

Quãng đường vốn dĩ đi chỉ mất hai mươi phút mà vì tắc đường đã kéo dài thành tròn một tiếng đồng hồ. Trả tiền xong, Nguyễn Lập Đông xuống xe. Nhìn căn nhà không sáng đèn, trái tim cô đột nhiên nhảy dựng lên, cô rảo nhanh bước chân.

Ngọn đèn vách trong phòng khách được bật, nhưng chỉ càng tôn thêm khung cảnh tăm tối. Nhờ ánh đèn, Nguyễn Lập Đông nhìn thấy bữa cơm còn lại trên bàn.

Phần ăn của hai người.

Cận Hoài Lý này quả thực không khách khí chút nào.

Nguyễn Lập Đông đi lên gác, cố gắng bước mạnh hơn bình thường một chút.

“Thiến Thiến, tôi về rồi đây.” Cô đi từng bước, từng bước, bỗng nghe thấy có tiếng bước chân hoảng loạn từ trên vọng xuống.

Cô đứng trên chiếu nghỉ, nhìn thấy Trần Thiến Thiến - người giờ phút này không phải là áo quần xộc xệch mà gần như không mặc áo chạy ra khỏi phòng của Cận Hoài Lý.

Nguyễn Lập Đông mim cười hỏi: “Thiến Thiến, cậu đi đâu vậy?”.

“Lập... Lập Đông, chúng tôi... xin lỗi!” Khuôn mặt Trần Thiến Thiến hết đỏ bừng rồi lại tái xám, “Hai chúng tôi chỉ nhất thời ý loạn tình mê thôi”.

Haizz... Nguyễn Lập Đông thầm thở dài trong lòng.

Ngoài mặt, Nguyễn Lập Đông vẫn cố gắng tỏ ra hết sức bình thản.

“Sao vậy? Đang yên đang lành sao lại nói xin lỗi?” Nguyễn Lập Đông dường như không thể hiện quá nhiều ngỡ ngàng với chuyện vừa xảy ra trước mặt. Cô thậm chí còn đi tới trước mặt Trần Thiến Thiến, giúp cô ta khẹp vạt áo đang mở toang lại: “Trời lạnh như vậy, mặc dù hệ thống sưởi ấm của nhà tôi khá tuyệt nhưng cậu là phụ nữ có thai, sao không biết mặc ấm thêm một chút chứ? Mau, nhanh nào, mặc quần áo vào”.

Nguyễn Lập Đông vừa nói vừa cởi áo của mình, khoác lên người Trần Thiến Thiến. Rõ ràng Trần Thiến Thiến đã bối rối. Cũng phải thôi, phản ứng của Nguyễn Lập Đông hoàn toàn không theo kế hoạch của cô ta.

Cũng may sau đó, Nguyễn Lập Đông quay trở về “kịch bản” bình thường: “Cậu bảo cậu và Cận Hoài Lý ý loạn tình mê, đợi tôi sắp xếp lại đã. Cậu muốn nói, cậu và người đàn ông của tôi, Cận Hoài Lý, đã ngủ cùng nhau?”.

Trần Thiến Thiến rất không thích từ “ngủ” này, nhưng vẫn gật đầu: “Chúng tôi vốn dĩ định đợi cậu về ăn tối, nhưng đợi mãi cậu vẫn chưa về, tôi và Hoài Lý bèn ăn trước. Ăn xong, tôi hơi khó chịu trong người, anh ấy đã dìu tôi lên gác, sau đó... sau đó...”.

Không còn sau đó nữa.

“Lập Đông, nếu cậu không ngại, chúng ta coi như chuyện này chưa từng xảy ra có được hay không? Tôi thật lòng coi cậu là bạn, tôi chưa bao giờ

ngũ tới chuyện phá vỡ gia đình cậu, thật đấy.” Khóe mắt Trần Thiến Thiến ngân ngấn nước, cái miệng hơi hé mở suýt nữa đã khiến Nguyễn Lập Đông cảm động khôn nguôi. Cô thu tay về, nhìn Cận Hoài Lý đang ngồi trong góc phòng, nửa người trên ở trần, trên hông quấn một cái khăn tắm bằng lông: “Cận Hoài Lý, anh có gì để nói không?”.

Cận Hoài Lý lắc đầu, nét mặt vô cảm: “Anh không có”.

“Thiến Thiến, cậu còn gì muốn nói nữa không? Không hả, Cận Hoài Lý cũng không, được, vậy tôi nói.” Nguyễn Lập Đông nắm lấy tay Trần Thiến Thiến, đi vào phòng. Họ ngồi trên mép giường. Nguyễn Lập Đông đau lòng lên tiếng: “Thiến Thiến, xin lỗi, mặc dù cậu diễn rất thật, bao gồm cả việc giống như đã ăn phần cơm của hai người rồi để lại, rồi cả bộ quần áo của cậu, cả chiếc giường này nữa. Nhưng cậu nói cậu và Cận Hoài Lý ý loạn tình mê, không cần biết là ý loạn tình mê hay đôi bên vui vẻ, thậm chí là anh ấy cưỡng bức, tôi cũng không tin đâu”.

Nguyễn Lập Đông chặn Trần Thiến Thiến đang định nói lại: “Trước khi tôi nói xong, cậu im lặng”.

“Cậu và Cận Hoài Lý vốn chưa từng phát sinh quan hệ, vì những gì cậu nói và làm đầy những lỗ hổng.”

Sao cơ?

“Hôm nay cậu làm mì Ý. Tôi từng nói với cậu là tôi thích ăn, nhưng mì Ý lại là món mà Cận Hoài Lý ghét. Cậu nói anh ấy dìu cậu lên gác, nhưng anh ấy hay ngượng không giống đàn ông chút nào, ngay cả tôi anh ấy còn chưa dìu bao giờ, anh ấy chỉ từng vác tôi lên vai thôi.”

“Anh ấy không hiểu gì về lãng mạn, ít nói chết đi được, nhưng tôi tin anh ấy sẽ không phản bội tôi.” Sau khi nói chắc nịch Nguyễn Lập Đông thở hắt

ra: “Cậu nói năng quá giả, cho dù tôi muốn tin cũng không thể. Nói đi, vì sao cậu làm vậy? Tôi nhớ là hồi đi học tôi chưa từng động chạm tới cậu cơ mà”.

Mặt của Trần Thiến Thiến đã tái xanh. Nói thật lòng, cô ta khá tự tin về kế hoạch ngày hôm nay, bao gồm cả việc cô ta lén vào phòng Cận Hoài Lý nhân lúc anh đang tắm, cởi quần áo nằm lên chiếc giường của hai người họ. Mặc dù bây giờ cô ta đang mang thai, nhưng cô ta vẫn cảm thấy mình còn đẹp. Chứ ít thì mỗi lần tham gia tiệc tùng, cô ta luôn là người phụ nữ được cánh đàn ông thích bắt chuyện làm quen.

Cô ta không hiểu vì sao khi Cận Hoài Lý nhìn thấy mình lại chỉ nói một câu: “Cho cô ba giây để rời khỏi phòng tôi”.

Cô ta không đi, Cận Hoài Lý cũng im lìm luôn. Anh ngồi trên chiếc sofa trong phòng, quần áo cũng không mặc, cứ thế nhìn cô ta chăm chăm. Trần Thiến Thiến những tưởng Cận Hoài Lý đã xao động, dù sao anh cũng là một người đàn ông, chẳng có người đàn ông nào lại hững hờ với cơ thể của một người phụ nữ xinh đẹp.

Cô ta định qua đó, nhưng vừa động dậy, Cận Hoài Lý đã nói: “Ở yên đó, đừng nhúc nhích”.

Hay là anh muốn ngắm mình một chút? Lúc đó Trần Thiến Thiến đã ngượng ngùng cởi nốt trang phục cuối cùng còn sót lại trên người, nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, nhưng Cận Hoài Lý vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Trần Thiến Thiến đánh mắt nhìn người đàn ông ngồi ngay gần đó: Anh thật sự vô cảm với mình đến vậy ư?

Cô ta đứng dậy, xoắn xoắn lọn tóc: “Không có lí do gì cả, chỉ cảm thấy hạnh phúc của cậu quá gai mắt. Nếu không thành công thì thôi vậy”.

Trần Thiến Thiến đứng dậy đi ra khỏi phòng như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Lần này cô ta đã kéo vạt áo lại một cách tự trọng.

Tới khi tiếng bước chân của cô ta mất hẳn, Nguyễn Lập Đông mới đi tới trước mặt Cận Hoài Lý, giơ tay quệt lên mặt anh: “Chẳng phải chỉ vẽ hai con mắt thôi sao, thế mà anh dùng hết nửa cây bút kẻ mắt của em! Cơ mà, đôi mắt này cũng có thần ra phết”.

Cận Hoài Lý đã nhắm mắt gần hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng nhắm bắt được cơ hội để mở mắt ra: “Lập Đông, chúng ta kết hôn đi”.

“Năm mơ đi!” Cô tươi cười nháy ra, “Đừng tưởng biểu hiện tốt một chút là có thể lấy em mà không có hoa, không có nhẫn!”.

“Có hoa có nhẫn là được à?”

“Còn tùy tâm trạng nữa.” Nguyễn Lập Đông bật cười khúc khích.

Hả... Cận Hoài Lý xị mặt.

Sáng sớm hôm sau, Cận Hoài Lý đứng trong bếp nấu bữa sáng. Nguyễn Lập Đông ngồi trên sô pha, đọc lá thư Trần Thiến Thiến để lại.

Mở đầu của bức thư cũng giống như vô vàn các bức thư hay xuất hiện trong phim truyền hình.

Nguyễn Lập Đông

Khi cậu đọc được bức thư này, tôi đã ra đi.

Nói thật lòng, tôi cảm thấy lần trùng phùng này của hai chúng ta thật kỳ diệu. Một đại tiểu thư hống hách kiêu căng mà tôi từng biết giờ đây đã sa sút, lại còn biết yêu rồi, đối tượng còn là một người xuất sắc nhường ấy. Cậu hoàn toàn không biết tôi đã lấy chồng, không những bị bạo lực gia đình còn bị chồng yêu cầu phải chứng kiến hẳn chung chạ với những con đàn bà khác.

Ha ha, không biết cậu có tha thứ cho tôi không, nhưng đây đích thực là tình trạng của tôi trước khi tới Thuật Phong.

Bây giờ nghĩ lại thật sự hối hận, sao cứ phải ham muốn những thứ phù phiếm bề ngoài, tìm một người ngoại quốc tướng tá điển trai cơ chứ? Những thứ bên ngoài đúng là chỉ cho người khác xem, cuộc sống mới thuộc về mình.

Thế nên, khi tôi biết được cuộc sống của cậu qua lời kể của các bạn học, đối tượng của cậu là một người lập dị nhường ấy, tôi cảm thấy rất sung sướng trong lòng. Tôi cảm thấy cậu vì chuyện gia đình sa sút mà đã tìm một người đàn ông nhiều tiền nhưng tính tình cực kỳ quái đản.

Nhưng sau này tôi phát hiện ra, sự thật không phải như vậy. Cậu sống rất hạnh phúc, Cận Hoài Lý với ai cũng lạnh nhạt nhưng ánh mắt nhìn cậu lại nóng bỏng như ngọn lửa.

Tôi bắt đầu ghen tỵ, đổ kị đến phát rồ. Thật ra lòng đổ kị ấy đã có từ khi còn đi học. Còn nhớ lần cậu giành được học bổng không? Có biết vì sao tôi lại trở về thông báo với cậu không? Vì tôi đã nói với thầy giáo cậu không xứng có được học bổng ấy, người đáng nhận được phải là tôi.

Thầy giáo phê bình tôi, bắt tôi tới thông báo cho cậu.

Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu. Cùng là đàn ông, vì sao chồng của tôi thì như thế? Cậu biết không, chỉ cần gặp một người phụ nữ ưa nhìn một chút là hẳn lại chỉ muốn lừa lên giường ngay lập tức.

Vì sao Cận Hoài Lý không như vậy chứ? Có lần tôi giả vờ vô tình kéo tay anh ấy, anh ấy đã trở mặt hất tay tôi ra.

...

Còn chưa đọc xong thư, Nguyễn Lập Đông đã ném thư đi. Cô nói: “Cận Hoài Lý, đưa tay của anh cho em”.

“Tay nào?”

“Tay mà Trần Thiến Thiến đã nắm ấy.”

Cận Hoài Lý đưa tay phải qua. Nguyễn Lập Đông cầm lấy, lấy vạt áo của mình chà thật mạnh, chưa thấy bóng loáng, cô còn thi thoảng nhổ hai miếng nước bọt lên rồi tiếp tục chà.

Cận Hoài Lý: “...”.

Trần Thiến Thiến như một khúc nhạc chen ngang nửa chừng, bất ngờ tới rồi lại qua đi rất nhanh. Các đồng nghiệp ở đài ban đầu cũng nghe ngóng nguyên nhân cô ta bỏ đi từ Nguyễn Lập Đông, tới giờ cũng đã hợp tác vui vẻ với một nhân viên khác mới đến.

Mọi chuyện trên đời này là vậy. Khi cô ta còn ở đây, chưa thể biết được sự tồn tại của cô ta có quan trọng hay không. Nhưng tới khi cô ta không còn, thì cũng chẳng ai quan tâm tới sự tồn tại ấy nữa.

Nguyễn Lập Đông không thích giữ trong lòng những tâm sự. Cô là một trong số những người đầu tiên quên Trần Thiến Thiến.

Bây giờ, cô ngày ngày đi làm đúng giờ. Trở về nhà, vui thì làm cơm, không vui thì chỉ huy Cận Hoài Lý nấu cơm cho mình ăn. Đúng là hơi khó ăn một chút nhưng ai bảo cô lười động chân động tay chứ.

Rồi cứ tới cuối tuần, Nguyễn Lập Đông lại kéo Cận Hoài Lý tới nhà chị gái. Lần nào tới đó, cô cũng âm ỉ hô hào mọi người ăn lẩu. Ăn lẩu thì không vấn đề gì, Nguyễn Lập Đông còn gọi cả Tiêu Nghiên tới. Kim Tử Thanh luôn chống đối bằng cách gọi bố nó tới.

Thằng nhóc chết tiệt ấy!

Cũng may, biểu hiện của Tiêu Nghiên tốt hơn rất nhiều so với khi trước, không còn nhát như thỏ nữa. Mỗi lần ăn cơm, anh ấy đều cùng Kim Xán giúp Nguyễn Viên chuẩn bị trông bề ngoài có vẻ bình yên, nước sông không phạm nước giếng, kỳ thực cả hai đều đang âm thầm so bì. Có lần, Nguyễn Lập Đông nghe thấy Tiêu Nghiên ngăn không để Kim Xán cho thêm mù tạt. Kim Xán nói rằng Nguyễn Viên thích ăn, nhưng Tiêu Nghiên đáp lại: Chỉ là trước kia mà thôi.

Nếu không phải vì bị Cận Hoài Lý giữ lại, Nguyễn Lập Đông thật sự muốn nhảy tới trước mặt Tiêu Nghiên, ấn nút “like” cho anh ấy.

“Đặc ý vừa thôi, lỡ như một xác hai mạng thì phải làm sao đây?”

“Anh thôi đi!” Cận Hoài Lý thật sự càng ngày càng xấu xa! Nguyễn Lập Đông đỏ mặt tránh qua một bên. Cũng chẳng biết anh học từ ai, nhưng sao cô lại càng ngày càng thích anh nhỉ?

Haizz... Bây giờ cô rất rầu rĩ, rầu rĩ trong hạnh phúc.

Đúng vào thời điểm Cận Hoài Lý bắt đầu quyết tâm theo đuổi, nỗ lực hết sức để lấy được Nguyễn Lập Đông làm vợ, một sự việc đã phủ một tầng mây mù lên tiết trời mùa đông vốn đã chẳng mấy tươi sáng này.

Một ngày nào đó của tháng Mười hai, Nguyễn Lập Đông đang đi làm thì chủ nhiệm gọi điện tới bảo cô qua phòng làm việc của anh ta một chuyến. Khi ấy cô còn chưa làm xong công việc, việc thì không nhiều nên cô vốn định làm cho xong rồi đi, nhưng đồng nghiệp một mực nhấn mạnh rằng chủ nhiệm bắt cô lập tức qua đó.

Không còn cách nào khác, buông điện thoại xuống, Nguyễn Lập Đông đứng dậy, rời khỏi phòng làm việc.

Văn phòng của chủ nhiệm không nằm cùng một tầng với nơi làm việc của Nguyễn Lập Đông. Gần đây cô hơi mệt mỏi nên đi lại cũng chậm chạp, cô còn chưa kịp lên tới nơi, anh ta đã vội vã lao xuống tìm cô.

Sớm biết vậy chẳng thà cô cứ ngồi luôn trong phòng đợi anh ta cho xong. Bữa tối, cô chợt phát hiện ra điều bất thường: Sao sau lưng chủ nhiệm lại có thêm hai người nữa?

Đối phương giới thiệu thân phận, Nguyễn Lập Đông lập tức không hiểu, đang yên đang lành cảnh sát tới tìm mình làm gì? Có muốn tìm cũng nên tìm người ấy của nhà cô chứ? Nói chuyện thêm vài câu, Nguyễn Lập Đông mới nắm rõ nguyên nhân: Phía cảnh sát phát hiện được một thi thể nữ giới, sau khi khám nghiệm thì xác nhận đó chính là Trần Thiến Thiến hơn một tháng trước đã rời khỏi nhà cô.

Trần Thiến Thiến chết rồi ư? Đôi chân của Nguyễn Lập Đông bất chợt mềm nhũn.

Khi mở mắt ra lần nữa, cô nhìn thấy khuôn mặt xăm xỉ Cận Hoài Lý: “Những gì cô ấy biết tôi đều biết cả, các anh muốn tìm hiểu gì cứ hỏi tôi là được rồi. Cô ấy không được khỏe, không thích hợp trả lời mấy câu hỏi kiểu này”.

Cô quan sát gương mặt gầy gò của anh rồi hướng tầm mắt xuống cái bóng u ám. Anh xua tay, quanh người toát ra một bầu không khí lạnh lẽo khác hẳn thường ngày. Cô nuốt nước bọt, quên cả lên tiếng.

Câu trả lời của Cận Hoài Lý đã khiến đối phương bất mãn. Một cảnh sát còn khá trẻ gõ tay lên cuốn sổ: “Hợp tác với cảnh sát để phá án là nghĩa vụ của mỗi công dân”.

“Anh còn nói nữa là cả tôi cũng không hợp tác nữa đâu.”

“Anh...”

Bầu không khí vì thái độ của hai con người mà càng lúc càng thêm căng thẳng, cũng may sau đó có người thông báo cho Vạn Phong. Vạn Phong vội vã tới khuyên nhủ, giảng hòa. Cuối cùng người cảnh sát kia chấp nhận để Vạn Phong lấy lời khai cho Nguyễn Lập Đông, sự việc khi ấy mới được giải quyết.

Việc lấy lời khai bị trì hoãn tới chiều, người hỏi cũng là Vạn Phong.

Căn phòng rối cuộc cũng yên ắng trở lại, Nguyễn Lập Đông dụi dằm nhìn Cận Hoài Lý: “Cận Hoài Lý, em cảm thấy ban nãy anh đẹp trai lắm!”.

“Ừm.”

“Sao lại tỏ ra lãnh đạm quá vậy, có người từng khen anh đẹp trai à?”

“Có.”

Cô chu môi: “Chẳng trách mà bình thân dữ, người khen anh đẹp trai nhất định cũng rất xinh xắn”.

“Đúng là xinh.”

“Anh!”

“Lẽ nào em không xinh à?” Cận Hoài Lý tủm tỉm cười, gò má chột ửng hồng.

Chết mất rồi, gã ngốc này sao bỗng dưng lại biết nói mấy câu sến sẩm vậy? Nguyễn Lập Đông đặt tay lên ngực, cảm thấy tim mình đang đập dồn dập không ngừng.

Tối đó, trở về nhà, cô bám riết lấy Cận Hoài Lý, hỏi thăm chuyện của Trần Thiến Thiến.

“Chuyện này bệnh nhân không thích hợp để nghe, em đừng hỏi.”

“Cho dù hôm nay không thích hợp thì sớm muộn cũng thích hợp thôi. Anh cứ coi như tiêm phòng trước cho em vậy, tránh để tới lúc Vạn Phong nói với em, em lại sợ hãi.” Thấy Cận Hoài Lý vẫn không có ý định mở lời, Nguyễn Lập Đông ưỡn cái bụng phẳng lì ra: “Con trai tương lai của anh nói, nó muốn trở thành thiên tài suy luận như bố nó, nó muốn nghe!”.

Cô đã mặt dày lắm rồi nhưng không ngờ đối với Cận Hoài Lý vẫn chẳng có chút tác dụng nào. Anh lắc đầu: “Anh thích con gái”.

“...”

Sao Cận Hoài Lý còn mặt dày hơn cả cô vậy!

Đây có lẽ chính là “hậu sinh khả úy” chẳng?

Cận Hoài Lý biết Trần Thiến Thiến chết như thế nào, gáy bị đập bởi một hung khí cùn, xuất huyết mà chết. Một cái chết hết sức bình thường, nhưng cái chết của cô ta lại không bình thường. Thi thể của Trần Thiến Thiến bị chặt nhỏ, đựng trong một chiếc túi du lịch lớn rồi ném vào trong bụi rậm tại một khu vực khá hẻo lánh trong thành phố Thuật Phong.

Vì mấy ngày liền tuyết rơi dày đặc nên tốc độ thối rữa và bay mùi của thi thể cũng chậm hơn, cộng thêm việc có bụi cây che chắn, phải tới mấy ngày gần đây, thi thể mới được phát hiện.

Vụ án giết người man rợ này được phía cảnh sát Thuật Phong hết sức coi trọng, Vạn Phong vốn dĩ muốn mời Cận Hoài Lý tham gia phá án nhưng khi thân phận của Trần Thiến Thiến được xác minh, Cận Hoài Lý cũng trở thành một người có liên quan.

Hết cách thôi, Vạn Phong đành từ bỏ suy nghĩ này.

Nhưng không ai có thể ngờ được, vụ án hóc búa như thế lại kết thúc cực kỳ thuận lợi.

Cảnh sát bắt đầu điều tra từ chiếc túi du lịch kia. Nhìn bề ngoài thì nó là một chiếc túi màu xanh rêu rất bình thường, nhưng qua phân tích kiểm tra thì tìm thấy chữ 19XX trên túi, dòng chữ kỷ niệm của một Cục tại Bắc Đới Hà.

Cục này là đơn vị cơ quan chủ quản trong việc cải tạo đường của Thuật Phong. Cảnh sát lần theo năm đặt làm 19XX này, điều tra ra danh sách các cán bộ năm đó đi Bắc Đới Hà du lịch.

Những người này hầu như đều đã nghỉ hưu. Đây vốn là một manh mối không dễ điều tra, dù sao thì những thứ không đáng tiền như túi du lịch đều bị họ hoặc vứt đi hoặc tặng người khác. Nhưng điều may mắn của vụ án nằm ở chỗ, những chiếc túi này năm xưa vì cần vật tư cứu tế cho lũ lụt nên sau khi chuyến du lịch kết thúc lại được giao về Cục, chuẩn bị đưa tới vùng có thiên tai.

Về sau, Cục trưởng năm đó nói mấy cái túi này chẳng chứa được bao nhiêu, nộp cũng chỉ thêm phiền nên đã giữ lại. Thiên tai qua đi, chúng cũng được giữ lại tại kho của Cục.

Qua điều tra, cảnh sát phát hiện trong số túi năm đó quả thực thiếu một chiếc, khi đang điều tra xem ai là người có khả năng lấy túi đi thì nghi phạm đã lọt vào tầm ngắm của cảnh sát.

Hắn tên Vương Minh, là tài xế trong Cục. Dựa theo lời khai, sau khi vụ án xảy ra, có người nhìn thấy Vương Minh xuất hiện gần nhà kho. Ban đầu cảnh sát cũng chỉ tìm Vương Minh lấy lời khai để loại trừ đối tượng tình nghi. Ai ngờ tố chất tâm lý của tên Vương Minh này thật sự quá tệ, vừa hỏi vài câu đã khai nhận cả quá trình cưỡng bức rồi giết người của mình.

Vương Minh không quen Trần Thiến Thiến. Khi hắn lấy xe của đơn vị đi chơi thì gặp Trần Thiến Thiến. Một kẻ sống cô độc lâu năm như hắn đã suy nghĩ lệch lạc.

“Thế mới nói, phá án đôi lúc cũng cần may mắn.” Cận Hoài Lý ngồi trong văn phòng nghe Vạn Phong nói xong bèn tổng kết một câu như vậy, rất có ý chế giễu.

Vạn Phong không tức giận mà chỉ lắc đầu: “Vụ án chưa kết thúc, chúng tôi tìm được thứ này trong túi du lịch, Vương Minh nói không phải của

hắn”.

Vạn Phong đung đưa thứ đang cầm trong tay ra trước mặt Cận Hoài Lý. Đó là một thứ trong giống huy hiệu. Cận Hoài Lý nheo mắt, cảm thấy có phần quen thuộc.

Hồi đi học, một vị giáo sư thỉnh giảng của anh từng dạy sinh viên cách sắp xếp ký ức. Cách làm này được tuyên truyền rất rộng rãi trên thế giới, có tên là hộp ký ức. Dựa theo thời gian và chủng loại của ký ức, người ta xếp những sự việc thành từng chồng như quần áo rồi đặt từng chồng vào trong tủ. Điểm lợi của cách sắp xếp này là có thể kéo dài độ dài của ký ức tới rất nhiều năm về sau.

Cận Hoài Lý lục tìm trong tủ ký ức của mình một lúc, cuối cùng đã tìm thấy thứ mà anh cần.

“Tôi từng nhìn thấy cái này, là huy hiệu của một câu lạc bộ trong trường chúng tôi.”

“Vậy thì tốt quá rồi, chúng ta liên lạc với trường học là có thể tìm ra chủ nhân của nó.” Vạn Phong rất phấn khích. Vụ án của Trần Thiến Thiến tuy kết thúc nhưng để sót cái đuôi này vẫn khiến anh ta cảm thấy không yên lòng.

Cận Hoài Lý lắc đầu: “Khó đấy, câu lạc bộ vừa thành lập một ngày đã bị trường cấm và ra lệnh giải tán rồi. Muốn biết ai là thành viên, ai từng tham gia rất khó”.

Hả? Mới thành lập một ngày đã giải tán! Thế là thế nào?

“Bởi vì nhà trường cảm thấy cái tên của câu lạc bộ đó ảnh hưởng nghiêm trọng tới hòa bình xã hội.”

“Câu lạc bộ đó tên là gì?”

“Câu lạc bộ Tự Sát.”

KHÚC NHẠC HẠ MÀN: BÀI CA VUI VỀ TIỀN NGƯỜI ĐÃ KHUẤT - I'M GUIDE

Trên đời này, không phải mọi lời nói dối đều xấu xa đê hèn, nhưng trong số đó, đa phần chúng luôn bị giấu kín.

Cận Hoài Lý gần đây chán đi làm. Gần tới cuối học kỳ, nhà trường không chỉ sắp xếp cho sinh viên đủ các bài kiểm tra mà ngay cả những giảng viên hướng dẫn như họ cũng không may mắn thoát nạn.

Cận Hoài Lý ngồi trước bàn làm việc, nhìn đủ các loại bảng biểu cần anh ký xếp thành một chồng dày trên bàn uống nước xa xa, bèn giơ tay ra hiệu: “Viết chậm một chút cũng không sao, cuối tuần này mới cần”.

“Vâng thưa thầy Cận.” Nam sinh cảm cúi viết, thái độ vừa khiêm tốn vừa nghiêm túc. Cậu tên là Tống Thừa Thư, là sinh viên năm nay Cận Hoài Lý dẫn dắt, có thành tích học tập xuất sắc, lại là cán bộ lớp, từ việc học hành tới các mối quan hệ xã giao đều tốt đẹp. Cận Hoài Lý rất quý cậu.

“Tống Thừa Thư, mùa thu năm ngoái, trong trường có một câu lạc bộ tên là ‘Câu lạc bộ Tự Sát’, về sau bị nhà trường cấm hoạt động rồi tan rã, em có biết không?”

Tống Thừa Thư dừng bút, nhíu mày như đang nhớ lại: “Hình như là có, nhưng em nhớ nó là câu lạc bộ của trường phía Nam”.

“Có thể tìm được thông tin về họ không?”

“Em sẽ thử xem, thầy cần gấp ạ?”

“Ừm.”

“Vậy em sẽ đi nghe ngóng ngay bây giờ.”

Tống Thừa Thư là một người làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ trong ngày hôm đó đã đưa được các thông tin về Câu lạc bộ Tự Sát tới tay Cận Hoài Lý. Anh xem qua, phát hiện câu lạc bộ này rất đơn giản, tổng cộng chỉ có ba người. Họ đều học ở trường phía Nam, hai người học khoa Cơ điện, một người học Công nghệ thông tin. Ba người này thành tích trung bình, không tốt cũng không tệ, chỉ vì đã từng thành lập một Câu lạc bộ với cái tên khá kêu như vậy mà trở nên nổi tiếng.

Sau khi nói chuyện với phía nhà trường, Vạn Phong và các đồng nghiệp của anh ta đã tới Đại học Thuật Phong vào một buổi chiều.

Đó là một ngày nắng ấm hiếm hoi.

Ba sinh viên bị gọi tới văn phòng vừa nhìn thấy cả một phòng toàn người thì có chút bối rối.

“Tôi chỉ muốn hỏi các em, năm xưa các em lập ra câu lạc bộ Tự Sát đó, có phải đã làm một cái huy hiệu không?”

“Đúng ạ.” Sinh viên tên Vệ Hoa trả lời: “Do em làm, tổng cộng đã làm ba chiếc, ba chúng em mỗi người một chiếc. Vốn dĩ bọn em định khi nào có thành viên mới gia nhập thì tiếp tục làm, ai ngờ mới thành lập được một ngày đã bị nhà trường bắt dừng”.

“Các em chắc chắn là chỉ làm ba chiếc chứ?”

“Chắc chắn ạ. Em làm bằng khuôn, sau khi câu lạc bộ bị cấm, cả khuôn cũng bị tịch thu luôn.” Vệ Hoa nét mặt tỏ rõ sự chắc chắn.

Vạn Phong đánh mắt nhìn lãnh đạo nhà trường. Chuyện khi đó do ông ta xử lý, ông ta gật đầu: “Tôi còn nhớ cái khuôn ấy vẫn được khóa trong tủ của tôi. Chìa khóa tôi đang cầm, tôi chưa mở ra lần nào”.

“Vậy huy hiệu của ba em có còn không?”

“Còn ạ.” Hai trong số ba sinh viên trả lời ngay, người còn lại tên Vương Minh Dã thì trầm mặc giây lát mới trả lời là còn.

“Có thể lấy ra ngay bây giờ không?” Khi nói câu này, Vạn Phong nhìn chăm chăm vào Vương Minh Dã. Quả nhiên, hai người kia đều nói được, mình cậu ta là ấp úng một lúc.

“Quyết định vậy đi, bây giờ các em quay về lấy.”

“Cái của em không biết đã nhét vào đâu, em phải tìm đã ạ.” Vương Minh Dã là người không hợp tác nhất trong ba người. Cậu ta vừa nói vậy, hai người còn lại cũng hòa theo.

Vạn Phong hơi bực bội, nhưng nghĩ lại thì cho dù là điều tra án nhưng tới giờ ba sinh viên này vẫn vô tội, không cần căng thẳng như thế. Vạn Phong bèn đồng ý với yêu cầu của họ, hẹn ngày hôm sau khi gặp mặt, họ sẽ mang theo huy hiệu tới.

Vạn Phong có những dự tính khác, anh ta muốn nhân khoảng thời gian ấy tới xem khuôn mẫu mà chủ nhiệm nói có được khóa cẩn thận hay không.

Cận Hoài Lý biết hôm nay Vạn Phong sẽ tới gặp ba sinh viên kia. Anh không đi cùng nhưng Vạn Phong vẫn theo thói quen làm xong việc thì tới tìm Cận Hoài Lý.

Phòng làm việc bật điều hòa, sau khi tu hết một cốc nước to, Vạn Phong thở hắt ra một hơi: “Đồng nghiệp bên khoa giám định đã xem qua. Chiếc tủ đó chẳng biết đã bị chủ nhiệm khóa lại bao nhiêu năm rồi, chỗ tra chìa đã han rỉ hết cả. Cậu ấy nói việc có người từng mở tủ ra là gần như không có khả năng. Tất cả vẫn phải đợi tới ngày mai xem ba cậu nhóc kia có mang được huy hiệu tới hay không. Giáo sư Cận, tôi cảm thấy ba sinh viên này có vấn đề”.

“Sao anh lại uống trà của tôi, cái này Lập Đông mua cho tôi đấy.” Cận Hoài Lý gào lên.

Thế nhưng, điều họ không thể ngờ được là một tin tức ngoài ý muốn đã truyền từ trường học tới vào buổi sáng tinh mơ ngày hôm sau.

Cả ba sinh viên đó đều đã mất tích, các bạn cùng phòng ký túc sáng sớm tỉnh dậy phát hiện giường của họ trống không hơn nữa trên giường của mỗi người đều được đặt một chiếc huy hiệu - Huy hiệu của câu lạc bộ Tự Sát.

Vạn Phong vội vã tới hiện trường, nhìn thấy ba chiếc huy hiệu ấy rồi lại nhìn xuống chiếc huy hiệu mà anh tìm thấy từ đồng thi thể. Vậy chiếc thứ tư này ở đâu ra?

Vạn Phong nghiêng răng nghiêng lợi, cứ tìm ra ba thằng nhãi này trước rồi tính.

Nhưng... thật sự còn có thể tìm được ư?

Ngày thứ hai sau khi ba sinh viên mất tích, Vạn Phong tới phòng làm việc của Cận Hoài Lý tìm anh. Nguyễn Lập Đông cũng có mặt ở đó. Dưới

sự bám riết quyết không buông của cô, Cận Hoài Lý cuối cùng đành phải đồng ý cho cô cùng đi “thu thập tư liệu sống”.

Lúc này đây, cô đang bò ra bàn, rướn cổ nhìn Vạn Phong: “Thế nào, thế nào?”.

“Ba sinh viên đó không về nhà, cũng không liên lạc với người thân.” Vạn Phong lắc đầu, nét mặt nghiêm trọng.

“Ba sinh viên sống chết chưa rõ, chúng tôi gần như đã lục tung cả Thuật Phong này lên mà vẫn không tìm được. Xem camera giám sát tại các trạm xe buýt, bến tàu điện ngầm cũng không phát hiện ra họ. Giáo sư Cận, anh giúp tôi phân tích đi.”

“Đúng đó, anh phân tích đi.” Nguyễn Lập Đông cũng bày ra vẻ mặt chờ đợi.

Việc này... Suy luận có phải dễ như ăn kẹo, muốn suy luận là suy luận được ngay đâu. Anh ủ dột, nhưng cũng không muốn khiến Nguyễn Lập Đông thất vọng. Trầm tư suy nghĩ một lúc, anh lên tiếng: “Tôi nghĩ tới ba điểm. Chiếc huy hiệu dư ra là của ai. Nếu không thuộc về Vương Minh Dĩ thì để lại đó có ý nghĩa gì, hay chỉ đơn thuần là trùng hợp? Ba sinh viên thành lập Câu lạc bộ Tự Sát có mục đích hay động cơ gì. Nếu có, bây giờ họ đã chết hay đã bỏ trốn?”.

Vạn Phong vừa ghi chép vừa lắc đầu, tư duy của giáo sư Cận cũng quá rõ ràng rồi.

“Được rồi, giáo sư Cận, tôi sẽ đi tìm ngay, có tin tức gì tôi sẽ báo cáo với anh.” Anh ta phấn khích đứng bật dậy, như đang chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn. Ai ngờ anh ta còn chưa kịp bước đi đã bị Cận Hoài Lý chặn lại.

“Vạn Phong, tôi muốn nhờ anh một việc.”

“Chuyện gì vậy?!” Vạn Phong giật mình, phải hiểu rằng anh ta chưa bao giờ được giáo sư Cận nhờ vả chuyện gì!

“Thời gian tới đừng tìm tôi, tôi có một việc rất quan trọng phải làm.” Thái độ của Cận Hoài Lý vô cùng thành khẩn, khi nói gò má còn hơi ửng hồng. Không cần phải hỏi, “chuyện quan trọng” này nhất định có liên quan tới Nguyễn Lập Đông.

“Thật sự không được?” Anh ta quay về phía Nguyễn Lập Đông nháy mắt.

“Không được.”

Thái độ kiên quyết của Cận Hoài Lý cuối cùng cũng khiến Nguyễn Lập Đông chú ý. Cô ghé sát tới, nịnh nọt hỏi: “Chuyện gì vậy, có vụ án quan trọng phải điều tra à?”.

Ừm, một “vụ” cực kỳ lớn. Còn việc gì quan trọng hơn việc cầu hôn với bạn gái đây?

Nhưng phải cầu hôn bằng cách nào mới có thể thỏa mãn được yêu cầu lãng mạn mà Nguyễn Lập Đông đưa ra mà cũng phải trong khả năng của anh?

Khó quá đi mất. Cận Hoài Lý chống cằm nghĩ ngợi.

Sau một trận tuyết, não bộ càng lúc càng không linh hoạt như tay chân vậy.

Cận Hoài Lý ngồi trong phòng làm việc, xé toẹt phương án thứ bảy đang bày ra trước mắt.

Anh đang mải nghĩ thì từ ngoài cửa sổ vọng tới tiếng ồn ào. Ban đầu anh không quan tâm, nhưng ai dè âm thanh càng lúc càng vang vọng hơn. Thi thoảng có tiếng hét ầm ĩ, anh mới biết là đang có vụ cháy.

Cháy? Chẳng biết nếu chuẩn bị một màn cầu hôn dưới ánh lửa thì Nguyễn Lập Đông có thích không nhỉ? Suy nghĩ hoang đường này còn chưa kịp thành hình, anh đã bị người ở phòng bên cạnh kéo tuột ra ngoài.

“Giáo sư Cận, tầng năm tòa phía Đông cháy rồi!”

Cận Hoài Lý “ồ” lên một tiếng, biểu cảm căng thẳng dịu bớt đi nhiều: “Cũng may tầng đó bỏ trống lâu rồi, nếu không thì gay to”.

“Họ nói trong đó có người...”

Hả?!

Trận hỏa hoạn dữ dội phải rất lâu sau mới được dập tắt hoàn toàn. Khói đen từ từ lan đi, các nhân viên chữa cháy mặt mày nhem nhuốc khiêng ra ngoài ba thi thể. Khuôn mặt của Cận Hoài Lý cũng đen kịt theo, xem ra chuyện của Câu lạc bộ Tự Sát anh không thể đứng ngoài rồi.

Vệ Hoa, Chủ Bình Phàm, Vương Minh Dĩ đều đã chết.

Vệ Hoa, sinh viên năm ba khoa Cơ điện, xếp thứ 64 của khoa, thành tích trung bình, tính cách bẽn lẽn ít nói, không thích tham gia các hoạt động tập thể. Câu lạc bộ Tự Sát là câu lạc bộ duy nhất cậu ta từng tham gia. Còn về

nguyên nhân cậu ta chọn câu lạc bộ này thì theo lời của một người bạn cùng phòng ký túc là vì một người khác trong câu lạc bộ. Người ấy tên là Chử Bình Phàm, cũng chính là một trong ba người hôm trước Vạn Phong gặp mặt.

Chử Bình Phàm và Vệ Hoa có nhiều điểm chung, thành tích trung bình, thậm chí Chử Bình Phàm còn học kém hơn Vệ Hoa một chút. Nhưng tính cách của Chử Bình Phàm thì rất khác Vệ Hoa. Nói theo lời của các giáo viên trong trường thì Chử Bình Phàm là một sinh viên có tác phong quá khích. Kiểu quá khích này được biểu hiện trong ăn nói và cách cư xử thường ngày. Chử Bình Phàm có khuynh hướng bạo lực. Khi còn học cấp ba, cậu ta từng hai lần bị ghi học bạ, nguyên nhân đều là vì gây gỗ đánh nhau.

Chử Bình Phàm và Vệ Hoa quen nhau trong một trận đánh nhau. Lần đó Vệ Hoa bị sinh viên trường ngoài ăn hiếp.

Vì cậu ta có tính cách khá hướng nội nên trong trường không ai ra mặt bảo vệ Vệ Hoa, chính Chử Bình Phàm đã ra tay cứu.

Sau lần quen biết ấy, Chử Bình Phàm bèn rủ Vệ Hoa cùng lập ra Câu lạc bộ Tự Sát.

Người thứ ba trong câu lạc bộ - Vương Minh Dĩ là một sinh viên năm tư ưu tú, trên Vệ Hoa và Chử Bình Phàm một khóa, thường xuyên giành được học bổng, là trò cưng của các thầy cô trong trường, cũng từng đại diện cho Đại học Thuật Phong tham gia kỳ thi Olympic Công nghệ thông tin toàn quốc, dành được thứ hạng khá cao.

Sở dĩ Vương Minh Dĩ dính líu tới Vệ Hoa và Chử Bình Phàm, thật ra cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ vì cậu ta và Chử Bình Phàm là anh em họ.

Ngoài việc ba người này đều là người tỉnh khác ra thì về cơ bản họ không có qua lại gì. Các bạn học nói, họ lập ra câu lạc bộ quái đản kia chẳng qua là trẻ tuổi muốn làm một chuyện điên rồ để thu hút sự chú ý của mọi người mà thôi.

Trên đây là những thông tin Vạn Phong hiện đang nắm trong tay.

“Câu lạc bộ thành lập chưa tới một ngày, có lẽ lời giải thích của các sinh viên khác cũng không sai. Huống hồ, sau khi câu lạc bộ bị giải tán, ba người này cũng không có động thái gì lớn. Nhưng có một điểm đáng lưu ý, các sinh viên khoa Cơ điện nói, đôi khi Vệ Hoa hay biến mất vô cớ khoảng một đến hai ngày. Mà trong thời gian đó, Chủ Bình Phàm cũng rất ít xuất hiện ở trường.” Cất tài liệu đi, Vạn Phong lắc đầu rầu rĩ, chỉ trách anh ta kém cỏi, nếu không ba người này đã chẳng chết như vậy. Không phải họ tự sát, mà là bị mưu sát. Trên thực tế, trước khi vụ hỏa hoạn xảy ra họ đã tử mạng rồi, thời gian tử vong chính là buổi tối trước ngày họ mất tích, nguyên nhân là do bị ngạt thở.

Cách thức giết người của hung thủ hết sức tàn nhẫn. Hẳn dùng một sợi dây thừng trói chặt ba người họ lại. Muốn tháo dây thừng ra, cả ba ắt sẽ phải giãy giụa. Việc này và việc đi qua một cây cầu độc mộc là hoàn toàn tương tự, ba người chỉ có một người qua được, hoặc là một người được sống, hoặc là cả ba cùng chết. Dĩ nhiên, nếu họ biết nhường nhịn nhau thì đều có thể sống sót cả.

“Báo cáo của phòng Pháp y đã xác định ba người họ lần lượt tử vong trong quá trình tìm cách sống sót. Trên vết siết tại phần cổ, không tìm thấy dấu vết lôi kéo, dùng lực của người thứ tư.” Vạn Phong gấp sổ lại, nét mặt hết sức nặng nề. Cách thức gây án của vụ này quá độc, không chỉ là thiêu rụi thi thể mà trước đó còn khiến các nạn nhân tự diệt lẫn nhau bằng cách thức ấy.

Anh ta có thể tưởng tượng ra những thay đổi tâm lý của họ trước khi là đời, chắc là họ đều muốn nắm bắt được cơ hội cuối cùng để sống. Nhưng chính lúc ấy họ lại chỉ khiến người bên cạnh nhìn thấy họ đang nhanh chóng tìm đến cái chết.

“Liệu có khi nào là cách tự tử mà họ nghĩ ra không?” Cận Hoài Lý lẩm bẩm, rồi lập tức lắc đầu. Nếu đã trói tay lại bằng dây thừng thì không thể có thêm tay để phóng hỏa nữa. Chỉ có thể tồn tại kẻ thứ tư làm tất cả việc này, giết chết họ.

Vì sao? Vì sao hung thủ phải giết cả ba người trong Câu bộ Tự Sát?

Vốn dĩ chỉ là một chi tiết kết thúc một vụ án, thế mà lại dẫn tới một vụ giết người với tính chất còn dã man hơn, việc này khiến cảnh sát Thuật Phong hết sức bàng hoàng. Nhưng trong suốt cả câu chuyện, luôn có người giữ được thái độ khá bình tĩnh. Cận Hoài Lý chỉ ra một vấn đề: “Muốn thắt được một nút dây thừng khiến hai người giành giật nhau sự sống có lẽ không khó, nhưng muốn cả ba người đồng thời tìm tới cái chết thì lại không dễ. Đây biết đâu chính là một manh mối quan trọng”.

Lời nói của Cận Hoài Lý đã tạo động lực cho Vạn Phong. Nhưng cho dù biết được điều này thì đã sao, muốn tìm ra hung thủ thật sự giữa cả một trường đại học khác gì mò kim đáy bể. Nhưng, cũng may vẫn còn một manh mối có thể điều tra. Dựa theo thời gian xảy ra vụ cháy, có thể tìm ra được một khoảng thời gian đại khái. Kiểm tra tất cả các camera giám sát trong trường trong khoảng thời gian đặc biệt này có lẽ sẽ có phát hiện.

Tạm biệt hiện trường vụ cháy giờ đã tan hoang, Cận Hoài Lý thần thờ trở về nhà. Cách thức cầu hôn anh còn chưa nghĩ ra nữa...

Biết đâu, nếu không nói chuyện này cho Nguyễn Lập Đông, anh lại có thể nghĩ thêm về việc khác?

Anh xoa cằm, đứng giữa đường. Trời tối âm u, có bông tuyết lả tả rơi xuống gò má, lạnh ngắt.

“Biết đâu thật sự có thể giấu được không chừng?” Anh mỉm cười.

Vậy mà lý tưởng thì rất hoàn hảo, hiện thực lại quá gai góc. Anh còn chưa nghĩ ra cách để giấu cô, Nguyễn Lập Đông đã mang đồng hồ sơ về mấy nạn nhân đó đến tìm anh để cùng nghiên cứu.

“Em lấy hồ sơ ở đâu ra vậy?”

“Em hỏi xin Vạn Phong.” Cô nằm bò ra giường, vắt vẻo đôi chân với đôi dép hoạt hình đang chực rớt xuống.

“Gã Vạn Phong này...” Cận Hoài Lý ngồi phịch xuống mép giường, tháo đôi dép ra cho cô: “Lập Đông, anh có chuyện này muốn nói với em”.

“Cận Hoài Lý, em cứ cảm thấy cái tên ‘Câu lạc bộ Tự Sát’ rất kỳ lạ. Anh bảo vì sao họ lại đặt cái tên này?”

Haizz...

Nhìn cô bạn gái của mình, Cận Hoài Lý thăm thở dài ngao ngán: “Có ba khả năng để đặt cái tên này: Một là họ tự tìm kiếm sự kích thích; Hai là họ đơn giản chỉ muốn tìm một cái tên để thu hút sự chú ý; Ba là các thành viên đều thật sự muốn tự sát”.

“Mấy người này chắc chắn rơi vào trường hợp thứ ba, nhất định đã gặp phải chuyện gì, nếu không sao lại bị giết? Cận Hoài Lý, anh nói có phải

không?”

“Ừm.” Anh buồn bã đáp lấy lệ, “Lập Đông, anh muốn nói chuyện với em...”.

“Nói gì ạ?” Cuối cùng Nguyễn Lập Đông cũng quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh muốn nói với em chuyện cầu...”

“Reng - reng - reng...”

Cận Hoài Lý vò tóc: “Anh đi nghe điện thoại, quay về sẽ nói tiếp”.

“Được.”

Lời cầu hôn của Cận Hoài Lý dường như đã được ông trời định sẵn sẽ không hề thuận lợi. Cuộc điện thoại ấy tới từ bệnh viện, Nguyễn Viên vừa nhập viện.

Chạy tới bệnh viện khi trong lòng đang nóng như lửa đốt, phát hiện ngoài Tiêu Nghiên ra còn có Kim Xán, Nguyễn Lập Đông lườm nguýt rồi kéo tay Cận Hoài Lý vào thăm chị gái.

“Đang yên đang lành sao lại nôn chừ, lại còn ngắt xiu nữa?” Nguyễn Lập Đông hỏi Kim Tử Thanh, cũng may đúng lúc ấy bác sỹ bước vào. Cô dứt khoát thả Kim Tử Thanh ra, quay lại hỏi bác sỹ.

“Bác sỹ, chị gái tôi sao vậy? Có nghiêm trọng không?”

“Cô ấy có tiền sử bệnh gì không?”

Đầu óc Nguyễn Lập Đông hơi rối loạn, nhất thời không nghĩ ra được gì, cũng may Kim Xán ở bên cạnh vẫn còn khá tỉnh táo.

“Viên Viên từng bị trầm cảm một thời gian, đã được điều trị.”

Lời nói của anh ta khơi gợi lại ký ức của Nguyễn Lập Đông. Kim Xán chính là người đã bỏ lại chị gái cô sau khi chị bị bệnh rồi đưa Kim Tử Thanh qua Mỹ.

“Vậy thì khó trách. Kết quả kiểm tra của bệnh nhân đã có rồi. Chúng tôi nghi ngờ bệnh trầm cảm của cô ấy chưa khỏi hẳn, hơn nữa có dấu hiệu dùng thuốc quá liều. Trên hình chụp CT thể hiện rõ trong dạ dày của bệnh nhân có một bóng mờ. Còn về việc nó là gì, chúng tôi cần làm thêm xét nghiệm.”

Bóng mờ là cái gì? Nguyễn Lập Đông lao đảo suy nghĩ, cũng may có Cận Hoài Lý nhanh tay nhanh mắt đỡ kịp.

Đồng thời lúc này, Vạn Phong đã gọi cho Cận Hoài Lý tới cuộc thứ mười. Phía cảnh sát có phát hiện quan trọng. Đã tìm được hung thủ, chỉ có điều tên hung thủ này... đã chết.

Tống Thừa Thư đã chết, lại là tự sát.

Khi nhận được báo cáo khám nghiệm tử thi, Vạn Phong có một khoảng thời gian nhất mực không tin vào kết quả này. Anh ta kiên quyết cho rằng Tống Thừa Thư không phải hung thủ, bức di thư theo kiểu thừa nhận mọi chuyện đó cũng do người khác chấp bút thay.

Nhưng đứng trước vô vàn chứng cứ, Vạn Phong không thể không tin, Tổng Thừa Thư chính là hung thủ thật sự giết chết ba thành viên Câu lạc bộ Tự Sát.

Di thư của hãn viết thế này:

Tôi không hối hận về những việc mình đã làm. Ba tên Vệ Hoa, Chử Bình Phàm, Vương Minh Dĩ do tôi giết. Chiếc huy hiệu thứ tư ấy là bố tôi để lại cho tôi, ba người họ đã giết bố tôi, nhìn thấy chiếc huy hiệu thứ tư thì chột dạ định tẩu thoát, sao tôi có thể thả bọn họ đi chứ? Tôi đã dùng cách thắt dây thừng mà bố dạy để giết họ, rồi lại dùng đúng cách thức ấy để kết liễu đời mình, cũng coi như không còn gì để tiếc nuối.

Những chuyện khác tôi không muốn nói nhiều, chỉ muốn nói rằng bọn họ đáng chết.

Một bức thư rất ngắn, không nói rõ về động cơ gây án, chỉ nói rằng người là do hãn giết. Kết quả đối chiếu nét chữ có được rất nhanh, người chịu trách nhiệm giám định là trưởng phòng phòng Giám định từ tỉnh xuống. Ông ấy là chuyên gia về lĩnh vực này, kết quả rất đáng tin cậy. Kết luận của ông ấy là, từ thói quen dùng bút hiện trên nét chữ, độ mạnh và các phương diện khác, có thể thấy bức thư này đích thực do Tổng Thừa Thư viết. Hơn nữa trong lúc viết, tâm trạng của hãn còn có phần kích động, phù hợp với những phản ứng thông thường nên có trước khi một con người quyết định tự sát.

“Người là do hãn giết, động cơ có liên quan tới bố của Tổng Thừa Thư. Chúng tôi đã liên lạc với người ở quê của Tổng Thừa Thư, chứng thực được bố hãn chết từ ba năm trước, nguyên nhân tử vong là ngã từ trên cao xuống. Trong tài liệu không hề nói cái chết của ông Tổng có liên quan gì tới ba sinh viên kia. Nhưng chúng tôi điều tra ra ba sinh viên đó từng học chung trong một trường cấp ba. Về sau không rõ nguyên nhân gì mà tiếp

tục chuyển đi tỉnh khác học tập, rồi lại lần lượt chia ra hai năm thi vào đại học Thuật Phong.”

Cuối cùng cũng gọi được cho Cận Hoài Lý, Vạn Phong báo cáo tiến triển của vụ án cho anh. Vụ án này cho tới hiện tại không còn điểm gì đáng nghi nữa, phần thiếu sót duy nhất đúng như Tổng Thừa Thư nói: Chuyện ba người kia sát hại bố hấn. Nếu đích thực là vậy thì vụ án của ông Tổng năm xưa là một lần thiếu trách nhiệm của cảnh sát.

Vì nhà họ Nguyễn có việc, Vạn Phong quyết định chấp nhận lời đề nghị của Cận Hoài Lý, độc lập phá vụ án này mà không có sự giúp đỡ của anh. Sau khi báo cáo tại Cục, Vạn Phong và vài đồng nghiệp ngồi tàu hỏa tới thành phố Xuyên Bình.

Xuyên Bình là quê hương của Tổng Thừa Thư, cũng là nơi ba người kia từng sống hơn nửa năm.

Dưới sự trợ giúp của cảnh sát địa phương, Vạn Phong dễ dàng tìm được nhà của Tổng Thừa Thư. Nhà hấn không có ai, chỉ còn một ông cụ ngoài tám mươi tuổi. Đó là ông nội của Tổng Thừa Thư, tai đã hơi nghễnh ngãng. Vạn Phong cố gắng dò hỏi ông ấy một số câu nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Hết cách, anh ta đành tự tìm manh mối trong nhà.

Vì lúc sinh thời ông Tổng là thầy giáo nên ngôi nhà của gia đình họ Tổng cũng do nhà trường phân. Tường đã bong tróc không ít, nhưng cho dù như vậy, nhưng bằng khen treo đầy tường vẫn cực kỳ nổi bật.

“Ba của Tổng Thừa Thư là ‘giáo sư đặc cấp’^[1]?” Vạn Phong chỉ lên bằng khen và hỏi.

[1] Giáo sư đặc cấp: Là một danh hiệu vừa mang tính chuyên nghiệp vừa mang tính tiên tiến mà Trung Quốc trao tặng để biểu dương những giáo viên cấp 1, cấp 2 có thành tích đặc biệt xuất sắc.

Cảnh sát Xuyên Bình hợp tác gật đầu: “Năm đó ông ấy là giáo sư rất có tiếng ở thành phố chúng tôi, vì trường học cấm dạy thêm bên ngoài nên thầy Tống đã bỏ tuc miễn phí cho các học sinh trong trường, ông ấy cũng từng dạy kèm cho con gái tôi”.

Nói tới bổ tuc, Vạn Phong chợt nhớ tới một chuyện: “Thầy giáo Tống có từng dạy thêm cho ba người họ không?”.

“Việc này tôi cũng không rõ lắm...” Người cảnh sát ban đầu còn nói chuyện rất cởi mở, bỗng nhiên trở nên ấp úng.

Vạn Phong sầm mặt xuống, xét về lý lịch, anh ta có thể không bằng anh chàng trước mắt, nhưng xét về thái độ đối diện với vụ án, Vạn Phong trước nay không bao giờ hàm hồ. Anh ta nghiêm giọng: “Nếu anh không hợp tác với tôi, tôi sẽ liên lạc lên cấp trên, để cấp trên cử một người hợp tác hơn tới làm việc”.

Người cảnh sát hoảng hốt, cúi đầu như đang suy ngẫm điều gì. Cuối cùng người cảnh sát bất chấp, cắn răng nói: “Thầy Tống hình như cũng từng dạy kèm cho Vệ Hoa và Chử Bình Phàm”.

“Vậy vì sao anh không nói với tôi, hay là nguyên nhân cái chết năm đó của ông ta không phải vì sơ sẩy ngã xuống lầu?” Vạn Phong dồn ép từng bước một, người cảnh sát lại không chịu nói thêm gì nữa.

Vạn Phong không ngờ lại gặp trở ngại bất ngờ này, anh ta quyết định tự tới phân cục địa phương tìm tài liệu.

Nhưng điều khiến người ta tức giận là Vạn Phong chỉ vừa mới báo cáo tên của vụ án mà anh ta muốn điều tra thì đã được thông báo lại rằng, một phần tài liệu của phân cục đã bị hủy hoại trong vụ cháy năm ngoái, tài liệu Vạn Phong cần đọc thật trùng hợp lại nằm trong số đó.

Làm cảnh sát bao nhiêu năm nay, Vạn Phong chưa bao giờ phần nộ đến vậy. Đúng vào lúc này, một người đồng nghiệp đi cùng len lén nói với anh ta hai chuyện. Nguồn thông tin tới từ một bạn học đang làm ở đây của người ấy. Nội dung là ba sinh viên ấy năm đó đích thực từng bị điều tra trong vụ án của ông Tống, có điều về sau vì một nguyên nhân nào đó, điều tra mãi vẫn không có kết quả, nguyên nhân xuất phát từ bác rể của Chủ Bình Phàm.

Bác rể của Chủ Bình Phàm là một thương nhân giàu có tại Xuyên Bình, bỏ tiền đầu tư xây trường và phát động không ít hoạt động công ích có ý nghĩa.

Vạn Phong định tìm người bác rể “thần thông quảng đại” này nói chuyện. Nhưng tới khi anh ta tới được nhà người ta thì lại bị thông báo đối phương đang đi du lịch nước ngoài, cả nhà đều vắng mặt.

Cả những người thân khác của nạn nhân, anh ta cũng thử liên lạc, phụ huynh của ba sinh viên hiện tại đều đang chuẩn bị hậu sự cho con tại Thuật Phong, vốn dĩ rất hợp tác, nhưng Vạn Phong vừa hỏi họ qua điện thoại những vấn đề thắc mắc thì thái độ của mấy vị phụ huynh đó đã thay đổi. Có người trở nên kín kẽ hơn, có người thậm chí còn không tìm được cảm xúc, mắng chửi cảnh sát là đồ vu oan giá họa.

Những người từng làm nghề cảnh sát này đều biết, khi phá án, cảnh sát sợ nhất là kiểu thái độ không hợp tác thậm chí là ngang ngược vô cơ này. Vạn Phong còn chưa nghĩ ra cách ứng phó thì đối phương đã cúp máy.

Vạn Phong có chút bực bội. Một vụ án từ nhiều năm về trước rồi bây giờ mới điều tra, phải điều tra từ đâu đây? Đúng vào lúc này, anh ta nhận được tin nhắn của Cận Hoài Lý. Cận Hoài Lý nói với anh ta, có thể tìm manh mối từ những người năm xưa có liên hệ với ông Tống và ba nạn nhân.

Vạn Phong cũng sốt ruột đến hồ đồ, sao anh ta có thể quên hẳn việc ba sinh viên đó chuyển đi nhưng những người quen biết họ thì không chứ?

Những ngày tiếp theo, anh ta liên lạc với các giáo viên từng dạy Vệ Hoa, Vương Minh Dĩ và Chử Bình Phàm cùng các bạn học xưa của họ, một vài còn ở lại Xuyên Bình, một vài ra nước ngoài du học. Quả thật đã phát hiện được một vài điều bất ngờ.

Giáo viên A: Năm xưa tôi là giáo viên chủ nhiệm của Vệ Hoa, không mấy ấn tượng về nó, chỉ cảm thấy đứa trẻ đó cực kỳ nghịch ngợm, hoàn toàn không tập trung vào học hành. Nó rất thông minh, thành tích có thể tốt hơn nữa. Thầy Tống dạy kèm? Tôi biết chứ, thầy Tống tốt lắm, tiết tự học thường hay tìm những học sinh yếu kém lên phòng học trống dạy kèm. Haizz... Tóm lại, thầy Tống ra đi như vậy cũng thật đáng tiếc.

Giáo viên B: Chử Bình Phàm? Không có ấn tượng gì, tôi từng dạy người này sao?

Bạn học C: Vệ Hoa hả, tôi nhớ tôi từng cùng cậu ta trốn tiết ra ngoài xem phim. Cậu ta và Chử Bình Phàm cùng bị thầy Tống gọi đi học thêm. Về sau? Tôi không biết, thầy Tống gặp chuyện, mọi người đều nói là do Vệ Hoa và Chử Bình Phàm đẩy, còn nói cả Vương Minh Dĩ giúp nữa, còn những chuyện khác thì tôi không rõ.

Bạn học D: Thầy Tống nào cơ? Tút...

Bạn học E: Chuyện này anh hỏi tôi là hỏi đúng người rồi. Tôi đã chứng kiến giây phút thầy Tống chết, thầy ấy còn không mặc quần... O, sao mẹ giạt điện thoại của con...

Vạn Phong chuyển fax những lời khai này tới cho Cận Hoài Lý, bản thân cũng đọc lại một lần nữa. Anh ta nghĩ tới cách suy nghĩ phá án của Cận Hoài Lý từ những vụ trước, cảm thấy mình có thể nắm bắt được điều gì đó qua những lời khai này, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng nắm bắt được gì. Anh ta rầu rĩ dấm tay xuống bàn, định sẽ tiếp tục tới hiện trường nơi ông Tống gặp chuyện.

Nơi ông Tống gặp tai nạn năm xưa là một tầng thượng trên tòa nhà thực nghiệm tại trường Trung học số 1 Xuyên Bình. Đã vài năm trôi qua, trường học đã đổi khác mà tầng lầu này vẫn giữ nguyên sự trống trải khi xưa. Dưới sự dẫn đường của bảo vệ, Vạn Phong đi lên tầng thượng. Nơi đây không bụi bặm nấm mốc như trong tưởng tượng, xem ra trường học vẫn sắp xếp người tới đây quét dọn định kỳ.

Vạn Phong có chút thất vọng. Như thế này muốn tìm manh mối, chắc là rất khó.

“Chính là phòng này, có muốn vào không?” Người bảo vệ đứng bên cạnh đợi một lúc sốt ruột nhắc nhở.

Dĩ nhiên là có rồi! Chưa cần nói tới việc đăng nào cũng đã tới mà với tư cách một cảnh sát, anh ta không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội phá án nào.

Anh ta bước vào phòng học để trống.

Đó là một phòng học hết sức bình thường, ngoài việc bàn ghế hơi ít ỏi thì nó chẳng khác gì những phòng học khác. Cả gian phòng có đúng bốn bộ bàn ghế, xếp thành hàng kê trong góc tường, ghế được chõng lên trên bàn.

Bên kia căn phòng là một chiếc tủ kính, bên trong chứa một vài đồ lặt vặt. Vạn Phong mở cửa tủ ra lục lọi qua, bên trong là mấy cây roi, có cây đã đứt rời, một vài tập tài liệu, còn thêm một bó dây thừng nylon.

Phạt đánh?

Trong đầu anh ta hiện lên hai chữ này?

Lại lục thêm một lúc nhưng không cảm thấy còn thứ gì có giá trị, anh ta đóng cửa tủ lại, đi tới bên cửa sổ. Ông Tống rơi xuống từ chính căn phòng này. Trong phòng có hai ô cửa sổ, chắc là ông ta rơi xuống từ một trong hai ô cửa sổ đó.

Anh ta mở cửa sổ ra, thò đầu xuống dưới xem, đúng là rất cao. Đóng cửa lại, Vạn Phong quay người bèn liếc thấy mấy chữ trên bàn. Anh ta lại gần xem thì chột giật mình.

Anh ta vội vàng rút di động ra, chuẩn bị gọi cho Cận Hoài Lý, không ngờ còn chưa kịp bấm số thì di động đã kêu, là điện thoại của Cận Hoài Lý.

“Tôi đã đọc những tài liệu cậu gửi fax về, phát hiện tính cách của Vệ Hoa và Chủ Bình Phàm gần như tráo đổi cho nhau. Sự thay đổi này có thể có liên quan tới ông Tống.”

“Có khả năng họ từng bị ông Tống phạt đánh.” Vạn Phong lại liếc nhìn thứ trên bàn, đau đớn không sao tả xiết, “Hơn nữa, chưa biết chừng còn không phải là sự đày đọa thể xác bình thường”.

Trên góc bàn, dòng chữ được khắc bằng dao lam tuy đã mờ nhưng Vạn Phong vẫn hoàn toàn đọc được: *Tôi không phải là vịt.*

“Tôi hiểu. Nguyễn Lập Đông rất hiền, thế nên vụ án này tôi lại vượt quyền rồi...” Cận Hoài Lý áy náy đáp: “Vụ án đã được phá”.

Chứng cứ của Cận Hoài Lý không nhiều hơn Vạn Phong, nhưng anh đã bỏ ra chút tâm sức khi hỏi han.

“Một người muốn giữ bí mật khi bị người khác vạch trần gần hết tự nhiên sẽ nói nốt những phần còn lại. Chẳng qua tôi chỉ nói với họ, nếu không nói thật, phía cảnh sát sẽ dựa theo chứng cứ nắm được để suy luận họ bị giáo viên nam xâm phạm. Anh biết đấy, họ hận ông Tống, giờ con chết rồi, họ không thể để con gắn theo danh hiệu đó. Huống hồ sau khi nghe những việc ông Tống làm, cậu có cảm giác gì? Còn ghê tởm hơn nhiều việc ông ta tự xâm phạm.”

Vì giả thiết của Cận Hoài Lý khiến họ tưởng thật, họ chỉ còn cách nói ra sự thật.

Năm xưa, ông Tống đích thực đã phụ đạo miễn phí cho học sinh. Thực tế là đa số các học sinh được ông ta phụ đạo đều tiến bộ rất nhiều. Nhưng những học sinh này không biết rằng nếu ai được ông ta phụ đạo mà vẫn không chịu cố gắng học hành sẽ bị ông ta phạt. Vương Minh Dĩ trong một lần được tận mắt chứng kiến “hình phạt” của ông Tống, không nén nổi giận dữ đã đẩy ông ta xuống.

“Nếu chỉ phạt đánh thì thôi, ông ta bắt con trai tôi và Vệ Hoa...” Vạn Phong khi trở lại Thuật Phong, nghe được đoạn băng ghi âm mà Cận Hoài Lý đưa cho mình, từng đợt rét lạnh tràn qua người. Anh ta biết có giáo viên vì muốn thành tích học tập của học sinh được nâng lên cũng hay phạt đánh, nhưng cách thức biến thái như vậy thì lần đầu tiên anh ta nghe thấy, bắt học sinh cởi quần rồi trói chân vào bàn, hơn nữa còn trói hai học sinh vào nhau. Người có thể nói ra câu “Không học hành tử tế sau này bước vào xã hội

không lao động khổ sai thì cũng làm vịt”, tuyệt đối không thể chỉ hình dung bằng từ “đốn mạt”.

Vì hung thủ của cả hai vụ đều đã chết nên sau khi ghi chép lại hồ sơ, vụ án về cơ bản đã kết thúc. Điểm duy nhất không thể chứng minh là vì sao sau bao nhiêu năm Tổng Thừa Thư mới giết ba người kia rồi tại sao hẳn lại bỏ huy hiệu vào trong chiếc túi du lịch?

“Có lẽ liên quan tới cái này.” Ngày đóng hồ sơ vụ án, Vạn Phong cầm một thứ tới tìm Cận Hoài Lý. Nó được phát hiện buổi sáng hôm đó.

Trong di động, trên một khung cửa sổ đầy bụi bặm có mấy chữ xiêu vẹo: *Guide leads the way.*

Cửa sổ ấy nằm trong ký túc xá của Tổng Thừa Thư, được quản lý ký túc đi kiểm tra phát hiện được.

“Thế nên chắc chắn là kẻ với biệt danh GUIDE này đã dụ dỗ họ phạm tội. Rốt cuộc là ai đây?” Nguyễn Lập Đông bứt rứt nhíu mày, “Cận Hoài Lý, anh nhất định phải tóm được người này”.

“Được, thưa bà xã.”

“Này, nói vớ vẩn gì vậy?” Chẳng phải đã chuẩn bị tới mấy phương án cầu hôn ư? Sao, định nhảy cóc à? Cô trừng mắt với anh.

“Mấy phương án cầu hôn của anh chẳng phải em đều cảm thấy tệ cả sao? Đừng phủ nhận, anh biết là em từng xem trộm.” Sau khi mỉm cười, anh bỗng lùi sau một bước rồi từ từ quỳ gối xuống đất, “Anh không có kinh nghiệm gì, cũng không nghĩ ra những cách thức cầu hôn lãng mạn. Chiếc

nhẫn kim cương này dành cho em, còn cả thẻ ngân hàng, chứng nhận nhà đất, bằng tốt nghiệp, thẻ hội viên, thẻ xe buýt của anh... tất cả đều thuộc về em. Làm vợ anh nhé, Lập Đông”.

Nhìn những thứ anh giơ lên, Nguyễn Lập Đông quả thực cảm thấy dở khóc dở cười.

Làm vậy cũng thẳng thắn quá đấy.

Sụt sịt mũi, cô đùa giỡn kéo anh lên: “Trong thẻ có bao nhiêu tiền, mật khẩu là gì, còn nữa...”.

“Mật khẩu thẻ ngân hàng là xxxxxx, thẻ hội viên thì không có mật khẩu, thẻ xe buýt lâu lắm không dùng, anh cũng quên mất còn bao nhiêu tiền rồi, em còn muốn biết gì không?” Anh chăm chú nhìn Nguyễn Lập Đông, rất sợ kiểu cầu hôn “được ăn cả, ngã về không” này sẽ bị cô ghét.

“Còn nữa, đó là anh gốc chết đi được. Em yêu anh, Cận Hoài Lý.” Cô nhào tới, ôm chặt lấy Cận Hoài Lý. Chiếc nhẫn kim cương và cả đồng thẻ rơi hết xuống đất.

Cô đã từng nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn tin vào tình yêu nữa. Nhưng bây giờ lòng cô lại vô cùng cảm kích, cảm kích trời cao đã để cô gặp được một người vừa gốc ghếch vừa vụng về như anh, hơn hết là yêu cô mà không tiếc bất cứ điều gì.

“Đừng khóc, bữa tối nay chúng ta còn phải chứng kiến Tiêu Nghiên cầu hôn với Nguyễn Viên đấy, em đừng khóc sưng mắt lên nhé.”

“Ồ...”

Bóng mờ trong dạ dày của Nguyễn Viên nhanh chóng được xác minh, đó là một khối u, may mắn thay đó là một khối u lành. Ca phẫu thuật được bệnh viện sắp xếp vào tuần sau, Tiêu Nghiên muốn trước khi ca phẫu thuật diễn ra, anh ấy sẽ được danh chính ngôn thuận nắm tay chị Nguyễn Viên, đưa chị ấy vào phòng mổ.

“Là nhà hàng này phải không?”

Trên con phố ẩm thực lấp lánh ánh đèn, Nguyễn Lập Đông chỉ tay vào một nhà hàng trang trí theo phong cách cổ điển, hỏi.

“Ừm.” Cận Hoài Lý gật đầu, rồi lại cúi đầu nhìn điện thoại xác nhận, “Phòng VIP 826, vào đi, họ tới cả rồi”.

Nói rồi, anh dắt Nguyễn Lập Đông vào cửa.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ là không chỉ có Tiêu Nghiên, Nguyễn Viên mà Kim Tử Thanh rồi đến Kim Xán cũng đều có mặt...

Chẳng phải nói là cầu hôn ư? Sao cả Kim Xán cũng có mặt? Nguyễn Lập Đông thấy hơi khó hiểu.

Tiêu Nghiên lại chẳng cảm thấy có chỗ nào không ổn. Thấy họ tới, anh ấy kéo chiếc ghế gần nhất ra, giải thích với vẻ áy náy: “Viên Viên mấy... mấy ngày nữa phải làm... phẫu thuật, không thể ăn đồ quá... quá dầu mỡ. Thế nên, hôm nay để... để mọi người thiết thòi rồi. Lần... Lần sau Viên Viên khỏi, tôi sẽ... sẽ lại mời một bữa khác”.

“Phải có cá có thịt.” Nguyễn Lập Đông hớn hờ thừa dịp, cô đã coi Tiêu Nghiên là anh rể mình lâu rồi.

“Được... Được.”

Từng món ăn lần lượt được bê lên, thi thoảng lại có tiếng đĩa va leng keng vào bát. Nguyễn Viên chăm sóc Kim Tử Thanh, nhắc nó không được nhổ xương cá bừa bãi, mọi người cứ thế lặng yên ăn cơm.

Cuối cùng Nguyễn Lập Đông không chịu nổi nữa bèn khơi đề tài: “Tiêu Nghiên, chẳng phải anh có lời muốn nói hay sao?”.

Tiêu Nghiên không hề vội vã. Anh ấy liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Cứ... Cứ ăn đi đã, lát... lát nữa nói”.

Ăn ăn ăn, thanh đạm thế này làm sao mà ăn! Cô thích ăn thịt cơ!

Cuối cùng, một lát sau, Tiêu Nghiên đẩy chiếc đĩa trước mặt ra, lên tiếng: “Vừa vào lúc... lúc này là tròn 4000 ngày tôi... tôi quen Nguyễn Viên. Hơn mười... mười năm rồi. Tôi cảm ơn... ơn ông trời đã để tôi được quen... quen một cô gái tốt như cô ấy. Hôm nay, vào giờ... giờ này, kẻ ăn... ăn nói không rõ ràng như tôi muốn... muốn Nguyễn Viên làm... làm vợ của tôi. Anh... Anh không giàu có, nhưng anh hứa, mỗi... mỗi một đồng anh kiếm được đều sẽ chăm sóc cho... cho cuộc sống của chúng ta. Anh sẽ... cố gắng vì em. Anh muốn cùng em đi... đi qua mỗi gian... nan. Em đồng ý không?”.

Tiêu Nghiên quỳ xuống, giơ chiếc nhẫn trong tay lên.

Có lẽ vì những ngày tháng bên nhau thời gian này, Nguyễn Viên không còn sự do dự khi trước nữa, chị ấy như một thiếu nữ vừa biết yêu, khẽ gạt đầu rồi giơ tay ra.

“Đợi đã.”

Nụ cười ngưng đọng trên gương mặt Nguyễn Viên. Chị ấy sững sờ nhìn Kim Xán vừa lên tiếng. Rõ ràng anh ta đã nói sẽ chúc phúc mình cơ mà?

“Tôi chỉ muốn nói một câu thôi. Nếu hai người muốn đăng ký kết hôn thì hãy đợi tôi và Nguyễn Viên hoàn thành xong thủ tục ly hôn đã, nếu không hai người sẽ vi phạm pháp luật đấy.”

“Cái gì?” Nguyễn Viên choáng váng, bối rối liếc nhìn Tiêu Nghiên, cả anh ấy cũng tái mét mặt mày.

Tiêu Nghiên cắn môi, cố gắng duy trì nụ cười gượng gạo: “Kim Xán, anh nói vậy có ý gì? Chẳng phải sau khi Viên Viên bị bệnh, anh đã ly hôn với cô ấy từ năm đó rồi ư?”.

“Vì một vài nguyên nhân nên chưa hoàn tất thủ tục. Nếu hai người không tin, có thể lên hệ thống của Cục dân chính kiểm tra, tôi và Nguyễn Viên trước mắt vẫn là vợ chồng hợp pháp.” Kim Xán nói xong, Kim Tử Thanh bèn kéo Nguyễn Viên, bắt đầu kêu gào: “Mẹ ơi, mẹ đừng ly hôn với bố, con không muốn mẹ lấy người khác”.

“...”

Buổi cầu hôn đang êm đẹp vì một chuyện xen ngang giữa chừng mà trở thành một trò cười.

“Hắn sinh ra là lãng phí tài nguyên của xã hội, không sinh ra còn đỡ lãng phí tài nguyên tinh trùng của bố hắn. Nói tiếng người mà không cư xử như con người. Ngoài việc có hình hài giống con người ra thì chẳng có điểm gì của con người nữa cả, rõ ràng là tập hợp của than và nước.” Trên đường trở về, Nguyễn Lập Đông hùng hực khí thế mắng chửi.

“Đợi đã, em nói chậm chút, anh không theo kịp.”

“Đợi gì mà đợi?” Nhìn Cận Hoài Lý lăm bà lăm bẫm, Nguyễn Lập Đông chột tình ngộ, “Không lẽ anh đang học em chửi người ta?”.

“Kỳ lạ lắm à?” Anh vò đầu: “Mắng người mà cũng khoa học như vậy, anh cảm thấy rất đáng học hỏi mà”.

Vẻ ngây ngô nhưng rất chân thành của anh khi nói câu ấy khiến Nguyễn Lập Đông khóc dở mếu dở: “Anh biết nói ngược từ khi nào vậy? Nếu anh không muốn em mắng người ta thì không mắng nữa là được”.

“Không phải, không phải. Anh muốn học thật mà, phía sau câu ‘lãng phí tài nguyên tinh trùng của bố hần’ là câu gì ấy nhỉ?”

“Nói tiếng người mà không cư xử như con người.”

Hai người vừa nói vừa cười, hoàn toàn không để ý tới gương mặt đã hóa thạch của người tài xế phía trước.

Trở về nhà, Cận Hoài Lý đi xả nước nóng cho Nguyễn Lập Đông ngâm người. Nguyễn Lập Đông nằm một mình trên giường cảm thấy rất nhạt nhẽo.

Bỗng nhiên, từ dưới nhà vọng lên tiếng gõ cửa.

Cộc... Cộc cộc.

Tiếng gõ rất nhẹ nhưng rất có nhịp.

Cô gọi Cận Hoài Lý, bảo anh ra mở cửa.

Cận Hoài Lý đi xuống, lúc lên cầm theo một chiếc hộp nhỏ trong tay.

Anh nói: “Không có ai, ngoài cửa chỉ có cái này”.

Nguyễn Lập Đông nhìn chăm chăm chiếc hộp nhỏ, tò mò ngó đầu qua. Cận Hoài Lý đang chuẩn bị mở nó ra thì bỗng nhiên từ bỏ: “Hay là vứt đi, lỡ là thứ gì nguy hiểm thì phải làm sao?”.

“Sao lại vứt!” Nguyễn Lập Đông vung cánh tay bắt lấy, mới đó đã bắt được chiếc hộp như ý nguyện.

Cô đặc ý nhìn Cận Hoài Lý rồi mở nó ra, nhưng sau khi nhìn rõ thứ đựng bên trong, cô lập tức ngậy người.

Bên trong hộp là một sợi dây chuyền. Nguyễn Lập Đông nhận ra, chính là sợi dây chuyền mẹ luôn đeo.

Đây là quà cưới bố cô tặng cho mẹ, mẹ chưa bao giờ tháo nó xuống!

Lẽ nào bố mẹ vẫn còn sống?

Suy nghĩ này xoay tròn trong đầu Nguyễn Lập Đông suốt cả đêm. Ngày hôm sau, cô chẳng còn tâm trạng nào làm việc, định đi tìm chị gái hỏi cho rõ.

Nhưng một câu tiện miệng của Cận Hoài Lý đã đánh tan suy nghĩ này của cô.

“Nếu chị gái em biết chẳng lẽ lại giấu em sao?”

Chị đúng là không cần phải giấu cô, nhưng sợi dây chuyền này do ai gửi tới đây? Cô không thể hiểu nổi.

“Có lẽ có thể hỏi Vạn Phong.” Cô ôm theo tia hy vọng cuối cùng.

Cận Hoài Lý âm ờ đồng ý, thật ra trong lòng nghĩ nếu cảnh sát điều tra ra được thì từ năm xưa đã rõ ràng rồi, chuyện này anh vẫn nên đích thân ra mặt là hơn.

Nhưng sự việc chẳng bao giờ đơn giản như anh nghĩ. Một vụ án không có tính cấp thiết, thì một “cố vấn” như Cận Hoài Lý cần có sự kết hợp của cảnh sát mới được điều tra.

Cuối cùng vẫn chẳng thể tránh được việc hợp tác.

Cận Hoài Lý thở dài, cầm theo băng ghi hình tới tìm Vạn Phong, băng ghi hình ấy chính là chiếc camera giám sát tại cửa chính nhà anh. Đáng tiếc, ngày hôm đó trời tối om, chỉ có thể nhìn ra hình dáng của người ấy. Nhưng Cận Hoài Lý vẫn nhận diện được đó chính là người mà anh từng gặp tại địa điểm bố mẹ Lập Đông mất.

Có lẽ cái chết của họ thật sự còn ẩn tình, nếu không người này đã chẳng xuất hiện hết lần này tới lần khác.

“Anh không thể đi cùng tôi sao?” Cận Hoài Lý thất vọng nhìn Vạn Phong, nét mặt buồn bã khiến Vạn Phong nhớ tới chú chuột Hamtaro, một nhân vật hoạt hình mà cô cháu gái của anh ta yêu thích nhất.

Thở dài một hơi, anh ta chỉ tay vào tập hồ sơ dày cộp bên cạnh bàn: “Thật sự không thể, giáo sư Cận, anh cũng biết đấy, cuối năm là thời kỳ nóng, tôi không đi đâu được!”.

“Thôi được rồi.” Nếu anh đã không thể giúp tôi thì chỉ còn con đường hack hệ thống mạng của cảnh sát mà thôi.

Vạn Phong nhìn mãi theo hướng Cận Hoài Lý rời đi, vô cùng áy náy, nhưng chẳng còn cách nào khác. Anh ta là một cảnh sát, trên người còn gánh vác nhiều trách nhiệm.

“Đội trưởng Vạn, điện thoại của anh.”

“Biết rồi.” Anh ta dặng chân ngồi xuống, cầm chiếc điện thoại bàn cổ lỗ màu đen lên, chẳng nói chẳng rằng, rồi đột ngột ra lệnh cho cấp dưới: “Mau, gọi giáo sư Cận quay lại đây giúp tôi”.

Điều trùng hợp là có một vụ án mạng liên tỉnh cần anh ta dẫn đội tham gia, địa điểm vừa hay là thành phố nơi bố mẹ Nguyễn Lập Đông gặp chuyện. Anh ta không biết nhờ có vụ án này, hệ thống mạng của cảnh sát quả thực đã tránh được một “kiếp nạn”.

Càng trùng khớp hơn cả là nạn nhân của vụ án mạng này có chút liên quan tới Cận Hoài Lý.

Nạn nhân Hàn Bình là anh trai người học trò của anh, Hàn Thịnh.

Hôm ấy, Cận Hoài Lý trở về báo lại cho Nguyễn Lập Đông biết hành trình mấy ngày tới của mình, vì kỳ nghỉ có hạn, Nguyễn Lập Đông không thể cùng đi.

Đôi tình nhân sắp chia cách mấy hôm quyến luyến không rời. Nguyễn Lập Đông chu môi nhìn anh: “Cho dù không thể cùng đi cũng đâu cần đưa em tới nhà chị? Lo lắng cho em à?”.

“Ừ, lo em không thể tự quán xuyến được cuộc sống của mình.”

“...”

“Cận Hoài Lý, anh làm vậy là đang giải thích cận kẽ cho em câu ‘hậu sinh khả úy’ đấy à?”

Còn chưa kịp đáp trả, dưới nhà bỗng vọng lên tiếng bước chân. Anh nghĩ có lẽ Nguyễn Viên tới đón cô rồi.

Không ngờ người tới lại là Kim Xán.

Nguyễn Lập Đông không muốn nhìn thấy anh ta, lập tức sa sầm mặt lại, quay ngoắt đầu trở về phòng.

Đối diện với sự khinh thường của cô, Kim Xán khó xử nhún vai, nhìn về phía Cận Hoài Lý.

“Anh có thể đừng điều tra không. Sự việc đã qua lâu như vậy rồi, bác trai bác gái nếu còn sống sao lại không tới tìm họ?”

“Anh biết gì phải không?” Cận Hoài Lý nheo mắt lại.

Kim Xán đảo đảo mắt, sau đó lắc đầu: “Tôi chẳng biết gì cả. Nếu anh cố chấp muốn điều tra tôi cũng không cản. Tôi chỉ cảm thấy có điều tra ra họ chết thế nào cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Không những vậy còn khiến những người còn sống không được bình yên”.

Xem ra chắc hẳn Kim Xán biết một chuyện nào đó.

Cận Hoài Lý một lần nữa khẳng định suy nghĩ này của mình, dọc đường không ngừng dăm chiêu. Chẳng mấy chốc đã tới nơi xảy ra vụ án, một thị trấn nhỏ gần thành phố Sở Châu. Trên đường đi, Vạn Phong đã đọc xong tất cả các hồ sơ, cũng nắm được cơ bản nguyên nhân tử vong. Vì hợp tác phá án nên cảnh sát hai vùng phải họp một buổi trước.

“Anh không giúp tôi tìm tài liệu à?” Chứng kiến một Vạn Phong sắp bỏ rơi mình, Cận Hoài Lý nhớ tới câu “Lòng người bạc bẽo”. Nhưng anh cũng lập tức hiểu ra việc gì cũng có chính có phụ. Thôi bỏ đi, cứ giải quyết xong vụ án trước mắt này đã. Anh xua tay, “Tới nhà tang lễ đi”.

Anh muốn xem những thi thể đặc biệt ấy.

Khi được phát hiện, cả thi thể của Hàn Bình đã cháy rụi sau khi bị thiêu ở mức nhiệt cao. Giờ chỉ còn là tro cốt, nhưng pháp y vẫn có thể thông qua giải phẫu để phán đoán được Hàn Bình chết do ngạt thở cơ học.

Nhà tang lễ mùa đông rét mướt còn âm u hơn cả bình thường. Người gác cổng bị gọi dậy đột ngột ngáp ngáp dài, nhìn người đàn ông đang cúi xuống quan sát thi thể trước mắt - nghe nói được đặc cách cho vào.

Rồi bỗng nhiên, ông ta nghe thấy anh kêu lên một tiếng.

“Sao vậy?” Ông ta những tưởng anh đã làm hỏng thi thể bèn chạy ngay tới, rồi cũng kêu “á” lên.

Mí mắt của thi thể đó... vô duyên vô cớ rưng xuống!

Hai con người trắng dã vô hồn nhìn người trước mặt, Cận Hoài Lý bất chợt nhớ tới người mù từng gặp bên bờ biển.

“Một vụ án rất đơn giản mà.” Một lúc lâu sau, anh đứng thẳng dậy, đút tay vào túi.

“Đây là một kiểu tế bái.”

Đó là chuyện cách đây vài năm. Khi đó Cận Hoài Lý đi tới phía Tây. Tại một bộ lạc khá hẻo lánh, anh đã được chứng kiến nghi thức “tế trời” này. Người dân bản địa nói, mỗi khi có dịch bệnh hay thiên tai, họ sẽ chọn một người để tế trời. Cách thức tế trời chính là thiêu, tế phẩm trước hết sẽ uống thuốc để chết, bị cắt mí mắt rồi thiêu cháy. Nếu mí mắt rơi từ trên thi thể xuống chứng tỏ ông trời đã chấp nhận lời thỉnh cầu của người tế, còn nếu không thì chứng tỏ tế phẩm không thể chuyển đạt ý nguyện của người cầu tới trời cao, lễ tế thất bại, cần phải chọn lại một tế phẩm khác.

“Vây lần này mí mắt bị cắt không rơi khỏi thi thể, phải chăng có nghĩa là vẫn còn án mạng xảy ra!” Một thành viên của tổ chuyên án nghĩ ngay tới khả năng này, bầu không khí căng thẳng chẳng mấy chốc đã lan khắp căn phòng lớn.

“Nhưng đây là một buổi tế lễ bị chen ngang giữa chừng.”

Cận Hoài Lý nhìn về phía pháp y có mặt. Dĩ nhiên pháp y hiểu ý của anh, thi thể không nắm chặt tay lại, kết hợp với trạng thái cháy thể hiện ngoài thi thể, chứng tỏ mức nhiệt của ngọn lửa không lớn.

“Biết được những điều này, việc phá án dễ dàng hơn nhiều!” Tổ trưởng tổ chuyên án phân công nhân lực tiến hành điều tra tại thôn làng nơi Hàn Bình sống, đối tượng điều tra chủ yếu là những người dân có tín ngưỡng đặc biệt.

Chuyện này để các cảnh sát địa phương giải quyết sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cận Hoài Lý được thành thạo kéo Vạn Phong tới phòng để hồ sơ. Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là gần đây, nơi này xảy ra một vụ cháy lớn, các hồ sơ cũ đều bị thiêu rụi.

“Trùng hợp quá vậy?” Vạn Phong chau mày, quay người nhìn Cận Hoài Lý: “Phải làm sao đây?”.

“Thế còn những cảnh sát hình sự thụ lý vụ án năm đó thì sao? Cũng phải tìm được chứ?”

Lần này, người cảnh sát đón tiếp họ bày ra biểu cảm khổ sở, áy náy nhìn Vạn Phong: “Cũng khá kỳ lạ, tôi đã hỏi một lượt nhưng trong Cục không ai có ấn tượng về việc từng nhận vụ án này. Nhưng anh đừng sốt ruột, tôi sẽ hỏi thêm giúp anh”.

Bên ngoài phòng để hồ sơ, nhân viên quét dọn đang khua cây chổi trong tay, hất cả một đám bụi dưới đất.

Vạn Phong đứng bên cửa sổ, âu sầu nhìn Cận Hoài Lý: “Anh cũng thấy đấy, không phải là tôi không giúp anh”.

“Tôi cảm thấy có chỗ không ổn.” Mọi việc quá trùng hợp, bỗng nhiên lại có vụ cháy, những cảnh sát tiếp cận vụ án bỗng nhiên “mất tích”, Kim Xán thì úp úp mở mở, còn cả người mù ấy nữa.

Cận Hoài Lý chưa sắp xếp được mọi chuyện, chỉ còn cách trở về nhà khách nghỉ ngơi.

Màn đêm buông xuống, anh nằm trên giường, hy vọng có người nói cho mình biết chân tướng ở trong mơ. Đáng tiếc, một đêm đã trôi qua, đến cả một bóng người anh cũng không mơ thấy.

Ngày hôm sau, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên giữa căn phòng tối om, người nằm trên giường phải mất một lúc mới giơ tay nhận máy.

“Giáo sư Cận, tìm được nghi phạm rồi!” Tiếng nói của Vạn Phong toát lên vẻ phấn khích: “Chúng tôi mới chỉ điều tra xem những thôn làng nào có tập tục tế lễ, không ngờ đã có người tới tỰ thú ngay”.

“TỰ thú?”

“Đúng, anh tuyệt đối không đoán ra được đó là ai đâu.”

“Cậu nói vậy thì nhất định là người mà tôi quen, là Hàn Thịnh sao?”

Vạn Phong đắc ý cười, “Mới đúng một nửa”.

Hàn Thịnh quả thực đã tới tỰ thú, nhưng nửa tiếng đồng hồ sau khí hãn tới, mẹ của hãn cũng chạy tới tỰ thú.

“Thế ư?”

Nghi phạm là người thân của nạn nhân, lại còn có tới hai người. Thú vị đây.

Không nói thêm gì nữa, Cận Hoài Lý lập tức ngồi dậy mặc quần áo.

Vừa đặt tay lên năm đấm cửa, anh chợt khựng lại: Từ lúc nào anh trở nên vội vàng hấp tấp như vậy nhỉ, đều bị ảnh hưởng bởi Nguyễn Lập Đông cả.

Nhớ tới cô gái nhỏ còn đang đợi mình ở nhà, anh bèn rảo nhanh bước chân. Khẩn trương giải quyết xong vụ này là anh có thể chuyên tâm nghiên cứu vụ mất tích kia rồi.

Trong phòng họp, nhân viên điều tra đang đứng báo cáo giữa làn khói mờ mịt không hề có khí chất tiên nhân chút nào, mùi thuốc lá quá nặng, chốc chốc lại có tiếng ai đó ho húng hắng.

“Hàn Thịnh nói trước khi về nhà hẳn đã hẹn trước địa điểm gặp mặt với Hàn Bình, sau đó nhân lúc nạn nhân không để ý để ra tay sát hại, động cơ là để cầu phúc cho người bố bị bệnh của mình. Hàn Bình là người mắc bệnh chậm phát triển tâm thần, thôn làng nơi nhà họ Hàn sinh sống cũng đích thực có phong tục tế trời này. Cùng một lời khai như thế được nói ta từ phía bà Hàn, cũng vì muốn trị bệnh cho trụ cột của gia đình nên đã bất đắc dĩ hy sinh cậu con trai chậm phát triển của mình. Những tình tiết vụ án mà hai người họ khai nhận gần như trùng khớp.”

“Thế nên hiện tại đã có kẻ tình nghi nhưng không thể xác nhận là người nào?”

“Đúng vậy.” Vạn Phong hạ thấp giọng trả lời anh.

Đối mặt với những lời khai thống nhất, Cận Hoài Lý nhất thời cũng không nghĩ ra cách giải quyết gì.

Tâm trạng sốt ruột lây nhiễm cho tất cả mọi người có mặt tại đó. Một cậu cảnh sát phì phì hút thuốc bên cạnh Cận Hoài Lý đang bóp chặt đầu lọc, bỗng nhiên kêu “ai ui” một tiếng. Thì ra cậu ta đang phân tâm nghĩ về vụ án, bị tàn thuốc rơi bồng tay.

“Vạn Phong...” Cận Hoài Lý nhìn chăm chăm cậu cảnh sát vừa hất tay, “Thi thể của Hàn Bình đang thiêu một nửa thì bị ngăn chặn phải không?”

Người đó muốn dập tắt ngọn lửa, trên người chưa biết chừng còn lưu lại một loại dấu vết gì đó.

“Tay áo của bà Hàn có vết cháy!” Khi Vạn Phong nói suy nghĩ của Cận Hoài Lý cho mọi người nghe, một cảnh sát bỗng vỗ đùi, hét to lên.

Như vậy xem ra, chí ít có thể khẳng định một người có liên quan tới vụ án. Còn người kia, Hàn Thịnh, rốt cuộc hẳn có tham gia hay không? Nếu tham gia thì có phải chủ mưu hay không. Nếu không, vì sao hẳn phải tự thú?

Cận Hoài Lý chìm vào suy tư. Anh cũng tự nhập bản thân mình vào gia đình đó, có hai anh em, bố mẹ thật thà trách nhiệm quan tâm tới người con lớn sức khỏe không tốt...

Tâm lý của kẻ phạm tội đã được suy xét kha khá rồi, nhưng làm sao để tăng thêm chứng cứ đây?

Có lẽ có thể thử cách đó.

Tuyết vừa tan, nhưng gió đông vẫn đang vi vu thổi. Cận Hoài Lý đứng trước cửa sổ, đặt bàn tay lên bệ cửa, nhìn ra con đường nhỏ lát đá ướt rượt ngoài kia. Dáng người anh thẳng tắp, bàn tay vì ấn quá mạnh mà móng tay đã trắng bệch.

Anh duy trì tư thế ấy khoảng nửa tiếng đồng hồ. Hàn Thịnh cũng đứng đối diện với bóng anh tròn nửa tiếng. Hẳn dịch đôi chân, cảm thấy xương khớp đã tê dại.

“Giáo sư Cận, anh tôi không phải là do mẹ tôi thiêu chết mà là do tôi làm, mọi người hãy thả bà ấy ra đi.”

Hẳn là học trò của Cận Hoài Lý, ăn nói luôn cung kính khiêm nhường. Nhưng hẳn càng nói chuyện với Cận Hoài Lý bằng thái độ này, Cận Hoài Lý càng cảm thấy đáy lòng lạnh toát. Anh quay người lại.

“Hàn Thịnh, nhà cậu có mấy anh em?”

“Chỉ có tôi và anh trai tôi.”

“Bố mẹ cậu yêu quý ai hơn?”

Hàn Thịnh hơi mất tập trung, rồi cúi gằm xuống: “Tôi và anh trai đều là con ruột của bố mẹ, không có chuyện yêu quý đứa nào hơn đứa nào. Có điều sức khỏe của anh tôi không tốt, bố mẹ hay chăm sóc và quan tâm đến anh ấy nhiều hơn tôi một chút”.

“Anh trai cậu bị bệnh từ năm mấy tuổi?”

“Không lâu sau khi tôi chào đời.”

“Anh cậu có sở thích gì không?”

“Không có, anh ấy không thích nói chuyện.”

“Cậu có cảm thấy bệnh tình của anh cậu gây cản trở tới cậu không?”

“Không, anh ấy là anh trai tôi.”

“Vậy thì vì sao cậu lại tính toán nhiều như vậy để giết anh trai mình?”

“Tôi không có! Là mẹ tôi...” Hàn Thịnh ngẩng phắt đầu lên, hoảng hốt nhìn Cận Hoài Lý, “Giáo sư Cận, tôi...”.

Cận Hoài Lý lắc đầu, không ngờ rằng mới hỏi vài câu đã tìm ra được sự thật.

“Hàn Thịnh, cậu rất thông minh, đầu tiên là kích động cho mẹ giết anh trai mình, sau đó lại đứng ra thừa nhận là mình giết người. Cậu không giết người, không cần lo lắng tới việc phải chịu hình phạt. Nhưng mẹ cậu không

đành lòng, cũng giống như việc bà ấy giữa chừng đã hối hận vì giết anh cậu, phải không? Vì sao cậu phải làm vậy?”

Hàn Thịnh cúi đầu, không nói một lời.

Đúng vào lúc này, Vạn Phong từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, bà Hàn đã đập đầu vào tường tự sát.

“Giáo sư Cận, mẹ tôi sao rồi? Tôi muốn gặp mẹ!” Ánh mắt Hàn Thịnh ánh lên một tia ân hận.

“Khai báo cho tôi nghe vụ án này trước đã.”

“Sức khỏe của anh tôi không tốt, nhưng bố mẹ lại yêu thương anh ấy hơn, tôi không cam tâm nên đã nghĩ tới chuyện tể trời...”

Vụ án thật ra không thể đơn giản hơn. Hàn Bình vì vấn đề sức khỏe đã tiêu tốn rất nhiều của cải tích lũy trong gia đình. Ông Hàn vì con trai, không những không chữa được bệnh của bản thân, còn chưa được sự đồng ý của Hàn Thịnh đã bán nhà. Việc này khiến một người vẫn luôn cảm thấy bố mẹ thiên vị như Hàn Thịnh vô cùng giận dữ. Người vừa có bạn gái là hãn càng nghĩ càng tức giận, nên đã ngụy tạo nên một bệnh án.

Nhà họ Hàn đã không còn tiền, bà Hàn không còn cách nào khác đã nghĩ tới con đường tể trời theo lời “nhắc nhở” của Hàn Thịnh.

Có điều xuất phát từ bản năng của người làm mẹ, lửa cháy được một nửa, bà ấy không đành lòng đã lao vào dập tắt. Còn Hàn Thịnh xuất hiện ngay lúc này đã đưa người mẹ đang đau lòng của mình về nhà. Thi thể của Hàn Bình được để lại đó.

Sở dĩ tự thú cũng chỉ vì hãn muốn thu hút sự chú ý của bố mẹ mà thôi.

Nguyễn Lập Đông sau khi biết chân tướng đã nói qua điện thoại một chữ “Ngốc”.

“Ngu muội hại chết người, một gia đình đang yên đang lành thế là đi tong.”

“Đúng đấy.” Cận Hoài Lý cũng thở dài. Nhưng điều anh càng cảm thán hơn là đã mấy ngày trôi qua rồi mà vụ án của bố mẹ Lập Đông vẫn chưa có manh mối nào hết.

“Sao lại như vậy? Một vụ án đã từng xảy ra dù thế nào cũng sẽ lưu lại dấu vết, đâu phải chưa từng xảy ra.” Nguyễn Lập Đông ai oán ôm bụng. Cô hơi đói rồi, nhưng nhìn đồng hồ quả trên mặt bàn lại lười động chân động tay.

“Cận Hoài Lý, khi nào thì anh quay về, chưa biết chừng đó chỉ là trò đùa ác ý của một người nào đó thôi. Nếu không được thì chúng ta không cần điều tra nữa. Anh còn đó không? A lô?”

Trong điện thoại chỉ còn những tiếng “a lô” vô vọng của Nguyễn Lập Đông, còn trong đầu Cận Hoài Lý lại đang dừng ở câu trước đó cô nói: Đâu phải chưa từng xảy ra.

Đúng vậy, nếu vụ án chưa từng xảy ra hoặc nơi xảy ra vụ án vốn không nằm ở đây thì mọi việc chẳng phải đều dễ giải thích rồi sao?

“Vạn Phong, tôi cần anh giúp điều tra về vụ án mất tích của bố mẹ Lập Đông!”

Vụ án của Hàn Thịnh vừa mới kết thúc, Vạn Phong đang nói chuyện với các đồng nghiệp, bất thành lình thấy Cận Hoài Lý hoảng hốt chạy tới. Anh

ta ngăn người, lập tức ái ngại bước qua. Mấy ngày này quả thực quá bận rộn, đến nỗi anh ta hoàn toàn quên khuấy mất chuyện giáo sư Cận đã nhờ vả mình.

“Đừng gấp, đừng gấp, tôi sẽ giúp anh hỏi lại phòng lưu trữ.”

“Không phải phòng lưu trữ!” Cận Hoài Lý giữ chặt tay Vạn Phong, “Là tìm kiếm trong phạm vi cả nước!”.

Anh nghi ngờ nơi bố mẹ Lập Đông xảy ra chuyện vốn không phải ở đây!

Tất cả những nghi vấn không thể giải thích thường đều có một đáp án không thể đơn giản hơn. Khiến người ta không thể ngờ được đó là vụ án của bố mẹ Lập Đông lại xảy ra ngay trong tầm mắt họ.

Tại đại đội cảnh sát giao thông thành phố Thuật Phong.

Cận Hoài Lý xem bản báo cáo mà Vạn Phong đưa tới, cuối cùng cũng hiểu vì sao Kim Xán không để anh điều tra chân tướng của vụ mất tích đó.

Vốn không có vụ án mất tích nào cả. Bố mẹ của Nguyên Lập Đông chết trong một vụ tai nạn giao thông! Ở ngay Thuật Phong! Họ vốn không gặp chuyện trên đường đi gặp Nguyên Lập Đông, họ tới Thuật Phong thăm Nguyễn Viên.

Trên đời này, không phải mọi lời nói dối đều xấu xí, nhưng có những lời nói dối vẫn phải được giấu thật kín.

Ví dụ như chân tướng cái chết của bố mẹ Nguyễn Lập Đông và Nguyễn Viên.

Đêm giao thừa, Cận Hoài Lý trở về nhà, Nguyễn Lập Đông pha cho anh một tách trà.

Anh ngồi một mình bên bàn uống nước, gọi một cuộc điện thoại cho một người.

“Kim Xán, khi nào anh rảnh, chúng ta gặp nhau một buổi đi.”

Họ hẹn gặp mặt tại một quán cafe, khách trong quán không đông, Cận Hoài Lý tìm một chiếc bàn tròn, Kim Xán và Tiêu Nghiên một trái một phải ngồi bên cạnh anh ta.

“Kim Xán, cái chết của bác trai bác gái có liên quan tới Nguyễn Viên phải không?”

Câu mào đầu này khiến Tiêu Nghiên giật thót. Anh ấy trợn tròn mắt nhìn Cận Hoài Lý. Trước đây Cận Hoài Lý từng nói với anh ấy những phát hiện của mình, nhưng nói rằng vụ án có liên quan tới Kim Xán, chứ đâu có nói liên quan tới Nguyễn Viên...

“Cận Hoài Lý...” Kim Xán đan hai tay vào nhau, nét mặt không thể hiện rõ cảm xúc đau khổ hay gì khác.

“Tôi chỉ muốn biết toàn bộ sự việc. Nếu anh không nói, tự tôi điều tra cũng có thể tra ra. Còn về Tiêu Nghiên, nếu tôi là cậu ấy, tôi cũng muốn biết sự tình. Anh vì muốn bảo vệ Nguyễn Viên nên mới giấu kín mọi chuyện tới giờ phút này phải không?”

Tiêu Nghiên không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng anh ấy biết, Kim Xán vì Nguyễn Viên đã giấu một chuyện gì đó rất quan trọng.

“Tôi... từng muốn giữ trọn bí mật này suốt cuộc đời...” Kim Xán lắc đầu, “Nhưng tôi cũng hy vọng anh có thể tìm ra chân tướng, vì phải giữ mãi một bí mật thật sự quá đau khổ”.

Anh ta ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt về phía xa xăm, phảng phất có thể nhìn thấy khói bụi của vụ tai nạn xe năm đó còn đang lan tận trời xanh.

“Thật ra Viên Viên bị bệnh trầm cảm từ rất lâu rồi. Lần đó bố mẹ tìm được một người quen để khám cho cô ấy, trên đường đi thì chiếc xe đâm phải một chiếc xe buýt rẽ sai làn, bố mẹ mất ngay tại đó.”

“Sao lại là Viên Viên, không phải là Lập Đông ư?” Cuối cùng Tiêu Nghiên cũng nghe hiểu ý tứ thật sự sau cuộc nói chuyện này. Nguyễn Viên mắc bệnh trầm cảm không thể chịu thêm kích thích nữa, Kim Xán bèn bịa ra vụ mất tích không đầu không cuối này để tránh khiến chị ấy thêm kích động, còn khiến Nguyễn Lập Đông phải gánh tội danh thiên cổ, cũng khiến chuyện tình cảm của anh ta đối mặt với nguy cơ trước nay chưa từng có.

Sao lại như vậy chứ...

“Vị bác sỹ tâm lý đi cùng xe với bố cuối cùng sống sót, nghe nói hai mắt mù hẵn. Tôi nghĩ chính bà ấy là người đưa sọt dây chuyền cho anh. Nếu không phải bà ấy, có lẽ sẽ chẳng còn ai nhắc lại chuyện này nữa.” Kim Xán không thể hiểu được người bác sỹ mù ấy vì sao phải làm vậy, có lẽ người ấy cũng không thể chấp nhận được việc cái chết của bố vợ bị giấu giếm, anh ta còn nhớ đó là hồng nhan tri kỷ của ông.

“Tôi thừa nhận tôi làm vậy là rất ích kỷ, nhưng lúc đó Viên Viên thật sự không thể chịu thêm đả kích nữa. Tôi chỉ còn nước đó mà thôi.”

“Vụ cháy tại phòng lưu trữ mấy ngày trước có liên quan tới anh phải không?”

Kim Xán nhún vai, cứ cho là vậy đi.

“Những gì tôi làm và tôi biết, tôi đều đã kể cho anh nghe hết rồi. Tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm cho vụ hỏa hoạn đó. Chỉ có điều tôi không cam tâm, tại sao tôi đã phóng hỏa mà vẫn không thể giữ kín bí mật này?”

Vì lời nói dối rồi một ngày cũng sẽ bại lộ, chân tướng rồi một ngày cũng sẽ được phơi bày, cho dù nó có xấu xí, thậm chí là rất đau thương.

Cận Hoài Lý nhìn sang người bạn của mình. Anh biết giờ phút này đây, cõi lòng của Tiêu Nghiên chắc chắn đang có một cuộc đấu tranh gay gắt...

Mùng Bảy Tết, Nguyễn Lập Đông và Cận Hoài Lý ra sân bay tiễn Tiêu Nghiên, anh ấy sắp ra nước ngoài.

Cận Hoài Lý nhìn người bạn thân, nuối tiếc nói một câu “Xin lỗi”.

“Không sao, cậu không sai, quả thực Kim Xán yêu Viên Viên nhiều hơn tôi.”

Có lẽ dùng từ “yêu” đã không thể diễn tả trọn vẹn được nữa. Vì không muốn để Nguyễn Viên biết được chân tướng, Kim Xán đã bịa ra lời nói dối này. Vì muốn căn bệnh tâm lý của Nguyễn Viên có một nguyên nhân hợp lý, Kim Xán đã ly hôn giả, để tất cả mọi người đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh ta, chứ không nghĩ tới cái chết của bố mẹ vợ. Anh ta đã tốn nhiều năm để hình thành một ký ức sai lệch cho Nguyễn Viên về cái chết của họ, còn nhấn mạnh hết lần này tới lần khác là bố mẹ trên đường tới thăm Lập Đông đã mất tích.

Anh ta cũng là người đã chăm sóc Nguyễn Viên suốt bao nhiêu năm nay.

Anh ta mạnh mẽ hơn mình. Tiêu Nghiên nghĩ vậy.

“Lập Đông vẫn luôn cho rằng bố mẹ vì tới thăm cô ấy mới chết, cậu không định nói sự thật cho cô ấy sao?”

“Không.” Chân tướng chưa chắc đã khiến cô ấy yên lòng hơn, huống hồ giờ đây Lập Đông đã có anh.

“Nhớ quay về dự đám cưới của tôi đấy.” Trước khi anh ấy lên máy bay, Cận Hoài Lý còn nhắc lại với Tiêu Nghiên.

“Biết rồi.” Tiêu Nghiên vẫy tay, bóng anh ấy dần dần biến mất sau lớp cửa kính.

“Cận Hoài Lý, vì sao Tiêu Nghiên lại đi? Anh ấy đi rồi thì gã Kim Xán đó sẽ lại có nhiều cơ hội. Em chẳng thích hẳn.” Nguyễn Lập Đông và Cận Hoài Lý đã đi đăng ký kết hôn, lúc này đây cô kéo tay người đàn ông của mình, oán trách.

“Anh cũng chẳng thích.” Cận Hoài Lý gật đầu, “Bà Cận à, anh từng nói anh thích em như vậy chưa nhỉ?”

“Không nhớ nữa, hình như là chưa.”

“Anh hay quên, sau này mỗi ngày em phải nhắc anh nói với em một lần nhé.”

“Thật sao, vậy giờ anh nói đi.”

“Không nói nữa.”

“Vì sao, ban nãy anh vừa nói mà!”

“Thì đó, ban nãy anh nói rồi, trong câu hỏi nghi vấn ấy.”

“Cận Hoài Lý, anh học thói xấu!”

“Nhờ có thầy giỏi đó mà.”

“Gần đây chẳng có vụ án gì, ngày tháng trôi qua thật nhàm chán.”

“Đừng nói linh tinh, cái miệng của em linh lắm đấy.”

Anh vừa dứt lời thì di động reo vang, là Vạn Phong.

“Giáo sư Cận, gần đây đồng nghiệp trong phân cục nhận được một đoạn video.”

“Video gì?”

“Có liên quan tới chiếc huy hiệu thứ tư.”

“Câu lạc bộ Tự Sát?”

“Phải.”

Cận Hoài Lý lờm Nguyễn Lập Đông. Thấy chưa, lại bị cô nói trúng rồi.

“Video được quay bằng di động, người quay đặt chiếc huy hiệu vào trong chiếc túi du lịch đựng xác của Trần Thiến Thiến.”

“Có lộ mặt không?”

“Không hề.” Sau đó, Vạn Phong hít một hơi sâu, “Nhưng người đó có nói một câu”.

“Câu gì?”

“Tất cả mọi thù hận đều phải được đáp trả. Hello, I’m GUIDE.” (Xin chào, tôi là GUIDE)

NGOẠI TRUYỆN

1. Black Friday

Cận Hoài Lý và Nguyễn Lập Đông ra nước ngoài du lịch, vừa hay lại gặp dịp Black Friday tại Mỹ, thế là Nguyễn Lập Đông có lòng tốt gọi điện về nước hỏi Cung Khắc và Diệp Nam Sinh xem có muốn mua gì không.

Cúp máy chưa được bao lâu, chiếc máy fax của khách sạn xoành xoạch nhà giấy ra. Nguyễn Lập Đông đang chuẩn bị đi ra ngoài vừa bôi kem lên mặt vừa kéo giấy ra, thế rồi lập tức ngậy ngấn.

Cô hết hồn vì danh sách mua đồ mà vợ chồng Cung Khắc gửi đến.

Danh sách ấy như sau...

1. 40 chiếc đinh y học do Đức sản xuất.
2. Atlas phân tích tâm lý học biến thái của Liên bang xuất bản năm 2016.
3. 10 gói to bánh quy - thức ăn nuôi thần lẩn tại nhà.
4. 50 hộp chì màu thương hiệu nào đó (Nếu thiếu sẽ không đủ cho Hồng Mao ăn).
5. 1 bộ sách pháp y bản gốc.
6. 3 hộp đựng dụng cụ khám nghiệm hiện trường chất lượng cao.
- 7.5 chiếc cửa mở hộp sọ của Đức.

...

Nguyễn Lập Đông nhìn ra ánh đèn nhấp nháy trong các cửa hàng bày đủ các mặt hàng xa xỉ ngoài cửa sổ, cảm thấy tâm nín, thầm nghĩ khẩu vị ngày Black Friday của hai vợ chồng nhà đó... cũng nặng thật.

2. Chuyển phát nhanh

Dịp Lễ độc thân, Nguyễn Lập Đông, Diệp Nam Sinh và cả Hình Phi đều lên trang mạng Taobao mua rất nhiều đồ. Thế mà lần nữa bao nhiêu ngày, thông tin chuyển phát hàng vẫn chưa có, ba người họ do quá sốt ruột vì phải chờ đợi nên đã tự mình nghĩ cách.

Diệp Nam Sinh gửi cho phía dịch vụ một bức ảnh chụp công việc giải phẫu của mình, chưa đầy hai ngày sau, cô đã nhận được đồ.

Hình Phi cầu cứu Phó Thiệu Ngôn. Anh cầm một cuốn sổ hacker rồi đi vào phòng. Sau một buổi chiều nghiên cứu, anh đã hack cửa hàng Taobao đó, lấy được số điện thoại của chủ cửa hàng. Ba ngày sau, Hình Phi cũng nhận được hàng.

Giương mắt nhìn hàng của các chị em đều đã tới nơi Nguyễn Lập Đông sốt ruột vô cùng. Trước đó rõ ràng cô đã tìm Cận Hoài Lý nhờ giúp đỡ, sao hàng vẫn chưa tới nhỉ. Nghĩ không ra, cô chạy đi tìm anh.

Cận Hoài Lý: “Chẳng phải em nói cửa hàng lừa đảo không chịu chuyển hàng, sớm biết vậy không mua nữa ư?”.

Anh đã giúp Nguyễn Lập Đông giải quyết cái cụm “sớm biết vậy” mà.

Nguyễn Lập Đông: “...”

3. Tỏ tình

Ba người đàn ông tụ tập lại trò chuyện. Nói mãi nói mãi mới chợt phát hiện ra bạn gái của họ hình như đều chưa từng nghiêm túc bày tỏ tình cảm với họ bao giờ. Mấy người họ bàn bạc xong rồi ai về nhà nấy.

Cung Khắc: Nam Sinh, bày tỏ tình cảm với anh đi.

Diệp Nam Sinh đang giải phẫu ngừng đầu lên: “Cung Khắc, em thích anh, giống như dao giải phẫu bẩm sinh đã thuộc về nội tạng và cơ bắp vậy. Anh mau giúp em xem màng tim của thi thể này đi.”

Cung Khắc: Được.

Cận Hoài Lý: Lập Đông...

Nguyễn Lập Đông: Phát hiện được một thi thể tại phía Nam thành phố, chúng ta mau qua xem đi!

Cận Hoài Lý cứ thế bị lôi tuột đi mất.

Phó Thiệu Ngôn: Hình Phi, anh muốn nghe em tỏ tình với anh.

Hình Phi: Tỏ tình? Anh muốn em tỏ tình thế nào? Có thể làm mẫu được không?

Phó Thiệu Ngôn không cần suy nghĩ, bắt đầu làm mẫu.

Thế là, ngày hôm ấy, Hình Phi giải phẫu được ba thi thể, nghe được 108 cách tỏ tình của Phó Thiệu Ngôn.

Câu chuyện về Phó Thiệu Ngôn và Hình Phi chúng ta sẽ lại vào lần gặp tới, trong một câu chuyện mới, bạn có mong đợi không?

HẾT

Table of Contents

MỞ ĐẦU

KHÚC ĐẠO ĐẦU TIÊN: TẦNG LẦU NỔI TIẾNG VỚI NHỮNG VỤ
ÁN MẠNG

CHƯƠNG NHẠC THỨ HAI: NỐT NHẠC BI THƯƠNG TRÊN BẬC
THÈM THỨ MƯỜI BỐN

BẢN GIAO HƯỞNG SỐ BA: KHÚC NHẠC TỬ THẦN

KHÚC BIẾN TẤU THỨ TƯ: LỜI NÓI DỐI GIẾT NGƯỜI SAU VỤ
MẤT TÍCH HỢP PHÁP

ÂM CHUYỂN THỨ NĂM: TIẾNG VỌNG NỬA ĐÊM TRONG CĂN
NHÀ TRỐNG

KHÚC NHẠC HẠ MÀN: BÀI CA VUI VẺ TIỀN NGƯỜI ĐÃ KHUẤT -
I'M GUIDE

NGOẠI TRUYỆN